

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

НАЙ-ДАРОВИТАТА КРИМИНАЛНА ПИСАТЕЛКА НА АМЕРИКА!

ПАТРИША КОРНУЕЛ

КРАДЦИ НА ЛИЦА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

ПАТРИША КОРНУЕЛ КРАДЦИ НА ЛИЦА

Превод: Ани Еврева

chitanka.info

„Крадци на лица“ е новият горещ роман на Патриша Корнуел с главно действащо лице Кей Скарпета. Един срещу друг се възправят главният съдебномедицински следовател на Вирджиния и дързък, изобретателен убиец, който прикрива следите от сатанинските си престъпления с огън.

В „Крадци на лица“ Патриша Корнуел съчетава литературния си талант със завиден стил и майсторство, заставайки категорично на страната на справедливостта в този драматичен и заплетен роман.

Романите на Патриша Корнуел се радват на изключителна популярност в целия свят.

Тя е носителка на наградите „Златният кинжал“ и „Едгар“.

На Барбара Буш^[1] с любов
За обичта и отзивчивостта ѝ към хората.

„... на всекиго делото ще стане явно:
денят ще го покаже; защото чрез огън
се открива, и огънят ще изпита какво
е на всекиго делото.“

Първо послание на
Св. ап. Павел до
Коринтяни, 3:13

ДЕН 523.6

ЕДНО ФАЗАНСКО МЯСТО

ЖЕНСКО ПСИХИАТРИЧНО ОТДЕЛЕНИЕ „КЪРБИ“

УОРДС АЙЛЪНД — НЮ ЙОРК

„Здравей отново Докторе,
Тик-Так.
Кости, отрязани с трион, и пожари.
Още ли си сама с ФИБ^[2] — лъжеца?
Часовника следи, ГОЛЯМА ШЕФКЕ, ПОМИСЛИ!
Лумнала тъмна светлина — ВЛАКОВЕ, ВЛАКОВЕ,
ВЛАКОВЕ...
КИСМУГ иска снимки.
(Кари иска снимки от мястото на убийството на Голт.)
Ела и ме посети. На третия етаж остани и с мен се спазари.
ТИК-ТАК, ДОКТОРЕ! (Ще говори ли Луси пак?) ЛУСИ-МУСИ
по телевизията. Летя през прозореца. Ела с нас, под прикритие в тоз
час. До зори остани. Смей се и пей.
Същата стара песен. ЛУСИ, ЛУСИ, ЛУСИ и ние!

Чакай и ще видиш.“

Кари

[1] Барбара Буш — съпруга на 41-я президент на САЩ Джордж Буш. — Б.пр. ↑

[2] ФИБ — агент от ФБР; като се разменят последните две букви от FBI на FIB, думата означава лъжец. — Б.пр. ↑

1.

Бентън Уесли си събуваше маратонките в моята кухня, когато изтичах при него. Сърцето ми щеше да се пръсне от страх, омраза и още незабравен ужас. Писмото на Кари Гретхен беше в купа неотворени писма и други книжа, които не бях прочела до момента, когато реших да изпия чаша чай с канела, след като се прибрах в уединената си къща в Ричмънд, Вирджиния. Беше неделя следобед, пет часа и тридесет и две минути на осми юни.

— Предполагам, че го е изпратила до твоята служба — каза Бентън.

Той не изглеждаше разтревожен, докато се навеждаше надолу да си събуе чорапите.

— Роуз не чете писма, на които пише „лично и поверително“ — добавих аз, макар да го знаеше, но пулсът ми се бе ускорил.

— Може би трябва да го прави. Изглежда имаш много обожатели там. — Неговите язвителни думи режеха като ръбовете на хартия.

Гледах го как стъпи с белите си боси крака на пода, с лакти върху коленете, навел глава. Пот се стичаше по раменете и ръцете му, добре поддържани за мъж на неговата възраст. Очите ми се плъзнаха надолу към коленете и прасците му до слабите глезени, по които личаха шарките от плетката на чорапите. Той прокара пръсти през мокрите си посивели коси и се облегна назад на стола.

— Господи! — промълви, като избърса лицето и врата си с кърпата. — Прекалено съм стар за такива щуротии.

После си пое дълбоко дъх и го издиша бавно, с нарастващ гняв.

Часовникът му от неръждаема стомана „Брайтлинг-Аероспейс“, който му бях подарила за Коледа, беше оставен на масата. Той го взе и го сложи на ръката си.

— Дяволите да я вземат! Понякога хората са по-страшни и от рака. Дай да го видя — каза той.

Писмото беше написано на ръка със странни червени печатни букви, а горе на страницата бе нарисувана нескопосано някаква птица

с гребен, дълги пера и опашка. До нея беше надраскана загадъчната латинска дума „ерго“, което значеше „следователно“, но в този контекст не ми говореше нищо. Разгънах обикновения бял лист за пишеща машина и го поставих пред Бентън върху старинната френска дъбова масичка, където закусвахме. Той не докосваше с ръка документ, който би могъл да послужи за вещественно доказателство, затова прочете внимателно странните думи на Кари Гретхен и започна трескаво да премисля написаното.

— Пощенската марка е от Ню Йорк, но разбира се, в пресата бе разгласена вестта за нейното дело — казах аз и продължих да правя предположения. — Имаше една сензационна статия само преди две седмици. Така че всеки би могъл да научи от нея името на Кари Гретхен, а камо ли пък адреса на моята служба, който е обществена тайна. Това писмо вероятно не е от нея, а от някой друг откачен.

— Не, мисля, че е от нея — каза той и продължи да го препрочита.

— Нима може да бъде изпратено подобно писмо от съдебномедицинска психиатрична болница и никой да не го прегледа? — възразих аз и сърцето ми се сви от страх.

— „Сейнт Елизабет“, „Белвю“, „Мид-Хъдсън“, „Кърби“. — Той не вдигна очи. — Хора като Кари Гретхен, Джон Хинкли-младши и Марк Дейвид Чапман ги смятат за пациенти, а не за затворници. Те се ползват със същите граждански права като нас, докато се разхождат из щатските затвори и съдебномедицинските психиатрични центрове, пускат бюлетини в компютърната мрежа за педофили и дават съвети на серийните убийци по електронната поща. Пишат и подигравателни писма до главните следователи, които разследват смъртните случаи.

Гласът му стана по-язвителен, думите му по-отсечени. Очите му горяха от омраза, когато накрая вдигна очи към мен.

— Кари Гретхен ти се подиграва, „голяма шефке“. И на ФБР — тоест на мен — продължи той.

— ФБР и ФИБ (тоест лъжеца) — промърморих аз и ако случаят не беше такъв, щях да го сметна за смешно.

Уесли стана и метна кърпата на рамото си.

— Да кажем, че е тя — заговорих аз отново.

— Тя е! — Той изобщо не се съмняваше.

— Добре. В такъв случай тук има нещо повече от подигравка, Бентън.

— Разбира се. Тя ни напомня да не забравяме, че с Луси са били любовници, нещо, което обществеността не знае „още“ — каза той. — Напълно е ясно, че Кари Гретхен не се е отказала да съсипва живота на хората.

Не можех да понасям дори да чувам името ѝ и бях вбесена — тя като че ли и сега, в момента, беше в къщата ми в Уест Енд, седеше с нас на закуска и тровеше въздуха с отвратителното си, зло присъствие. Представях си нейната високомерна усмивка, светещите ѝ очи и се чудех как ли изглежда след пет години зад решетките, след като е била в съприкосновение с луди престъпници. Но Кари не беше луда. И никога не е била. Тя беше душевноболна, психопат, агресивна личност без никаква съвест.

Погледнах навън към полюляващите се на вятъра японски явори в двора и ниската каменна ограда, която почти не ме скриваше от погледите на съседите. Телефонът внезапно иззвъня. Не ми се щеше да го вдигна.

— Доктор Скарпета — казах в слушалката и видях как очите на Бентън се насочват отново надолу по страницата, изписана с червени букви.

— Здравей — прозвуча гласът на Питър Марино по телефона. — Аз съм.

Той беше капитан в полицейското управление на Ричмънд, а аз го познавах достатъчно добре, за да позная веднага гласа му. Събрах сили и се приготвих да чуя още лоши новини.

— Какво има? — попитах.

— Избухнал е пожар в една коневъдна ферма в Уорънтън. Сигурно си чула по новините — каза той. — Конюшни с коне за почти двадесет хиляди долара и къщата. Опустошено е и дворното място от около осемстотин и петдесет квадратни метра. Всичко е изгоряло до основи. От Отряда за борба с тероризма и пожарите са се обадили на Националния отряд за бързо реагиране.

Стори ми се, че в думите му има нещо неясно.

— Марино, защо се обаждаш на мен за пожара? Нали Западна Вирджиния не е в твоя район.

— В моя е — каза той.

Кухнята ми се стори малка и задушна, докато чаках да ми каже останалото.

— Току-що са се обадили.

— Имайки предвид нас?

— Позна. Твоя и моя милост. Викат ни утре рано сутринта.

Службата за борба с незаконната търговия с алкохол, цигари и огнестрелни оръжия беше създадена, когато бяха започнали да палят църкви и офиси, да правят бомбени атентати или да предизвикват аварии, при които Националният отряд за бързо реагиране имаше правни пълномощия. Аз и Марино не бяхме в този отряд, но не беше необичайно те и други полицейски служби да ни викат, когато имат нужда. През последните години бях участвала в разследванията на бомбените атентати в Световния търговски център и в Оклахома Сити, както и при следствието за самолетната злополука на TWA^[1], полет 800. Бях помагала и за идентифицирането на труповете след самоубийствата на хората от сектата „Клонка Давидова“ в Уейко и за аутопсиите на телата на убитите след атентата на Юнабомбър^[2]. Знаех от печалния си опит, че от Националният отряд за бързо реагиране ме включваха в такива случаи само когато има умрели, а щом викаха и Марино, значи подозираха, че може да има и убийство.

— Колко са? — Посегнах към тестето със закачените с кламер фишове за повиквания.

— Не е важно колко са, докторе, а „кой е“. Собственикът на фермата е големият медиен магнат Кенет Спаркс, „единственият и неповторимият“. Но за момента не изглежда да го е извършил той.

— О, господи! — промълвих аз и пред очите ми притъмня. — Можем ли да бъдем сигурни?

— Не знам, той е изчезнал.

— Ще ми обясниш ли защо ми го казваш едва сега?

Почувствах, че кипвам от яд и едва се сдържах да не си го излея на него, тъй като за всички починали от неестествена смърт в щата Вирджиния разследванията правех аз. Не беше работа на Марино да ме уведомява за този инцидент и бях вбесена на моя отдел в Северна Вирджиния, че не са ми се обадили вкъщи.

— Не се сърди на твоите доктори във Феърфакс — каза Марино, който като че прочете мислите ми. — От окръга Фокиер помолили

Националният отряд за бързо реагиране да поемем случая тук, затова стана така.

Но макар че това не ми хареса особено, беше време да се заловим за работа.

— Предполагам, че още не са намерили някой труп — казах аз и започнах да си записвам данните.

— Не са, по дяволите! Но тази работа ще ти достави удоволствие.

Спрях да пиша и оставих писалката върху листа със заявките.

— Марино, била е опожарена само една къща. Дори да подозират, че е умишлен палеж и произшествието е тежко, не разбирам защо Националният отряд за бързо реагиране се интересува от него.

— Собственикът е търгувал с уиски и автомати, да не говорим и за това, че е купувал и продавал расови коне — отговори Марино.

— Чудесно — промърморих аз.

— Е, да, но е кошмарно. Началникът на пожарната ще ти се обади довечера. А ти по-добре си стегни багажа, защото хеликоптерът ще дойде да ни вземе, преди да се зазори. Зле са подбрали времето, както винаги, и мисля, че трябва да се простиш с отпуската си.

Смятахме да тръгнем същата вечер с Бентън за Хилтън Хед и да прекараме една седмица край океана. Тази година почти не ни беше оставало време да бъдем заедно. Бяхме преуморени и изнервени. Не посмях да го погледна, като затворих телефона.

— Съжалявам — казах само. — Сигурна съм, че вече си се досетил. Станал е някакъв инцидент.

Поколебах се, като видях, че той не вдига очи и продължава да дешифрира писмото на Кари.

— Трябва да тръгна за там най-късно утре сутринта. Вероятно ще мога да се върна при теб към средата на седмицата — додадох аз.

Той не ме слушаше.

— Моля те, разбери ме.

Преструваше се, че не ме чува, но знаех, че е много разочарован.

— Нали ти работи и по двете следствия за нарязаните на части трупове? — запита той, докато четеше. — Телата, нарязани на парчета в Ирландия и тук. „Отрязани с трион кости“. А тя си е мечтала в това време за Луси и е мастурбирала. Изпитвала е оргазъм под завивките по няколко пъти на вечер. Поне така предполагам. — Погледът му се

насочи към края на писмото и като че ли каза на себе си: — Тя казва, че те — Кари и Луси, са все още любовници — продължи той. — С думата „ние“ се опитва да се разграничи от случилото се. Исква да каже, че не присъства, като върши престъпленията си. Някой друг ги прави. Личност с много лица. Предвидимо и банално оправдание на душевноболна. А аз я мислех за много по-оригинална.

— Тя е напълно годна да бъде изправена пред съда — отговорих аз и нова вълна от гняв се разля по тялото ми.

— Но го знаем само ние с теб. — Той отпи глътка минерална вода от пластмасовата бутилка. — Откъде е измислила това Луси Муси?

Една капка се стече по брадичката му и той я изтри с опакото на ръката си.

— Това е галеното име, с което наричах Луси още като беше в детската градина. После тя не искаше да ѝ казвам вече така. Но понякога все още се изпускам и я наричам по този начин. — Аз направих пауза и си я представих каквато беше по онова време.

— Тогава предполагам, че тя е казала на Кари галеното си име.

— Е, да. Знаем, че по онова време Луси доверяваше много неща на Кари.

— Тя беше първата любов на Луси. А всички знаем, че първа любов не се забравя, колкото и несполучлива да е.

— Повечето хора не избират една откачена за първа любов — казах аз. Още не можех да повярвам, че моята племенница Луси беше направила такова нещо.

— Ние сме психопатите, Кей — отвърна той, като че никога не бях чувала това му твърдение. — Някой привлекателен интелигентен човек седи до теб в самолета, зад теб на опашка, среща те зад кулисите, включва се към твоя Интернет. Братя, сестри, съученици, синове, дъщери, любовници. Приличат на теб и на мен. Луси не е имала късмет. Не беше лика-прилика с Кари Гретхен.

В задния двор бяха поникнали прекалено много детелини, но пролетта беше необичайно студена и чудесна за розите ми. Те се накланяха и полюляваха при всеки полъх на вятъра, а повехналите им венчелистчета се ронеха по земята. А в това време Бентън — пенсионираният началник от отдела, който анализираше поведението на престъпниците, продължаваше да говори:

— Кари иска снимки на Голт. От мястото на произшествието и от аутопсията. Ако ѝ ги занесеш, в замяна щяла да ти съобщи подробности от полза за следствието — съдебномедицински бисери, които вероятно си пропуснала да видиш. Такива, които могат да помогнат на обвинението, когато делото иде в съда следващия месец. По този начин иска да каже, че е възможно да си пропуснала нещо, а то може да е свързано с Луси.

Очилата му за четене бяха оставени до него върху подложката на чинията и той понечи да си ги сложи.

— Кари иска да идеш да я видиш. В „Кърби“.

Лицето му беше напрегнато.

— Това е в неин стил.

Посочи писмото.

— Тя излиза отново на сцената. Знаех си, че ще стане така. — Говореше, но си личеше, че е изморен.

— Какво иска да каже с тази „тъмна светлина“? — запитах го аз и станах, защото не можех да седя нито минута повече.

— Кръв. — Изглеждаше сигурен. — Когато си намушкала Голт в бедрото с ножа, си прерязала бедрената му артерия, кръвта му е изтекла и е умрял. А може и влакът да го е довършил. Темпъл Голт.

Той отново свали очилата си. Не искаше да покаже, че е развълнуван.

— Докато Кари Гретхен съществува, и той ще ни се привижда. Злите близнаци — добави той.

Всъщност, те не бяха близнаци, но си бяха изрусили косите, а после си бяха обръснали главите до кожа. Бяха слаби като хлапетата преди пубертета, облечени еднакво като хермафродити, когато ги видях последния път в Ню Йорк. Бяха вършили убийства заедно, докато заловихме него на улица Бауъри^[3]. Не бях имала никакво намерение да го докосвам, да го виждам или да разменям дори една дума с него, защото задачата ми в този живот не беше да сплашвам престъпниците или да извършвам убийства. Но Голт така си го пожела. Той го предизвика, защото да умре от моята ръка, значеше да ме обвърже със себе си завинаги. Не можех да се отърва от образа на Темпъл Голт, макар че бе умрял преди пет години. В паметта ми се

бяха запечатали кървавите парчета, останали от него, разпръснати по просветващите стоманени релси, и пропъзелите от тъмните сенки плъхове, дошли да излочат кръвта му.

В кошмарите си виждах студените му сини очи, чиито ириси се бяха пръснали като молекули, и чувах тътена на влаковете, чиито фарове приличаха на кръгли луни. Няколко години, след като бях убила Голт, избягвах да аутопсирам загинали при железопътни злополуки, понеже като главен следовател по смъртните случаи на съдебномедицинския отдел във Вирджиния, можех да възлагам аутопсиите на заместниците си и точно това правех. Дори и сега не мога да гледам скалпелите за дисекции със същите очи на лекар заради техните студени стоманени остриета, защото той ме бе предизвикал да забия точно такова острие в него и го бях направила. Виждах го сред тълпите от безпътни мъже и жени, които ми заприличваха на него, а нощем спях по-близо до пистолетите си.

— Бентън, защо не вземеш един душ, а после ще говорим по-надълго за нашите планове през седмицата? — попитах го аз, за да прогоня спомените, които бяха непоносими за мен. — Да останем няколко дни сами, да четем и да се разхождаме край брега, е точно това, от което се нуждаеш. Ти много обичаш да караш колело и може би ще е добре за теб да го правиш.

— Трябва да уведоим Луси — каза той и също стана. — Макар че Кари е затворена в момента, тя ще създаде още неприятности, в които ще намеси и Луси. Това обещава в писмото си до теб.

Той излезе от кухнята.

— Колко още неприятности може да създаде човек като нея? — извиках аз след него.

Сълзи напиреха в гърлото ми.

— Ще намеси и племенницата ти в съдебния процес — отвърна той. — И ще бъде разгласено пред обществеността като сензационна новина в „Ню Йорк Таймс“, компрометиращата информация ще излезе и в „Асошиейтед Прес“, а от „Ентъртейнмънт Тунайт“ — и по целия свят. „Агентка на ФБР е била лесбийка и любовница на душевноболна серийна убийца.“

— Луси напусна ФБР заради всички техни предразсъдъци, лъжи и загриженост как да изглеждат пред очите на света. Нищо друго не могат да направят, за да съспят напълно душата ѝ.

— Кей, тук става въпрос за нещо повече от ФБР — каза той.
Изглеждаше разтревожен.

— Бентън, не започвай пак... — Не можах да се доизкажа.

Той се облегна на портала на хола. Бях запалила камината, защото температурата беше само петнадесет градуса този ден. Той не обичаше да говоря така, а и не искаше някой да наднича в тази тъмна страна на неговата душа. Не желаше да си представя злонамерените деяния, които Кари би могла да извърши, и, разбира се, безпокоеше се за мен. Щяха да ме призват да свидетелствам, когато се стигне до произнасяне на присъдата по делото срещу Кари Гретхен, защото бях леля на Луси. Предполагах, че е възможно моята благонадеждност като свидетелка и показанията ми да бъдат поставени под съмнение, а репутацията ми — съсипана.

— Да излезем някъде тази вечер — каза Уесли с мил глас. — Къде би искала да отидем? В „Ла Петит“? Или на бира и скара при „Бени“?

— Ще размразя някоя от готовите супи. — Избърсах си очите и казах заеквайки: — Не съм много гладна, а ти?

— Ела тук — каза той нежно.

Размекнах се в прегръдките му, а той ме притисна до гърдите си. Устата му имаше солен вкус, като се целувахме. Винаги се учудвах, че тялото ми още е толкова гъвкаво. Облегнах глава на него, а наболата му брада се потъркваше в косата ми. Беше побеляла като плажната ивица, която знаех, че няма да видя тази седмица. Нямах да ходим на дълги разходки по мокрия пясък, нямаше да водим дълги разговори по време на вечерите в „Ла Пола“ и „Чарли“.

— Мисля, че трябва да отида да видя какво иска тя — казах аз накрая.

Бях сложила глава на неговия топъл, влажен врат.

— В никой случай!

— Аутопсията на Голт я правиха в Ню Йорк. Нямам снимки.

— Кари знае много добре кой съдебен лекар е правил аутопсията на Голт.

— Щом знае, защо ги иска от мен? — промълвих аз.

Очите ми бяха затворени. Бях се облегнала на него.

Той помълча малко, целуна ме пак по главата и ме погали по косата.

— Знаеш защо — отговори той. — Сплашва те, разиграва те. Точно това, което хора като нея умеят да правят. Искат ти се да й набавиш снимките, за да види Голт накълцан на кайма. Да може да си фантазира и да измисли пак някоя щуротия. Крои нещо, а най-лошото, което можеш да направиш, е да реагираш по този начин.

— А какво значи това КИСМУГ (Кари иска снимки от мястото на убийството на Голт)? Какво е това? Като в обявите, когато търсиш нещо ли?

— Не знам.

— А „едно фазанско място“?

— Нямам представа.

Стояхме още дълго при портала на тази къща, която смятах за единственото мое убежище. Бентън свърза живота си с мен, когато вече не беше консултант при големи, заплетени случаи. Знаем, че му беше неприятно, когато казвах „аз“ за това или „мое“ за друго, макар и да знаеше, че не сме женени и нищо, което имахме по отделно, не принадлежеше и на двамата ни. Бях преполовила живота си и нямах желание да делея припечеленото по съдебен път с никого, включително с любовника си или със семейството си. Може би така изглеждаше, че съм егоистка и вероятно бях такава.

— Какво ще правя, като заминеш оттук? — Уесли се върна пак на темата.

— Иди с колата до Хилтън Хед и си купи хранителни продукти — отвърнах аз. — Вземи повече бира и уиски. Повече от друг път. И плажно масло, орехи от Южна Каролина, домати и лук от Видалия.

Очите ми отново се напълниха със сълзи. Прочистих гърло.

— При първа възможност ще взема самолета и ще дойда при теб, но не знам докъде ще стигнем с това следствие в Уорънтън. Вече сме имали такива случаи, не ни е за пръв път. Половината време ти си зает, другата половина — аз.

— Мисля, че животът ни е шибан — прошепна ми той на ухото.

— Изглежда, че и ние по някакъв начин го искаме така — отговорих аз и почувствах някакво непреодолимо желание за сън.

— Може би.

Той се наведе към устните ми и плъзна ръце по любимите му места.

— Нещо много лошо ще се случи по време на този съдебен процес — промълвих аз.

Искаше ми се тялото ми да отвърне на неговото желание, но не вярвах, че ще може.

— Всички ще се съберем отново на нейното дело в Ню Йорк. Федералното бюро, ти и Луси. Сигурен съм, че през последните пет години тя не е мислила за нищо друго и ще ни създаде неприятности от всякакъв род.

Дръпнах се назад, защото лицето на Кари с острите си изопнати черти изплува от някакво тъмно място в съзнанието ми. Спомних си я как пушеше една вечер с Луси на масата за пикник близо до полигона за стрелба на академията на ФБР в Куантико. Беше поразително красива. Още ми се струваше, че ги чувам как си правят шеги, че виждам еротичните им целувки — емоционални и дълги. Бяха притиснали с ръце главите си една към друга. Спомних си странното усещане, което сякаш премина през кръвта ми, и побързах мълчаливо да се отдалеча, преди да са разбрали, че съм ги видяла. Кари бе започнала да съсипва живота на моята племенница, вследствие на което се получи тази нелепа бъркотия.

— Бентън — казах аз, — трябва да си приготвя багажа.

— Вече е подреден. Повярвай ми.

Той припряно беше свалил част от дрехите ми и страстно желаше да ме съблече съвсем гола. Винаги ме желаше повече, когато не изпитвах същото към него.

— Не мога да те успокоя сега — прошепнах аз. — Не мога да ти кажа, че всичко ще се оправи, защото няма да може. Прокурорите и пресата ще се нахвърлят върху Луси и мен и ще ни размажат до стената, а Кари може да бъде оправдана. Това е то!

Обвих главата му с ръце.

— Истина и справедливост. В американски стил — прошепнах аз в заключение.

— Престани вече! — Той замълча, а очите му ме гледаха напрегнато. — Не започвай пак — каза той. — Преди не беше толкова цинична.

— Не съм цинична и не съм започвала нищо — отвърнах аз и още повече се ядосах. — Не съм рязала аз парчета от единадесетгодишното момченце и не съм го оставила голо до

контейнера за боклук с куршум в главата. Не съм убила един шериф и един надзирател от затвора. И Джейн, собствената сестра на Голт, с която са били близнаци. Помниш ли това, Бентън? Спомни си Сентръл Парк на Бъдни вечер. Стъпките от босите ѝ крака и нейната замръзнала кръв, както се е стичала до фонтана.

— Разбира се, че си спомням. Бях там. Знам абсолютно същите подробности като теб.

— Не, не знаеш.

Но аз вече се бях вбесила, дръпнах се от него и си събрах дрехите.

— Ти не пъхаш ръце в техните съсипани тела, не докосваш и не мериш раните им — заявих аз. — Не ги чуваш, че говорят, след като са умрели. Не виждаш лицата на хората, които са ги обичали, и чакат в моята скромна чакалня, за да чуят безсърдечни, неопишимо жестоки вести. Не виждаш това, което виждам аз. Не, не го виждаш, Бентън Уесли! Ти разглеждаш чисти съдебни досиета, гланцирани снимки и неодушевени места на престъпления. Прекарваш повече време с убийците, отколкото с онези, чийто животът е бил отнет. А може би и спиш по-добре от мен. Вероятно продължаваш и да сънуваш, защото не се боиш от сънищата си.

Той излезе от къщата, без да каже дума. Наистина бях прекалила. Бях се проявила като нечестна и подла. Пък и това не отговаряше на истината. Сънят на Уесли Бентън беше винаги неспокоен. Той се мяташе в леглото, мънкаше на сън и мокреше чаршафите със студена пот. Рядко сънуваше или може би си бе наложил да не си спомня сънищата. Затиснах със солницата и пиперницата краищата на писмото на Кари Гретхен, за да не се огънат ръбовете. Нейните подигравателни, язвителни думи сега бяха веществено доказателство и не трябваше да бъдат докосвани или измачквани.

С „Нинхидрин“ или „Лума Лайт“^[4] можеше да бъдат открити отпечатъци от пръсти върху евтината бяла хартия или пък екземпляри с почерка ѝ можеха да бъдат сравнени с това, което ми беше надраскала набързо. Тогава щяхме да докажем, че тя е писала това откачено послание, след като скоро предстоеше процесът за убийствата, извършени от нея във Върховния съд на Ню Йорк Сити. И съдебните заседатели щяха да видят, че не се е променила след петгодишно психиатрично лечение, за което е било плащано от

техните данъци. Тя не изпитваше угризения. Дори се наслаждаваше на това, което бе извършила.

Не се и съмнявах, че Бентън е някъде наблизо, защото не го бях чула да потегля с БМВ-то си. Тръгнах бързо по наскоро павираните улици, като минах край големите тухлени къщи, измазани с хоросан, докато накрая го видях под едни дървета с поглед, зареян в каменистата пътека край река Джеймс. Водата беше леденостудена, с цвят, подобен на стъкло, а перестите облаци приличаха на неясно очертани варовикови пластове по избледняващо небе.

— Заминавам за Южна Каролина. Но преди това ще разтребя жилището и ще ти купя уиски — каза той, без да ме поглежда. — Ирландско уиски и бира.

— Не е нужно да тръгваш тази вечер — казах му аз. Страхувах се да се приближа до него. Изкосо падащата светлина осветяваше косата му, а вятърът я развяваше. — Трябва да стана утре рано, а ти можеш да тръгнеш, като замина аз.

Той мълчеше, вперил поглед в белоглавия орел, който кръжеше над мен, откакто бях излязла от къщи. Бентън бе успял да си облече червения анорак, но ми се стори премръзнал с гимнастическите си гащета. Беше скръстил плътно ръце на гърдите си. Адамовата му ябълка се помръдваше, като преглъщаше, а потиснатото му желание си личеше на едно потайно място, което бе позволено да виждам само аз. В моменти като този не знаех защо ме понася така безропотно.

— Не очаквай да бъда като машина, Бентън — казах спокойно за хиляден път, откакто се бях любила с него.

Той продължаваше да мълчи, а водата като че бе изгубила сили да тече надолу към града и издаваше приглушен ромон, като несъзнателно се насочваше към буйните бързеи, надолу към бентовете.

— Понасям само толкова, колкото мога — обясних аз. — А то е повече от мнозина други. Не очаквай прекалено много от мен, Бентън.

Орелът кръжеше над върховете на дърветата.

Стори ми се по-примирен, когато заговори накрая:

— Понасям повече от много други. И то донякъде, защото и ти го правиш.

— Да, така е, важи и за двама ни.

Приблжих се до него и плъзнах ръце по гладния червен колан, който опасваше талията му.

— Да, знаеш добре, че е така — отвърна той.

Притиснах го силно в обятията си и забих брадичка в гърба му.

— Един от съседите ти ни наблюдава — забеляза той. — Виждам го през стъклото на летящата врата. Знаеше ли, че имаш зяпач в този богаташки квартал за бели?

Той сложи ръцете си върху моите и започна да повдига един по един пръстите ми.

— Разбира се, ако живееш тук и аз щях да надничам да те гледам — добави той и гласът му прозвуча насмешливо.

— Но ти живееш тук.

— Не. Само спя тук.

— Да поговорим сега за утре сутринта. Обикновено ме взимат от Очния институт към пет часа — обясних аз. — Затова смятам да стана в четири... — Въздъхнах и се запитах дали животът ми ще бъде все такъв. — По-добре да останеш тази нощ.

— Но няма да ставам в четири часа.

[1] TWA — самолетната компания „Транс-Уърлд“. — Б.пр. ↑

[2] Юнабомбър — неизвестен терорист, направил много бомбени атентати в научни институти, заловен наскоро. — Б.пр. ↑

[3] Бауъри — улица в Ню Йорк, известна с евтините си магазини и хотели. — Б.пр. ↑

[4] „Нинхидрин“ или „Лума Лайт“ — прахове за взимане на отпечатъци от пръсти. — Б.пр. ↑

2.

Следващата утрин започна по неприятен начин на едно поле, което беше равно и почти синееше на първите слънчеви лъчи. Бях станала в четири часа. Уесли също стана, защото бе решил, че е по-добре да си тръгне, след като аз заминавам. Целунахме се набързо и почти не се погледнахме, докато тръгнахме към колите си. Бързата раздяла беше винаги по-лесна от продължителното сбогуване. Но докато карах по Уест Кари стрийт към моста Хюгенот, някаква тежест като че ли ме захлупи. Изведнъж се почувствах неспокойна и тъжна.

Знаех от досегашния си опит, че едва ли ще имам възможност да се видя с Уесли тази седмица и няма да има почивка, четене на книги или сутрини, когато ще спим до късно. Местата на пожарите никога не бяха лесни за разследване, ако не за друго, то най-малкото за това, че инцидент, свързан с важна личност в богаташко имение от община във вашингтонския окръг, щеше да придобие политическа окраска и да се наложи да давам писмени обяснения. Колкото повече внимание привличаше нечия смърт, толкова по-голям обществен натиск ме очакваше.

Лампите в Очния институт още не светеха, защото там не се занимаваха с научни изследвания, а и институтът не беше наречен на името на някой спонсор или важна личност. По няколко пъти в годината идвах тук, за да проверяват диоптрите на очилата ми или да ми преглеждат очите, но винаги ми се струваше странно да паркирам близо до поляни, откъдето ме взимаха с хеликоптер, за да ме оставят в центъра на някакъв хаос. Отворих вратата на колата си и познати далечни звуци се разнесоха над тъмни редици от дървета. Представих си изгорели кости и зъби, разпръснати в черни, плуващи във водата останки. В съзнанието ми се мярнаха за миг модерните костюми на Спаркс, строгото му лице и шокът от това ме накара да потръпна като в студена мъгла.

Видях силуета на някакъв хеликоптер, подобен на попова лъжичка, който летеше под нащърбената луна, докато събирах

водонепромокаемите чанти, ушити от дебел плат, и издрасканата сребриста алуминиева кутия, която задължително взимах, като летях за някъде. В тях носех разните инструменти, нужни за аутопсиите, и други необходими неща, включително и фотографски пособия. Две коли и един камион-пикап забавиха скоростта си по Хюгенот Роуд, тъй като пътуващите из града не можеха да устоят и да не погледат как някой хеликоптер, който лети много ниско, се кани да кацне. Любопитните отбиваха на паркинга и излизаха да видят как перките му порят въздуха, като бавно и старателно избягват електрическите жици, локвите и тинята, или пясъка и нечистотиите, които можеха да затруднят кацането.

— Може би е Спаркс — каза възрастен мъж, пристигнал с някакъв ръждясал скапан плимут.

— Или пък са дошли да доставят орган за трансплантация — предположи шофьорът на пикапа, като за момент обърна поглед към мен.

Думите им бяха отнесени от вятъра като сухи листа, докато черният хеликоптер „Бел Лонг-Рейнджър“ буботеше с отмерен такт и без да се тресе, се спускаше плавно надолу. Неговият пилот — племенницата ми Луси, започна да кръжи над силно разлюляната скоро некосена трева, заляна от бялата светлина на приземяващите се фарове, и накрая кацна меко. Събрах нещата си и тръгнах срещу насрещния вятър. Плексигласовото стъкло беше матово и не можех да видя нищо през него, докато отварях задната врата, но познах голямата ръка, която се присегна надолу да вземе багажа ми. Качих се в хеликоптера, докато все повече превозни средства намаляваха скорост, за да наблюдават пришълците на фона на златните снопове светлина, които просветваха през върховете на дърветата.

— Чудя се къде се забавихте — казах аз високо, за да надвикам шума от перките, докато затварях вратата откъм моята страна.

— На летището — отговори Марино, след като седнах до него.
— Близко е.

— Не, не е — отговорих аз.

— Там поне имат кафе и клозет — отвърна той, но аз знаех, че не ги подрежда в този ред. — Предполагам, че Бентън е отишъл на почивка без теб — добави той само за да ме предизвика.

В това време Луси натисна педала на регулатора и перките започнаха да се въртят по-бързо.

— Трябва да ти кажа още сега, че пак изпитвам онова странно чувство — уведоми ме той с присъщия си кисел тон, докато хеликоптерът получи разрешение за излитане и започна да се издига нагоре. — Очакват ни големи неприятности.

Специалността на Марино беше да разследва смъртни случаи при произшествия, но въобще не допускаше вероятността и той самият да умре при такива обстоятелства. Не обичаше да лети във въздуха, особено когато летателният апарат нямаше по-голям екипаж или криле. Няколко страници от „Ричмънд Таймс Диспеч“ бяха нехайно разхвърляни в скута му, а той избягваше да гледа надолу към бързо отдалечаващата се земя и далечните очертания на небето над града, което бавно се издигаше над хоризонта, като гигант, който в момента се възправя.

На първа страница във вестника бяха поместили репортаж за инцидента с пожара, и то с големи подробности, включително и една снимка, направена от самолет, на която бяха показали развалините, които тлееха в мрака. Прочетох я внимателно, но не научих нищо ново, тъй като повечето от това, което бе написано, беше повторение на вече известните неща за предполагаемата смърт на Кенет Спаркс, за властта, която има, и разточителния му начин на живот в Уорънтън. Не бях чувала досега за неговите коне и че един от тях на име Вятър е участвал миналата година в конните надбягвания в Кентъки и струвал един милион долара. Но това не ме изненада. Спаркс винаги беше проявявал предприемчивост и имаше изключително голямо самочувствие, дори се бе възгордял. Оставих вестника на насрещната седалка и забелязах, че коланът на Марино не е закопчан и обира прахта по пода.

— Какво ще стане, ако внезапно попаднем на големи въздушни ями, а ти не си си закопчал колана? — казах аз високо, за да надвикам шума на турбинния двигател.

— Ще си разлея кафето. — Той оправи пистолета на бедрото си, а светлият му светлокафяв костюм приличаше на ципата на наденица, която ще се пръсне. — Как не си го разбрала след всички тези трупове, които си рязала. Ако тази птица падне, докторе, коланът на седалката няма да те спаси. Както и спасителните чували, ако имахме такива.

А истината беше, че той мразеше да носи нещо около талията си и бе започнал да сваля панталоните си толкова ниско надолу, че се чудех как хълбоците му ги задържат да не се свлекат на пода. Хартията изшумоля, когато той извади два сандвича от един книжен плик, потъмнял от мазнината. Беше пъхнал цигарите в джоба на ризата си, а по лицето му бе избила червенина, типична за хората с високо кръвно налягане. Когато се преместих във Вирджиния от родния си град Маями, той беше детектив в отдел „Убийства“ и бе толкова непоносим, колкото и способен. Спомням си първите ни срещи в моргата, когато ме наричаше „госпожа Скарпета“ и тормозеше хората от екипа ми, за да се добере до някое доказателство, което си бе наумил, че иска. Взимаше куршумите, преди да съм ги надписала, за да ме вбесява. Пушеше цигари с нацапаните си с кръв ръкавици и си правеше майтапи с труповете.

Погледнах през прозореца към облаците, плъзгащи се по небето, и си помислих за това как минава времето. Марино беше вече почти на петдесет и пет години, а това ми се струваше просто невероятно. Бяхме се защитавали и вбесявали един друг повече от единадесет години.

— Искаш ли и ти? — Той ми подаде един студен сандвич, увит в хартия.

— Дори не желая да го погледна — отвърнах аз нелюбезно.

Марино знаеше колко се тревожа за нездравословните му навици и се мъчеше да отвлече вниманието ми. Предпазливо сложи още захар и започна да я разбърква в пластмасовата чашка с кафето, която се накланяше нагоре-надолу при въздушните ями, а той се опитваше да я задържи с месестата си ръка.

— А кафе? — запита той. — Сега ще ти наляя.

— Не, благодаря. Ще ме уведомиш ли най-накрая какво става? — минах аз на въпроса, защото започвах да се изнервям. — Знаем ли нещо повече от това, което научихме миналата вечер?

— Пожарът все още тлее на места. Предимно в конюшните — обясни той. — Имало е много повече коне, отколкото предполагаме. Изглежда двадесетина от тях са се опекли живи, включително и чистокръвните, а също онези, от едрата американска порода, както и две жребчета, потомци на състезателни коне. И конят, който беше печелил състезания. А да не говорим за парите от застраховките. Един

„така наречен“ свидетел каза, че човек можел да ги чуе как хлипат като човешки същества.

— Какъв свидетел? За пръв път чувам за него.

— Е, какви ли не търтеи се обаждали и казали, че видели едно или чули друго. Същите онези стари нехранимайковци, които все уж случайно се озовават на някое произшествие, на което се обръща голямо внимание. Пък и не е нужно да има „свидетел“, за да е ясно, че конете сигурно са цвилели и са се опитвали да съборят с копита преградите на конюшните. — Той придоби решителен тон. — Но ние ще заловим кучия син, дето е извършил това. Тогава ще видим дали ще му е приятно, ако и неговият задник се подпали.

— Не знаем дали го е направил някой кучи син или поне не сме сигурни в това — напомних му аз. — Никой не е доказал, че е умишлен палеж, макар да предполагам, че не ни поканиха само за да се разходим дотам.

Той отвърна очи към прозореца.

— Неприятно ми е, когато става дума за животни. — Част от кафето се разля по коляното му. — По дяволите! — Той ме погледна, като че аз имах вина за това. — Като си помисля за животни и деца, просто ми прилошава.

Изглежда много не му пукаше за известния мъж, който може би беше загинал в пожара. Ала аз познавах Марино и знаех, че не мрази хората и наполовина от това, което караше другите да смятат. Представих си това, което той току-що ми бе описал — расовите коне и жребчетата, с очи, изпълнени с ужас.

Не можех да понеса мисълта за цвиленето и копитата, които са ритали по цепещите се дървени прегради. Пламъците са се разпространявали като реки от лава във фермата в Уорънтън, с къщата, конюшните, запасите от отлежало уиски и колекцията от оръжия. Пожарът не бе пощадил нищо, освен каменните стени.

Погледът ми се плъзна над Марино към пилотската кабина, където Луси говореше по радиопредавателя. Коментираше нещо с втория пилот от Отдела за борба с пожарите, докато поздравяваха някакъв хеликоптер „Чинок“, който летеше ниско под хоризонта, и един самолет, който бе толкова далеч, че проблясваше, прилично на парче счупено стъкло. На моменти слънцето осветяваше пътя ни. Беше

ми трудно да се съсредоточа, като гледах племенницата ми. Отново се почувствах наранена.

Тя бе напуснала ФБР, защото бе станало явно, че ще се наложи. Беше оставила компютърната система с изкуствен интелект, която бе създавала, както и роботите, които беше програмирала, а също и хеликоптера, който се бе научила да пилотира заради любимото си Федерално бюро. Беше се отказала от всичко, което ѝ беше присърце. Не желаех да ѝ говоря сега за Кари.

Облегнах се мълчаливо назад на седалката и започнах да преглеждам данните за произшествието в Уорънтън. Отдавна вече се бях научила да насочвам вниманието си към нещо важно, независимо какво предполагах и в какво настроение бях. Почувствах, че Марино ме поглежда и опипва пакета с цигари в джоба на ризата си, за да се увери, че не е останал без своя любим порок. Тракането и буботенето на перките се засили, когато той отвори прозореца и чукна по пакета с цигарите, за да изкара една от тях.

— Недей — смъмрих го аз, докато обръщах страницата. — Да не си посмял да го направиш!

— Не виждам надпис „Пушенето забранено“ — отвърна той и пъкна една цигара „Марлборо“ в устата си.

— Ти никога не виждаш надписите, колкото и да са много. — Прегледах отново част от записките си и бях учудена от едно изказване, което началникът на пожарната беше направил пред мен вчера по телефона. — Палеж за печалба? — повторих аз, като вдигнах очи. — Има се предвид собственика Кенет Спаркс^[1], може би случайно пострадал в пожара, който сам е предизвикал.

— Името му подпалвач ли значи или нещо от този род? — запита Марино. — Сигурно е виновен. — Той пое дълбоко и с удоволствие цигарения дим. — Ако е така, получил си е заслуженото. Бъди сигурна, че дори да прогониш хора от този род от улицата, не можеш да прогониш улицата от тях.

— Спаркс не е отраснал на улицата — отвърнах аз. — Впрочем, бил е стипендиант на института „Роудз“^[2].

— Стипендиант на „Роудз“ или „Роудс“, на мен ми звучи еднакво — продължи Марино. — Спомням си, че единственото, което този кучи син правеше, беше да критикува полицията като медиен магнат в своите вестници. А всички знаеха, че злоупотребява с кокаин и жени.

Но не успяхме да го докажем. Защото никой не пожела да дойде и да ни помогне.

— Истина е, никой не може да го докаже — заявих аз. — А няма как да сметнеш някой за подпалвач само защото името му значело това или заради издателската му политика.

— В момента имаш редкия шанс да говориш със специалиста по чудати имена и как отговарят те на негодниците, които ги носят. — Марино си наля още кафе, докато говореше. — Следователят по смъртните случаи се казва Гор (Кръвопиец). Слотър (Касапина) е сериен убиец. Педофилът е Чайлдс (Децата). Господин Бери (Гробаря) е погребвал жертвите си в гробищата. Имаме и съдиите Гелоус (Бесилката) и Фрай (Електрическият стол). И още Фреди Гамбъл (Хазарта). Последният мамел комарджиите в ресторанта, където го пречукали. Доктор Фагърт (Педераста) е убил петима мъже хомосексуалисти. Избол им очите. А помниш ли Крисп (Хрупкавия)? — Марино ме погледна. — Него пък го удари гръм. Дрехите му били разпилени по целия паркинг пред църквата, а токата на колана му била стопена...

Не можех да слушам повече всичко това толкова рано сутринта, затова протегнах ръка назад да взема слушалки, за да се спася от брътвежите на Марино и да чуя за какво става дума в кабината на хеликоптера.

— Не бих искал да ме удари гръм в някоя църква и после всички да прочетат за това във вестника — продължаваше да обяснява Марино.

Той си сипа още кафе, като че нямаше оплаквания от простатата и пикочния мехур.

— Направил съм списък на всички тези неща през годините. Но не съм го казвал на никого. Дори не и на теб, докторе. Ти не си записваш такива гадости, забравяш ги. — Той сръбна една глътка от кафето си. — А хората издават такива неща. Като онези малки книжлета, които виждаш при касите на магазините.

Сложих си слушалките и забелязах, че селските ферми и пустите ниви постепенно се сменят с къщи с хамбари и дълги павирани алеи към тях. Крави и телета се бяха насъбрали като черни гроздове в обградените с огради пасища, а някаква косачка вдигаше прах, докато се движеше бавно през ливадата, по която имаше разпиляно сено.

Погледнах надолу към земята, която постепенно се бе превърнала в синоним на богатството на Уорънтън. Престъпността беше малка в този край, а към големите имена от стотици декари имаше пансиони за посетители, тенискортове, басейни и конюшни. Летяхме ниско над частни летища и езера, в които плуваха патки и гъски. Марино беше отворил уста от учудване.

Нашите пилоти мълчаха известно време, докато чакаха да се включат в честотите на Националния отряд за бързо реагиране на терена. После чух гласа на Луси, докато сменяше честотите по радиопредавателя.

— Ехо едно, хеликоптер девет-едно-девет Делта Алфа. Тиюн, чуваш ли ме?

— Чувам те, девет Делта Алфа — обади се Т. Н. Макгъвърн, началничката на отряда.

— Намираме се на шестнадесет километра на юг и ще кацнем с пасажерите — съобщи Луси. — Приблизително време за кацане осем, нула нула часа.

— Прието. Тук се чувствам като през зимата и не мога да се стопля.

Луси превключи на Автоматичната служба на Манасас^[3] за прогноза на времето, а след това изслуша дългата прогноза за вятъра, видимостта, атмосферните условия, температурата на въздуха, температурата, при която се образува роса, и отчитането на висотомера съобразно часовото време в Сиера. Това бяха последните данни за деня. Не бях очарована, като разбрах, че температурата на въздуха е паднала с пет градуса по Целзий, след като бях тръгнала от къщи и се сетих, че Бентън отива на топло, слънчево място, където има океан.

— Там вали дъжд — каза помощник-пилотът на Луси.

— Дъждът е най-малко на тридесет и два километра западно и ветровете духат също от запад — отговори Луси. — Така е през месец юни.

— Изглежда, че още един хеликоптер „Чинок“ се задава към нас на хоризонта.

— Да им напомним, че сме тук — заговори Луси и превключи на друга честота. — „Чинок“ над Уорънтън, хеликоптер девет-едно-девет Делта Алфа, на тази честота ли сте? Часът при вас е три, три

километра и двеста метра на север и височина триста и петдесет метра.

— Виждаме ви, Делта Алфа — отговориха от военния двумоторен хеликоптер, кръстен „Чинок“ на името на едно индианско племе. — Приятен полет.

Племенницата ми щракна два пъти превключвателя и прекъсна излъчването. Просто не можех да позная спокойния ѝ тих глас, когато се разнесе в ефира и бе уловен от антените на непознати хора.

Слушах ги, докато приключиха, и щом стана възможно, се включих в разговора.

— За какъв вятър и студ говореха те? — попитах аз, като гледах Луси в гръб.

— Вятър, който се движи с тридесет и два километра в час с тенденция да се усили до четиридесет откъм запад — прозвуча гласът ѝ в слушалките ми. — И ще се усилва още повече. Добре ли сте вие там отзад?

— Добре сме — отвърнах аз и пак се сетих за откаченото писмо на Кари.

Луси летеше със синята си работна униформа на Отряда за бързо реагиране и маркови очила за слънце, които скриваха очите ѝ. Беше си пуснала косата дълга. Тя грациозно се спускаше на къдрици до раменете ѝ и ми напомняше за червено евкалиптово дърво, блестящо и екзотично, за разлика от моите къси, сребристоруси кичури. Представях си как тя леко докосва уредите за издигане и промяна на посоката, докато регулира педала за уравнивяване на противодействието, поддържайки хеликоптера в равновесие.

Беше се увлякла по пилотирането, като по всичко, с което се бе захващала да прави досега. Беше издържала изпита както за пилотиране на частен хеликоптер, така и за превоз на пътници, после взе изпита и за инструкторка по пилотиране само защото ѝ доставяше удоволствие да предава уменията си и на други хора.

Не бе нужно да ме уведомяват, че приближава краят на нашия полет, когато преминахме над гора с хаотично повалени отрязани дървета, подобни на сглобяеми части на детска игра. Кални пътеки и алеи криволичеха и се стесняваха, а от другата страна на ниските хълмове сиви облаци се движеха вертикално и се превръщаха в безформени стълбове дим, останал след някакъв ад, който беше

опустошил всичко по пътя си. Фермата на Кенет Спаркс се бе превърнала в ужасяваща яма и обгоряла земя с тлеещо сечище.

Пожарът беше оставил своите следи, докато бе вилнял, и от въздуха забелязах порутените почернели каменни постройки, конюшни и обори, както и широките обгорели окосени полоси, където земята се бе оголила. Пожарникарските коли бяха съборили на места бялата ограда, която обграждаше имението, и бяха стъпкали цели декари от безупречно поддържаната морава. На километри в далечината се виждаха още пасбища, някакъв тесен павиран общински път, електрическа подстанция и още къщи.

Пристигнахме в неприкосновената частна ферма на Спаркс във Вирджиния малко преди осем часа сутринта и кацнахме достатъчно далеч от развалините, за да не ги закачим с перките на хеликоптера. Марино слезе и тръгна без мен, а аз изчаках пилотите да изключат главния ротор и всички останали уреди.

— Благодаря ви, че ни докарахте — казах на специалния агент Джим Моуъри, който придружаваше Луси този ден.

— Тя пилотираше.

Той отвори вратата на багажното отделение.

— Аз ще оправя нещата тук, вие можете да тръгвате — добави, като се обърна към племенницата ми.

— Изглежда си й хванала цаката на тази машина — казах на Луси леко подигравателно.

— Опитвам се да се справям, доколкото мога — каза тя. — Чакай, дай ми една от тези чанти.

Тя взе алуминиевата ми кутия, която изглеждаше лека като перце в силната ѝ ръка. Вървахме заедно, облечени еднакво, макар аз да не носех пистолет и портативна радиостанция. Подкованите ни ботуши бяха толкова очукани, че бяха започнали да се белят, но сега бяха посивели от пепелта. Черна кал полепваше по подметките ни, докато се приближавахме до разпънатата вече палатка, която щеше да бъде нашата главна квартира през следващите няколко дни. До нея беше паркирал големият бял камион с инициалите на Министерството на финансите и полицейски лампи на покрива, а надписите „НАЦИОНАЛЕН ОТРЯД ЗА БЪРЗО РЕАГИРАНЕ“ и „РАЗСЛЕДВАНИЯ НА ЕКСПЛОЗИИ“ бяха изписани със сини букви.

Луси вървеше на една крачка пред мен, а лицето ѝ беше засенчено от тъмносиньо кепе. Местеха я във Филаделфия и щеше да напусне Вашингтон скоро. Тази мисъл ме караше да се чувствам стара и изхабена. Тя вече беше пораснала и толкова изградена като личност, колкото бях и аз на нейната възраст. Не ми се искаше да продължава да се променя.

— Изглежда, че положението тук е много лошо — заговори тя. — Добре че поне сутеренът е на нивото на земята, но пък има само една врата. Затова повечето вода се е събрала като блато там долу. Един камион с помпи е тръгнал за насам.

— Колко е дълбоко?

Помислих си за тоновете вода, излени от пожарникарските маркучи, и си представих студената черна каша с опасни отломки.

— Зависи къде ще стъпваш. На твоє място нямаше да приема това следствие — отвърна тя по такъв начин, че се почувствах нежелана.

— Не, щеше да приемеш — прекъснах я аз засегнато.

Луси не си правеше труда да прикрива чувствата си при съвместната ни работа в следствия. Не беше груба, но понякога в присъствието на колеги се държеше така, като че почти не ме познава. Спомням си първите години, когато я посещавах в университета на Вирджиния. Тя не желаше да ни виждат заедно. Знаех, че не се срамува от мен, а че ме възприема като прекалено голяма сянка, която хвърлям върху нейния живот, макар да се мъчех да не го правя.

— Събра ли си вече багажа? — попитах аз с престолено безразличие.

— Моля те, не ми напомняй за това.

— Но ти все още искаш да заминеш.

— Разбира се. Това е шанс за мен.

— Да, така е и се радвам за теб — отговорих аз. — Как е Джанет? Знаем, че сигурно ви е тежко.

— Е, да не живеем в различни полукълба! — отвърна Луси.

Аз знаех каква е работата, Луси също знаеше. Джанет беше агентка във ФБР. Двете бяха станали любовници още от първите дни, когато учеха в Куантико. Сега работеха за различни полицейски агенции и скоро щяха да живеят в различни градове. Беше много

вероятно тяхната кариера да не им даде никога повече възможност да продължат връзката си.

— Мислиш ли, че ще можем да намерим една минута време да си поговорим днес? — казах аз, като се опитвах да заобикалям локвите.

— Разбира се. Като свършим тук, ще пийнем по една бира, ако намерим някой отворен бар в тази пустош — отговори тя, а вятърът задуха по-силно.

— Колкото и късно да бъде, нали? — добавих аз.

— Стигнахме — измърмори Луси с въздишка, като се приближихме към палатката. — Ей, приятелчета! Къде са останалите?

— Ето ни и нас.

— Докторе, ходиш ли по домашни посещения тези дни?

— Не, тя пази бебето Луси.

Освен Марино и аз, от Отряда за бързо реагиране бяха дошли девет мъже и две жени, включително и началникът им Макгъвърн. Всички бяха облечени еднакво с обичайните сини работни екипи, овехтели като нашите ботуши. Агентите бяха неспокойни и се суетяха пред отворената задна решетка на големия камион, чиято алуминиева вътрешна част блестеше. Беше разделена на етажерки и сгъваеми седалки, а външните му отделения бяха натъпкани с макари, на които имаше навита жълта лента за ограждане на терени, лопати, кирки, прожектори, метли, лостове за разбиване на стени, секири и триони.

Нашите подвижни центрове бяха снабдени и с компютри, фотокопирни машини, факсове, компресори, хидравлични тарани, чукове и фрезмашини, използвани за проникване в дадено място или за спасяване на човешки живот. Просто не можех да си представя какво няма в камиона, освен може би готвач и клозет.

Някои от агентите бяха започнали да си дезинфекцират ботушите, греблата и лопатите, като ги потапяха в пластмасови кофи със сапунена вода. Този вид разследвания изискваха страхотни усилия и когато времето беше хладно, ръцете и краката им никога не изсъхваха и не се затопляха. Всички обаче се готвеха за онзи ден в съда, когато щяха да бъдат призовани и разпитани.

Макгъвърн седеше пред масата в палатката. Беше свалила циповете на ботушите си, а на коляното си държеше сведения, защипани с кламер.

— Е, добре — обърна се тя към екипа си, — прегледахме вече повечето от данните още в централата на пожарната, където не всички дойдоха. Изпуснаха хубавото кафе и поничките — добави тя явно за сведение на нас, които бяхме пристигнали току-що. — Но чуйте всичко отново. Това, което знаем засега, е следното. Предполага се, че пожарът е избухнал завчера, през нощта на седми в дванадесет часа.

Макгъвърн беше почти на моята възраст и работеше в Отдела за изследване на терените във Филадельфия. Погледнах новата инструкторка на Луси и тръпки ме побиха.

— Или поне това е часът, в който алармата за пожари се е включила в къщата — продължи Макгъвърн. — Когато пожарникарските коли пристигнали тук, цялата къща вече била обхваната от пламъците. Както и конюшните. Пожарникарските коли просто не могли да се доближат достатъчно, за да направят нещо, освен да обградят мястото и да го поливат с вода. Поне са се опитали да помогнат. По наша преценка са излели тонове вода в сутерена. Нужни са приблизително шест часа, за да се изпомпа всичко оттам, при положение, че работят четири помпи и че няма купища плуващи трески във водата. А и електричеството е било прекъснато, но местното, приятелски настроено пожарникарско управление ще постави още сега лампи вътре.

— За колко минути са пристигнали? — попита я Марино.

— За седемнадесет — отговори тя. — Наложило се да вземат хора, които са ползвали почивния си ден. Всички тук са доброволци.

Някой изръмжа.

— Не ги съдете толкова строго. Използвали са всички налични цистерни, за да излеят достатъчно вода вътре. Но това няма да е проблем — смъмри Макгъвърн хората си. — Тази къща е пламнала като хартия, а е било и доста ветровито, за да използват пяна, макар да мисля, че и това не е щяло да помогне. — Тя стана и тръгна към големия камион. — Работата е, че огънят е бил опустошителен. Само това знаем със сигурност.

Тя отвори една червена дъсчена врата и започна да раздава гребла и лопати.

— Нямаме представа откъде е започнал пожарът и от какво е предизвикан — продължи тя. — Но предполагахме, че собственикът

Кенет Спаркс, вестникарският магнат, е бил вътре в къщата и не е излязъл. Затова повикахме и вас, докторе.

Макгъвърн ме погледна с пронизателните си очи, които не пропусаха нищо.

— Какво ни дава основание да мислим, че той е бил в къщата си по това време? — запитах аз.

— Защото е изчезнал. А има и мерцедес, изгорял отзад. Още не сме разчели регистрационните му номера, но вероятно е негов — отговори един от следователите по пожарите. — И ковачът, който е подковавал конете му, е идвал тук два дни преди пожара, в четвъртък на пети, а Спаркс си е бил вкъщи и не е споменал, че ще заминава.

— Кой се е грижил за конете, когато той е отсъствал от града? — запитах аз.

— Не знаем това — отвърна Макгъвърн.

— Бих искала да намерите името и телефона на ковача.

— Няма проблем. Кърт! — обърна се тя към един от следователите.

— Да. Имам ги. — Той прелисти страниците на бележник с метална спирала с големите си силни ръце, заякнали от дългогодишната работа.

Макгъвърн свали светлосини каски от една друга полица и ги раздаде на хората си, като напомняше на всеки поотделно каква е задачата му.

— Луси, Роби, Франк и Дженифър, ще работите при ямата с мен. Бил, ти ще се включваш във всяка работа, която изникне, а ти, Мик, ще му помагаш, тъй като това е първото участие на Бил в акция на Отряда за бързо реагиране.

— Провървя ти!

— Я не ме поднасяй! — отвърна агентът, който се казваше Бил. — Днес е четиридесетият рожден ден на жена ми. Тя дълго няма да ми говори, задето няма да присъствам.

— Ръсти отговаря за камиона — продължи Макгъвърн.

— Марино и ти, докторе, ще стоите тук в случай, че ни потрябват.

— Получавал ли е Спаркс заплахи? — попита Марино. Работата му беше да свързва всичко с убийства.

— В момента и вие знаете толкова, колкото и ние — каза следователят по пожарите, който се казваше Роби.

— А какъв е този предполагаем свидетел? — попитах аз.

— Обади ни се по телефона — обясни той. — Някакъв мъж, който не пожела да си каже името. Обаждането не беше от този район, затова нямаме представа кой е. Не знаем и дали твърденията му ще имат стойност пред съда.

— Но той е казал, че е чул конете да цвилят в предсмъртна агония — настоях аз.

— Да. Стоновете им приличали на човешки.

— Обясни ли как се е озовал толкова близо, че ги е чул? — попитах аз с растящо безпокойство.

— Каза, че видял пожара отдалече и се приближил с колата си да види какво става. Спомена, че наблюдавал около петнадесет минути и после потеглил, щом чул, че идват пожарните коли.

— Доста е съмнително — подозрително каза Марино. — Това, което е казал, съвпада с времето, когато е пристигнала пожарната. А знаем колко обичат хора като този, да се навъртат като катерици наоколо и да гледат как бушува пожарът. Разбрахте ли откъде е?

— Говорих с него не повече от тридесет секунди — отговори Роби. — Не ми се стори да има някакъв по-особен акцент. Дикцията му беше ясна и говореше спокойно.

Настъпи тишина за момент. Никой не можеше да скрие разочарованието си, че не сме разбрали кой е този свидетел и дали е сериозен.

Макгъвърн продължи да изрежда по списък кой какво ще прави този ден.

— Джони Кастильо, нашият любим специален агент по произшествията във Филадельфия, ще подготви пресата и местните големци, като например кмета на Уорънтън, който вече се обади, защото не искал неговият град да се прослави с лошо име.

Тя вдигна очи от листовете със записките си и ни огледа.

— Един от финансовите ни експерти е тръгнал за насам — продължи тя. — И Пепър скоро ще дойде да ни помогне.

Няколко от агентите подсвириха с уста, за да изразят възхищението си от Пепър, кучето, което използваша при разследвания на пожари.

— И слава богу, че Пепър не близва нито капка алкохол — каза Макгъвърн и си сложи каската. — Защото тук е имало около хиляда галона бърбън.

— Знаем ли нещо повече за това? — попита Марино. — Известно ли е дали Спаркс го е произвеждал, или продавал? Искам да кажа, че това е страшно голямо количество спиртни напитки за един човек.

— Изглежда, Спаркс си е падал по хубавите неща в живота. — Макгъвърн говореше за него, сякаш вече беше сигурно, че е мъртъв. — Уиски, пури, автоматични огнестрелни оръжия и скъпи коне. Не знам доколко е спазвал закона, а това е и една от причините да извикат хората от вашия отдел, а не тези от ФБР.

— Неприятно ми е, но трябва да ви кажа, че тези от ФБР вече душат наоколо. Искат да знаят какво могат да направят, за да помогнат.

— Ама че сладури!

— Може дори да ни покажат какво да правим!

— Къде са те сега?

— В един бял събърбън на около километър и половина надолу по пътя. Трима от тях са сложили противокуршумни жилетки и вече разговарят с пресата.

— По дяволите! Те са навсякъде, където има фотоапарати.

Чуха се подсвирквания и подигравателни смехове срещу „лъжците“ както хората от Отряда за бързо реагиране наричаха обидно агентите на ФБР. Не беше тайна, че двете федерални агенции не се обичаха много и ФБР обикновено си присвояваше похвалите, които невинаги бяха заслужени.

— След като заговорихме за неуредици — обади се друг агент, — мотелът не приема кредитни карти на „Америкън Експрес“, шефке. Не стига, че си изтъркваме подметките, а трябва да използваме и собствените си кредитни карти.

— Пък и там не сервират по стаите след седем часа.

— Във всеки случай, нещата не са добре уредени.

— Има ли възможност да се преместим другаде?

— Ще се погрижа да го уредя — обеща Макгъвърн.

— Точно за това те обичаме толкова.

Някаква яркочервена пожарна кола забоботи по непавириания път, като вдигаше прах и камъчета чакъл. Пристигаше да помага за изпомпването на водата от мястото. Двама пожарникари със специални костюми и високи гумени ботуши скочиха от колата и размениха няколко думи с Макгъвърн, преди да размотаят маркучите си, към които бяха прикачени филтри. После ги метнаха на рамене и ги повлякоха към каменните останки от къщата. Разположиха ги в четирите срещуположни ъгли. След това се върнаха при пожарникарския камион, свалиха тежките преносими помпи на земята и пъхнаха разклонителите в генератора. Скоро шумът от моторите стана оглушителен, а маркучите се издуха, когато мръсната вода започна да блика през тях по тревата.

Взех едни дебели брезентови ръкавици и пожарникарска мушама и нагласих закопчалката на каската по размера на главата си. После изплакнах със студена сапунена вода от кофите ботушите си. Тя започна да прониква през напуканата стара кожа и да мокри краката ми. Добре че не бях сметнала за нужно да облека коприненото си бельо под синьото работно облекло, макар да беше месец юни. Не бях сгрешила. Ветровете сега духаха силно откъм запад и всяка капка влага понижаваше чувствително телесната ми температура. А аз не обичах да ми е студено и да не мога да разчитам на ръцете си, защото се бяха вдървили под грубите ръкавици. Макгъвърн идваше към мен, докато духах краищата на пръстите си и закопчавах тежката противопожарна мушама до брадичката си.

— Денят ще бъде дълъг — заяви тя и потрепери. — Какво става с това лято?

— Тиюн, провалих ваканцията си заради вас. Съсипвате и личния ми живот — сопнах ѝ се аз сърдито.

— Но поне имаш екипировка — отвърна Макгъвърн и също започна да си плакне ботушите.

Името Тиюн беше съчетание от инициалите Т.Н., което заместваше старото ѝ, ужасно неприятно име Тина Нола или поне така ми бяха казали. Откакто бях в Отряда за бързо реагиране, за мен тя беше Тиюн и аз я наричах така. Беше способна, решителна и издръжлива. Имаше чудесна фигура и сиви очи. Често изпаднаше в ярост. Бях виждала гневът ѝ да лумва като пламъци в стая, ала можеше да бъде също великодушна и мила. Много я биваше обаче да разследва

пожари и беше станала пословична със способността си да надушва причината за някой пожар, само като чуе описанието на случката.

Сложих си ръкавиците, докато Макгъвърн оглеждаше мястото наоколо. Очите ѝ се спряха по за дълго върху черната яма с градежа, който беше останал. Проследих погледа ѝ до изгорелите конюшни, а в главата си започнах да чувам подивяло цвилене и тропот на копита, които панически ритат срещу преградите. За момент гърлото ми се сви. Бях виждала оголените, издрани ръце на хора, погребани живи, и такива, които са се бранели от своите убийци. Позната ми беше борбата за живот и не можех да издържам на жестоките картини, които се нижеха в съзнанието ми.

— Проклети репортери! — Макгъвърн погледна нагоре към малкия хеликоптер, който летеше ниско над нас.

Беше бял „Швайцър“, но не видях отличителна регистрация или насочени към нас фотокамери. Макгъвърн пристъпи напред и започна да изброява всички представители на пресата, които бяха в периметър от десетина километра.

— Онзи фургон там — ме уведоми тя — е от радиото на някакъв местен селяк, наел известната репортерка Джебъл да разказва трогателни истории за живота, за сакатия си син и трикракото си куче на име Спорт. Има репортери и от друга радиостанция ей там. А онзи форд ескорт е на едно шибано копеле от някакъв вестник. Вероятно е от жълтата вашингтонска преса. Дошли са и от „Поуст“. — Тя посочи една хонда. — Пази се от нея. Репортерката е брюнетка с хубави крака. Можеш ли да си представиш да дойдеш с пола тук? Вероятно си мисли, че моите момчета ще се втурнат след нея. Но те си знаят работата, за разлика от федералните.

Тя се обърна назад и взе няколко чифта ръкавици от камиона. Аз пъхнах ръце дълбоко в синия си работен панталон. Бях свикнала с разобличаващата критика на Макгъвърн по отношение на „пристрастната, лъжлива преса“ и почти не я слушах.

— А това е само началото — продължи тя. — Тези гниди от пресата ще плъзнат навсякъде, защото вече знаят кой е този човек тук. Не е нужно да си специален агент, за да се досетиш как е изгоряла тази къща и как са убити всички тези нещастни животни.

— Изглеждаш по-весела от друг път — отбелязах студено аз.

— Никак не съм весела.

Тя постави крак върху блестящата решетка на големия камион, а в това време едно старо комби спря пред нас. Пепър, кучето, използвано при разследвания за пожари, беше красив черен лабрадор с окачена на шията значка на Отряда за бързо реагиране. Беше се сгушило удобно на топлата предна седалка и нямаше никакво намерение да мръдне оттам, докато не решехме да го извикаме.

— С какво мога да помогна? — попитах аз. — Опасявам се да не ви се пречкам.

Тя отклони поглед.

— На твое място бих останала при Пепър или бих влязла в камиона. И двете места са отоплени.

Макгъвърн беше работила с мен и преди и бе наясно, че ако се наложи да се гмурна в река, да се промъкна през пожар или да се добера до отломките след някой бомбен атентат, няма да се проваля. Тя чудесно знаеше, че мога да държа лопата и не се плаша от работа. Затова се почувствах обидена от нейния коментар. Тя просто се заяждаше с мен. Обърнах се да ѝ го кажа, но видях, че стои съвсем неподвижно, като ловджийско куче, надушило дивеч. По лицето ѝ се бе изписало невероятно изумление, а погледът ѝ бе насочен към някакво петно на хоризонта.

— Мили боже! — промълви тя.

Проследих погледа ѝ и видях едно самотно черно жребче, което стоеше на около стотина метра на изток от нас, точно от другата страна при димящите развалини на конюшните. Прекрасното животно изглеждаше като изваяно от абанос. Успях да забележа потрепващите му мускули и опашка, а и то като че усети нашето внимание.

— От конюшните е — промълви Макгъвърн със страхопочитание. — Но как, дявол да го вземе, е успяло да избяга?

Тя се обади по портативната си радиостанция.

— Тиюн вика Дженифър — заговори тя.

— Казвай.

— Погледни, ако можеш от другата страна на конюшните. Виждаш ли това, което виждам аз?

— Да. Някакво четириногло.

— Уведоми местните власти. Трябва да разберем дали обектът е оцелял от имението, или е избягал отнякъде другаде.

— Прието.

Макгъвърн се отдалечи с лопата на рамо. Гледах я как газии във вонящата яма и избира място, близо до онова, което преди изглежда е била широка входна врата. Студената вода стигаше до коленете ѝ. Някъде в далечината черното конче, което продължаваше да стои там, изпръхтя, сякаш току-що родено от огъня. Аз мъчително пристъпих с прогизналите си ботуши и усетих, че пръстите на ръцете ми започваха все повече да не ми се подчиняват. Много скоро щеше да ми потрябва и клозет, за което обикновено използвах някое дърво, купчина пръст или място, за което бях сигурна, че е закътано и няма жив човек в радиус от километър и половина.

Не влязох веднага зад порутената каменна фасада, а бавно я заобиколих откъм външната страна. Полуразрушените конструкции явно бяха огромна опасност на местата, където е имало големи свличания, и макар двуетажните стени тук да изглеждаха достатъчно здрави, щях да се чувствам по-безопасно, ако ги бяха срутили с кран и бяха откарали останките далеч оттук. Продължих огледа, макар да духаше силен, студен вятър. Със свито сърце се питах откъде да започна. Раменете ми се бяха схванали от тежката алуминиева кутия и само при мисълта, че трябва да мъкна и гребло през водата, която бе пълна с обгоряла дървения, започнах да изпитвам болки в гърба. Бях сигурна, че Макгъвърн ме наблюдава и се мъчи да разбере колко време ще издържа.

През зиналите дупки на мястото на изгорелите прозорци и врати видях посипаната със сажди яма, изпълнена с хиляди гладки железни обръчи от бъчви, които плуваха в черната вода. Представих си как запасите от бърбън са експлодирани в обхванатите от пламъци дървени бурета, а съдържанието им е изтекло през вратата, като огнена река надолу към конюшните, в които са били подслонени елитните коне на Кенет Спаркс. Докато следователите си бяха поставили за задача да разберат откъде е започнал пожарът и по възможност причината за него, аз газех през локвите и стъпвах по всичко, което изглеждаше достатъчно здраво да издържи тежестта ми.

Имаше стърчащи пирони навсякъде и с клещите, които ми беше подарила Луси, извадих един от тях от левия си ботуш. Спрях пред правоъгълния портал, там, където е била преди това входната врата на къщата. Няколко минути стоях и оглеждах наоколо. За разлика от другите следователи, не правех снимки на всеки тридесет сантиметра

от мястото на инцидента. Бях се научила да не бързам и първо да огледам нещата. Докато разглеждах спокойно всичко около себе си, някои неща ми направиха впечатление.

От предната част на къщата явно се е разкривал невероятен изглед. От горните, вече несъществуващи етажи, сигурно са се виждали дървета и ниски хълмове, а също и конюшните с любимите коне на собственика, за които той се е пазарял, купувал, оглеждал и продавал. Предполагаше се, че Кенет Спаркс си е бил вкъщи през нощта на пожара на седми юни. Спомних си, че времето тогава беше ясно, малко по-топло, духаше слаб ветреца и имаше пълнолуние.

Огледах голата фасада на това, което изглежда е било голяма къща, видях пропитите с вода останки от канапета, метални части, стъкла, разтопени телевизори и домакински съдове. Имаше стотици частично обгорели книги, картини, дюшеци и мебели. Всичко беше падало от горните етажи и се бе струпвало на мазни от чернилката пластове в сутерена. Представих си Спаркс вечерта, когато алармата за пожар се е задействала. Виждах го, седнал във всекидневната, откъдето се е разкривала хубава гледка, или в кухнята, където може би си е приготвял нещо. И въпреки това, колкото повече се чудех къде може да е бил, толкова по-малко разбирах, защо не е избягал, освен ако е бил възпрепятстван от изпития алкохол, някакъв наркотик или ако се е опитвал да изгаси пожара, докато се е задушил от въглеродния окис.

Луси и нейните колеги работеха от другата страна на ямата и се опитваха да отворят по някакъв начин електрическото табло, което от високата температура и водата беше корозирало много скоро след това.

— Желая ви успех — прозвуча гласът на Макгъвърн, докато газеше през водата, за да стигне до тях. — Пожарът не може да е предизвикан от това.

Тя продължаваше да говори, докато отместваше обгоряла дъска за гладене. След това махна ютията и останките от шнура ѝ. После изрита от пътя си още няколко обръча от бурета. Изглеждаше побесняла срещу този, който бе предизвикал бъркотията.

— Забелязахте ли прозорците? — продължи да говори тя. — Стъклата са счупени откъм вътрешната страна. Мислите ли, че може някой да е влязъл с взлом?

— Не непременно. — Луси беше тази, която отговори и клекна, за да погледне. — При топлинно действие от вътрешната страна,

когато стъклото се нагрее и се разшири повече и по-бързо, отколкото откъм външната страна, се получава нееднакво налягане и стъклото се пука от високата температура. А то е нещо съвсем различно от механичното счупване.

Тя подаде едно нащърбено парче стъкло на шефката си.

— Пушекът излиза от къщата — продължи тя, — а въздухът влиза вътре. Това не означава, че някой е проникнал с взлом.

— Пиша ти пет плюс — възкликна Макгъвърн.

— В никакъв случай! Щяха да ми пишат шестица за това.

Неколцина от агентите се засмяха.

— Трябва да се съглася с Луси — рече един от тях. — Досега не открих следи някой да е проникнал вътре с взлом.

Шефката на отряда продължаваше да се опитва да превърне мястото на бедствието в класна стая за тези, които скоро щяха да станат дипломирани инспектори по пожарите.

— Помните ли, че говорихме за дима, който се просмуква през зидарията? — продължи да обяснява тя и посочи местата, където имаше тухли, досами ръба на покрива. Те бяха изчистени като със стоманени четки. — Или това са ерозирани от водните струи места?

— Не, хоросанът е бил частично разяден. Получило се е от дима.

— Точно така. От дима, който е излизал оттам. Огънят си проправя свои собствени отходни пътища. Ниско около стените или високо горе. Тук, тук и тук — посочи тя местата — камъкът е обгорял, докато е бил очистен напълно от всички допълнителни материали и сажди. Имаме разтопени стъкла и медни тръби.

— Започнал е ниско, на първия етаж — заяви Луси. — От най-голямата всекидневна.

— И на мен така ми се струва.

— Пламъците са се издигнали до три метра и половина и са стигнали до втория етаж и тавана.

— Но затова е бил необходим много горивен материал.

— Катализатори за горене. Но иди, че намери сега нещо, което да ни послужи за ориентир в тази бъркотия.

— Не пропускайте нищо — предупреди Макгъвърн своя екип. — И не знаем дали е бил нужен катализатор, защото още не сме наясно какви неща е имало на този етаж, които могат да горят.

Газеха през водата и разговаряха, докато работеха, а край тях бучеше неспирно течащата вода и се чуваше буботенето на помпите. Вниманието ми беше привлечено от пружини на кушетки, които се заклешиха в греблото ми. Клекнах на земята, за да ги извадя, както и овъглени останки от дървени части. Трябваше винаги да се има предвид, че при пожар може някой да е умрял в леглото си, затова оглеждах местата, където се бяха срутили горните етажи. После продължих да се ровя, но не намерих нищо, което да наподобява макар и малко на човек. Имаше само прогизнали от водата, негодни отпадъци от всичко, което е било унищожено в изисканото имение на Кенет Спаркс. Някои от вещите все още тлееха върху купчини, които не са били напълно облени с вода, но повечето от нещата, които улавях с греблото, бяха студени и напоени с отвратителната миризма на уиски.

Пресяването, което правехме, продължи цяла сутрин, а аз преминавах от един кишав квадратен метър към друг, тоест вършех онова, което умеех най-добре. Опипвах и изследвах, а като попаднех на някой предмет, който ме смущаваше, свалях дебелиите си предпазни ръкавици и го оглеждах, въртейки го в ръце само с обикновени гумени напръстници.

Хората на Макгъвърн се бяха пръснали наоколо, всеки погълнат от собствената си хипотеза. Към дванадесет часа на обяд тя прегази през водата и дойде при мен.

— Държиш ли се? — попита.

— Все още съм на крака.

— Не е лошо за кабинетен следовател — каза тя и се усмихна.

— Ще го приема като комплимент.

— Виждаш ли колко е равно всичко тук? — посочи тя с пръста си, на който бе сложила гумен напръстник. — Пожар с висока температура, еднакво силен от единия край на къщата до другия. И с толкова буйни пламъци, че горните два етажа са изгорели напълно, заедно с почти всичко в тях. Не е свързано с волтова дъга, нито е от маша за къдрене на коса или мазнина, която се е подпалила. Нещо голямо и хитро се крие зад това.

С течение на годините бях забелязала, че огнеборците говорят за огъня като за живо същество със собствена воля и свой облик. Макгъвърн се залови за работа. Онова, което не можеше да си позволи да изхвърли, събираше в раница. Изчистих нещо, което ми изглеждаше

камък, но можеше да се окаже и кост от човешки пръст. Тя посочи с дървената дръжка на греблото някъде към пустото облачно небе.

— Най-горната част се срутва последна — обясни тя. — С други думи, отломките от покрива и втория етаж би трябвало да бъдат най-отгоре върху купчината. Затова смятам, че точно това изваждаме тук в момента. — Закачи с греблото една изкривена стоманена плоскост, която бе подпирала покрива преди това. — Да, драга, затова тези изолационни тръби, кабели и плочи са пръснати навсякъде.

Тя продължаваше да говори, без да млъква за повече от няколко минути. От местната пожарна команда ни изпратиха кафета и газирана вода. Бяха поставили и кварцови лампи, за да можем да виждаме като работим в нашата мокра дупка. По една пожарникарска помпа във всеки край изсмукваше водата през маркучи и ги изливаше извън гранитните стени, но дори след като бяха изпомпани приблизително четири тона вода, условията ни за работа не се подобриха. Трябваше да минат часове, докато водата спадне чувствително.

В два и половина не можах да издържа повече и излязох навън. Потърсих най-скришното място, а то беше под сплетените клони на една голяма ела близо до димящите конюшни. Ръцете и краката ми бяха изтръпнали. Бях се изпотила под тежкото противопожарно облекло, а и се притеснявах да не мине някой по пътя. Огледах се и се усилих да мина покрай всяка една от овъглените прегради на конюшните. Зловонието на смъртта проникна през ноздрите ми и се загнезди в мозъка ми.

Конете предизвикваха състрадание, накачили се един върху друг в агонията си. Краката им бяха изопнати борбено, а кожата се бе отлепила от подутите, разпадащи се, сварени меса. Кобили, жребци и жребчета бяха изгорели до кости, а от скелетите им, изтлели като дървета, все още се издигаше дим. Надявах се да са се задушили и отровили от въглеродния окис, преди пламъците да стигнат до тях.

Преброих деветнадесет скелета, включително и тези на два едногодишни коня и едно жребче. Противните миазми от изгорелите конски косми и умрелите животни бяха задушавали и ме обгърнаха като с тежък покров, докато се връщах обратно през тревата към

останките от изгорялата къща. А на хоризонта, единственото оцеляло конче стоеше безмълвно, самотно и печално.

Макгъвърн все още газеше из водата, ровеше с лопатата и изхвърляше разни боклуци настрани. Разбрах, че и тя е започнала да се изморява. Това ми достави някакво перверзно удоволствие. Започваше да се смрачава. Небето бе потъмняло, а вятърът се бе усилил.

— Жребчето е все още там — казах й аз.

— Искаше ми се да може да говори. — Тя се изправи и започна да се разтрива под кръста.

— Пуснато е на свобода по неизвестна причина — отговорих аз.

— Не е логично да мислим, че е избягало само. Надявам се, че ще намерим някой, който ще иска се погрижи за него.

— Не може ли някой от съседите да помогне? — Не исках да оставям нещата така, защото кончето наистина ми бе завладяло сърцето.

Тя ме изгледа продължително и посочи право нагоре.

— Най-голямата спалня и банята са били там — обясни тя, докато вадеше от мръсната вода счупена квадратна плочка от бял мрамор. — Има месингови закачалки, мраморен под и струйници на едно джакузи. Крилото на прозорчето до тавана впрочем е било отворено по време на пожара. Ако си вкараш ръката на около петнадесет сантиметра и половина откъм лявата ти страна, ще напипаш онова, което е останало от ваната.

Нивото на водата продължаваше да спада. Помпите неспирно я изсмукваха. Бяха започнали да се образуват малки поточета на тревата. Близо до тях следователите сортираха части от старинното дъбово дюшеме, което беше много обгоряло и имаше само малко участъци, които не бяха засегнати. Докато работата продължаваше, ставаше все по-ясно, че пожарът е започнал от втория етаж, там, където бяха открили месинговите дръжки на махагоновите гардероби и стотината закачалки за дрехи. Ровехме се в обгорелите останки от кедровите ламперии, мъжките обувки и дрехите от големия дрешник.

Към пет часа водата спадна с още тридесетина сантиметра и разкри опустошената площ, прилична на яма за боклук, в която имаше обгорели части от домакински съдове и пружини на канапета. Двете с Макгъвърн все още се ровехме на мястото, където е била голямата баня, и вадехме флакони с таблетки, шампоани и лосиони за тяло,

когато накрая се натъкнах на първия труп. Внимателно изтрих саждите от едно нащърбено парче стъкло и възкликнах:

— Мисля, че попаднахме на нещо! — Гласът ми бе погълнат от шума на шуртящата вода и помпите, които изсмукваха водата.

Макгъвърн освети с фенерчето си мястото и застина.

— Божичко! — промълви тя.

Млечнобели мъртви зеници блеснаха срещу нас през мокрото счупено стъкло.

— Някой прозорец или може би стъклената врата към душа е паднала върху тялото и така е предпазила поне част от него, за да не изгори до кости — рекох аз.

Избутах настрани счупените стъкла, а Макгъвърн се вцепени за момент, докато гледаше втренчено чудатото тяло. Веднага разбрах, че не е на Кенет Спаркс. Горната част на лицето беше затисната напълно от дебелилото счупено стъкло. Очите бяха тъмно сиво-сини. Истинският им цвят бе потъмнял от обгарянето. Те гледаха към нас изпод изгорелите кости над веждите. Кичури дълги руси коси се бяха разпилели и плуваха злокобно из мръсната вода. Нямаше нито нос, нито уста, само втвърдени опечени кости и зъби, които бяха горели, докато нищо органично не бе останало по тях. Шията не беше напълно засегната. Трупът бе покрит с още счупени стъкла, а сварената плът се бе смесила с някакъв тъмен плат, от който е била ушита блузата или ризата. Все още можеше да се различи материята, от която е била направена. Бедрата и тазът също бяха запазени от стъклата. Жертвата е носела джинси. Краката ѝ бяха изгорели до кости, но кожените ботуши бяха съхранили стъпалата. Долните части от ръцете и китките липсваха, но не можах да открия следи от тези кости.

— Кой, по дяволите, е това? — запита Макгъвърн стъписана. — Живее ли е Спаркс с някой?

— Не знам — отговорих аз, изгребах още малко от водата и я излях настрани.

— Можеш ли да познаеш дали е жена? — попита тя и се наведе по-близо, за да погледне с насочено фенерче.

— Не мога да се закълна за това пред съда, докато не огледам трупа по-щателно, но мисля, че е жена — отговорих аз.

Погледнах нагоре към безоблачното небе и си представих банята, където вероятно бе умряла жертвата. После извадих фотоапаратите от

кутията с инструментите, докато студената вода се плискаше около краката ми. Пепър, кучето, което използваха при пожари, и неговият водач току-що бяха влезли през портала, а Луси и останалите следователи им проправяха път, след като вестта, че сме открили труп, се бе разнесла сред всички. Помислих си за Спаркс. Нищо тук не беше ясно, освен че някаква жена е била в къщата през нощта на пожара. Боях се, че и неговите тленни останки може да са някъде наоколо.

Следователите се приближиха до нас, а един от тях ми донесе чувал за трупа. Отворих го и направих още снимки. Плътта се беше спекла със стъклото и трябваше да бъде отделена от него. Това щях да направя в моргата, затова наредих да ми изпратят и всички останали неща, които бяха около трупа.

— Трябва да ми помогнете — обърнах се към всички аз. — Поискайте носилка и няколко покривала, а някой да се обади на местното погребално бюро, което се занимава с извозване на тленните останки. Ще ни трябва и фургон. И внимавайте, стъклата са остри. Оставете я с лицето нагоре, както е сега, за да не увеличаваме прекалено натиска върху тялото и да разкъсаме кожата. Така е добре. Сега отворете чувала по-широко. Колкото може по-широко.

— Няма да се побере.

— Бихме могли да отчупим още някои от стъклата по края тук — предложи Макгъвърн. — Някой да има чук?

— Не, не. Да я покрием, както е в момента. — Издадох още няколко команди, защото сега вече аз поемах отговорността. — Увийте това отгоре и около краищата, за да не си нараните ръцете. Всички ли са си сложили ръкавици?

— Да.

— Знайте, че може да има още един труп. Затова ще продължим да търсим.

Бях напрегната и раздразнителна, докато чаках двама от агентите да се върнат с носилката и сините найлонови чаршафи, за да покрива трупа.

— Добре — казах аз. — Вдигаме, след като броим до три.

Водата около нас се плискаше и ни пръскаше, докато четирима от нас се мъчехме да си разпределим тежестта и да балансираме. Беше ужасно, като опипвахме земята с крака, за да избираме безопасни

места, а същевременно стъпвахме по хлъзгави мокри стъкла, толкова остри, че можеха да срежат дори кожата на ботуши.

— Хайде — казах аз. — Едно, две, три. Вдигайте!

Закрепихме трупа в средата на носилката. Покрих го, колкото можах по-добре, и го завързах внимателно с ремъците. Престъпвахме със ситни, неуверени крачки, като опипвахме почвата под краката си през водата, която вече не покриваше изцяло ботушите ни.

Пожарникарските помпи и генераторът непрекъснато буботеха, и то силно, но ние почти не ги чувахме, докато носехме ужасяващия товар към мястото, където преди бе имало врата. Усетих миризмата на опечена плът, смърт и острата, гниеща воня на разни материи, храни, мебели и всичко онова, което беше горяло в къщата на Кенет Спаркс. Бях останала без дъх и се бях вдървила от стреса и студа, когато се озовах навън на бледата светлина на гаснещия ден.

Свалихме трупа на земята, а аз останах при него, докато хората от екипа продължаваха рутинната си работа. Смъкнах найлоновите покривала и започнах огледа на жалкото обезобразено човешко създание. После извадих светкавицата и фотоапарата с увеличителни лещи от алуминиевата кутия. Стъкла се бяха разтопили около главата и горната кост на носа, а по косите бяха полепнали частици от някаква розова материя и пепел. Използвах осветяването и увеличението на образа, за да огледам тези места от плътта, които не бяха пострадали. Може и да си въобразявах, но ми се стори, че съм открила кръвоизлив в овъглената тъкан откъм лявата страна на слепоочието, на около два и половина сантиметра от окото.

Луси внезапно застана до мен, в мига когато пристигна и една кола на погребалното бюро „Уайзър“ — лъскава тъмносиня катафалка.

— Откри ли нещо? — попита тя.

— Не съм напълно сигурна, но това тук ми прилича на кръвоизлив и е различно от изсушаването, което се получава при отделяне на кожата.

— Имаш предвид кожа, която се обелва при изгаряне.

— Да. Плътта се сварява, разширява се и се отделя от кожата.

— Също както става, като печеш пиле във фурна.

— Точно така — отвърнах аз.

Уврежданията по кожата, мускулите и костите лесно могат да бъдат сметнати погрешно за наранявания, предизвикани от

насилствени действия, ако човек не е запознат с последствията от пожар. Луси клекна по-близо до мен и също се загледа.

— А вие открихте ли нещо ново там? — запитах аз. — Надявам се, че няма и други трупове.

— Засега няма — каза тя. — Скоро ще се стъмни и можем само да охраняваме мястото, докато стане възможно да продължим отново утре сутринта.

Вдигнах очи, когато един мъж с раиран костюм слезе от погребалната кола и си сложи предпазни ръкавици. После шумно извади носилка от задната част на колата. Металните ѝ части издрънчаха, докато я разтваряше.

— Още тази вечер ли ще започнете, докторе? — попита ме той.

Бях сигурна, че съм го виждала и преди.

— Закарайте я в Ричмънд. Ще започна утре сутринта — отговорих аз.

— Последния път, когато ви видях, беше след престрелката в Моузър. Онова младо момиче, за което се бяха сбили, все още създава проблеми тук.

— Е, да. — Аз смътно си спомних случая, защото напоследък бяха зачестили сбиванията, прерастващи в престрелки. А и немалко хора създаваха неприятности. — Благодаря ви за помощта.

Вдигнахме трупа, като хванахме за краищата тежкия мушамен чувал. Поставихме останките върху носилката и я вкарахме с плъзгане в погребаната кола. После той затвори шумно решетката на задните врати.

— Надявам се, че това не е Кенет Спаркс — каза той.

— Още не сме приключили с идентифицирането — отговорих аз. Той въздъхна и седна на шофьорската седалка.

— Искам да ви кажа нещо — рече той, докато палеше мотора. — Няма значение какво говорят другите. Той беше добър човек.

Докато го гледах как потегля с колата, почувствах, че Луси ме наблюдава. А след това ме докосна по ръката.

— Грохнала си. Защо не идеш да поспиш тази нощ, а аз ще те докарам утре сутринта. Ако открием нещо, веднага ще те уведоим. Няма смисъл да се мотаеш тук.

Предстоеше ми много трудна работа и бе разумно да се върна в Ричмънд сега. Но истината беше, че не ми се искаше да се прибера в

празната си къща. Бентън сигурно беше вече в Хилтън Хед, а Луси щеше да остане в Уорънтън. Беше късно да се обаждам на някой от моите приятели, а и бях много изморена, за да водя светски разговори. Беше едно от онези състояния, когато не можех да измисля нищо, което да ме успокои.

— Тиюн ни премести на по-хубаво място, а на мен ми дадоха отделно легло, леля Кей — добави Луси с усмивка, докато вадеше от джоба си ключа на колата.

— Значи станах отново леля Кей.

— Винаги, когато няма никой наоколо.

— Трябва да купим нещо за ядене — казах аз.

[1] Спаркс — на англ. означава искри. — Б.пр. ↑

[2] По името на Сесил Роудз (1853–1902) — британски администратор и финансист в Южна Африка: „Роудс“ на англ. означава пътища, улици. — Б.пр. ↑

[3] Манасас — град в североизточна Вирджиния. — Б.пр. ↑

3.

Взехме си от крайпътната закусвалня „Бъргър Кинг“ на Броудвю големи кюфтета с пържени картофи. Навън беше започнало вече да се стъмва и бе станало много студено. От фаровете на движещите се срещу нас коли ме заболяха очите, а колкото и таблетки срещу главоболие да пиех, болката в слепоочията ми и ужасът в сърцето ми не намаляваха.

Луси беше донесла компактдискове и бе пустила един от тях много високо, докато минавахме през Уорънтън със специалния черен форд, взет под наем.

— Какво е това, което слушаш? — попитах аз, като се опитах по този начин да ѝ подсказва, че прекалява с децибелите.

— Джим Брикмън — обясни ми тя мило.

— Не ми прилича на него — опитах се аз да надвикам флейтите и барабаните. — Прилича ми по-скоро на американска музика. И би могла малко да намалиш звука, не мислиш ли?

Вместо да го намали, тя го увеличи.

— Това е „Поривът на вятъра“ от Дейвид Аркънстоун. Трябва да се просветиш малко, лелю Кей. Парчето се казва „Съдба“.

Луси шофираше като фурия и мозъкът ми започна да се размътва.

— Ще ме побъркаш — промърморих аз. — Започнаха вече да ми се привиждат вълци и лагерни огънове в мрака.

— Тази музика подсказва начина на комуникиране, как да откриеш своя път и положителната си енергия — продължи да обяснява тя. Ритъмът ставаше все по-бърз. Вече се бяха присъединили и китарите. — Не смяташ ли, че е подходяща за момента?

Не се сдържах и се засмях на нейното сложно обяснение. Луси искаше да разбере как функционира всичко и какви са причините за това. Музиката започна да става по-бавна и аз усетих някакво разведряване и успокоение.

— Какво мислиш, че се е случило, лельо Кей? — изведнъж наруши тя магическото очарование. — Искам да кажа, дълбоко в себе си.

— В момента не мога да кажа нищо — отговорих ѝ по същия начин, както бих отговорила на всеки друг. — Не трябва да правим догадки за нищо, включително за пола на трупа или кой може да е бил в къщата.

— Тиюн вече мисли, че е умишлен палеж, а и аз така смятам — произнесе се тя компетентно. — Странното е, че Пепър не ни предупреди за някаква опасност никъде на местата, където смятахме, че ще го направи.

— Като например в голямата баня на първия етаж — добавих аз.

— Нямаше нищо там. Горкият Пепър добре си върши работата, не се отказва.

Лабрадорът беше дресиран още от малък да получава храна за награда, когато открие дестилирани петролни въглеводороди, като например керосин, бензин, леки течности, разредители за бои, разтворители и газ за лампи. Всичко беше възможно, защото всеки пироман имаше голям избор, ако иска да предизвика голям пожар, само като пусне запалена кибритена клечка. Когато катализатори на гореното се съберат на едно място, те се натрупват и техните изпарения също започват да горят. Течността се просмуква в плата, в дамаските на мебелите и между цепнатините на дюшемето. Не се гаси с вода и не се отмива лесно, затова ако Пепър беше надушил нещо, което да подразни обонянието му, щеше да го донесе.

— Това, което трябва да направим, е да открием точно какво е имало в къщата, за да започнем да изчисляваме колко неща са можели да горят — продължи Луси. В музиката се появиха цигулки, а струнните инструменти и барабаните засвириха минорно. — Тогава ще добием представа какво и колко е било нужно, за да се предизвика подобен пожар.

— Имаме разтопен алуминий, стъкла и страшно много обгарения по тялото, в горните части на краката и ръцете, както и на всички места, които не са били покрити от стъклената врата — обясних аз. — Това ме кара да мисля, че жертвата е лежала долу, вероятно във ваната, когато огънят е стигнал до нея.

— Не е логично да мислим, че такъв пожар може да започне в мраморна баня — констатира племенницата ми.

— Да не е нещо, свързано с електрическата инсталация? Има ли такава вероятност? — попитах аз.

Надписът на мотела просветваше с червени и жълти светлини над магистралата, може би на километър и половина пред нас.

— Искам да те уведомя, че електрическата инсталация на къщата е била подсилена. Когато пожарът е стигнал до жиците и изолационните кабели, те са се разтопили от високата температура и чак тогава жиците са влезли в съприкосновение една с друга. Електрическата верига е била прекъсната и бушоните са изгорели — обясни тя. — Точно това и очаквах, че се е случило, независимо дали пожарът е бил умишлен, или не. Трудно е да се установи. Има още много неща за оглеждане, а и в лабораторията, разбира се, също ще си кажат думата. Но от каквото и да е възникнал пожарът, той се е разпространил бързо. Това личи от начина, по който е горяло дюшемето. Има ясно определена граница между изгарянето в дълбочина и неизгорелите дървени части, което означава, че се е развихрил бързо.

Спомних си обгорелите дървени парчета близо до тялото, които изглеждаха точно както ги описа тя. Бяха се сбръчкали като кожата на алигатор и бяха почернели отгоре, а не бяха горели постепенно по цялата си дължина.

— Това на първия етаж ли е станало? — запитах аз и предвиждането ми за пожара стана още по-мрачно.

— Вероятно. А знаем също, че нещата са се развили много бързо, като се има предвид, че алармената система за пожар се е включила, пък и от това, което пожарникарите са открили седемнадесет минути след пристигането си. — Тя замълча за момент, после продължи: — Банята и вероятният кръвоизлив в лявото слепоочие... Какво показва това? Може да се е къпала във ваната или да е взимала душ? Задушила се е от въглеродния окис, паднала е и си е ударила главата.

— Но е била напълно облечена, като е умряла — напомних ѝ аз. — Била е дори с ботуши. Ако алармата се включи от дима и си във ваната или под душа, съмнявам се, че ще имаш време да се облечеш.

Луси увеличи звука на уредбата и басовите партии се засилиха. Забиха камбани наред с барабаните, но странно защо, това ми напомни тамян и мирта. Искаше ми се да лежа в момента на слънце с Бентън, унесена в сън. Имах желание вълните да заливат краката ми, когато се разхождам сутрин по брега, а си спомних за Кенет Спаркс, такъв, какъвто го бях видяла последния път. Представях си какво може да е останало от него, ако го намерим по-късно под руините.

— Това парче е озаглавено „Лов на вълци“ — обясни Луси, докато завиваше към бялата тухлена сграда на Търговския център за морски деликатеси. — А може би точно това правим, а? Преследваме големия лош вълк.

— Не — отвърнах аз, докато тя паркираше. — Мисля, че търсим дракон.

Тя си облече якето над синия работен костюм. Пистолетът ѝ остана скрит.

— Не си ме видяла, че го обличам така — каза тя, като отваряше вратата откъм нейната страна. — Тиюн ще ми свети маслото.

— От доста време наблюдаваш какво прави Марино — успокоих я аз.

Той рядко спазваше правилата и всички знаеха, че си носи бира за вкъщи в багажника на полицейската кола, на която не слагаше отличителни знаци.

Луси влезе в магазина, но се съмнявах дали би могла да заблуди някого с мръсните си ботуши и избелели сини панталони с безброй джобове, пък и цялата беше пропита с миризмата на дим.

Клавирен инструмент и дрънчене на хлопатарите смениха ритъма на компактдиска, докато чаках в колата. Умирах за сън. Луси се върна с шест бири „Хайнекен“ в картонена поставка и потеглихме. Аз се заслушах във възобновения лайтмотив на флейтата и ударните инструменти, когато неочаквано видение ме накара да се стресна и да се изправя на седалката. Представих си отново оголените овъглени зъби и мъртвите очи със сивосинкавия цвят на преварени яйца. И косите, разпилени и полюшващи се като мръсна царевична свила в черната вода и напуканите стопени стъкла, подобни на просветваща паяжина около това, което бе останало от тялото.

— Добре ли си? — попита Луси разтревожено, като ме гледаше.

— Бях се унесла — отвърнах аз. — Добре съм.

Мотелът „Джонсън“ се намираше точно пред нас от другата страна на магистралата. Сградата беше каменна, с червени и бели ламаринени навеси и надпис, светец в червено и жълто на фасадата, за да уведоми хората, че работи по двадесет и четири часа в денонощието и има климатична инсталация. Онази част, на която беше написано „няма свободни места“ беше затъмнена, което значеше, че онези, които се нуждаеха от място за преспиване, са добре дошли.

Излязохме от колата и видяхме пред фоайето изтривалка с надпис „Здравейте!“, която явно оповестяваше, че сме добре дошли. Луси натисна звънеца. Голям черен котарак излезе пред вратата, а след него тутакси се появи и едра жена, която радушно ни покани да влезем.

— Мисля, че имаме резервация за двама — каза ѝ Луси.

— Но знайте, че трябва да освободите стаята в единадесет часа утре сутринта — заяви жената и застана от другата страна на рецепцията. — Мога да ви дам петнадесета стая долу, в края на коридора.

— Ние сме от Националния отряд за бързо реагиране — обясни Луси.

— Драга моя, вече разбрах това. Другата госпожа идва тук преди малко. За всички ви е платено.

Един надпис, поставен над вратата, гласеше, че не приемат чекове, но изказваше предпочитание към Мастър карт и Виза карт.

Помислих за Макгъвърн и нейните находчиви начини на действие.

— Два ключа ли ще искате? — запита администраторката, докато отваряше чекмеджето.

— Да, госпожо.

— Заповядайте, скъпа. И двете легла са хубави. Ако ме няма, като си тръгвате, оставете ключовете върху плота на рецепцията.

— Радвам се, че имате солидни брави — каза Луси шеговито.

— Разбира се, че имаме. На всяка врата има по две ключалки.

— До колко часа обслужвате по стаите? — продължи да я поднася Луси.

— Докато работи автоматът за коли отпред — каза жената и ѝ намигна.

Беше най-малко на шестдесет години, с червена боядисана коса, двойна брадичка и закръглена фигура, която беше запълнила всеки

сантиметър от кафявите ѝ панталони от изкуствена материя и жълтия спортен пуловер. Явно имаше слабост към дърворезби и керамични фигурки, защото навсякъде гъмжеше от тях. Някакъв малък аквариум беше пълен със странни попови лъжички и рибки бодливки и аз не можах да се сдържа да я попитам.

— Вкъщи ли ги развъждате?

Тя ме погледна притеснено.

— Ловя ги в езерото отзад. Но от една от тях се измъти наскоро жаба, която се удави. Не знаех, че жабите не могат да живеят постоянно във вода.

— Ще се обадя по телефона — заяви Луси и отвори вратата на телефонната кабина. — Какво стана с Марино?

— Мисля, че отидоха да хапнат някъде — обясних аз.

Тя влезе с плика от „Бъргър Кинг“ и предположих, че ще се обади на Джанет, което значеше, че кюфтета ни ще изстинат, докато дойде време да ги ядем. Облегнах се върху плота на рецепцията и забелязах колко е разхвърляно бюрото от другата страна. Успях обаче да видя местния вестник със заглавие на първа страница „Фермата на известен медиен магнат опустошена от пожар“. Съзрях една призовка в струпаните книжа. Имаше и окачени обяви за парични награди срещу сведения за убийци, и всевъзможни портрети по описание на изнасилвачи и крадци. Но въпреки това, окръгът Фокиер беше от спокойните райони, където хората се чувстваха в безопасност.

— Предполагам, че не работите сама нощем тук? — запитах администраторката, защото ми беше станало навик да давам съвети за безопасност, независимо дали някой ги иска, или не.

— Не, с Пикъл (Туршията) — каза тя с любов.

Имаше предвид дебелия черен котарак.

— Интересно име.

— Само да оставим някой буркан с туршия наблизо и той бръква в него. Потапя си лапата вътре и я облизва. Прави го още от малък.

Туршията седеше пред вратата, която водеше към някакви вътрешни помещения. Предположих, че са частното жилище на администраторката. Очите на котарака приличаха на златни монети и се бяха вторачили в мен, докато въртеше пухкавата си опашка. Изглеждаше отегчен. Звънецът звънна и господарката му отключи

вратата. Влезе мъж с пуловер без ръкави, който държеше изгоряла електрическа крушка.

— Пак не изтрая дълго, Хелън. — Той ѝ показа доказателството.

Тя отиде при шкафа и извади кутия с електрически крушки. Беше крайно време Луси да свършва с телефона, трябваше да го ползвам и аз. Бентън сигурно вече беше пристигнал в Хилтън Хед.

— Заповядай, дангалако Джим — подаде му тя нова крушка. — Шестдесет вата ли е тази? — Тя я разгледа внимателно. — Аха. Няма ли да останеш? — По гласа ѝ личеше колко се надява на това.

— И аз не знам.

— О, господи! — промърмори Хелън. — Значи нещата не са много в ред.

— Че кога пък са били? — Той поклати глава и излезе в тъмната нощ.

— Пак се е скарал с жена си — сподели с мен администраторката и също поклати глава. — Той, разбира се, идва тук отпреди, често се карат и за това. Не знаех, че има толкова семейни двойки, които се мамят. Половината от клиентите ми живеят на пет-шест километра оттук, надолу по пътя.

— Но вас не могат да измамят — казах аз.

— О, не, драга госпожо, не и мен. Това не е моя работа, стига да не повредят нещо в стаята.

— Не сте много далеч от фермата, която изгоря, нали? — запитах аз.

Тя се оживи.

— Бях на работа през онази нощ. Човек можеше да види пламъците, които изригваха нагоре като вулкан. — Тя жестикулираше непрекъснато с ръце. — Всички, които бяха тук, излязоха пред вратата навън, за да гледат, щом чуха сирените. Нещастните коне... Още не мога да се съвзема.

— Познавахте ли Кенет Спаркс? — полюбопитствах аз.

— Не мога да кажа, че го познавах лично.

— Знаете ли за жена, която е живяла в къщата му? Чували ли сте нещо подобно?

— Само онова, което говорят хората. — Хелън поглеждаше към вратата, като че всеки момент можеше да влезе някой.

— Какво, например? — подканих я аз.

— Е, господин Спаркс може и да е джентълмен — отвърна Хелън, — на тук не харесват много държанието му. Голям сваляч е. Обича младите и красиви жени.

Тя се замисли за момент. Очите ни се срещнаха. Нощните пеперуди пърхаха с крилца отвън пред прозореца.

— Има и такива, които се разстройват, като го видят някъде наоколо с най-новата му приятелка — каза тя. — Но независимо какво говорят хората, той си остава човек от Юга.

— Има ли някой, който особено се разстройва?

— Ами да, братята Джаксън, например. Главите им постоянно раждат някакви щуротии — каза тя и продължи да държи под око вратата. — Те просто не обичат мелезите. И когато свали някоя хубава, млада бяла жена, а той обикновено го прави често... Е, тогава започват да говорят. Мога да кажа само това.

Представих си куклуксклановците със запалени кръстове и белите расисти със студени очи, въоръжени до зъби. Виждах бях омраза и преди това. Бях потапяла ръцете си в пролята кръв повечето време от живота си. Сърцето ми се сви, докато казвах лека нощ на Хелън. Опитвах се да не си вадя заключения за предразсъдъците, умишлените палежи и набелязаната от тях жертва, която в случая можеше да бъде само Спаркс, но не и жената, чийто труп сега пътуваше за Ричмънд. Злосторниците, разбира се, може да са се интересували само от обширното имение на Спаркс и да не са знаели, че е имало някой друг в къщата.

Мъжът с пуловера без ръкави говореше в телефонната будка, когато излязох. Той разсеяно държеше новата крушка, без да я забелязва и говореше с напрегнат, тих глас. Като минах покрай него, той избухна гневно:

— По дяволите, Луиз! Точно това искам да кажа. Че никога не млъкваш.

Той изръмжа в телефонната слушалка и аз реших, че ще се обадя на Бентън по-късно.

Отключих червената врата на петнадесета стая, а Луси се престори, че не ме е чакала. Седеше на стол с висока облегалка, наведена над някакъв бележник, пишеше нещо и правеше сметки. Не беше докоснала обяда си, а знаех, че умира от глад. Извадих кюфтетата

с пържените картофи от плика и наредих книжните салфетки и яденето върху масата.

— Всичко е изстинало.

— Ти си свикнала с това. — Гласът ѝ прозвуча глухо и разсеяно.

— Искаш ли първо да вземеш един душ? — попитах я учтиво аз.

— Ти започвай — отвърна тя, заровила глава в изчисленията и свила навъсено вежди.

Нашата стая беше впечатляващо чиста за тази цена. Имаше кафяви щори и телевизор „Зенит“, който беше почти на толкова години, колкото и племенницата ми Луси, китайски фенери с дълги ресни, порцеланови статуетки, картини с маслени бои и чаршафи с щампирани цветя. Подът беше постлан с мъхнат килим с индиански мотиви, а тапетите бяха изрисувани с горски сцени. Мебелите бяха от формика^[1] или бяха намазани с толкова дебел слой от шеллак, че не можех да различа дървесината.

Огледах банята и видях, че е облицована със солидни розово-бели плочки, които вероятно бяха произведени през петдесетте години, а на мивката имаше пластмасови чаши и съвсем малки неразопаковани луксозни сапунчета „Лайза Лъкшъри“. На прозореца се червенееше самотно изкуствена роза, която ме впечатли най-много. Някой беше положил максимални усилия с нещо дребно да накара посетителите, които идваха тук, да се почувстват по-необикновено, но се съмнявах, че повечето от тях я бяха забелязвали или изобщо ѝ бяха обърнали внимание. Може би преди четиридесет години такава находчивост и грижливо отношение към дреболиите щеше да бъде от значение. Тогава хората са били по-цивилизовани, отколкото сега.

Свалих надолу тоалетната дъска и седнах на нея, за да си събуя мокрите ботуши. С големи усилия разкопчах копчетата и телените кукички, докато дрехите ми се свлякоха на земята. После стоях под душа, докато се стоплих и отмих миризмата от пожара и смъртта. Луси работеше на малкия си портативен компютър, когато заставах пред нея със стара фланелка от медицинския факултет във Вирджиния и си отворих една бира.

— Какво правиш? — запитах я аз и седнах на канапето.

— Просто се опитвам да открия нещо. Стигнах обаче до задънена улица — отговори тя. — Но е бил страшно голям пожар, лельо Кей. И не изглежда огънят да е бил запален с бензин.

Не можах да ѝ отговоря нищо.

— И някой е загинал в него ли? В най-голямата баня? Може би. Но как е станало? В осем часа вечерта?

— Искам да кажа, че може да си е миела зъбите, когато противопожарната аларма е започнала да свири?

Луси ме погледна с недоумение.

— И какво? Просто е останала там и е умряла ли? — Тя замълча и разкърши рамене. — Ти ми кажи. Нали си специалистка.

— Не мога да намеря обяснение, Луси — отговорих аз.

— Ето, това е, дами и господа! Световноизвестната специалистка, доктор Кей Скарпета, не знае. — Започваше да става раздражителна. — Двадесет коня — продължи тя. — А кой се е грижел за тях? Има ли Спаркс помощник? И защо един от конете е избягал? Малкият черен жребец?

— Откъде знаеш, че е мъжки? — В този момент някой почука на вратата. — Кой е? — попитах през вратата.

— Здравейте. Аз съм — обади се троснато Марино.

Отворих му и по изражението на лицето му разбрах, че има някаква вест.

— Кенет Спаркс е жив и е добре — оповести той.

— А къде е сега? — обърках се аз.

— Изглежда е бил някъде извън окръга и се е върнал със самолет, като научил новината. Отседнал е в Бевърдам и доколкото разбрах, не знае нищо, включително и това, коя е жертвата — каза Марино.

— Защо в Бевърдам? — попитах аз, като пресмятах колко дълго се пътува до този отдалечен район в окръга Хановър.

— Неговият треньор живее там.

— Неговият какъв?

— Дресьорът на конете, а не треньор като тия по вдигане на тежести или нещо от този род.

— Разбирам.

— Тръгвам утре в девет часа сутринта — уведоми ме той. — Можеш да заминеш за Ричмънд или да дойдеш с мен.

— Имам труп за идентифициране, затова трябва да говоря със Спаркс, дори ако той твърди, че не знае нищо. Смятам да дойда с теб — казах аз, а Луси ме погледна.

— Имаш ли намерение да използваш нашата безстрашна пилотка, която ще ни закара дотам, или успя да намериш кола?

— Няма да пътувам с летящата птица — отвърна Марино. — А трябва ли да ти напомням, че последния път, когато разговаря със Спаркс, го беше вбесила.

— Не си спомням — отвърнах аз. Наистина бях забравила, защото бях вбесявала Спаркс неведнъж, когато имахме разногласия относно подробностите по някое следствие, а той смяташе, че трябва да бъдат огласени в пресата.

— Затова пък мога да ти гарантирам, че той си спомня, докторе. Ще ме почерпиш ли от твоята бира?

— Не мога да повярвам, че нямаш свои собствени запаси — прекъсна го Луси и продължи да работи на компютъра си.

Той отиде до хладилника и си взе бира.

— Искаш ли да ти кажа какво мисля? То е същото, каквото и преди.

— Тоест? — попита Луси, без да вдига очи.

— Зад всичко стои Спаркс. — Той постави отварачката за бутилки върху малката масичка и спря до вратата с ръка върху топката на бравата. — Пък и му е било страшно удобно да напусне изведнъж окръга по времето, когато се е случило това — каза той и се прозина. — Затова е наел някого да свърши мръсната работа. Платил му е. — Извади една цигара от пакета в джоба на ризата си и я пъкна между устните си. — Впрочем, този кучи син се е интересувал винаги само от пари и от пениса си.

— Марино, за бога! — възмутих се аз.

Исках да го накарам да млъкне и да си тръгне, но той изобщо не обърна внимание на забележката ми.

— Най-лошото е, че сега трябва да разследваме на всичкото отгоре и убийство. А това означава верният ти служител, моя милост, да се залепи за този случай като муха на мухоморка. Същото се отнася и за вас двете. По дяволите! — Той извади запалката си, като помръдваше цигарата в устните си. — А това е последното, което бих искал да правя в момента. Знаеш ли колко хора държи този негодник под своя власт? — Явно нямаше никакво намерение да спре да говори. — Съдии, шерифи, началници на пожарни...

— Марино — прекъснах го аз. Така само усложняваше нещата.
— Правиш прибързани заключения. Впрочем, далеч си от истината, колкото си далеч от Марс.

Той насочи незапалената си цигара към мен.

— Почакай и ще видиш. Накъдето и да се обърнеш в това следствие, ще се натъкнеш на трънаци.

— Свикнала съм — отвърнах аз.

— Само си мислиш така! — изрече Марино и затръшна силно вратата.

— Ей, ще събориш мотела! — провикна се Луси след него.

— Цяла нощ ли ще работиш на тоя компютър? — попитах я аз.

— Не.

— Става късно, а трябва да си поговорим за нещо с теб — заговорих аз и се сетих отново за Кари Гретхен.

— А ако ти кажа, че нямам желание за това? — Луси не се шегуваше.

— Няма значение — отвърнах аз. — Пак ще трябва да поговорим.

— Виж какво, лельо Кей, ако ще говориш пак за Тиюн и Филадельфия...

— Какво? — изгледах я аз изумена. — Какво общо има Тиюн с всичко това?

— Струва ми се, че не я харесваш.

— Това е просто смешно.

— Долавям чувствата ти — продължи тя.

— Нямам нищо против Тиюн, пък и тя няма нищо общо с нашия разговор.

Племенницата ми замълча и започна да си събува ботушите.

— Луси, получих писмо от Кари.

Почаках тя да направи някакъв коментар, но не бях удостоена с такъв.

— Някаква странна бележка. Заплашителна и обезпокояваща, изпратена от съдебномедицинския психиатричен център „Кърби“ в Ню Йорк.

Направих нова пауза, докато Луси пускаше ботуша си на килима.

— Накратко казано, тя ни уведомява, че възнамерява да ни създаде сериозни неприятности по време на процеса — обясних аз. —

Не че това много ме изненадва. Но все пак... — заекнах, докато тя събуваше мокрите си чорапи и разтриваше побледнелите си крака. — Трябва да сме подготвени, това е всичко.

Луси разкопча токата на колана си и свали ципа на панталона, като че не беше чула нищо от това, което ѝ бях казала. После съблече през глава мръсната си риза, хвърли я на пода и остана по спортен сутиен и памучни бикини. После се запъти към банята. Тялото ѝ беше красиво и гъвкаво. Седях и гледах след нея, докато чух, че водата започна да тече.

Разглеждах я, като че никога не бях забелязвала нейните сочни устни, натежалите ѝ гърди, заоблените ѝ ръце и крака, силни като лъкове. Или пък просто никога не съм искала да я възприема като различно от мен същество, защото не бях способна да разбера нито нея, нито начина, по който живееше. Почувствах се засрамена и обърквана, че за един кратък миг си я бях представила като опитна, ненаситна любовница на Кари. Защо трябваше да бъде необичайно и други жени да имат желание да докосват племенницата ми.

Луси не бързаше да излезе изпод душа. Знаех, че го прави нарочно заради разговора, който трябваше да проведем. Тя обмисляше положението. Предполагах, че е много ядосана и очаквах да излее гнева си върху мен. Но когато се появи малко по-късно, бе облякла спортна фланелка, каквито носеха шефовете от пожарната във Филадельфия, а това само още повече развали настроението ми. Кожата на Луси беше студена и миришеше на лимон.

— Това наистина не е моя работа — казах аз, не можейки да откъсна очи от надписа отпред на фланелката ѝ.

— Тиюн ми е даде — призна тя.

— О!

— Права си, лелю Кей, това не е твоя работа.

— Само се чудех защо не си вземеш поука... — заговорих аз и кипнах.

— Поука ли?

Тя се престори на безразлична, което правеше, когато искаше да подразни или да отблъсне някого и да го накара да се почувства излишен.

— Имах предвид колегите си, с които спиш. — Моите емоции сякаш ме повлякоха по своя собствена коварна писта. Бях нечестна,

вадех си заключения от малко доказателства, но се страхувах за Луси.

— Значи ако някой ми даде фланелка, веднага смяташ, че спя с него, така ли? Хм... Ама че заключение, доктор Скарпета! — изрече Луси с нарастващ гняв. — Пък точно ти да говориш, че някой спял с колегите си! Виж се само с кого живееш!

Бях сигурна, че Луси щеше да избяга навън, ако беше облечена, нищо че беше нощ. Но тя застана с гръб към мен и се загледа в пердетата на прозореца. Изтри предизвикателно сълзите от лицето си, докато аз се опитвах да спася каквото бе останало от близостта помежду ни.

— И двете сме уморени — казах нежно. — Беше ужасен ден. Кари постигна точно онова, което е искала. Настрои ни една срещу друга.

Племенницата ми не помръдна и не каза нищо, само изтри лицето си отново и ми обърна напълно гръб, подобно на стена.

— Въобще не намеквам, че спиш с Тиюн — продължих аз. — Само те предупреждавам за голямото душевно терзание и хаоса, които биха настъпили. Е, добре, разбирам, че би могло да се случи.

Тя се обърна и ме погледна предизвикателно.

— Какво искаш да кажеш с това, че „разбираш, че би могло да се случи“? — поиска да узнае тя. — Смяташ, че е лесбийка ли? Не помня да ми е казвала подобно нещо.

— Може би нещата с Джанет не вървят — продължих аз. — А хората са си хора.

Тя седна в края на леглото ми. Беше ясно, че иска да продължим разговора.

— Какво пак искаш да кажеш?

— Това, което казах. Не съм вчерашна. Не знам нищо за сексуалните ѝ наклонности, но ако изпитвате взаимно привличане... Защо някой друг да не ви хареса? Та вие и двете сте невероятни, привлекателни сте, чудесни сте и сте толкова безстрашни. Само ти напомням, че тя ти е началничка. — Кръвта ми кипна и гласът ми стана по-напрегнат. — Какво ще стане после? Ще се местиш от една федерална агенция в друга, докато си съсипеш кариерата ли? Това искам да ти кажа, независимо дали ти харесва, или не. И за последен път повдигам този въпрос.

Племенницата ми само ме погледна, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Този път тя не ги изтри и те започнаха да се стичат по лицето ѝ и закапаха по фланелката, която ѝ беше подарила Макгъвърн.

— Извинявай, Луси — казах спокойно, — знам, че животът ти не е лесен.

Замълчахме и двете. Тя беше обърнала лице настрани и плачеше. После си пое дълбоко и продължително въздух, който като че затрептя в гърдите ѝ.

— Обичала ли си някога жена? — запита тя.

— Обичам теб.

— Знаеш какво искам да кажа.

— Не съм обичала никоя друга — отговорих аз. — Или поне не си спомням.

— Опитваш се да шикалкавиш.

— Не го казах с такава цел.

— А би ли могла?

— Какво дали бих мога?

— Да обичаш жена — настоя тя.

— Не знам. Започвам да мисля, че нищо не знам. — Отговорих ѝ честно, доколкото ми бе възможно. — Може би тази част от мозъка ми е блокирана.

— Това няма нищо общо с мозъка.

Не знаех какво да ѝ отговоря.

— Спала съм с двама мъже — призна тя. — Така че за твое сведение знам каква е разликата.

— Луси, не е нужно да се оправдаваш за твоя случай пред мен.

— Личният ми живот не би трябвало да бъде смятан за „случай“.

— Но е на път да се превърне в такъв — върнах се аз на въпроса. — Какъв смяташ, че ще бъде следващият ход на Кари?

Луси отвори още една бира и погледна, за да провери дали чашата ми е пълна.

— Ще разпрати писма до медиите ли? — попитах аз вместо нея.

— Ще излъже под клетва ли? Ще застане на подсъдимата скамейка и ще разкаже в подробности за всичко, което сте говорили, правили или мечтали двете?

— Откъде, дявол да го вземе, мога да знам? — отвърна тя. — Имала е на разположение пет години да мисли и да планира, докато

ние, останалите, бяхме много заети.

— Какво друго може да знае, което да излезе наяве?

Луси стана и започна да се разхожда нагоре-надолу.

— Ти навремето ѝ вярваше — продължих аз. — Доверяваше ѝ се, а тя през цялото време е била съучастница на Голт. Ти си била нейната осведомителна, Луси, от която е черпила сведения за всички нас.

— Наистина съм много уморена да говоря за това — каза тя.

Но трябваше да говорим. Бях решена да я заставам. Станах и загасих горната лампа, защото винаги съм смятала, че е по-лесно да се разговаря в спокойна атмосфера, когато стаята е потънала в сумрак. В началото тя не се отзова на моето подканване и продължи да се разхожда известно време като див звяр, а аз я наблюдавах мълчаливо. После седна неохотно на леглото си и се облегна назад.

— Да поговорим първо за нещо, което не е свързано с твоята репутация — започнах аз със спокоен тон. — Да обсъдим за какво ще бъде това дело в Ню Йорк.

— Знам за какво ще бъде.

— Темпъл Голт е убил най-малко петима души във Вирджиния — започнах аз. — И знам, че Кари е участвала най-малко в едно от тях, тъй като я имаме заснета на видеокамера в момента, когато изстрелва куршум в главата на жертвата. Помниш това, нали?

Тя мълчеше.

— Ти беше в стаята, когато гледахме ужасяващия запис — продължих аз.

— Знам всичко това! — В гласа на Луси отново се почувства гневна нотка. — Говорили сме милион пъти.

— Ти я видя да убива — продължих аз. — Тази жена, която беше твоя любовница, а ти беше наивна, едва деветнадесетгодишна девойка, стажуваше в ЛИ и програмираше КСИИИК.

Усетих, че тя се затваря все повече в себе си. Моят монолог ставаше все по-мъчителен. ЛИ беше съкращението за Лабораторията за изследвания на ФБР, където беше компютърната система за изследване на изкуствения интелект в криминалистиката или съкратено КСИИИК.

Луси беше създавала тази система и беше я внедрила. А сега я бяха отстранили и тя не можеше дори да понася да чува името ѝ.

— Видя любовницата си да убива, след като те беше замесила по присъщия си хладнокръвен, предварително обмислен начин на действие. Тя не ти беше лика-прилика — додадох аз.

— Защо говориш така? — запита Луси с приглушен глас, подпряла лицето си с ръце.

— За да добиеш по-реална представа за нещата.

— Не се нуждаю от такава.

— Мисля, че се нуждаеш. А няма дори да навлизам в подробности за личния ми живот, които Кари и Голт бяха научили от теб. Това продължи и в Ню Йорк, където Голт уби собствената си сестра и най-малко още един полицаи, а съдебната експертиза показва, че не го е извършил сам. По-късно бяха намерени отпечатъци от пръсти по някои от личните вещи на Джейн Голт. А когато заловиха Кари на Бауъри, намериха къс плът от Джейн в джоба на панталоните ѝ. Сега знаеш, че и Кари е участвала в това убийство.

— Вероятно е така — рече Луси. — Вече си ми го казвала.

— Но не знаеш за Еди Хийт. Помниш ли шоколада и кутията с консервираната супа, която той купил от 7-Илевън^[2] и пликът, който намериха до агонизиращото му тяло? Откриха по него отпечатък от пръста на Кари.

— Не може да бъде! — Луси беше изумена.

— Има и още неща.

— Защо не си ми го казала досега? Значи е вършила всичко заедно с него. И вероятно му е помогнала да избяга от затвора по това време.

— Не се и съмняваме в това. Като Бони и Клайд^[3], които са се подвизавали дълго преди да я срещнеш, Луси. Тя е убивала, когато си била само на седемнадесет години и никога дотогава не си била целувана.

— Ти не знаеш дали не съм била целувана дотогава — заяви племенницата ми с безразличен тон.

Известно време и двете мълчахме. След това Луси каза с треперещ глас:

— Значи мислиш, че две години тя е кроила планове как да намери начин да се запознае с мен и да станем...

— Да, как да те прелъсти — прекъснах я аз. — Не знам дали го е планирала от толкова отдавна. И откровено казано, не ме интересува.

— Възмущението ми нарастваше. — Направихме всичко възможно да я предадем за тези престъпления на съдебните власти във Вирджиния, но не успяхме. Затова пък в Ню Йорк няма да ѝ се размине толкова лесно.

Бях забравила, че държа празната бирена бутилка, която се поклащаше в ръката ми. Затворих очи и в съзнанието ми изплуваха образите на разни мъртъвци. Видях Еди Хийт, облегат на кофа за боклук. Дъждът отмиваше кръвта от раните му. После шерифа и надзирателя от затвора, които Голт бе убил, вероятно пак с участието на Кари. Бях докосвала техните трупове и трябваше да отчитам мъките им в диаграми, протоколи от аутопсии и скици на зъби. Не можех да се противопоставя на желанието за мъст, което ме бе обзело. Исках Кари да умре за това, което бе причинила на тях, на племенницата ми и на мен.

— Тя е чудовище — заявих аз и гласът ми се разтрепери от гняв. И от покруса. — Ще направя всичко, което мога, за да бъде наказана.

— Защо ми говориш всичко това? Да не мислиш, че и аз не искам да си получи заслуженото?

— Сигурна съм, че го искаш.

— Само ме остави и ще пусна шалтера на електрическия стол или ще ѝ забия смъртоносната инжекция във вената.

— Не допускай някогашната ти връзка с нея да те скара с правосъдието, Луси.

— Господи!

— Тази битка и без това не е по силите ти и ако не погледнеш на нещата в перспектива, Кари ще постигне това, което желае.

— Господи! — повтори Луси. — Не искам да чувам нищо повече.

— Чудиш се какво иска тя, нали? — Аз не можех да спра да говоря. — Мога да ти кажа, че знам със сигурност. Да изопачи истината! Това, което умее да прави най-добре. И после какво? Ще я признаят за невинна, защото е невменяема, и съдията ще я върне обратно в „Кърби“. След това внезапно ще се подобри изключително много и лекарите ще решат, че не е луда. Двоен риск. Защото не може да бъде съдена два пъти за едно и също престъпление. И накрая ще се върне пак на улицата.

— Ако бъде в състояние въобще да ходи — заяви студено Луси.
— Защото ще я намеря и ще ѝ пръсна мозъка.

— Какви ги говориш?

Наблюдавах силуета ѝ, докато седеше, облегната на възглавницата в леглото си. Беше като истукана. Можех да доловя ускореното ѝ дишане, породено от омразата, която бушуваше в нея.

— Хората съвсем не ги интересува с кого и как си спала или спиш сега, ако ти не се замислиш над това — казах ѝ аз спокойно. — Впрочем, мисля, че съдебните заседатели ще разберат как е могло да се случи това в миналото. Била си съвсем млада. А тя е била по-голяма от теб, впечатляваща и с прекрасна външност. Била е обаятелна и нежна и ти си се поддавала на чара ѝ.

— Като на Тиюн сега — каза Луси, но не можах да разбера дали ми се подиграва.

— Тиюн не е психопатка — заявих аз.

[1] Формика — вид синтетичен материал. — Б.пр. ↑

[2] 7-Илевън — колониал за хранителни стоки. — Б.пр. ↑

[3] Бони и Клайд — американски престъпници, заловени и осъдени по-късно на смърт. — Б.пр. ↑

4.

На следващата сутрин бях заспала в специалната кола, взета под наем, и се събудих сред нивите, силовите и насажденията, стари колкото Гражданската война в Америка. Марино шофираше. Минавахме през цели полета незасята земя, опънати телени мрежи, телефонни жици и предни дворове с пощенски кутии, пъстри като цветни градини и данъчните сгради в Америка. Имаше езера, поточета, ферми и пасбища за добитък, обрасли с плевели. Забелязах, че къщите са предимно малки, с паднали огради и въжета за простиране на пране, натезжали от дрехи, които се полюляваха на вятъра.

Прикрих прозявката си с ръка и извърнах лице, защото винаги бях смятала, че е признак на слабост да се показваш изморен и отегчен. След няколко минути завихме надясно по път 715 или така наречения Бевърдам Роуд и видях първите крави. Оборите им бяха сивкави, а хората изглежда не бяха и помисляли да извлекат оттам старите си счупени камиони. Собственичката на фермата „Кресливата кукумявка“ живееше в голяма бяла тухлена къща с ограда, зад която се виждаха необятни пасбища. Според надписа отпред на къщата, постройката бе строена през хиляда седемстотин и тридесета година. Сега имаше плувен басейн и сателитна чиния, която изглеждаше достатъчно модерна, за да улавя дори сигнали от други галактики.

Бети Фостър излезе да ни посрещне още преди да слезем от колата. Тя изглеждаше на около петдесет години, имаше царствени черти и кожа, по която се виждаха дълбоки бръчки. Дългите ѝ бели коси бяха свити на кок, но се движеше с наперената походка на жена, която е наполовина на нейната възраст. Усетих, че ръката ѝ е здрава и силна, като се здрависа с мен и ме погледна с изпълнените си с мъка светлокафяви очи.

— Аз съм Бети — каза тя. — Вие сигурно сте доктор Скарпета? А вие вероятно сте капитан Марино?

Тя се здрависа и с него. Движенията ѝ бяха бързи и уверени. Бети Фостър беше облечена с джинси и джинсова риза без ръкави, а

кафявите ѝ ботуши бяха очукани и покрити със засъхнала кал около токовете. Зад нейното гостоприемство се таяха объркани чувства и тя изглеждаше леко смутена от нашето посещение, сякаш не знаеше откъде да започне.

— Кенет е на конния манеж. Очаква ви и трябва да ви кажа, че е страшно разстроен. Той обичаше онези коне, всеки един от тях, и разбира се, е ужасен, че някой е намерил смъртта си в неговата къща.

— Какви са взаимоотношенията ви с него? — попита Марино, след като тръгнахме нагоре по прашния път към конюшните.

— Аз отглеждах и дресирах част от конете му от години — обясни тя. — Още след като се премести отново в Уорънтън. Той имаше най-хубавите коне Морган^[1] в Британската общност. А също и коне, които бяха отлични за състезания на къси разстояния.

— Значи водеше конете си при вас?

— Да, понякога. Или купуваше от мен едногодишни кончета и ги оставяше тук да ги обуча за две години. После ги отвеждаше при другите коне в конюшните си. Или отглеждаше коне за състезания и ги продаваше, като пораснеха достатъчно, та да може да ги тренира за надбягванията. Аз също ходех във фермата му, по два-три пъти в седмицата. Но преди всичко ги наглеждах.

— Нямах ли помощник за конете си? — попитах аз.

— Последният му работник напусна преди няколко месеца. Оттогава Кени вършеше повечето от работата си сам. Не може да вземе някой просто така. Трябва да внимава.

— Искам да знам нещо повече за неговия помощник — каза Марино, докато си водеше записки.

— Беше симпатичен възрастен мъж с болно сърце — обясни тя.

— Един от конете може би е оцелял от пожара — уведомих я аз.

В началото тя не каза нищо, докато отивахме към голяма конюшня с надпис „Пази се от кучето“, окачен върху един кол на оградата.

— Мисля, че е жребче. Черно — продължих аз.

— Кобилка или жребче? — попита тя.

— Не знам. Не можах да видя.

— Имаше ли шарка, подобна на звезда? — Явно имаше предвид бяло петно върху челото на коня.

— Не бях толкова близо до него — отвърнах аз.

— Кени има жребче, което се казва Вятърна песен — обясни Фостър. — Майката Вихрушка се беше надбягвала в конните състезания веднъж и бе излязла последна, но дори само това, че участваше в тях, беше достатъчно. А бащата беше печелил награди в няколко състезания с големи залози. Така че Вятърна песен беше може би един от най-ценните коне в конюшните на Кенет.

— Е, Вятърна песен може да се е измъкнал по някакъв начин — повторих аз отново. — И не е пострадал.

— Надявам се, че не е останал да препуска безпризорно.

— Ако е той, едва ли ще препуска дълго наоколо, защото полицията е уведомена.

Марино не се интересуваеше особено от оцелелия кон. Когато влязохме в покрития манеж, ни поздравиха потрепващи копита, кукуригане на дребни петли и кудкудякане на женски токачки, които се разхождаха свободно наоколо. Марино се закашля и запремигва, защото въздухът беше наситен с червеникав прах, който се вдигаше от препускането на дорестите червеникавокафяви коне, порода Морган. Животните зацвилиха и запръхтяха, когато кон с ездач минаха покрай тях и въпреки че познах Кенет Спаркс с английския му маниер на езда, никога досега не бях го виждала с мръсни джинси и ботуши. Той беше отличен ездач. Срегнах погледа му, когато мина край мен, но той не прояви никакви признаци на внимание. Веднага разбрах, че не сме желани тук.

— Има ли място, където можем да поговорим с него? — запитах Фостър.

— Навън има столове. — Тя ги посочи. — Може да ползвате и моята канцелария.

Спаркс пришпори коня си и препусна срещу нас, а токачките си вдигнаха перестите премени и побързаха да се отстранят от пътя му.

— Знаехте ли за някаква жена, която вероятно е живяла при него в Уорънтън? — попитах аз, като тръгнахме да излизаме навън. — Виждали ли сте я, когато сте ходила да тренирате конете му?

— Не — отговори Фостър.

Взехме пластмасовите столове и седнахме с гръб към манежа, който гледаше към гората.

— Но Бог го знае. Кени имаше приятелки и преди, а аз невинаги знаех за тях — обясни Фостър, като се завъртя на стола си, за да

погледне към манежа зад нея. — Ако сте права, че това е Вятърна песен, само той му остава, освен коня, който язди сега — Черния Опал. Наричаме го съкратено Пал.

Двамата с Марино не отговорихме нищо и се обърнахме да видим Спаркс, който слезе от коня и подаде юздите на един от работниците в конюшнията на Фостър.

— Добре се справяш, Пал — каза Спаркс и погали красивата шия и глава на коня.

— Имаше ли някаква по-специална причина този кон да не е при другите във фермата? — попитах Фостър.

— Не е достатъчно голям. Той е скопец и е едва на три години. Нуждае се от тренировки. Затова е още тук, за негово щастие.

За един кратък момент лицето ѝ помръкна от скръб и тя бързо отвърна поглед. Прочисти гърлото си и стана от стола. После се отдалечи, докато Спаркс излизаше от манежа, като оправяше колана си и го нагласяваше на джинсите си. Аз станах и двамата с Марино му стиснахме съчувствено ръката. Беше се изпотил с избелялата си червена памучна риза и избърса лице с жълтото шалче, което развърза от врата си.

— Заповядайте, седнете — покани ни той учтиво, като че ни беше удостоил с честта да ни приеме за интервю.

Ние отново седнахме на столовете си, а той дръпна един, който беше зад него, и го обърна така, че да бъде с лице към нас. Кожата около очите му бе изопната. Те гледаха непоколебимо, но бяха кървясали.

— Искам да започна с това — заговори той, — че пожарът не е случаен инцидент.

— Точно това сме дошли да разследваме, господине — уведоми го Марино по-учтиво от обикновено.

— Предполагам, че мотивът по естество е бил расизъм. — Челюстните мускули на Спаркс се свиха, а гласът му прозвуча гневно. — А те, които и да са, преднамерено са убили конете ми, като са унищожили всичко, което обичам.

— Ако мотивът е бил расизъм — заговори Марино, — защо не са проверили, за да са сигурни, че сте в къщата?

— Някои неща са по-лоши и от смъртта. Може би са искали да остана жив, за да страдам. Човек може лесно да го разбере.

— Това се опитваме да направим — отговори Марино.

— Да не сте посмели да го препишете на мен! Знам точно как мислят някои хора като вас — продължи той. — Хм... Че съм подпалил собствената си ферма и конете за застраховката. Чуйте ме сега добре. — Той се наведе по-близо до нас. — Уверявам ви, че не съм го извършил аз. Не бих го направил, не бих могъл и никога няма да го направя. Нямам нищо общо със случилото се. Аз съм жертвата в случая и вероятно съм имал късмет, че останах жив.

— Да поговорим сега за другата жертва — започнах аз спокойно. — Бяла жена с дълги руси коси, поне така изглежда в момента. Възможно ли е някой друг да е бил в къщата ви през онази нощ?

— Не трябваше да има никой — възрази той.

— Предполагаме, че тази жена може да е умряла в апартамента ви горе — продължих аз. — Най-вероятно в банята.

— Която и да е тя, сигурно е влязла с взлом — уточни той. — А може и тя да е запалила пожара и да не е могла да излезе.

— Няма доказателства, че някой е влизал с взлом, господине — отвърна Марино. — А ако алармената ви система за крадци е била пусната, тя изобщо не се е включила през онази нощ. Задействала се е само алармата за пожари.

— Не разбирам. — Спаркс изглежда казваше истината. — Разбира се, че включих алармата, преди да замина.

— А закъде заминахте? — попита Марино.

— За Лондон. Като стигнах там, веднага ме уведомиха. Още не бях излязъл от летище „Хийтроу“ и незабавно взех следващия самолет, за да се върна тук — обясни той. — Слязох на „Дюлс“ във Вашингтон и дойдох с колата си направо тук.

Той погледна безизразно и наведе очи към земята.

— А с какво пристигнахте? — запита Марино.

— С моя джип „Чероки“. Бях го оставил на паркинга в „Дюлс“ за по-дълго време.

— Пазите ли квитанцията си?

— Да.

— А мерцедесът пред вашата къща? — продължи да пита Марино.

Спаркс се намръщи.

— Какъв мерцедес? Нямам такъв. Винаги съм купувал само американски коли.

Спомням си, че това беше едно от нещата, с които той шумно парадираше.

— Има един мерцедес зад къщата ви. Но е много изгорял, затова още не можем да кажем повече подробности — уведоми го Марино. — Но не ми се стори много нов модел. Лимузина е, дълга като кутия, от тези, които произвеждаха навремето.

Спаркс само поклати отрицателно глава.

— Питаме се също дали не е била колата на жертвата — каза Марино в заключение. — Може да е някоя жена, която ви е дошла неочаквано на гости. Кой друг имаше ключ за къщата ви и знаеше кода на алармената система?

— Боже господи! — възкликна Спаркс, като се мъчеше да намери отговор. — Джош имаше ключ и знаеше кода. Той ми беше помощник в конюшните, но е изключително честен човек. Напусна по здравословни причини и аз не си дадох труда да сменя ключалката.

— Трябва да ни кажете къде можем да го намерим — каза Марино.

— Той никога не би... — заговори Спаркс, но спря изведнъж и на лицето му се изписа изумление. — Господи! — промълви той с тежка въздишка. — О, боже мой!

После ме погледна.

— Казахте, че била руса, така ли? — запита той.

— Да — отговорих аз.

— Може ли да ми кажете нещо повече за това как изглеждаше? — По гласа му се почувства, че е изпаднал в паника.

— Изглежда е била висока, бяла. С джинси, някаква риза и ботуши с връзки отпред за разлика от каубойските ботуши.

— Колко е висока? — поиска да узнае той.

— Не мога да ви кажа. Не и преди да я огледам по-обстойно.

— Какви бижута носеше?

— Ръцете ѝ бяха изгорели.

Той въздъхна отново, а когато заговори, гласът му трепереше:

— Беше ли косата ѝ много дълга, някъде до кръста, и много руса?

— Така изглежда — отговорих аз.

— Имаше една млада жена — заговори той, като прочисти гърлото си няколко пъти. — Боже мой! Имам вила край брега в Райтсвил и я срещнах там. Беше студентка в университета или по-скоро ту следваше, ту прекъсваше. Връзката ни не трая дълго, може би шест месеца. Последния път, когато я видях, скъсах с нея, защото не можехме да продължаваме повече.

— Имаше ли тя стар мерцедес? — запита Марино.

Спаркс поклати отрицателно глава. После покри лицето си с ръце, като се мъчеше да се овладее.

— Имаше фолксваген. Светлосин — успя да продума той. — Нямаше никакви пари. Дадох ѝ малко накрая, преди да си отиде. Хиляда долара в брой. Казах ѝ да се върне в университета и да завърши. Казваше се Клер Роули и предполагам, че може да е взела някой от резервните ми ключове без мое знание, по времето когато живееше във фермата. Може би е видяла кода на алармата, докато съм го набирал.

— И не сте били във връзка с Клер Роули повече от една година, така ли? — запитах аз.

— Не сме дори разговаряли оттогава — отговори той. — Струва ми се като нещо отдавна минало. Постъпих наистина глупаво. Видях я, като тренираше сърфинг, и я заговорих на плажа в Райтсвил. Трябва да призная, че беше най-изумително красивата жена, която бях срещал. За известно време си бях загубил ума по нея, после се осъзнах. Имаше много, много усложнения и проблеми. Клер се нуждаеше от човек, който да ѝ бъде настойник, а аз не можех да играя тази роля.

— Трябва да разбере за нея всичко, което можете да ми кажете — заговорих аз съчувствено. — Откъде беше, какво е семейството ѝ? Кажете ми всичко, което би могло да помогне да идентифицираме трупа или да отхвърлим вероятността, че е Клер Роули. Ще се обадя, разбира се, и в университета.

— Трябва да ви кажа тъжната истина, доктор Скарпета — каза той, — че всъщност никога не съм знаел нищо особено за нея. Връзката ни беше преди всичко сексуална. Аз ѝ помагах с пари и разрешавах проблемите ѝ, доколкото можех. Грижех се за нея. — Той направи пауза. — Но никога не е било нещо сериозно, поне не и от моя страна. Искам да кажа, че не е ставало и въпрос за женитба.

Той нямаше намерение да обяснява повече. Спаркс бе използвал властта, която притежаваше, и бе успявал да покори почти всички жени, които бе пожелавал. Но в момента не изпитвах желание да преценявам искреността на думите му.

— Съжалявам — казах и станах.

— Мога само да ви кажа, че тя беше по-скоро артистка. Искаше да стане актриса, но повечето времето се занимаваше със сърфинг или се разхождаше по плажа. След като поживях с нея известно време, започнах да разбирам, че нещо не е наред. Не можеше въобще да мотивира действията си, държеше се неадекватно и понякога гледаше отнесено.

— Прекаляваше ли с алкохола? — запитах аз.

— Не беше хронично пристрастена, защото той съдържа много калории.

— А с наркотиците?

— Точно това бях започнал да подозирам, но не можех да разбера кога и как го прави. Не знам.

— Трябва да ми продиктувате името ѝ по букви — помолих го аз.

— Преди да си тръгнем — намеси се Марино и аз познах по тона му, че отново се превръща в заядливо ченге, — кажете ми, сигурен ли сте, че това не би могло да бъде нещо като убийство и самоубийство? Да е убила всичко, което притежавате, и да е изгоряла в пламъците заедно с него? Уверен ли сте, че няма причини да направи такова нещо, господин Спаркс?

— В момента не мога да бъда сигурен в нищо — отговори Спаркс.

Марино стана.

— В това няма логика — каза той. — Не искам да ви обиждам, но трябва да проверя квитанциите, които имате от пътуването си до Лондон. И от летище „Дюлс“. Знам, че от Службата за борба с незаконната търговия с алкохол и огнестрелни оръжия много искат да разберат нещо повече за сутерена ви, който е бил пълен с бърбън и автоматични оръжия.

— Колекционирам оръжия от Втората световна война и всички те са регистрирани и законни — отговори той сдържано. — А уискито купих от една фабрика за спиртни напитки в Кентъки, която фалира

преди пет години. Иначе нямаше да ми го продадат, а и аз нямаше да мога да го купя. Това е истината.

— Мисля, че служителите от Службата за борба с незаконната търговия с алкохол и огнестрелни оръжия имат по-важна работа от вашите бурета с уиски — каза Марино. — Затова ако носите някои от тези квитанции сега, ще ви бъда благодарен да ги видя.

— Гол ли ще ме съблечете да ме претърсите, капитане? — Спаркс го изгледа подигравателно.

Марино също го изгледа. Токачките вдигаха прах, докато минаваха покрай нас, като че танцуваха под ритмите на рап музика.

— Може да се обърнете към адвокатата ми — каза Спаркс. — А след това с удоволствие ще ви окажа нужното съдействие.

— Марино — намесих се аз на свой ред, — остави ме, ако обичаш, една минута насаме с господин Спаркс.

Марино беше стъписан и раздразнен. Без да каже нито дума, той излезе и тръгна надолу, а няколко кокошки се заклатиха след него. Спаркс и аз застанахме един срещу друг, гледайки се в упор. Той беше изключително красив мъж, висок и строен, с гъсти прошарени коси. Очите му бяха жълтеникавокафяви като кехлибар, чертите му аристократични, носът му като този на Джеферсън^[2], а кожата му тъмна и гладка като на мъжете, които са наполовина на неговата възраст. Начинът, по който стискаше здраво камшика отговаряше на настроението му. Кенет Спаркс беше способен да извърши насилствени деяния, но доколкото знам, никога не се бе поддавал на чувствата си.

— Е, добре. Какво имате да ми кажете? — попита озадачено той.

— Искях само да ви уверя, че нашите различия в миналото...

Той поклати глава и не ме остави да се доизкажа.

— Миналото си е минало!

— Не, Кенет, не е така. И е важно да знаете, че не изпитвам лоши чувства към вас — отвърнах аз. — Това, което става сега, няма нищо общо с миналото.

Когато бяхме в по-активни отношения с медийната му централа, той ме обвиняваше в расизъм, когато пусках статистики за чернокожите, убити от чернокожи. Бях показала на гражданите колко от смъртните случаи се дължат на злоупотреба с наркотици, колко от

тях са свързани с проституцията или са просто продиктувани от омраза на един чернокож към друг.

Неговите репортери бяха използвали цитати от моите изявления извън контекста и бяха изопачили смисъла на казаното от мен, така че един ден Спаркс ме покани в луксозния си издателски комплекс в центъра на града. Няма да забравя как ме въведоха през една чакалня с махагонови масички, върху които бяха поставени вази със свежи цветя, с мебели и лампи в колониален стил^[3]. Той се канеше да ме помоли да проявя повече тактичност по отношение на американските чернокожи и публично да се откажа от „предубедените“ си професионални оценки. Като го гледах сега, с пот на челото и тор по обувките, имах чувството, че не разговарям със същия арогантен мъж. Ръцете му трепереха, твърдото му държание беше на път да се смекчи.

— Ще ме уведомите ли за това, което откриете? — запита той. Очите му се напълниха със сълзи, но главата му остана високо вдигната.

— Ще ви кажа каквото мога — обещах аз уклончиво.

— Искам само да знам дали е тя и че не е страдала.

— Повечето хора, които загиват в пожари, не страдат. Изпадат в безсъзнание от въглеродния окис дълго преди пламъците да стигнат до тях. Обикновено умират спокойно и безболезнено.

— О, слава богу! — Той вдигна очи към небето. — Благодаря ти, Господи.

[1] Морган — порода леки и силни американски коне, отглеждани в Морган, Върмонт. — Б.пр. ↑

[2] Томас Джеферсън — 3-ят президент на САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Колониален стил — архитектурен стил от периода преди войната за независимост. — Б.пр. ↑

5.

Прибрах се вкъщи навреме за вечеря, макар че нямах желание да готвя. Бентън ми беше оставил три съобщения на телефонния секретар, а аз не му бях отговорила на нито едно от тях. Чувствах се особено. Изпитвах странно чувство на обреченост и въпреки това усещах някаква лекота. Това ми даде стимул да поработя в градината, докато се стъмни, да изкоренявам плевели и да набера рози за кухнята. Тези, които избрах, бяха розови и жълти. Като се стъмни, излязох да се поразходя. Искаше ми се да имам куче. От доста време мечтаех за това, но се чудех каква порода да избира.

Бях решила да взема една хрътка, която вече не участваше в състезания. Така щях да я спася от унищожение. Моят начин на живот, разбира се, не беше много подходящ за отглеждането на домашно животно. Размислях над това, когато един от съседите ми излезе от разкошната си каменна къща, за да разходи малкото си бяло кученце.

— Добър ден, доктор Скарпета — поздрави ме навъсено той. — За колко време сте в града?

— Това никога не се знае — отговорих му аз, като продължавах да си представям моята хрътка.

— Чух за пожара.

Той беше пенсиониран хирург и поклати глава.

— Горкият Кенет!

— Предполагам, че го познавате — казах аз.

— О, да!

— Много лошо. Каква порода е кучето ви?

— Мелез. От всички породи по малко — обясни съседът ми и си тръгна.

Извади лулата си и я запали. Жена му явно не му позволяваше да пуши вкъщи.

Тръгнах покрай съседските къщи. Те всичките изглеждаха еднакви, но същевременно и различни. Каменни, тухлени и с хоросанова мазилка, макар и не много стари. Сякаш се солидаризираха

с ленивата река отзад, чиито води обтичаха камъните по същия начин, както преди двеста години. В Ричмънд не обичаха много промените.

Стигнах до мястото, където обикновено намирах Уесли, когато ми беше сърдит за нещо, и постоях под любимото му дърво, но скоро стана прекалено тъмно, за да мога да виждам било орел, било речните камъни. Известно време стоях и гледах запалените лампи на съседите ми. Изведнъж усетих, че нямам сили да се помръдна. Чудех се дали Кенет Спаркс е жертва или убиец. В този момент чух тежки стъпки откъм улицата точно зад мен и стресната се обърнах незабавно, с флакона спрей, закачен на ключодържателя ми. Но чух гласа на Марино, а после видях и маститата му фигура.

— Докторе, не бива да стоиш тук сама толкова късно.

Бях прекалено изтощена, за да му се опълча, макар да не мислех, че има право да ме съветва как трябва да прекарвам вечерта.

— Откъде разбра, че съм тук? — попитах аз.

— От един твой съсед.

Това не ме впечатли особено.

— Колата ми е ей там — продължи той. — Ще те закарам до вас.

— Марино, никога ли няма да имам и минута спокойствие? — казах аз, защото знаех, че не ми го казва злонамерено.

— Не и тази вечер. Имам наистина лоши новини и мислех, че ще искаш да поседнем.

Веднага си помислих за Луси и почувствах, че коленете ми се подгъват. Залитнах и сложих ръка на рамото му, а в главата ми нещо като че се разби на милиони парченца. Винаги съм знаела, че някой ден ще ми съобщят, че е мъртва, затова не можех нито да говоря, нито да мисля. Чувствах, че мислите ми се реят някъде безкрайно далеч и потъвах все по-дълбоко и по-дълбоко в някакъв мрачен и ужасен водовъртеж. Марино ме подхвана и ме подкрепи.

— Господи! — възкликна той. — Ще те заведа до колата да седнем.

— Не — едва продумах аз, защото трябваше да разбера час по-скоро истината. — Как е Луси?

Той замълча за момент. Изглеждаше смутен.

— Ами, тя не знае още, освен ако не го е чула по новините.

— Какво не знае? — попитах аз и кръвта ми отново закипя.

— Кари Гретхен е избягала от „Кърби“. По някое време днес следобед. Там не разбрали, докато не дошло време да свалят долу пациентките.

Запътихме се бързо към колата, защото страхът беше предизвикал и неговия гняв.

— А ти се разхождаш тук в тъмното само с един ключодържател — продължи той. — По дяволите! Тази проклетата кучка! Не прави вече така, чуваш ли? Нямам представа къде е тази негодница, но знам със сигурност, че докато е на свобода, ти не си в безопасност.

— Никой на света не е в безопасност — промълвих аз, докато се качвах в колата му.

Сетих се, че Бентън е сам там, край брега. Кари Гретхен го мразеше почти толкова, колкото мразеше и мен, или поне аз така си мислех. Бентън ѝ беше правил психоанализа, в резултат на което я бяха заловили и се бе стигнало до смъртта на Темпъл Голт. Бентън бе използвал всички средства на Федералното бюро, за да изолира Кари в психиатрията и досега усилията му се бяха увенчавали с успех.

— Има ли начин тя да разбере къде е Бентън? — попитах аз, докато Марино ме караше към къщи. — Той е сам на един курортен остров. И вероятно се разхожда край брега без пистолета си и хич не му и минава през ум, че някой може да го дебне.

— Познавам и една друга жена, която го търси — прекъсна ме Марино.

— Печелиш по точки!

— Сигурен съм, че Бентън вече знае, но въпреки това ще му се обадя — каза Марино. — Макар че нямам основание да мисля, че Кари е разбрала за твоята къща в Хилтън Хед. Ти още не я беше купила, когато Луси е споделяла всичките ти тайни с нея.

— Не е честно — възразих аз, когато той навлезе в алеята към къщата и рязко спря. — Луси не е мислила, че ще стане така. Никога не е смятала, че ще бъде нелоялна към мен и ще ми навреди.

Вдигнах ръчката на вратата.

— Сега вече няма значение какво е смятала.

Той издуха дима от цигарата си през прозореца.

— Как така Кари е избягала от „Кърби“? — попитах аз. — „Кърби“ не е леснодостъпен.

— Никой не знае. Преди три часа е трябвало да слезе долу на вечеря с останалите „симпатични“ госпожи и тогава надзирателите разбрали, че е изчезнала. Бум, нямало и следа от нея, а на около километър и половина оттам, имало някакво малко мостче за пешеходци над река Ййст в Харлем.

Марино хвърли угарката си на алеята пред къщата.

— Всички смятат, че може би е избягала по този начин. Полицаи плъзнали навсякъде, излезли и с хеликоптери, за да са сигурни, че не се крие все още някъде там. Но аз не вярвам. Мисля, че е планирала това от доста време и е избрала точно момента. Уверен съм, че ще чуем за нея. Бъди сигурна в това.

Бях страшно обезпокоена. Влязох в къщата, проверих всички врати и включих алармената система. После направих нещо необичайно, което обикновено ме притесняваше. Извадих моя деветмилиметров глок от едно чекмедже на бюрото в кабинета ми и заключих шкафовете във всички стаи на всеки етаж. Заставах под касите на вратите с пистолет, който стисках здраво с две ръце, а сърцето ми биеше до пръсване. В момента Кари Гретхен се беше превърнала в чудовище със свръхестествена сила. Започнах да си въобразявам, че тя може да се промъкне вътре, въпреки алармената система, и да изскочи от сенките, когато се отпусна и си мисля, че съм в безопасност.

Изглежда нямаше никой, освен мен в моята двуетажна каменна къща, когато занесох чаша червено бургундско в спалнята си и си облякох пенъора. Звъннах отново на Уесли и кръвта ми се смрази, когато той не вдигна телефона. Опитах още веднъж към полунощ, но той пак не се обади.

— Господи! — казах си аз, сам-самичка в пустата къща.

Осветлението на лампата беше слабо, а старинните шкафове и маси, на които се беше оголила политурата до старото сивкаво дъбово дърво, хвърляха сенки, но аз обичах пукнатините и щетите, нанесени от времето. Бледорозовите завеси се полюляваха, когато се раздвижеше въздухът. Всяко помръдване ме стряскаше още повече, макар това да беше напълно обяснимо. С всеки изминат момент ме обземаше все по-голям страх и аз се опитвах да прогоня картините от миналото, свързани с Кари Гретхен. Надявах се Бентън да се обади. Мъчех се да си внуша, че той е добре, а аз просто се нуждая от сън.

Опитвах се да чета стихотворенията на Шеймъс Хийни, но заспах някъде към средата на „Голямата уловка“. Телефонът звънна в два и двадесет през нощта и книгата ми се свлече на пода.

— Скарпета на телефона — измърморих аз в слушалката, а сърцето ми заби лудо, както винаги, когато ме стреснеха на сън.

— Кей, аз съм — каза Бентън. — Извинявай, че ти се обаждам толкова късно, но се боях, че си се опитвала да се свържеш с мен. Телефонният секретар не се е включил, а аз бях излязъл да хапна нещо и после се разхождах по брега повече от два часа. Размишлявах. Предполагам, че знаеш новината.

— Да — казах аз и изведнъж изпаднах в паника.

— Добре ли си? — попита той, защото ме познаваше много добре.

— Претърсих всяко кътче от къщата тази вечер, преди да си легна. Извадих пистолета и прегледах всички шкафове, погледнах дори зад завесите на душовете.

— Мисля, че така трябва.

— Това е все едно, че са ти изпратили бомба по пощата.

— Не, не е същото, Кей, защото не знаеш дали ще пристигне бомба, нито кога или под каква форма. Бих искал да знаехме това, но то е част от нейната игра. Да ни кара да гадаем.

— Бентън, знаеш какви чувства изпитва тя към теб. Не ми се ще да стоиш сам там.

— Искаш ли да се прибера вкъщи?

Помислих за секунда и преди да съм успяла да му отговоря, той додаде:

— Ще тръгна с колата още сега. Ако настояваш, разбира се.

Казах му за трупа в развалините на къщата на Кенет Спаркс и продължих да говоря за това и за срещата си с магната във фермата „Кресливата кукумявка“. Разказвах му и му обяснявах, а той ме слушаше търпеливо.

— Работата е там — казах аз в заключение, — че ще бъде страшно сложно и може да ти се стори странно, но не можем да направим нищо особено. Няма смисъл и ти да си проваляш ваканцията. А Марино е прав. Няма причина да подозираме, че Кари знае за нашата къща в Хилтън Хед. Затова може би си в по-голяма безопасност там, отколкото тук, Бентън.

— Бих искал тя да дойде тук. — Гласът му прозвуча сурово. — Ще я посрещна със зиг зауера си и ще можем най-после да сложим край на всичко това.

Знаех, че той наистина иска да я убие, а това до известна степен значеше тя да ни нанесе най-голямата възможна вреда. Не беше присъщо за Бентън да употребява насилие и да позволи на една сянка на злото, която той преследваше, да тежи на съвестта и на сърцето му. Докато го слушах, почувствах, че и аз имам вина за това.

— Разбираш ли колко пагубно би било? — попитах аз разтревожено. — Седим сега и си говорим, че ще я застреляме, ще я пратим на електрическия стол или ще я осъдим на смъртоносна инжекция. Тя успя да ни влуди, Бентън. Защото признавам, и аз толкова искам тя да умре, колкото не съм желала нищо друго на света.

— Мисля, че трябва да се прибера вкъщи — повтори той отново.

Малко след това приключихме разговора си, а безсънието се оказа единственият ми враг в нощта. Отне ми и последните няколко часа, преди да се зазори, и заля мозъка ми с кошмарни сънища, изпълнени с безпокойство и ужас. Сънувах, че съм закъсняла за важна среща, закъсала съм в снега и нямам възможност да се обадя по телефона. В полусънното си състояние не успях да намеря отговор при аутопсиите и чувствах, че животът ми е съсипан, а изведнъж попаднах и на някаква ужасна автомобилна катастрофа, при която имаше окървавени тела в една кола, но аз не можех да се помръдна, за да им помогна. Обръщах се ту на едната, ту на другата страна, оправях си възглавниците и завивките, докато небето стана тъмносиньо и звездите избледнях. Станах и си направих кафе.

Карах към службата с включено радио и слушах повтарящите се на интервали новини за пожара в Уорънтън и трупа, който бе намерен. Правеха всевъзможни драматични догадки за жертвата, която можела да се окаже и самият медиен магнат. Запитах се дали това не развеселява Спаркс. Чудех се защо не беше направил никакво изявление в пресата, за да разберат хората, че е жив и здрав и съмненията отново помрачиха мислите ми.

Червената кола на доктор Джак Филдинг беше паркирана зад новата сграда на Джаксън стрийт между реставрираните къщи на Джаксън Уорд и медицинския колеж на вирджинския университет, финансиран от Британската общност. Новата сграда, в която се

помещаваха и лабораториите на съдебната медицина, беше като закотвена върху огромна площ, в съседство с бързо развиващите се институти, известни под името Биотехнически Парк.

Току-що се бяхме преместили от старата сграда на новото място, но това бе станало преди два месеца и аз още не се бях приспособила към модерните стъкла, тухлите и трегерите над прозорците, имитиращи стила на съборените стари къщи, които преди време са се издигали тук. Новите ни помещения бяха светли, с жълтеникавокафяви подове и стени, които лесно можеха да се мият с маркуч. Имаше още много неща за разопаковане, разпределение и пренареждане и макар да бях много доволна, че най-после ще имам модерна морга, чувствах се по-обременена, отколкото когато и да било преди. Ниското слънце блестеше в очите ми, докато паркирах на централното място вътре в покрития паркинг откъм Джаксън стрийт и отключвах задната врата, за да вляза вътре.

Коридорът беше безупречно чист, миришеше на индустриални освежители, но имаше все още кутии с електрически жици и контакти и бидони с боя, наредени до стените. Филдинг беше отворил огнеупорната стоманена хладилна камера, която беше по-голяма от повечето всекидневни на хорските къщи, както и вратите на залата за аутопсии. Пъхнах ключовете в чантата си и се отправих към гардероба, където си съблякох сакото на костюма и го окачих. Закопчах си лабораторната престилка догоре, събух си сандалите и си обух малко зловещи черни обувки, които наричах моите обувки за аутопсии. Те бяха много изцапани, покрити с петна и сигурно не бяха биологично безопасни, но създаваха комфорт на вече не младите ми крака и стъпала, пък и никога не излизах с тях извън моргата.

Новата зала за аутопсии беше много по-голяма от предишната и по-рационално проектирана като площ. Нямахме ги вече широките стоманени маси, чиито крака бяха запоени за пода, затова можеше да се изнасят оттам, когато не ги ползвахме. Петте нови маси бяха преносими и можеха да се превозват до хладилника, а вградените в стената мивки за дисекции бяха пригодени както за лекарите, които работеха с дясната ръка, така и тези, които бяха левичари. Новите ни маси бяха на колелца, така че не беше нужно вече да вдигаме или пренасяме труповете. Имаше и маркучи, с които можеше да се отпушват каналите, както и места за промивки на очите и специална

тряба с две отвори за отходните газове, свързана с вентилационната система на сградата.

Общо взето Британската общност ме беше снабдила с повечето неща, от които се нуждаех, за да подобря съдебномедицинската система във Вирджиния при навлизане в третото хилядолетие, но практически нямаше никаква особена промяна, или поне не към по-добро. Всяка година правехме огледи на все повече рани от куршуми и ножове и все повече хора завеждаха дела срещу нас за незначителни неща, а съдилищата смятаха съдебните грешки за нещо обикновено, защото адвокатите лъжеха, а съдебните заседатели изглежда не се интересуваха вече от доказателствата и фактите.

Леденостуден въздух ме лъхна, докато влизах през масивната врата на хладилната камера. Тръгнах край чувалите с трупове, окървавените найлонови покривала и подаващите се вкочанени крака. Ръце, пъхнати в пликове, което означаваше, че са от трупове на умрели от насилствена смърт, а малките торби ми напомняха за внезапната смърт на пеленачета или на някое прохождащо дете, което се е удавило в семейния басейн. Моята кутия с инструментите за разследване на пожари беше впечатляваща. Стоеше си както я бях оставила. Извожих количката под ярката флуоресцентна светлина. После пак се преобух и отидох в другия край на първия етаж, където нашите кабинети и съвещателната зала бяха отделени от мъртвите.

Наближаваше осем и половина и лекарите, които дежуреха в болницата, и административния персонал бяха се запътили към трапезарията за сутрешното си кафе. Разменихме си обичайното банално „добро утро“, докато отивах към кабинета на Филдинг. Почуках веднъж и влязох. Той говореше по телефона и записваше бързо някакви данни на бланка за повиквания.

— Повторете отново — каза Филдинг със силния си монотонен глас, като крепеше слушалката между рамото и брадичката си и несъзнателно прокараваше пръсти през гъстата си, тъмна коса. — Какъв е адресът? Как се казва полицаят?

Той не погледна към мен, докато пишеше.

— Имате ли местен телефонен код? — Повтори го набързо, за да бъде сигурен, че го е записал правилно. — Имате ли представа каква е причината за смъртта? Добре, добре. На коя пресечка се намира това и ще бъдете ли в полицейската кола? Добре, можете да тръгвате.

Филдинг затвори телефона. Изглеждаше притеснен в този ранен сутрешен час.

— Какво съобщиха? — попитах аз.

Вече беше започнала да се натрупва работа за деня.

— Изглежда е някакво задушаване от задавяне. Жената е чернокожа, алкохоличка и наркоманка. Висяла от леглото, главата ѝ била до стената, а вратът ѝ бил превит под обичаен ъгъл. Била гола, затова мисля, че е добре да направя оглед, да съм сигурен, че не е нещо друго.

— „Някой“ трябва да я види на всяка цена — съгласих се аз.

Той разбра намека ми.

— Можем да изпратим Левин, ако искаш.

— Чудесно, защото ще правя оглед на загиналата при пожара и бих искала да ми помагаш — казах аз. — Поне в началото.

— Дадено.

Филдинг бутна назад стола си и отпусна силното си тяло. Беше облечен със сиво-кафяви панталони от плат каки, бяла риза с навити нагоре ръкави, кожени обувки и колан с плетеница около стегната си талия. Макар че бе минал четиридесетте, той продължаваше старателно да се грижи за външността си, която беше все така забележително хубава, както когато го назначих, наскоро, след като станах завеждаща отдела. Де да се занимаваше така и със случаите, които разследваше! Но той винаги се държеше почтително и лоялно към мен и макар че работеше бавно и пипкаво, не правеше прибързани предположения и съответно не грешеше. За морга той беше изпълнителен, надежден и приятен, и не бих го сменила с никой друг патологоанатом.

Влязохме в заседателната зала и аз седнах пред дългата лъскава маса. Скици и модели на мускули, органи и един скелет бяха единственият интериор, освен същите, вече остарели снимки на мъже, завеждащи отделения, които ни гледаха от стените, както в предишните ни помещения. Тази сутрин лекарят, дежурен в болницата, един аспирант, моите трима заместници и помощник-началници, токсикологът и администраторите бяха дошли, за да дадат отчет. Имаше една студентка по медицина от калифорнийската медицинска академия, която стажуваше при нас, както и патолог от Лондон, който

обикаляше американските морги, за да научи нещо повече за серийните убийци и раните от огнестрелни оръжия.

— Добро утро — казах аз. — Да видим сега какво имаме, а после ще поговорим за инцидента с пожара и изводите от него.

Филдинг започна със задушаването, предизвикано вероятно от задавяне, после Джонс — администраторът на централния район, където всъщност беше и работното му място, набързо даде отчет за другите случаи. Имахме случай с бял мъж, който беше изстрелял пет куршума в главата на приятелката си, преди да пръсне и собствения си разстроен мозък. Имаше едно внезапно умряло бебе, едно удавяне и млад мъж, който си сменял ризата и вратовръзката, докато карал, и блъснал червената си кола в едно дърво.

— Господи! — възкликна Санфорд, студентката по медицина. — Как е могъл?

— Облякъл си потника до половината, а ризата и връзката били захвърлени на седалката до него — обясни Джонс. — Доколкото разбрах, тръгнал е след работа да се срещне с някакви приятели в бара. Имали сме такива случаи и преди. Някои си сменят дрехите, други се бръснат, а някои жени си слагат грим, като шофират.

— Това се прави, когато искаш в смъртния ти акт да има заграден надпис, в който да пише, че причината за смъртта е „глупак“ — каза Филдинг.

— Сигурно всички вече знаете, че Кари Гретхен е избягала от „Кърби“ миналата вечер — продължих аз. — И макар че това не засяга пряко нашия отдел, ясно е, че трябва да сме нащрек. — Опитах се да говоря съвсем делово. — Очаквам, че ще се обадят от медиите.

— Вече се обадиха — каза Джонс и ме погледна над очилата си за четене. — В информационната служба са позвънили петима души миналата вечер.

— За Кари Гретхен ли? — попитах аз, за да съм сигурна.

— Да, госпожо — отговори той. — Имаше и още четири обаждания за инцидента в Уорънтън.

— Да поговорим за това... Няма да даваме информация от този отдел засега. Нито за бягството от „Кърби“, нито за загиналата в Уорънтън. Аз и Филдинг ще бъдем долу по-голямата част от деня и не искам да ни прекъсват, освен ако е абсолютно наложително. Случаят е много деликатен.

Огледах лицата около масата. Те бяха мрачни, но оживени от любопитство.

— Засега не знам дали е случаен инцидент, самоубийство или убийство, а тленните останки още не са идентифицирани. Тим! — обърнах се към токсиколога. — Да направим теста за алкохол и въглероден окис. Мъртвата може да е била наркоманка, затова искам да направим тест за наркотици, опиати, амфетамини и метамфетамин, барбитурати и канабис, колкото е възможно по-бързо.

Той кимаше с глава и си записваше. Отделих време, за да хвърля един поглед на статиите от вестниците, които Джонс бе изрязал за мен, после тръгнах през коридора обратно към моргата. В съблекалнята за жени си свалих блузата и полата и отидох да взема от един шкаф колана, на който закачвах преподавателя и микрофона, които бяха направени за мен по поръчка от „Ланиер“. Коланът опасваше кръста ми под син хирургически халат с дълги ръкави, така че копчето за включване на микрофона да не бъде в пряк контакт с изцапаните ми с кръв ръце. Накрая закачих безжичния микрофон за яката си, завързах си отново връзките на обувките за моргата, обух върху тях хирургически терлици и си сложих бонето и маската за долна част на лицето.

Филдинг влезе в залата заедно с мен.

— Да я погледнем на рентгена — казах аз.

Превозихме стоманената маса през коридора до стаята с рентгена, вдигнахме трупа заедно с докараните останки от пожара, като го хванахме за краищата на покривалата. После го пренесохме до електронната сканираща апаратура, която се състоеше от рентгенов апарат и флороскоп, които се управляваха компютърно. Извърших нужните процедури за пускането ѝ, като нагласих разните свързващи кабели и я включих с един клавиш на работна фаза. Осветените части и лампичката на хронометъра светнаха върху контролното табло, а аз вкарах една видеокасета с филмче и натиснах педала на земята, за да включа монитора на видеото.

— Защитното облекло — казах на Филдинг и му подадох една сиво-синя престилка с оловна подплата.

Моята беше тежка и ми се струваше като посипана с пясък, като я завързах отзад на гърба си.

— Мисля, че сме готови — съобщих му аз и натиснах клавиша.

Като движехме апаратурата, можахме да огледаме останките в реално време от много различни ъгли, но за разлика от прегледа на болни пациенти, това, което гледахме не дишаше, сърцето не биеше и човекът не можеше да преглъща. Неподвижните образи на мъртвите органи и кости бяха черно-бели на екрана. Не видях деформации или аномалии. Като сканирахме трупа, открихме няколко тъмни очертания, които ми заприличаха на метални частици. Наблюдавахме работата си на екрана, като опипвахме останките с ръце, покрити с ръкавици, докато открих два твърди предмета. Единият от тях беше с размера и формата на двадесет и пет цента, а другият по-малък от него, квадратен. Залових се да ги изчистя на мивката.

— Част от малка сребриста метална катарамa на колан — установих аз, като я пуснах в пластмасова кутия, на която залепих етикет и го надписах с флумастер.

Другото, което бях открила, беше по-ясно и не беше нужно да го проучвам дълго, за да разбера, че е ръчен часовник. Каишката му беше изгоряла и опушеното му стъкло се бе пръснало. Но вниманието ми беше привлечено от циферблата, който след продължително плакнене се оказа някаква много светла гравюра със странно абстрактно изображение.

— Прилича ми на мъжки часовник — забеляза Филдинг.

— И жени носят такива големи часовници. Аз също. За да мога да го виждам.

— Може да е хронометър.

— Възможно е.

Въртяхме апаратурата, като продължавахме да се взираме и оглеждаме трупа през рентгеновия екран, както и цялата кал и овъглените частици, които бяха около него. Забелязах нещо, което имаше формата на пръстен, някъде над лявото бедро, но като се опитах да го уловя, не извадих нищо. Тъй като тялото бе лежало по гръб, повечето части отзад бяха останали незасегнати, включително и дрехите. Пъхнах си ръцете под бедрата и вкарах пръстите си в задните джобове на джинсите, а там открих половин морков и нещо, което приличаше на гладка венчална халка, която на пръв поглед ми се стори желязна, но после разбрах, че е платинена.

— Прилича по-скоро на мъжка халка — заяви Филдинг. — Освен ако е имала много големи пръсти.

Той взе от мен халката, за да я разгледа по-внимателно. Отвратителна миризма на изгорена, разлагаща се плът се разнесе от масата, когато открих още странни следи от това, което може би е правила тази жена, преди да умре. Имаше тъмни, груби животински косми полепнали по мръсните ѝ джинси. Не бях напълно сигурна, но бях почти уверена, че са конски.

— Нищо не е гравирано върху халката — каза той и я запечата в един плик за веществени доказателства.

— Няма нищо — потвърдих аз с нарастващо любопитство.

— Чудно ми е защо е била в задния ѝ джоб, а не на пръста ѝ.

— Правилен въпрос.

— Освен ако е правила нещо, което да я е накарало да я свали. — Той продължи да мисли на глас: — Знаеш, че хората обичат да си свалят бижутата, когато си мият ръцете.

— Може да е хранила конете. — Събрах с пинсетата няколко косъма. — Може да са от черното жребче, което е избягало — предположих аз.

— Да — каза той, но в гласа му прозвуча съмнение. — И какво? Обърнала е внимание на малкото конче, нахранила го е с морков и после го е закарала в обора ли? А малко по-късно всичко е пламнало, включително конюшните и конете в тях? Но жребчето е избягало, така ли? — Той ме погледна през масата. — Дали се е самоубила? И не е имала сили да убие жребчето, така ли? Как му беше името, Вятърна песен ли?

Но в момента не можехме да намерим отговори на нито един от тези въпроси и продължихме да оглеждаме на рентгена личните вещи и патологичните останки, за да съставим цялостен протокол за случая. Изследвахме в определеното на екрана време и открихме само металните копчета на джинсите и противозачатъчна спирала в матката, което показваше, че жената е имала сексуални връзки с мъже.

Сред нещата, на които се натъкнахме имаше един цип и почерняла бучка с размера на бейзболна топка, която се оказа желязна гривна като верижка, със скачени една за друга брънки, и един сребърен ключодържател с формата на змия, на който висяха три медни ключа. Освен очертанията на синусите, които се виждаха ясно, като отпечатъци от пръсти, и една-единствена порцеланова коронка на

предния зъб в средата на дясната горна челюст, не открихме нищо друго, което би могло да доведе до идентифициране на трупа.

Малко преди дванадесет на обяд превозихме трупа обратно през коридора в залата за аутопсии и прикачихме масата към мивката за дисекции в най-отдалечения край, далеч от шума на уличното движение. Другите мивки бяха заети, водата силно шуртеше по неръждаемата стомана, местеха се бързо сгъваеми стълби, докато други доктори вадеха и разрязваха органи, после диктуваха това, което бяха открили на малки микрофони, а следователи отвсякъде бяха дошли да наблюдават какво правим. Приказките бяха обикновено неясни, откъслечни фрази, а разговорите — несвързани и объркани като живота на аутопсираните от нас трупове.

— Извинявай, но трябва да работя точно там, където си сега.

— По дяволите, трябва ми батерия.

— Каква по-точно?

— Такава, която да стане за този фотоапарат.

— Двадесет долара в десния горен джоб.

— Да се надяваме, че не е крадена.

— Кой ще ти брой таблетките с опиатите! Страшно много са.

— Доктор Скарпета, току-що ни съобщиха за някакъв друг случай. Вероятно е убийство — извика един от лекарите, след като беше затворил телефона, който трябваше да вдига само с чисти ръце.

— Може би ще го отложим за утре — му отговорих аз, тъй като ни се струваше твърде много работа.

— Получихме пистолета от убийството и самоубийството — извика един от заместник-началниците.

— Незареден ли? — попитах аз.

— Да.

Отидох там, за да се уверя, защото никога не се доверявах на предположения, когато огнестрелни оръжия пристигаха заедно с труповете. Умрелият беше едър и все още беше облечен с джинси „Минала слава“, а полицията беше обърнала джобовете му наопаки. За да се запазят предполагаеми следи от барутен прах, ръцете му бяха пъхнати в пликове. От носа му потече кръв, когато поставиха дървена подложка под главата му.

— Имате ли нещо против аз да огледам пистолета? — попитах детектива високо, за да ме чуе, тъй като електрическият трион за

дисекции бръмчеше силно.

— Нямам нищо против. Аз вече взех отпечатъци от пръстите.

Взех пистолета „Смит & Уесън“ и извадих пълнителя, за да проверя дали няма патрон, но патронникът беше празен. Покрих с кърпа раната от куршума в главата, докато моят отговорник за моргата — Чък Ръфин, точеше нож с дълги зъбци с бруса.

— Виждате ли черното петно там и отпечатъка от дулото? — запитах аз, докато детективът и лекарят се взираха в огнестрелната рана. — Погледнете от тази страна. Стрелял е с дясната ръка. Изходното отворстие е тук, а от стеклата се кръв става ясно, че е лежал на дясната си страна.

— Точно така го заварихме — обясни детективът, докато трионът продължаваше да бръмчи, а прахта от костта, която режеше, се разнасяше във въздуха.

— Не забравяйте да запишете калибъра, производството и модела — казах аз и се върнах към моята неприятна и скучна работа.

— Куршумът от обикновен пистолет ли е или е дум-дум?

— Обикновен е. От деветмилиметров пистолет „Ремингтън“.

Филдинг бе поставил успоредно и една друга маса, която бе покрил с чаршаф и бе натрупал върху нея останките от пожара, които вече беше огледал. Започнах да измервам дължината на силно обгорелите бедрени кости с надеждата, че ще успея да установя височината на трупа. Останалите части от краката ѝ бяха изгорели от коленете до глезените, но стъпалата ѝ се бяха запазили от ботушите. Освен това имаше обгорени парчета, откъснати от долните и горни части на ръцете. Събрахме остатъците от плата на ризата, начертахме диаграми и отделихме още животински косми, като направихме всичко това, преди да започнем трудната работа по отделянето на стъклата.

— Да я залеем с гореща вода — предложи Филдинг. — Може плътта да се отпусне, без да разкъсаме кожата. Прилича на лошо опечено месо, залепнало по тигана.

— Защо вие, мъжете, все правите аналогии с ядене? — чу се някакъв плътен, уверен глас, който познах.

Тиюн Макгъвърн, облечена с предпазно облекло за моргата, се приближаваше към нашата маса. Очите ѝ гледаха напрегнато през маската на лицето и за момент погледите ни се срещнаха. Не бях

изненадана ни най-малко, че от Отряда за бързо реагиране са изпратили следовател и по пожарите, за да наблюдава аутопсията.

— Как върви работата в Уорънтън? — попитах я аз.

— Работим усилено — отговори тя. — Но не открихме трупа на Спаркс, което е добре. Значи, че не е умрял.

— Чудесно! — възкликна Филдинг.

Макгъвърн застана срещу мен, но стоеше доста далеч от масата, което ми даде да разбера, че е присъствала на твърде малко аутопсии.

— Какво точно правите? — попита тя, докато взимах един маркуч.

— Ще полеем с топла вода мястото между кожата и стъклата, с надеждата, че така ще можем да отделим двете части, без да ги повредим — отговорих аз.

— А ако не стане?

— Тогава ще настъпи страшна каша — каза Филдинг.

— Ще използваме скалпел — обясних аз.

Но това не се наложи. След няколко минути на непрекъснато обливане с вода, започнах много бавно и внимателно да отделям дебелите счупени стъкла от лицето на мъртвата. Кожата се късаше, което я правеше да изглежда още по-страшна. И двамата с Филдинг работехме мълчаливо, като внимателно пускахме парченцата от повредените от високата температура стъкла в кръгъл пластмасов съд. Това ни отне около час, а като свършихме, замириса още по-силно на леш. Онова, което беше останало от мъртвата, бе още по-жалко, а изгарянията по главата изглеждаха направо ужасяващи.

— Боже мой! — възкликна Макгъвърн, като пристъпи по-близо. — Това е най-странното нещо, което съм виждала.

Горната част на лицето се бе превърнала в калцирана кост и едва забележим човешки череп с отворени челюсти и ронещи се зъби. По-голямата част от ушите беше изгоряла, а плътта нагоре се бе сварила и по този начин се бе запазила, така че можех да видя русия мъх покрай линията на косата. Челото беше непокътнато, макар че кожата по него беше малко издраскана при отстраняването на стъклата. Ако е имала бръчки, сега не можех да ги забележа.

— Не мога да разбера какво, по дяволите, е това — заяви Филдинг, като изследваше малките парчета от нещо, полепнало по косата. — Вижда се навсякъде надолу по черепа.

Част от парченцата приличаха на изгоряла хартия, но друга част от тях се бяха запазили напълно, а цветът им беше яркорозов. Взех няколко от тях с върха на скалпела и ги сложих в друга кутия.

— Ще ги дадем в лабораторията да се опитат да открият нещо — казах на Макгъвърн.

— Правилно — отговори тя.

— Космите бяха двадесет и осем сантиметра и шестдесет и два милиметра дълги. Запазих един кичур от тях за ДНК тест, ако открием, че си е правила някакви изследвания, преди да умре. Запазваме го, за да го проверим, ако открием, че някоя жена е била обявена за изчезнала — казах на Макгъвърн. — Ако някой от вас намери четка за зъби, можем да вземем клетки от устната кухина. В тях се събира слюнката от устата и може да се използват за сравнителен ДНК тест. И четка за коса може да свърши същата работа.

Преместих една хирургическа лампа по-близо до лявата страна на слепоочието и взех лупа, за да огледам обстойно това, което приличаше на кръвоизлив в незасегнатата тъкан.

— Изглежда тук е имало някакво нараняване — установих аз, — но със сигурност не е от разкъсване на кожата, нито е последица от пожара. Вероятно е срязване от някакво остро отчупено парче, забило се в плътта.

— Възможно ли е главата ѝ да се е замаяла от въглеродния окис, да е паднала и да си е ударила главата?

Макгъвърн повдигна същия въпрос като другите преди нея.

— Трябва да се е ударила в нещо много остро — казах аз, докато взимах снимките.

— Дайте да погледна — помоли Филдинг и аз му подадох лупата. — Не виждам разкъсани или нащърбени краища — забележа той, след като погледна мястото.

— Не, няма разкъсвания — съгласих се аз. — По-скоро прилича на рана, причинена от остър инструмент.

Той ми върна лупата, аз взех пластмасовите пинсети, извадих внимателно остро парченце от раната и го увих в чиста кърпа. На съседното бюро имаше микроскоп за дисекции. Поставих кърпата върху поставката, като доближих лампата така, че парченцето да се вижда добре. Погледнах пред окуляра и започнах да го въртя, за да го наглася за увеличение на образа.

Това, което видях при отразената светлина, бяха няколко сребристи късчета метал с назъбени, матирани гладки повърхности, подобни на стружки, направени със струг. Прикачих към микроскопа един микроскопичен фотоапарат „Полароид“ и направих няколко моментални цветни снимки на бързи обороти.

— Погледнете — казах аз.

Първо Макгъвърн, после и останалите се наведоха над микроскопа.

— Виждал ли е някой от вас подобно нещо? — попитах аз.

Извадих проявените снимки, за да се уверя, че са излезли добре.

— Приличат ми на коледни гирлянди, доста стари и нагънати — каза Филдинг.

— Привнесени са от това, което я е порязало — можа само да каже Макгъвърн.

— И аз така мисля — съгласих се с нея.

Извадих бялата кърпа изпод микроскопа, за да съхраня стружките между памук и ги запечатах в една миниатюрна кутийка за веществени доказателства.

— Още едно нещо за лабораторията — обясних на Макгъвърн.

— За колко време ще ги изследват? — попита тя. — Защото ако е трудно, може да свършим тази работа и в нашата лаборатория в Роквил.

— Няма да е трудно. — Аз погледнах към Филдинг и казах: — Мисля, че ще мога да го уредя.

— Добре — отвърна той. — Ще се приготвя за следващото изследване.

Разрязах шията, за да проверя за травми по тези органи и мускули, като се започне от езика, който извадих, докато Макгъвърн наблюдаваше стоически картината. Това беше ужасяваща процедура, при която проличаваше кой е силен и кой слаб.

— Няма нищо тук — заявих аз, като изплакнах езика и го попих с кърпа, за да го изсуша. — Няма следи да го е прехапала. Няма и други наранявания.

Погледнах светлите гладки стени вътре в трахеята, но не открих сажди, което значеше, че не е дишала вече, когато топлината и пламъците са стигнали до нея. Но открих кръв, а това бе зловеща новина.

— Има още една травма преди смъртта — заявих аз.

— Възможно ли е нещо да е паднало върху нея, когато е била вече мъртва? — запита Макгъвърн.

— Не е станало по този начин.

Отбелязах нараняването върху диаграмата и го продиктувах по микрофона.

— Кръв в трахеята означава, че е глътнала кръв при вдишването или я е смукнала — обясних аз. — Значи явно е дишала, когато е била нанесена тази травма.

— От какво е предизвикана? — попита тя след малко.

— От прободна рана. Гърлото е било намушкано с нож или прерязано. Не виждам други белези от травми в основата на черепа, в дробовете или по шията, няма контузии или счупени кости. Подезичната кост не е засегната и има срастване на костта, което може би показва, че е била на повече от двадесет години и най-вероятно не е била удушена.

Започнах пак да диктувам по микрофона: „Кожата под брадичката и мускулът на повърхността са напълно изгорели — казах аз по малкия микрофон, закачен за халата ми. — От високата температура кръвта се е съсирила в дисталната трахея, първите, вторите и третите разклонения на бронхите. Погълнала е кръв, която може да се види и в хранопровода“. Направих разрез във формата на Y, за да отворя обезводненото разкапано тяло, а след това по-голямата част от аутопсията продължи както обикновено. Макар че органите се бяха сварили, оказа се, че са в нормалните си размери, а половите органи потвърдиха, че е от женски пол. Имаше кръв и в стомаха ѝ, но той беше празен и плосък, което показваше, че не е яла много. Но не открих никакви заболявания или други наранявания, нито стари, нито нови. Не можах да установя височината ѝ, но имаше възможност да я пресметна, като използвам диаграмите, с формулите за регресията на Тротър и Глезър, според които дължината на бедрената кост трябваше да отговаря на ръста на жертвата. Седнах на съседното бюро и започнах да прелиствам „Остеологията“^[1] на Бас, докато открих съответната таблица за белите американки. При бедрена кост, която е приблизително петдесет сантиметра, предвидената височина беше около метър и седемдесет и четири. Теглото не можеше да се установи с точност, защото нямаше таблица, диаграма или научно изследване за

него. Всъщност, обикновено добивахме представа за теглото от размера на дрехите, а в този случай жертвата беше облечена с джинси осми размер. И така, въз основа на данните, с които разполагах, предположих, че е била около шестдесет или шестдесет и пет килограма.

— С други думи — казах на Макгъвърн — била е висока и много стройна. Знаем също, че е имала дълги руси коси, водила е, изглежда, активен полов живот, може би е обичала да бъде сред коне и е била вече мъртва в къщата на Спаркс в Уорънтън, преди пожарът да избухне. Установих също, че преди да умре, е получила голяма рана в горната част на шията и е била порязана в лявото слепоочие. — Посочих го. — Но не мога да кажа от какво са причинени нараняванията.

Станах от стола си и събрах книгата, докато Макгъвърн ме гледаше с разсеяни, замислени очи. Тя свали операционната маска от лицето си и развърза колана на халата.

— Има ли начин да се установи дали е взимала наркотици? — запита тя в момента, в който телефонът иззвъня.

— От токсикологията ще кажат дали е погълнала наркотици — обясних аз. — Може да има и стъкълца в дробовете или грануломи, предизвикани от чужди тела като материали, които се използват при порязване, например, талк и влакна от памук за почистване на замърсени рани. За съжаление, липсват местата от крайниците, където най-вероятно бихме могли да открием следи от убождане с игла на спринцовка.

— А мозъкът ѝ? Възможно ли е постоянното взимане на наркотици да е причинило някакви увреждания, които би могла да видиш? Също и ако перманентно е изпадала в психически разстройства, била е психопат или нещо подобно? Доколкото разбрах, Спаркс е на мнение, че е имала някакво психическо заболяване — добави Макгъвърн. — Ами ако е била депресирана или маниакалнодепресивна личност? Би ли могла да го откриеш?

Сега вече скалпът беше отворен, а пихтиестият, разрязан на части мозък се бе свил от пожара и чакаше върху дъската за дисекции.

— Нищо не би могло да ни покаже това след смъртта, защото мозъкът се е сварил. Но дори да не беше станало това, да се търси морфологична връзка с някой по-специален психиатричен синдром, си

остава в повечето случаи възможност само на теория. Разширението на мозъчните гънки, например, и намаленото сиво вещество, които се дължат на атрофия, можеше да бъдат показателни, ако знаехме какво е било първоначалното тегло на мозъка, когато е бил здрав. Тогава вероятно щях да имам възможност да установя това. Ако например, мозъкът ѝ тежи със сто грама по-малко, отколкото преди, има вероятност да е страдала от някакво психично заболяване. Или ако е имала предишно увреждане, старо нараняване на главата, което е могло да предизвика някакъв проблем, в противен случай отговорът на въпроса щеше да е неопределен.

Макгъвърн мълчеше и ясно разбираше, че говоря професионално и държанието ми не е особено приятелско. Макар да осъзнавах, че се държа с нея по-скоро нервно, не можех да се насиля и да се разнежа. Огледах се да видя къде е Ръфин. Той беше на първата мивка за дисекции и шиеше с дълги размахвания на иглата с конеца разреза във формата на Y. Махнах му с ръка и тръгнах към него. Той беше твърде млад, още нямаше тридесет години. Беше изкарал стажа си в една операционна зала и едно погребално бюро.

— Чък, довърши, ако можеш тук и я върни обратно в хладилника — казах му аз.

— Добре, госпожо.

Той се върна на мястото, където работеше, за да довърши това, което беше започнал, а аз си свалих ръкавиците и ги пуснах заедно с операционната маска в един от многото червени контейнери за биологични отпадъци, които бяха поставени навсякъде в залата за аутопсии.

— Да отидем в кабинета ми и да изпием по чаша кафе — предложих на Макгъвърн, като се опитвах да се държа малко по-любезно. — Там ще довършим разговора.

В съблекалнята се измихме с дезинфекциращ сапун и се облякохме. Имах въпроси към Макгъвърн и всъщност бях любопитна да науча разни неща за нея.

— Да поговорим пак за вероятността дали е страдала от някакво психично заболяване като последица от взимането на наркотици — каза тя, докато вървахме по коридора. — Много от тези хора се самоунищожават, нали?

— По един или друг начин.

— Умират при катастрофи или се самоубиват и това ни изправя отново пред големия въпрос дали такова нещо не се е случило и тук? Възможно ли е да е откачила и да се е самоубила?

— Открих само, че има рана, която е била нанесена преди смъртта — изтъкнах аз отново.

— Но може сама да се е наранила, ало не е била с всичкия си — заяви Макгъвърн. — Бог ни е свидетел какви осакатявания сме виждали, когато хората откачат.

Това беше вярно. Бях разследвала случаи, при които някои хора си бяха прерязали гърлото, бяха прободили гърдите си с нож, отрязали си бяха крайниците, простреляли се бяха в половите органи или бяха се хвърлили в река, за да се удавят. А да не говорим за скоковете от високи места или принасянето в жертва. Списъкът с ужасяващите неща, които някои хора си причиняваха, беше прекалено дълъг и точно когато сметнех, че съм видяла всичко, продължаваха да прехвърлят в отделението нови и все по-ужасни случаи.

Телефонът звънеше, когато отключвах кабинета си. Успях да го вдигна точно навреме.

— Скарпета — казах.

— Имам някои резултати за теб — уведоми ме токсикологът Том Купър. — Етанол, метанол, изопропанол и ацетон не открих изобщо. Въглеродният окис е по-малко от седем процента. Ще продължа да работя и по другите изследвания.

— Благодаря ти. Какво щях да правя без теб?

Погледнах към Макгъвърн, затворих телефона и ѝ казах какво ми е съобщил Купър току-що.

— Била е мъртва преди пожара — обясних аз. — Причината за смъртта ѝ е обезкървяване и задушаване, причинени при поглъщане на кръв от дълбоката рана на шията. За да спазя правилата, ще изчакам и останалите изследвания, но мисля, че трябва да го смятаме за убийство. Междувременно, ще трябва да я идентифицираме. Ще направя каквото мога по въпроса.

— Значи трябва да започна да мисля, че тази жена е подпалила имението и може би си е прерязала гърлото, преди пожарът да стигне до нея? — каза тя и ме погледна ядосано.

Не ѝ отговорих и продължих да отмервам колко кафе да сложа в машинката на съседния плот.

— Не мислиш ли, че това изглежда малко невероятно? — продължи тя.

Налях вода в машинката и натиснах копчето.

— Кей, никой няма и да иска да чуе за убийство — заяви тя. — Заради Кенет Спаркс и последствията от всичко това. Надявам се, разбираш какви последствия може да има. Ясно ти е с какво ще трябва да се пребориш.

— И с какво ще трябва да се пребори Отряда за бързо реагиране — уточних аз, докато сядах срещу нея на отрупаното си с книжа бюро.

— Слушай, не ме интересува кой е той — отвърна тя. — Върша си работата и не изключвам вероятността да се наложи да арестувам някого. Не съм от тези, които се влияят от конюнктурата.

Но умът ми не беше насочен към пресата или към Спаркс. Започвах да смятам, че този случай ме смущава и някои неща не са ми особено ясни.

— Колко време ще останат хората ти там? — попитах аз.

— Още ден, най-много два — отговори тя. — Спаркс даде списък и на нас, и на застрахователната компания с нещата, които е имало в къщата му. А само старинните мебели, старото дървено дюшеме и ламперията са предостатъчен материал.

— Какво ще кажеш за голямата баня? — попитах аз. — Ако приемем, че това е мястото, откъдето е започнал пожарът.

Тя се поколеба.

— Явно, че това е проблемът.

— Точно така. Ако не е използван катализатор за горене или най-малкото някакъв петролен дестилат, как е могло да се случи?

— Точно над това моите хора си блъскат главите — каза тя. Не изглеждаше доволна. — И аз се питам същото. Ако се опитам да пресметна колко килокалории са били нужни, за да се създадат условия да пламне пожар, нещата, които са изгорели, не са достатъчни за това, а според Спаркс там не е имало нищо, освен една рогозка пред банята и хавлии. Дръжките на шкафчетата в банята са били стоманени, правени по поръчка. Душът е бил преграден със стъклена врата, а на прозореца е имало прозрачно перде.

Тя спря да говори за момент, тъй като машинката за кафе започна да клоkochи.

— И така, за какво говорим? — продължи тя. — За общо пет-шест киловата в стая, с размери три и десет, на пет метра ли? Ясно е, че има и други неизвестни. Например, колко въздух е навлязъл през вратата...

— А останалата част от къщата? Ти току-що спомена, че е имало много неща, които са можели да горят, нали?

— Ние се интересуваме само от една стая, Кей. И това е тази, в която е започнал пожарът. Ако не е тръгнало отнякъде, останалите предмети, които могат да горят, не са особено важни.

— Права си.

— Знам, че пламъкът е стигнал до тавана на онази баня. Ясно ми е колко висок трябва да бъде този пламък и колко киловата енергия са били необходими за такова силно горене. А една малка рогозка, може би няколко хавлии и пердетата, съвсем не могат да предизвикат такъв голям пожар.

Знаех, че нейните предположения са математически обосновани и не се съмнявах в нищо, което казваше, но това в случая не беше важно. Въпросът си оставаше. Имах причина да смятам, че е убийство, и когато е започнал пожарът, тялото на жертвата е било в голямата баня с мраморния под, който не може да гори, имало е само големи огледала и стоманени дръжки на шкафчета. Всъщност, жената може да е била и във ваната.

— А прозорчето? — попитах аз Макгъвърн. — Вмества ли се и то в твоята теория?

— Би могло. Защото, повтарям, пламъците сигурно са били достатъчно високи, за да счупят стъклото му, а после топлината е навлязла през отвора като през комин. Всеки пожар си има свои собствени закони, но някои специфични неща са винаги едни и същи, защото отговарят на законите на физиката.

— Разбирам.

— Има четири етапа — продължи тя, като че аз нямах никакво понятие за това. — Първо излиза огнената струя или горещите газове, пламъците и дима, които се издигат от огъня. Такъв би бил случаят, ако да кажем, рогозката в банята се е подпалила. Колкото по-високо се издигат газовете над пламъка, толкова стават по-студени и по-гъсти. Смесват се с леснозапалимите отпадъчни продукти и тогава горещите газове започват да слизат надолу. Този цикъл се повтаря и се получава

кълбовидно завихрящ се дим, който се разпространява хоризонтално. Това, което е трябвало да се случи после, е, този димен слой да продължи да слиза надолу, докато намери отвор, за да излезе. В случая ще приемем, че това е порталът на вратата. После димният пласт излиза през отвора и в същото време свежият въздух прониква вътре. Ако има достатъчно кислород, температурата на тавана ще се повиши до шестстотин градуса по Целзий и бум — ще се получи буен или достигнал кулминацията си пожар.

— Достигнал кулминацията си в голямата баня там! — възкликнах подигравателно аз.

— А оттам е минал към другите обогатени с кислород стаи, където е имало достатъчно леснозапалими неща, за да изгори къщата до основи — обясни тя. — Затова в случая не ме смущава как се е разпространил пожарът, а как е започнал. Както вече ти казах, една рогозка и пердетата не са достатъчни, освен да е имало и други неща там.

— Може и да е имало — казах и станах, за да наля кафето. — Как го искаш? — попитах аз.

— Със сметана и захар. — Тя ме проследи с поглед. — Но моля те, не слагай нищо от онези изкуствени продукти.

Изпих моето кафе без мляко и оставих чашите на бюрото, докато Макгъвърн оглеждаше новия ми кабинет. Той, разбира се, беше по-светъл и по-модерен от този, в който работех в старата сграда на Четиринадесета улица и Франклин, но пак нямаше достатъчно място за нещата ми. А най-лошото от всичко беше, че ми бяха дали ъгловия кабинет на главния изпълнителен директор, където имаше прозорци, а всеки, който познава лекари, знае, че се нуждаем от стени за библиотечни шкафове, а не от бронирани стъкла, които гледат към паркинг и магистралата. Стотиците ми медицински, правни, съдебномедицински и научни списания, както и някои от чудесните ми книги бяха наблъскани заедно, а някъде бяха дори в две редици на една полица. И не беше необичайно секретарката ми Роуз да ме чува да ругая понякога, когато не мога да намеря някой справочник, от който се нуждая в момента.

— Тиюн — казах аз, докато пиех кафето си, — искам да използвам възможността да ти благодаря, че се грижиш за Луси.

— Луси сама се грижи за себе си.

— Това невинаги е било така.

Усмихнах се, тъй като правех усилия да бъда по-любезна, за да прикрия болката и ревността, които се бяха загнездили в сърцето ми.

— Но ти си права — продължих аз. — Мисля, че тя се справя добре с работата си. Сигурна съм, че във Филадельфия ще успее.

Макгъвърн дешифрираше всеки сигнал, който ѝ изпращах, и бях уверена, че разбира повече, отколкото бих искала.

— Кей, нейният път няма да бъде лесен — заяви тя. — Каквото и да направя аз.

Тя разклати кафето в чашата си, като че се канеше да дегустира първата глътка от хубаво вино.

— Аз съм ѝ шефка, не майка — каза Макгъвърн.

Това страшно ме раздразни и го показах, като се обадох на Роуз и ѝ наредих да не ме свързва по телефона, ако ме потърсят. После станах и затворих вратата.

— Надявам се, че не са я преместили в твоята служба, защото се нуждае от майка — отговорих хладно аз, като се върнах на бюрото си, което играеше ролята на бариера между нас. — Луси е изключителна професионалистка.

Макгъвърн вдигна ръка.

— Стига! — възпротиви се тя. — Разбира се, че е така. Само че не обещавам нищо. Тя е голямо момиче, но я очакват много трудности. Досието ѝ от ФБР може да бъде използвано срещу нея от някой, който ще сметне, че се е държала самонадеяно и не е довела някое следствие докрай.

— Този стереотипен начин на мислене няма да изтрае дълго — отвърнах аз и разбрах, че е много трудно да разговарям обективно за племенницата ми.

— Е, ще изтрае, докато видят, че кара хеликоптер или програмира някой робот, така че да може да обезвреди бомбата на мястото, където е поставена — каза тя саркастично. — Или да изчислява наум „Q-точкови уравнения“, докато ние останалите не можем да ги пресметнем дори с калкулатор.

„Q-точкови уравнения“ беше жаргонното наименование за математически или научни изчисления, използвани за оценка на физическите и химическите параметри на някой пожар във връзка с това, което следователят е наблюдавал на мястото, където е избухнал

или е бил описан от свидетели. Не бях сигурна, че Луси ще си спечели много приятели, след като може да борави наум с толкова трудноразбираеми формули.

— Тиюн — заговорих аз, като смекчих тона си, — Луси е по-различна, а това не е хубаво. Всъщност, в много отношения е също така неизгодно да си гениален, колкото и да си бавноразвиващ се.

— Точно така. Разбирам това по-добре, отколкото можеш да си представиш.

— Добре е, че го разбираш — продължих аз, като че неохотно ѝ предавах щафетата в някакъв крос, свързан с трудното развитие на Луси.

— Добре е и ти да разбереш, че с нея се отнасят и ще продължат да се отнасят така, както с всички останали. А това включва и реакциите на другите агенти към прегрешенията ѝ в миналото, включително и слуховете защо е напуснала ФБР и предположенията за личния ѝ живот — заяви тя откровено.

Изгледах я продължително и навъсено, като се чудех какво знае наистина за Луси. Освен ако някой от Федералното бюро не бе уведомил Макгъвърн, нямаше причина да мисля, че може да знае за любовната връзка на племенницата ми с Кари Гретхен и евентуалните последици, които би имало, ако това дело стигне до съда, в случай че заловят Кари. Дори само мисълта за това хвърляше сянка в този и без това мрачен за мен ден, а моето неловко мълчание накара Макгъвърн да го компенсира.

— Аз имам син — заговори спокойно тя, загледана в кафето си. — Знам какво значи да имаш вече пораснали деца, които изведнъж изчезват някъде. Тръгват по свой път и са прекалено заети да дойдат да те видят или да ти се обадят по телефона.

— Луси порасна доста отдавна — казах аз припряно. Не исках да ми изказва съчувствията си. — Пък и никога не е живяла с мен, искам да кажа за постоянно. В известен смисъл винаги е била далеч от мен.

Но Макгъвърн само се усмихна и стана от стола си.

— Трябва да проверя хората си — каза тя. — Мисля, че е по-добре да тръгвам.

[1] Остеология — дял от анатомията, в който се описват костите.
— Б.пр. ↑

6.

В четири часа същия следобед моят екип все още работеше в залата за аутопсии.

Отидох да потърся Чък Ръфин. Той се мъчеше заедно с двама от лекарите ми над трупа, като отделяха плътта от костите, колкото можеха по-внимателно с пластмасови пинсети, защото всеки друг потвърд инструмент можеше да ги надраска.

Ръфин се бе изпотил под операционното си боне и маската, докато изстъргваше тъканта от скалпа, а кафявите му очи просветваха напрегнато под маската на лицето. Беше висок и добре сложен, с къса, жълтеникаво-червеникава коса, която обикновено стърчеше във всички посоки, независимо колко гел ѝ бе сложил. Притежаваше някакъв младежки чар и макар че беше работил цяла година тук, все още трепереше от мен.

— Чък — извиках го аз, докато наблюдавах една от най-отвратителните процедури в съдебната медицина.

— Да, госпожо.

Той спря да стърже и ме погледна за момент. Зловонието се засилваше с всяка изминала минута, защото размразената плът продължаваше да се разлага.

— Чакай да проверя още веднъж — казах на Ръфин, който беше толкова висок, че бе придобил навика да се прегърбва. Вратът му щръкваше като на костенурка, когато погледнеше този, с когото говореше. — Нашите стари изпотрошени тенджери изглежда не са издържали, като са ги карали насам.

— Мислех, че са ги изхвърлили.

— И вероятно е трябвало — отговорих аз. — А това значи, че двамата с теб трябва да идем да купим нови.

— Сега ли?

— Сега.

Без да се бави, той се запъти към мъжката съблекалня, за да си свали миризливите работни дрехи и да вземе набързо душ, колкото да

отмие шампоана от косата си. Тя беше още мокра, а лицето му бе порозовяло, когато се срещнахме в коридора. Подадох му връзка ключове. Тъмночервената служебна кола беше оставена на паркинга. Седнах на седалката до шофьора и го оставих да кара.

— Отиваме до магазините „Коул“ за ресторантско обзавеждане — казах му аз, когато моторът на голямата кола забръмча. — Намират се след два блока западно от Пархам, на Бруд. Само излез на Шестдесет и четвърта и тръгни към отклонението на Уест Бруд. Оттам ще ти показвам пътя.

Той натисна дистанционното, поставено върху козирката на предното стъкло, и вратата на паркинга бавно се вдигна нагоре, като пропусна слънчевата светлина, която не бях виждала цял ден. Пиковият час на движението беше току-що започнал и след половин час щеше да стане ужасно. Ръфин шофираше като стара баба, с тъмни очила и се навеждаше напред, докато караше с около десет километра по-малко от разрешената скорост.

— Можеш да караш и по-бързо — казах му спокойно. — Наближава пет часът и трябва да побързаме.

Той натисна педала на газта, при което се люшнахме напред и започна да рови в жабката за жетона, който показваше, че е платена таксата за магистралата.

— Може ли да ви попитам нещо, доктор Скарпета?

— Разбира се. Казвай.

— Има нещо малко странно.

Пак погледна в огледалото за обратно виждане.

— Няма никой отзад.

— Знаете ли, виждал съм много неща в болницата, в погребалното бюро и къде ли не, но нищо не ме е впечатлявало толкова досега.

Той намали скоростта при кабината за събиране на такси и хвърли жетона в коша. Една ръка с червена лента на ръкава се вдигна нагоре и ние потеглихме, докато другите префучаваха покрай нас. Ръфин вдигна стъклото на колата.

— Естествено е това, което виждаш сега, да те впечатли — довърших мисълта му вместо него, или сметнах, че съм я довършила.

— Знаете ли, повечето пъти пристигам сутрин в болницата преди вас — каза той, с поглед неотклонно насочен напред, докато караше. —

Вдигам телефона, като звънне, и приготвям нещата, нали? Знаете го, защото съм сам там.

Кимнах с глава, макар че нямах представа какво ще каже.

— И така, това започна преди около два месеца, когато бяхме все още в старата сграда. Телефонът звънваше към шест и половина сутрин, точно след като вляза там. А като го вдигнеш, никой не се обаждаше.

— Колко пъти се е случвало това?

— Може би по три пъти в седмицата. Понякога всеки ден.

Той вече беше привлякъл вниманието ми.

— Продължи ли и след като се преместихме тук? — поисках да се уверя аз.

— Разбира се, нали имаме същия телефонен номер — напомни ми той. — Да, госпожо. Впрочем, случи се и тази сутрин и аз започнах малко да се притеснявам. Питам се дали не трябва да поискаме да засекат обаждания.

— Кажи ми точно какво става, като вдигнеш телефона — запитах аз, докато се движехме точно с разрешената скорост по магистралата.

— Аз казвам: „Тук моргата“ — обясни той. — А този, който се обажда, не обелва нито дума. Мълчи, като че връзката е прекъснала. Затова повтарям „Ало“ няколко пъти и накрая затварям телефона. Но разбирам, че има някой. Просто го усещам.

— Защо не си ми казал досега?

— Исках да се уверя, че не реагирам прибързано. Или пък, че не е плод на въображението ми, защото трябва да ви призная, че е малко страшно, когато сутрин слънцето още не е изгряло и няма никой друг там.

— И казваш, че е започнало преди около два месеца?

— Горедолу толкова — отговори той. — Като, разбира се, изключвам първите няколко пъти, за които не съм сигурен.

Бях ядосана, че е чакал досега, за да ми съобщи това, но сега вече нямаше смисъл да се карам с него.

— Ще уведомя капитан Марино — заявих аз. — Впрочем, Чък, трябва да ми кажеш, ако това се случи пак, разбра ли?

Той кимна, а кокалчетата на пръстите му побеляха от стискането на волана.

— Точно след следващия светофар ще търсим една голяма бежова сграда. Тя е от лявата ти страна в блок деветстотин, точно след „Джо Па“.

Магазините „Коул“ щяха да затварят след петнадесет минути и имаше само две други коли на мястото, където паркирахме. Слязохме с Ръфин и се насочихме към салона. Климатичната инсталация беше смразяваща, докато вървахме между редиците от метални рафтове, които стигаха до тавана. Върху тях беше натрупано всичко — от ресторантски лъжици за супа и обикновени лъжици, електрически поставки за затопляне на храна и разни уреди за кафенета до грамадни машини за кафе и миксери. Но аз се интересувах само от домакинските съдове и след като се огледах набързо, открих щанда, който ми трябваше. Той беше на средата на магазина, близо до електрическите тенджери и градуираните кани.

Започнах да вдигам големите алуминиеви тенджери, когато изведнъж се появи един продавач. Косата му беше започнала да оплешивява, имаше голям корем, а в долната част на дясната му ръка ясно се открояваше някаква татуировка с голи жени, които играеха на карти.

— Мога ли да ви помогна? — попита той Ръфин.

— Трябва ми най-голямата тенджера за готвене, която имате — отговорих аз.

— Значи за четиридесет литра.

Той се пресегна към един рафт, прекалено висок за мен, и подаде на Ръфин огромна тенджера.

— Трябва ми и капак — казах аз.

— Ще трябва да го поръчате.

— А имате ли някоя по-дълбока, правоъгълна тенджера? — попитах след това, като си представях дългите кости.

— Имам за двадесет литра.

Той се пресегна към друг рафт. Металните съдове изхлопаха, докато вадеше тенджерата, която вероятно бе предназначена за варене на огромни количества картофено пюре, зеленчуци и плодови сокове.

— Предполагам, че нямате капак за тази? — попитах аз.

Капаци с различни размери издрънчаха, когато той извади един от тях.

— Има и подходяща лъжица. Предполагам, че ще искате и нея.

— Не, благодаря — казах аз. — Трябва ми само нещо дълго за разбъркване — дървено или пластмасово. И ръкавици, устойчиви на висока температура. Два чифта. И какво друго? — Погледнах към Ръфин, докато размислях. — Може би ще трябва да вземем и тенджерата за двадесет литра за по-дребните неща, а?

— Добра идея — съгласи се той. — Тази голяма тенджера ще бъде страшно тежка, когато се напълни с вода. Няма смисъл да купуваме такава по принцип, щом нещо по-малко може да ни върши същата работа. Но мисля, че този път ще ни трябва по-голямата, иначе няма да побере всичко. Нали разбирате...

Продавачът все повече се объркваше, като слушаше неясния ни разговор.

— Кажете ми какво смятате да готвите и ще ви дам съвет — предложи той пак на Ръфин.

— Разни неща — отговорих аз. — Предимно ще ги варя.

— О, разбирам! — възкликна той, макар че не беше разбрал нищо. — Е, добре, ще искате ли още нещо?

— Това е всичко — отвърнах му с усмивка.

На касата той начука сто седемдесет и седем долара за ресторантската тенджера. Аз отворих портмонето си и започнах да търся кредитната си карта.

— Да правите случайно отбив от цената за държавни учреждения? — запитах аз, докато взимаше картата ми.

— Не — отговори той, като потърка двойната си брадичка и се намръщи, след като видя картата ми. — Мисля, че съм чувал името ви по новините преди време. — Той ме загледа изпитателно и щракна с пръсти. — Знам! Вие сте жената, която се кандидатира за сената преди няколко години. Или може би беше за заместник-губернатор на щата?

— Не съм аз — отвърнах. — Опитвам се да стоя далеч от политиката.

— И аз съм като вас — каза той на висок глас, докато двамата с Ръфин изнасяхме покупките си през вратата. — Те всички са мошеници, всички до един!

След като се върнахме в моргата, наредих на Ръфин да извади останките на изгорялата жертва от хладилника и да ги превози заедно с новите тенджери в стаята с разлагащи се трупове. Прослушах набързо съобщенията на телефонния секретар, повечето от които бяха от

репортери, и усетих, че нервно си подръпвам косата, когато Роуз се появи на вратата, която свързваше моята стая с нейната.

— Изглежда сте имала лош ден.

— Не по-лош от обикновено.

— Искате ли чай с канела?

— В момента не — отговорих аз. — Но все пак благодаря.

Роуз постави един куп смъртни актове на бюрото ми, като прибави още неща към никога несвършващия куп от книжа, на които трябваше да слагам инициалите и подписа си. Тя бе облечена този ден с елегантен морскосин костюм и пурпурна блуза, а обувките ѝ бяха половинки, с ниски токове и връзки.

От доста време Роуз беше преминалата възрастта за пенсиониране, макар че не ѝ личеше. Чертите на лицето ѝ бяха благородни, подчертани с лек грим, но косата ѝ бе започнала да оредява и побелява. Артрит бе сковал пръстите, долната част на гърба и ставите ѝ, а това я караше да се чувства все по-неудобно на стола си. Не можеше вече да се грижи за мен така, както правеше от първия ден, когато постъпих на тази работа.

— Вече приближава шест часът — каза тя и ме погледна изпитателно.

Извърнах глава към стенния часовник, след което започнах да преглеждам книжата и да ги подписвам.

— Поканена съм на вечеря от църковното настоятелство — уведоми ме тя тактично.

— Това е хубаво — отвърнах аз и се намръщих, докато четях. — По дяволите, колко пъти ще трябва да казвам на доктор Кармайкъл, че в смъртен акт не се пише „спиране на сърцето“. Като умреш, сърцето ти спира, нали така? И пак е писал „спиране на дишането“, независимо колко пъти съм поправяла заключенията му относно причините за смъртта. — Въздъхнах отегчено. — А е бил следовател по смъртните случаи в района на Халифакс колко години? — продължавах аз тирадата си. — Най-малко двадесет и пет, нали?

— Доктор Скарпета, не забравяйте, че е акушер-гинеколог. И при това от старите доктори — напомни ми Роуз. — Той е симпатичен човек, но не е способен да научи нищо ново. И все още пише рапортите си на една стара пишеща машина „Ройъл“ с главни букви и други неща от този род. А причината, поради която споменах за

вечерята, е, че започва след десет минути. — Тя направи пауза и ме погледна над очилата си за четене. — Но мога да остана, ако искате — добави тя.

— Имам да свърша някои неща — казах аз, — но в никакъв случай не искам да попреча на една църковна вечеря. На теб или на когото и да било друг. И без това винаги си имам достатъчно неприятности с Бога.

— Тогава ще ви кажа „лека нощ“ — уведоми ме тя. — Нещата, които съм продиктувала на касетофона, са на бюрото ви. Ще се видим утре сутринта.

След като стъпките ѝ отзвучаха по коридора, настъпи тишина, нарушавана само от шумоленето на книжката, които местех по бюрото си. На няколко пъти си помислих за Бентън, но потиснах желанието си да му се обадя, защото не бях готова за почивка или просто не исках да се почувствам отново като човек. В крайна сметка е трудно да се чувстваш нормална личност и да изпитваш нормални чувства, когато се каниш да вариш човешки останки в съд, който е всъщност голяма тенджера за супа. Няколко минути след седем, тръгнах по коридора към стаята с разлагащите се трупове, която беше надолу, след две врати срещу хладилната камера.

Отключих вратата и влязох в малката стая за аутопсии с хладилна камера и специална вентилация. Тленните останки бяха покрити с чаршаф върху една маса на колелца, а новата четиридесетлитрова тенджера, напълнена с вода, беше поставена на електрическата печка под химически обезопасения отдушник. Сложих си операционната маска и ръкавиците и включих печката на слаб градус, да не би костите да бъдат увредени още повече. Изсипах във водата две лъжици прах за пране и една чаша белина, за да ускоря отделянето на ципите, хрущялите и мазнините.

Свалих чаршафите от костите, оголени от плътта в по-голямата си част, и жалките останки от крайници, прилични на недогорели пръчки. Внимателно поставих бедрените кости и пищялите в тенджерата, а след тях таза и черепа. Пуснах вътре и гръбначните прешлени с ребрата. Водата стана по-гореща и започна да се издига воняща пара. Трябваше да видя оголените изчистени кости, защото можеше да разбере нещо по тях, а просто нямаше друг начин да го направя.

За момент поседях в тази стая, отдушникът шумно засмукваше въздуха, докато се въртях на стола си. Бях изморена, емоционално изчерпана и ужасно самотна. Водата завираше и това, което бе останало от една жена, която смятах, че е била убита, започна да се разпада в тенджерата — още едно унижение и груба обида за личността, която е била.

— О, Господи! — въздъгнах аз, като че Бог можеше наистина да ме чуе. — Благослови я, която и да е тя.

Трудно можеше да си представи човек, че може да бъде сведен до кости, които врат в тенджерата, и колкото повече мислех за това, толкова повече изпадах в униние. Някой някъде бе обичал тази жена и тя бе свършила нещо в живота си, преди тялото ѝ и личността ѝ да бъдат така жестоко поругани. Цял живот се бях опитвала да се преборя с омразата, но сега беше твърде късно. Вярно е, че мразех садистично злите хора, чиято цел в живота беше да тормозят живите и да отнемат нечий живот, като че е тяхна собственост. Истина е, че екзекуциите силно ме разстройваха, но само защото възкресяваха нечовешките престъпления, иначе обществото почти не си спомняше за жертвите.

Горещите и влажни изпарения изпълваха въздуха с отвратително зловоние, което нямаше да намалее, докато костите вряха. Представях си, че е била тънка, стройна и руса, облечена с джинси и ботуши, с платинена халка, пъхната в задния джоб. Ръцете ѝ бяха изгорели и никога нямаше да разбере колко са били тънки пръстите ѝ и дали халката ѝ е била по мярка, макар да не изглеждала така. Филдинг вероятно беше прав. Знаех, че трябва да попитам Спаркс за това.

Замислих се за раните ѝ, като се опитах да си представя от какво може да ги е получила и защо напълно облеченото ѝ тяло е било в голямата баня. Самото място, ако бяхме прави, че пожарът е започнал оттам, беше неочаквано и странно. Джинсите ѝ са били закопчани, защото като открих ципа, той бе вдигнат догоре, а задните ѝ части са били покрити. Като се има предвид синтетичната материя, която се бе разтопила по плътта ѝ, няхах причина да смятам, че гърдите ѝ са били разголени, макар че нито едно от тези открития не изключваше сексуално насилие.

Оглеждах костите през воал от пара, когато телефонът звънна и ме стресна. Първата ми мисъл беше, че се обаждат от погребалното бюро, което иска да докара някой мъртвец, но после видях, че

лампичката за един от телефоните на залата за аутопсии святка. Веднага се сетих за това, което бе казал Ръфин за стряскащите ранни телефонни обаждания. Почти очаквах, че никой няма да се обади от другата страна.

— Да — казах аз сопнато.

— Господи, кой ти е изял закуската? — обади се Марино.

— О! — казах аз с облекчение. — Извинявай, но мислех, че някой си прави майтапи.

— Как така „майтапи“?

— Ще ти кажа после — казах аз. — Какво има?

— Долу на паркинга съм и се надявам, че ще ме пуснеш да вляза.

— Ей сега идвам.

Всъщност, бях много доволна, че ще имам компания. Тръгнах бързо към покрития паркинг и натиснах един бутон на стената. Огромната врата започна бавно да се вдига и Марино се вмъкна под нея. Нощта навън беше тъмна и непрогледна от мъгливите солени изпарения. Забелязах, че небето е покрито с буреносни облаци.

— Защо си тук толкова късно? — попита той с обичайния си троснат тон, докато смучеше вечната си цигара.

— В моята стая не се пуши — напомних му аз.

— Като че някой в това учреждение се тревожи за някаква незначителна воня.

— Някои от нас все още дишат — заявих аз.

Той хвърли цигарата на бетонния под и раздразнено я стъпка с крак, като че не бяхме водили този разговор нито веднъж в живота си. Впрочем, това ни беше станало вече нещо като навик, който по своеобразен начин затвърди връзката помежду ни. Бях почти сигурна, че Марино щеше да се почувства засегнат, ако не го заядях за нещо.

— Можеш да дойдеш с мен в стаята, където обработваме костите — казах му аз, докато спусках вратата на паркинга. — В момента работя над нещо.

— Ако знаех за това по-рано — оплака се той, — щях да говоря с теб само по телефона.

— Не се тревожи, не е толкова лошо. Само оголвам едни кости.

— Може за теб да не е лошо — каза той, — но аз не успях да свикна с миризмата на сварени хора.

Влязохме заедно в стаята и аз му додадох една операционна маска. Проверих какво става с костите и намалих градусите за варене с петдесет, за да съм сигурна, че водата няма да ври прекалено силно и да ги спече. Марино нагласи маската на носа и устата си и завърза връзките отзад. Забеляза една кутия с ръкавици за еднократна употреба, извади един чифт и си ги сложи. Парадоксалното беше, че прекалено се пазеше от външните фактори, които биха навредили на здравето му, а всъщност най-голямата опасност идваше от начина, по който живееше. Той се потеше, беше облечен с бежови панталони, бяла риза и вратовръзка, покапана с кетчуп.

— Имам няколко интересни неща за теб, докторе — каза той и се облегна на една излъскана мивка. — Поискахме сведения за регистрацията на изгорелия мерцедес зад къщата на Кенет Спаркс и се оказа, че номерът е 81 Бенц 240 D, син на цвят. Километражът изглежда е бил превъртан назад два пъти. От отдела за регистрации бяха доста предпазливи и казаха само, че била на някакъв доктор Нютън Джойс от Уилмингтън, Северна Каролина. Има го в телефонния указател, но той не си беше вкъщи, включил е секретарят.

— Клер Роули е ходила на лекции в Уилмингтън. Близо е до крайбрежната къща на Кенет Спаркс — напомних му аз.

— Точно така. Засега всички следи водят в тази посока. — Той гледаше безизразно в тенджерата с вряща вода върху печката. — Карала е колата на някой друг и е влязла някак в къщата на Спаркс, когато го е нямало вкъщи, била е убита и е изгоряла в пожара — каза той, разтривайки слепоочия. — Трябва да ти кажа, че тази история мирише толкова лошо, колкото това, което вариш там, докторе. Нещо наистина голямо ни се изплъзва, защото иначе няма никаква логика.

— Има ли и други фамилии Роули в района на Уилмингтън? — попитах го аз. — Възможно ли е да е имала роднини там?

— Имаше два телефонни номера с това име, но нито на единия от тях не бяха чували за Роули с малко име Клер.

— А какво казаха от университета?

— Още не съм стигнал дотам — отговори той, докато отивах да проверя тенджерата. — Мислех, че ти ще го направиш.

— Утре сутринта.

— И какво? Цяла нощ ли ще седиш тук да вариш тази гадост?

— Всъщност — казах аз, докато изключвах печката, — ще я оставя, за да мога да се прибера вкъщи. Колко е часът? О, господи, вече е почти девет. А утре сутринта съм на дело.

— Да се махаме вече от това учреждение.

Затворих стаята за разлагане на трупове и отворих отново вратата към паркинга. Зърнах гъстите тъмни облаци, които се плъзгаха край луната като платноходки с издути платна, а вятърът бушуваше яростно и издаваше загадъчни съскащи звуци покрай къошетата на сградата. Марино ме изпрати до колата. Изглежда не бързаше, защото веднага извади цигарите си и запали една.

— Не искам да ти втъпявам никакви налудничави идеи — заговори той, — но има нещо, което мисля, че трябва да знаеш.

Отключих вратата на колата си и се вмъкнах зад волана.

— Боя се да попитам — признах аз. Не го лъжех.

— Към четири и половина днес следобед ми се обади Рекс Уилис, вестникарят. Този, който пише уводните статии.

— Знам кой е.

Закопчах си предпазния колан.

— Доколкото разбрах, получил писмо от анонимен източник с материал за публикация. Много лошо.

— За какво става дума? — попитах аз, а в главата ми звънна сигналът за тревога.

— Ами, предполага се, че е от Кари Гретхен. Пише, че се е измъкнала от „Кърби“, защото е била несправедливо обвинена от федералните агенти и знае, че са щели да я екзекутират за нещо, което не е извършила, ако не избяга оттам. Твърди, че по време на убийствата, ти си имала любовна връзка с главния следовател, Бентън Уесли, който ѝ е правил психиатрична експертиза. Всички така наречени „доказателства“ срещу нея били скалъпени. Това бил заговор между вас двамата, за да представите в по-добра светлина Федералното бюро.

— А откъде е пуснато? — попитах аз, задушаваша се от възмущение.

— От Манхатън.

— И е адресирано специално до Рекс Уилис ли?

— Да.

— Но той, разбира се, няма да направи нищо с него.

Марино се поколеба.

— Е, хайде, докторе — каза той, — кога за последен път си видяла журналист да не направи от нищо нещо?

— О, за бога! — промърморих аз, докато включвах мотора на колата. — Тези от пресата да не са напълно откачили? Получили са писмо от една душевноболна и ще го отпечатаат във вестника, така ли?

— Взех едно копие от него, ако искаш да го видиш.

Той извади сгънат лист от задния си джоб и ми го подаде.

— Това е факс — обясни той. — Оригиналът е вече в лабораториите. Служителите от „Документация“ ще видят какво могат да открият по него.

Разтворих копието с треперещи ръце. Не можах да позная четливите печатни букви, написани с черно мастило. Не приличаше ни най-малко на чудатите червени печатни букви от писмото, което бях получила от Кари. В това послание думите бяха добре подбрани и ясни. За момент се зачехох, като хвърлих бегъл поглед на смешните твърдения, че била несправедливо обвинена, и очите ми се спряха на последния дълъг пасаж.

„А що се отнася до специалната агентка Луси Фаринели, тя се радваше на успешната си кариера само благодарение на много влиятелната съдебномедицинска следователка доктор Скарпета, нейната леля, която прикриваше грешките и провиненията на племенницата си години наред. Когато двете с Луси бяхме в Куантико, тя искаше да се сближи с мен, а не обратното, както много вероятно ще бъде представено пред съда. И макар и да е вярно това, че бяхме любовници известно време, всичко е било манипулация от нейна страна, за да има прикритие, когато се проваляше неведнъж с компютърната система за изследване на изкуствения интелект в криминалистиката. После продължи да получава похвали за работа, която никога не бе вършила. Казвам ви, това е истината. Кълна се, че е така! И ви моля да публикувате това писмо, за да го видят всички. Не искам да се укривам през останалата част от живота си, осъдена от обществото за ужасни деяния,

които не съм извършила. Единствената ми надежда за свобода и справедливост е хората да разберат истината и да направят нещо по този въпрос.

Имайте милост!“

Кари Гретхен

Марино пушеше мълчаливо, докато довърших четенето, после каза:

— Знае прекалено много. Не се и съмнявам, че онази кучка го е писала.

— Беше ми изпратила писмо, което изглеждаше като писано от откачен човек, а това сега ми се струва съвсем разумно — казах аз. Бях толкова разтревожена, че ми прилоша. — Как си го обясняваш, Марино?

Той вдигна рамене, а в това време първите дъждовни капки започнаха да капят.

— Ще ти кажа какво мисля — отговори той. — Тя ти е изпратила сигнал. Иска да знаеш, че ще разиграва всички около нея. Нямах да изпита удоволствие, ако не можеше да те подразни и да ти съсипе деня.

— Знае ли Бентън за това?

— Не още.

— А мислиш ли, че вестникът наистина ще го публикува? — попитах аз повторно, като се надявах, че отговорът този път ще бъде различен.

— Знаеш как стават тези работи.

Той хвърли угарката от цигарата и тя угасна, разпръсквайки искри.

— Ще пишат, че душевноболна убийца се е свързала с тях, когато половината полиция е тръгнала да я търси — каза той. — А другата лоша вест е, че съвсем не се знае дали не е изпратила същото писмо и на други места.

— Жалко за Луси — промърморих аз.

— Да, жалко за всички ни.

7.

Дъждът се сипеше като из ведро, докато карах към къщи. Едва виждах пътя пред себе си. Бях изключила радиото, защото не исках да слушам повече новини този ден. Нощта щеше да бъде ужасна, тъй като бях прекалено изнервена, за да мога да заспя. На два пъти намалявах скоростта на петдесет километра в час, тъй като тежката ми лимузина плуваше през водата като хартиена лодка. На Уест Кеъри стрийт пътните дупки и пукнатини бяха пълни с вода като бурета, а червените и сини сигнални светлини върху колите на Бърза помощ ми напомняха, че не бива да карам бързо.

Беше почти десет часът, когато накрая свих по алеята към моята къща. Неясен страх сви сърцето ми, когато лампичките за дистанционното пред гаража ми не светнаха. Цареше пълна тъмнина, чуваше се само пърпорещият мотор на колата ми и барабаненето на дъжда, за да могат да се ориентират сетивата ми къде се намирам. За момент се поколебах дали да отворя вратата на гаража, или да потегля обратно. Вратата заяде.

— По дяволите!

Включих на задна скорост и подкарах, макар да не виждах нито алеята, нито тухления бордюр, нито дори хрсталаците. Дръвчето, в което се блъснах, беше малко и не повреди колата, но бях сигурна, че съм утъпкала тревата, докато маневрирах към предната част на къщата, където аларменият механизъм би светнал поне лампите във фойето. Сензорните лампички от двете страни на стълбите пред входната врата също не светеха. Опитах се логично да разсъдя. Лошото време е предизвикало повреда в електрическата инсталация по-рано тази вечер и бушоните са изгорели.

Дъждът проникна в колата ми, докато отварях вратата. Грабнах си чантата и служебното куфарче и се втурнах по стъпалата на входа. Намокрих се до кости, докато отключих входната врата. Тишината, която ме посрещна, ме вцепени. Редуващите се светлини в платката с алармения код при вратата значеше, че алармата е изключена или че

токов удар я е прекъснал. Но това не беше важно. В момента бях твърде изплашена, за да реагирам адекватно. Стоях във фойето и водата се стичаше по твърдата дървесина на дюшемето, а мислите ми бяха насочени към най-близко намиращия се пистолет.

Не можех да си спомня дали съм върнала глока в чекмеджето на кухненския бюфет. Той, разбира се, беше по-близо от кабинета и спалнята ми, които бяха в другата част на къщата. Вятърът и дъждът плющяха по каменните стени и прозорците като камшици, а аз се напругах да чуя някакви други звуци, като скърцане на дюшемето на горния етаж или стъпки по килима. Обхваната от паника, пуснах куфарчето и чантата от ръцете си и изтичах през трапезарията в кухнята. Мокрите ми крака едва ме удържаха да не падна. Отворих бързо дясното чекмедже в дъното на бюфета и почти извиках от облекчение, като открих пистолета.

Огледах къщата, като палех лампите във всяка стая. Доволна, че нямам нежелани гости, включих електрическото табло в помещението, където държах боклука, и оправих бушоните, които бяха изгорели. Редът беше възстановен, алармата отново включена, след което си сипах чаша ирландско уиски с лед и почаках нервите ми да се успокоят. След това се обадих в Уорънтън, но Луси я нямаше в мотела. Опитах се да звънна в апартамента ѝ във Вашингтон, но Джанет вдигна телефона.

— Здравей, обажда се Кей — казах аз. — Надявам се, че не съм събудила никого.

— О, здравейте, доктор Скарпета — отговори Джанет, която не можеше да се насили да се обръща към мен на малко име, въпреки че много пъти я бях молила за това. — Не, аз просто седя тук, пия бира и чакам Луси.

— Разбирам — отвърнах разочаровано. — Тръгнала ли е вече от Уорънтън към дома?

— Това място вече не може да се нарече неин дом. Би трябвало да видите жилището сега. Има кутии навсякъде. Страшно е разхвърляно.

— Как ще издържите на всичко това, Джанет?

— Още не знам — каза тя. Долових, че гласът ѝ потрепери. — Ще се нагодим някак. Само бог знае колко пъти трябваше да свикваме досега.

— Сигурна съм, че и този път ще се справите отлично.

Отпихах от уискито си и не вярвах много на това, което бях казала току-що, но в момента бях благодарна, че чувам топъл човешки глас.

— Когато бях омъжена преди много години, аз и Тони работехме в съвсем различни области — продължих да обяснявам, — но успяхме да намерим време един за друг, добре оползотворено време. В някои отношения така беше по-добре.

— Но сте се развели — изтъкна тя учтиво.

— Не веднага.

— Луси няма да си дойде най-малкото до един час, доктор Скарпета. Да ѝ предам ли нещо?

Колебаех се. Не знаех какво да кажа.

— Всичко наред ли е? — попита Джанет след малко.

— Всъщност, не е — отговорих аз. — Предполагам, че не си чула. Вероятно и тя не е чула за това.

Предадох ѝ накратко съдържанието на писмото на Кари до пресата. След като свърших, Джанет беше тиха като катедрала.

— Обаждам ви се, защото е по-добре да бъдете подготвени — добавих аз. — Може да се събудите утре и да видите писмото във вестника. Или да го чуете по късните новини.

— Добре е, че ми казахте — заговори Джанет толкова тихо, че едва я чух. — Ще кажа на Луси, щом се прибере.

— Кажи ѝ да ми се обади, ако не е много изморена.

— Ще ѝ кажа.

— Лека нощ, Джанет.

— Не, няма да е лека. Тази кучка ни трови живота от години по един или друг начин. Да я вземат мътните, писна ми от нея! Извинете ме за грубия език.

— И аз си го позволявам понякога.

— Но това се е случило отдавна, бога ми! — Тя се разплака. — Кари не я остави на мира. Луси просто няма късмет. Господи, та тя беше още дете, гениално дете, което може би трябваше да остане в колежа, където ѝ беше мястото, вместо да стажува в онова шибано Федерално бюро за разследвания. Знаете, че съм още във ФБР, нали? Но виждам гадостите им. А те не постъпиха добре с нея, което я направи още по-уязвима за това, което върши Кари.

Бях изпила половината от уискито в чашата си, но нямаше достатъчно от което и да е питие на света, което да ме накара да се почувствам по-добре.

— Няма нужда и тя да се разстройва — продължи Джанет в изблик на откровеност, каквато не бях чувала досега от любовницата на Луси. — Не знам дали ви е казала. Всъщност, не мисля, че някога е имала намерение да ви уведомява, но Луси ходи на психиатър от две години, доктор Скарпета.

— Добре. Радвам се да го чуя — заявих аз, прикривайки болката си. — Не, не ми е казала, но не очаквах да го сподели с мен — добавих аз с глас, който прозвуча искрено, но болката в сърцето ми се засили.

— Искра да се самоубива — каза Джанет. — И го е казвала неведнъж.

— Радвам се, че ходи на лекар. — Само това ми дойде наум да кажа и сълзите ми бликнаха.

Бях сломена. Защо Луси не го е споделила с мен?

— Повечето от хората, които са постигнали големи неща в живота си, са преживявали и мрачни периоди — обясних аз. — Наистина се радвам, че прави нещо по този въпрос. Взима ли някакви лекарства?

— „Уелбутрин“. От „Прозак“ започва да се държи особено. Ту е като робот, ту обикаля баровете по цяла нощ.

— О! — едва можах да продумам аз.

— Не е нужно да изживява повече стресове, катаклизми или отхвърляне — продължи Джанет. — Не знаете какво става, когато нещо я извади от равновесие. По цели седмици е в депресия. Ту е радостна, ту тъжна, ту ентусиазирана, ту депресирана. В даден момент е мрачна и отчаяна, в следващия — властна и самонадеяна.

Тя беше поставила ръка на слушалката и си издихваше носа. Искрах да разбера името на нейния психиатър, но се боях да попитам. Чудех се дали племенницата ми не е развила маниакална депресия, а не са ѝ поставили правилно диагнозата.

— Доктор Скарпета, не искам тя да... — Джанет очевидно правеше усилия, защото преглътна и каза: — Не искам тя да умре.

— Няма — заявих аз. — Уверявам те.

Затворихме телефона, а аз седях дълго на леглото си облечена и се боях да заспя заради хаоса, който цареше в душата ми. Известно

време плаках от гняв и болка. Луси можеше да ме нарани повече от всеки друг и тя го знаеше. Можеше да ме изпепели до кости, да съкруши сърцето ми, а това, което ми каза Джанет, беше най-жестокият удар. Неволно си спомних за любопитството, което Макгъвърн проявяваше, когато беше в моя кабинет. Тя, изглежда, знаеше много неща за Луси. Дали ѝ беше казала за проблемите си?

Чаках Луси да ми звънне, но тя не се обаждаше. А след като не успях да се свържа с Бентън до полунощ, той ми се обади.

— Кей?

— Чу ли вече? — попитах развълнувано. — Това, което е направила Кари?

— Знам за писмото ѝ.

— Дявол да я вземе, Бентън!

— Аз съм в Ню Йорк — изненада ме той. — Извикаха ме от Федералното бюро.

— Е, да. Трябвало е да те извикат. Ти я познаваш.

— За съжаление.

— Радвам се, че си там — реших да кажа аз. — Някак си ми се струва, че е по-безопасно. Не е ли парадоксално това, което казах? Та откога Ню Йорк е станал по-безопасен?

— Много си тревожна.

— Знаеш ли нещо повече? Къде е тя? — попитах аз, докато разбърквах леда в чашата си.

— Знаем, че е пуснала последното си писмо със зип код^[1] 10036 от Таймс скуеър. Пощенското клеймо е от десети юни, тоест от вчера. Вторник.

— Денят, в който е избягала?

— Да.

— Но още не знаем как го е направила.

— Още не знаем — повтори той. — Като че се е телепортирала през реката.

— Не, не е така — отговорих аз раздражено. — Все някой е видял нещо и вероятно ѝ е помогнал. Тя притежава способността да кара хората да правят онова, което иска.

— В отдела за портрети по описания на престъпници са се обадили извънредно много хора — каза той. — Изглежда е изпратила

посланието си светкавично до всички големи вестници, включително и на „Поуст“ и „Ню Йорк Таймс“.

— И какво?

— Това е много сензационен материал за тях, за да го изхвърлят в кошчето за боклук, Кей. Издирват я толкова упорито, колкото „Юнабомбър“ или „Кънеган“^[2], а сега е писала и до пресата. Разказът ѝ ще бъде четен с интерес. Дявол да го вземе, ще отпечатат нейните бръцолевения и ще предават по медиите бълвочите ѝ. За тях тя е като златна кокошка. Ще излезе по кориците на списанията и ще започнат да правят филми за нея.

— Не искам да слушам повече — заявих аз.

— Липсваш ми.

— Нямахте да ти липсвам, ако беше при мен в момента, Бентън.

Казахме си лека нощ, след това оправих възглавниците зад гърба си и се поколебах дали да изпия още едно уиски, но се отказах. Опитах се да си представя какво би направила Кари, а криволичещият път винаги водеше към Луси. По някакъв начин сигурно го бе замислила отдавна, защото умираше от завист. Луси беше по-даровита във всяко отношение и Кари нямаше да се успокои, докато не обсеби тази първобитна красота и не изсмуче докрай жизнеността ѝ. Започна да ми става ясно, че дори не беше нужно Кари да присъства, за да направи това. Всички ние се приближавахме стремглаво към нейната черна дупка, а силата на привличането ѝ бе неудържима.

Сънят ми беше неспокоен, сънувах самолетни злополуки и чаршафи, пропити с кръв. Бях в някаква кола, а после във влак и някой ме преследваше. Когато се събудих в шест и половина сутринта, слънцето вече се показваше на яркото тъмносиньо небе, а локвите просветваха в тревата. Взех със себе си пистолета в банята, заключих вратата и пузнах душа. Спрях кранчето на водата, послушах се внимателно, за да разбере дали алармата не свири и проверих платката с кода в спалнята, за да съм уверена, че съм го набрала. През цялото време разбирах колко шизофренно и неадекватно е поведението ми, но не можех да издържам. Бях изплашена до смърт.

Изведнъж започнах да я виждам навсякъде. Тя беше слабата жена със слънчевите очила и бейзболното кепе, която вървеше по улицата, или шофьорката, която спря близо зад мен при кабината за плащане на таксата по магистрата, или пък бездомницата с торбестото

палто, която ме гледаше, докато пресичах Броуд стрийт. Припознавах я във всяка бяла жена с хулиганска прическа и татуировки по тялото, във всеки травестит или странно облечена жена, макар че през цялото време си казвах, че не съм я виждала повече от пет години. Нямах представа как изглежда сега и много вероятно нямаше да я позная.

Вратата към паркинга беше отворена, докато паркирах зад службата, а погребалното бюро „Блили“ товареше някакъв мъртвец отзад в блестящата си черна катафалка. Работата с докарването и откарването на трупове продължаваше.

— Хубаво време — казах на служителя от погребалното бюро, облечен в изискан черен костюм.

— Да, така е, а вие как сте? — последва отговорът на човека, който вече не ме слушаше.

Още един добре облечен мъж слезе от колата да помогне, носилката изщрака, а след това се спусна задната решетка. Изчаках ги да си тръгнат и влязох през голямата врата след тях.

Спрях първо в кабинета на Филдинг. Беше осем и петнадесет.

— Как върви работата? — попитах аз от вратата.

— Влез — покани ме той.

Преглеждаше някакви книги по рафтовете, а лабораторната му престилка се бе опънала на широките му рамене. Животът бе труден за моя заместник-началник, защото рядко намираще дрехи, които да му станат, тъй като всъщност талията му се бе сляла с бедрата. Спомних си първия ни пикник в моята къща, когато се бе излегнал на слънцето само по късите си джинсови панталони. Бях смаяна и леко смутена и почти не можех да сваля очи от него. Не че имах желание да се любя с него, но първобитната му физическа красота за кратко ме бе пленила. Не можех да разбера как може някой да намира време да се поддържа в такава форма.

— Предполагам, че си видяла вестника — каза той.

— Писмото — отговорих аз и настроението ми се развали.

— Да.

Той извади от полицата един остарял научен справочник и го хвърли на пода.

— Излязло е на първа страница с твоя снимка и стара нейна снимка от полицията. Съжалявам, че трябва да изтърпиш такава гадост

— каза той и продължи да преглежда книгите си. — Телефоните горе ще прегреят от обаждания.

— Каква работа имаме тази сутрин? — смених темата аз.

— Тази нощ е станала автомобилна катастрофа на Мидлотиън Търнпайк. Пътникът и шофьорът са убити. Има доклади за огледи, а Димайо вече работи над тях. Няма нищо друго, освен това.

— То е достатъчно — заявих аз. — На дело съм в съда.

— Мислех, че си на почивка.

— И аз така мислех.

— Говоря сериозно. Не те оставиха да си починеш. И какво? Трябваше да се върнеш от Хилтън Хед, а?

— Заради съдията Боулс.

— Хм! — реагира Филдинг с отвращение. — Колко пъти вече ти е погаждал този номер? Мисля, че чака да разбере свободните ти дни, за да реши на коя дата да насрочи делото и така да ти провали напълно живота. И какво става? Ти си вдигаеш партакешите и се връщаш тук, а половината от времето той си води делото сам.

— Обади се по пейджъра — обясних му аз.

— А можеш да си представиш какво ще правя аз. — Той посочи книгата, които се издигаха на купчини върху бюрото му. — Толкова съм изостанал, че ми трябва огледало за обратно виждане.

— Спокойно, няма да се заяждам с теб.

Сградата на съда „Джон Маршал“ беше на десет минути път пеша от новите ни помещения и сметнах, че е добре да повървя. Утрото беше слънчево, а въздухът — прохладен и чист. Вървах по тротоара на Лий стрийт и завих на юг по Девета улица, като минах покрай полицейското управление с чанта на рамо, а под мишницата си носех бележника, който се разтваряше като хармоника.

Делото тази сутрин беше свързано с един спекулант на наркотици, който беше убил свой конкурент. Затова се изненадах, когато видях най-малко една дузина репортери на третия етаж пред вратата на съдебната зала. В началото си помислих, че Роуз е сбъркала датата в моя график, защото не ми се беше случвало досега медиите да проявяват интерес към мен.

Но щом ме съзряха, журналистите хукнаха към мен с телевизионни камери на рамене, с насочени микрофони, а светкавиците на фотоапаратите лудо засвяткаха. В началото се стреснах, след това се ядосах.

— Доктор Скарпета, какъв е вашият отговор на писмото на Кари Гретхен? — попита един репортер от Шести канал.

— Не коментирам — казах аз и се втурнах към прокурора от Британската общност, който ме беше извикал тук да свидетелствам по делото.

— Какво ще кажете за твърденията, че това е заговор?

— Между вас и вашия любовник от ФБР?

— Бентън Уесли е, нали?

— Каква е реакцията на вашата племенница?

Шмугнах се покрай някакъв фоторепортер и нервите ми се изпънаха като изтънели електрически жици, а сърцето ми заби до пръсване. Затворих се в малката стая без прозорци за свидетелите и седнах на един дървен стол. Чувствах се като глупачка, уловена в капан, и се чудех как съм могла да бъда толкова наивна и да не се досетя, че може да се случи такова нещо след това, което Кари бе направила. Отворих бележника хармоника и започнах да преглеждам разните рапорти и диаграми, като се опитвах да си представя входните и изходни отвори на раните и кои от тях може да са били фатални. Стоях почти половин час в помещението, където не влизаше въздух, докато прокурорът от Британската общност ме откри. Поговорихме няколко минути, преди да седна на свидетелската скамейка.

Предварително подготвеният план в коридора малко преди това беше постигнал своята цел и аз разбрах, че започвам да изневерявам на своето аз, за да оцелея след това безскрупулно попъзновение върху собствената ми личност.

— Доктор Скарпета — заговори адвокатът Уил Лампкин, който години наред се бе мъчил да докаже, че е по-добър от мен, — колко пъти сте свидетелствала в този съд?

— Възраждам! — скочи прокурорът от Британската общност.

— Възражението се отхвърля — каза съдията Боулс, моят „почитател“.

— Не съм ги броила — отговорих аз.

— Но сигурно можете да ни кажете поне приблизително. Повече от двадесетина пъти ли? Повече от сто? Или милион пъти?

— Повече от стотина — казах аз и усетих жаждата му за кръв.

— И винаги сте казвала истината на съдебните заседатели и съдиите?

Лампкин се разхождаше бавно. Престорено почитание се бе изписало по червендалестото му лице, а ръцете му бяха кръстосани на гърба.

— Винаги съм казвала истината — отговорих аз.

— А не смятате ли, че е малко непочтено, доктор Скарпета, да спите с агент от ФБР?

— Възрабявам! — Прокурорът от Британската общност отново бе скочил на крака.

— Възражението се приема — кимна съдията, като гледаше към Лампкин, а всъщност го насърчаваше. — Какво целите с това, господин Лампкин?

— Искам да кажа, Ваше Благородие, че това е конфликт на интереси. Всеизвестно е, че доктор Скарпета има интимна връзка най-малко с един полицейски служител, с който е работила по някои дела и е повлиявала на полицейските власти, както например, на тези от ФБР, така и на Отряда за бързо реагиране, когато е ставало дума за кариерата на нейната племенница.

— Възрабявам!

— Възражението се отхвърля. Моля ви, говорете по същество, господин Лампкин — каза съдията, като се пресегна към чашата с вода, взе я и отпи глътка.

— Благодаря ви, Ваше Благородие — изрече Лампкин с пресилено почитание. — Опитвам се да илюстрирам тук един стар начин на действие.

Четиримата бели и осемте чернокожи стояха смирено на скамейките за съдебните заседатели и поглеждаха ту към Лампкин, ту към мен, като че гледаха тенисмач. Някои от тях се бяха намръщили. Един си чоплеше нокътя, а друг изглеждаше задрямал.

— Доктор Скарпета, не е ли вярно, че имате склонност да изопачавате ситуацията, както ви е изгодно?

— Възрабявам! Той тормози свидетелката.

— Възражението се отхвърля — каза съдията. — Доктор Скарпета, моля ви, отговорете на въпроса.

— Не, въобще нямам такава склонност — отговорих развълнувано и погледнах към съдебните заседатели.

Лампкин взе една страница от някакъв вестник на масата, където седеше неговият провинил се деветнадесетгодишен клиент.

— Според този сутрешен вестник — побърза да продължи Лампкин, — манипулирате полицейските служители от години...

— Ваше Благородие! Възраждам! Това е скандално!

— Възражението се отхвърля — заяви студено съдията.

— Тук е написано черно на бяло, че сте била в заговор с ФБР да изпратите една невинна жена на електрическия стол!

Лампкин се приближи до съдебните заседатели и размаха пресниманата статия в лицата им.

— Ваше Благородие, за бога! — провикна се прокурорът от Британската общност. Пот бе избила през сакото на костюма му.

— Господин Лампкин, моля ви, продължете с разпита на свидетелката — каза съдията Боулс на неестествено пълния, дебеловрат Лампкин.

Това, което казах за разстоянието и траекториите и че жизненоважни органи са били засегнати от десетмилиметрови куршуми, остана замъглено в съзнанието ми. Не си спомнях почти нито дума, докато слизах по стълбите на съда и вървах бързо, без да поглеждам никого. Двама упорити репортери вървяха след мен до половината на сградата, но накрая се върнаха, като разбраха, че е полесно да разговарят с камък. Непочтеността на това, което се случи на свидетелската скамейка, не можеше да се опише с думи. Кари беше изпитала желание да стреля и само след едно малко гръмване се бях почувствала наранена. И знаех, че тази рана никога няма да заздравее.

Отключих задната врата на сградата, където работех, замижах на блесналата слънчева светлина и влязох в прохладния сенчест паркинг. Отворих вратата към вътрешността и почувствах облекчение, като видях, че Филдинг се задава по коридора. Беше облечен с чисти операционни дрехи. Предположих, че са докарали пак някой мъртвец.

— Всичко наред ли е? — попитах аз, докато прибирах слънчевите си очила в чантата.

— Имаме една самоубила се в Поухатън. Петнадесетгодишно момиче се застреляло в главата. Доколкото разбрах, бащата ѝ забранил да се вижда с приятеля си. Изглеждаш ужасно, Кей.

— Преживях нещо като нападение на акула.

— О! Тия проклети адвокати! Кой беше този път?

Беше готов да набие някой.

— Лампкин.

— О, добрият стар Лампкин Змиорката! — Филдинг ми стисна рамото. — Всичко ще се оправи. Повярвай ми. Наистина ще се оправи. Трябва само да обърнеш гръб на мръсотията и да продължиш работата си.

— Знам — усмихнах се аз. — Ще бъда в стаята за оглед на трупове, ако ти потрябвам.

Самотната работа по обработката на костите беше за мен като някакво облекчение, защото не исках никой от моя екип да забележи депресията и страха ми. Запалих лампите и затворих вратата след себе си. Облякох халата си върху дрехите и си сложих два чифта предпазни ръкавици, после включих електрическата печка и вдигнах капака на тенджерата. Костите бяха продължили да се оголват, след като си бях отишла миналата вечер. Разбърках ги с дървената лъжица. Застлах масата с найлонов чаршаф. Черепът беше разрязан с трион по време на аутопсията и аз внимателно вдигнах от хладката мазна вода калвария^[3] и лицевите кости заедно със споените за тях зъби. После ги оставих на чаршафа да изсъхнат.

Предпочитах дървения инструмент за притискане на езика назад, вместо пластмасовата шпатула, за да изстържа тъканта от костта. Металически инструменти не можеха да се използват, защото имаше опасност да повредим нещо, ако открием наистина следи от насилие. Работех много внимателно, като отлепах и свалях тъканта, докато останалите части от скелета се варяха на бавен огън в тенджерата. Два часа ги чистих и плакнах, докато ме заболяха китките и пръстите. Пропуснах обяда си впрочем, дори не се сетих за него. Към два часа следобед открих някаква драскотина по костта в областта на слепоочието, където бях забелязала и кръвоизлива, затова спрях и погледнах с недоумение.

Придърпах операционните лампи по-близо и масата бе заляна със светлина. Драскотината по костта беше права, дълга не повече от

два сантиметра и половина и толкова повърхностна, че човек можеше лесно да не я забележи. Бях виждала драскотини като тази само по черепите на хора от деветнадесети век, които са били скалпирани. В такива случаи драскотините и резките невинаги бяха по слепоочната кост, но това всъщност не значеше нищо.

Скалпирането не беше истинска хирургическа процедура и всичко беше възможно. Въпреки че не бях намерила доказателства, че на жертвата от Уорънтън липсват части от скалпа и косата, не можех да се закълна в това. Разбира се, когато я намерихме, главата не беше останала непокътната, а един трофеен скалп можеше да обхваща по-голямата част от черепа, но би могло да значи и че е изскубнат само кичур коса.

Използвах кърпа, за да вдигна пейджъра, защото не можех да докосна нищо чисто с ръцете си. Звъннах на Марино. Десет минути го чаках да се обади, докато продължавах да чегъртам внимателно черепа. Но не открих други следи. Това, разбира се, не значеше, че не е имало и други драскотини, тъй като най-малко една трета от двадесет и двете кости на черепа бяха изгорели. Напрягах си ума, за да реша какво да направя. Свалих си ръкавиците и ги хвърлих в боклука, после започнах да прелиствам тефтера с адресите, който бях извадила от чантата си, когато Марино се обади.

— Къде си, дявол да те вземе? — попитах го аз, тъй като стресът отделяше вече токсини в тялото ми.

— В ресторанта „Либърти Валанс“.

— Благодаря ти, че ми се обади толкова бързо — казах раздразнено.

— Господи, докторе! Може би сигналът се е изгубил някъде в ефира, защото чак сега го чух. Какво, по дяволите, има?

Чувах далечната глъчка на хора, които пиеха и се наслаждаваха на храната, която със сигурност беше много тежка и обилна, но си заслужаваше да я ядеш.

— От обществен телефон ли се обаждаш? — запитах аз.

— Да, днес ми е свободен ден, казвам го само за сведение.

Той отпи глътка от нещо, което предположих, че е бира.

— Трябва да отида във Вашингтон утре. Нещо важно се появи.

— О! Неприятно ми е, че го чувам.

— Открих още нещо.

— Ще ми го кажеш ли или ще ме караш да не спя цяла нощ и да се разхождам нагоре-надолу?

Беше пил и не исках да говоря с него за това сега.

— Слушай, можеш ли да дойдеш с мен, в случай че доктор Веси пожелае да ни приеме?

— Онзи специалист по костите от института „Смитсониън“ ли?

— Ще се обадя в дома му, като приключим разговора с теб.

— Утре също ми е свободен ден, така че смятам да те вмества някак в графика си.

Не казах нищо, само гледах врящата вода. Намалих малко градусите.

— Искам да кажа, че можеш да разчиташ на мен — изломоти Марино, като пак преглътна нещо.

— Ела у нас. В девет сутринта.

— Ще дойда точно на часа.

След това се опитах да се свържа с дома на доктор Веси Бетесда. Той се обади при първото позвъняване.

— Слава богу! Алекс? Обажда се Кей Скарпета.

— О! Как си?

Той беше винаги малко отнесен, за разлика от обикновените хора, които не прекарваха живота си да сглобяват отново костите на мъртъвци. Доктор Веси беше един от най-добрите съдебномедицински антрополози в света и ми бе помагал много пъти преди това.

— Ще се почувствам по-добре, ако ми кажеш, че ще бъдеш в града утре — казах аз.

— Ще съм на железопътната линия както винаги.

— Имам един труп с драскотина от порязване на черепа. Нуждая се от твоята помощ. Научи ли вече за пожара в Уорънтън?

— Не може човек да е в пълно съзнание и да не научи за това.

— Добре. Тогава значи разбираш.

— Няма да дойда до десет часа, защото няма места за паркиране — обясни той. — Открих онзи ден един свински зъб с алуминиево фолио, забито в него — продължи отнесено да обяснява с какво се занимава. — Предполагам, че е от някакво свинско печено, заровено в задния двор на един човек. Следователят, разследващ смъртните случаи в Мисисипи, сметнал, че е от човек, застрелян в устата.

Той се закашля и силно прочисти гърло. Чух го, че и той пие нещо.

— Все още намират понякога мечи лапи — продължи той. — А повечето следователи не ги познават и мислят, че са човешки ръце.

— Знам, Алекс — казах аз, — нищо не се е променило.

[1] Зип код — код с пет или девет цифри след адреса. — Б.пр. ↑

[2] Кънеган — главният герой от филма „Кънеган и варварите“.
— Б.пр. ↑

[3] Калвария — черепните кости. — Б.пр. ↑

8.

Марино спря пред къщата ми рано, в девет без четвърт сутринта, защото искаше да пие едно кафе и да хапне нещо. Официално той не беше на работа и бе облечен със сини джинси, спортна фланелка с емблемата на полицията в Ричмънд и каубойски ботуши, които вече си бяха изпели песента. Беше пригладил назад малкото си черна коса, пощадена от годините, имаше коремче, придобито от пиенето на бира, и приличаше на стар ерген, който се кани да води някоя жена в пивницата на Били Боб.

— На родео ли си тръгнал? — запитах го, като му отворих да влезе.

— Защо винаги намираш начин да ме поднасяш?

Той ме погледна вкиснато, но това въобще не ме трогна, защото той не го приемаше на сериозно.

— Е, мисля, че изглеждаш много готино, както би казала Луси. Имам кафе и гранола^[1].

— Колко пъти да ти казвам, че не ям от тия гадни птичи семена — измърмори той и влезе след мен в къщата.

— Аз пък не пека сандвичи с месо и яйца.

— Да, но ако го правеше, нямаше да седиш толкова вечери сама.

— Не съм и помисляла за това.

— Каза ли ти ученият от „Смитсониън“ къде да паркираме там? Защото паркингите във Вашингтон са кът.

— В целия окръг ли? Президентът трябва да направи нещо по този въпрос.

Седяхме в моята кухня. Слънцето беше позлатило прозорците, а на юг се виждаше реката, която проблясваше през дърветата. Бях спала по-добре миналата нощ. Мозъкът ми явно е бил толкова претоварен, че просто е изключил! Не си спомнях да съм сънувала нещо и бях благодарна за това.

— Имам няколко пропуска за паркиране от последния път, когато Клинтън беше в града — похвали се Марино, докато пиеше кафето си.

— Издадени са от администрацията на кмета.

Той ми наля кафе и плъзна чашата към мен, като халба бира на бар.

— Предполагам, че с твоя мерцедес и тези отличителни знаци, ченгетата може да помислят, че имаш дипломатически имунитет или нещо подобно — продължи той.

— Смятам, че си виждал металните скоби, които поставят върху джантите на някои коли там.

Разрязах на две едно кръгло хлебче поръсено с маково семе, след това отворих хладилника да видя какво има в него.

— Швейцарско сирене, сирене чедър от Върмонт и италианска шунка с подправки. — Издърпах още една пластмасова поставка от хладилника. — И „Пармеджан реджано“^[2], което може да се е развалило. Извинявай. Мисля, че имам мед, ако предпочиташ.

— А имаш ли лук от Видалия? — попита той, като погледна през рамото ми.

— Имам.

— Швейцарско сирене, италианска шунка и филийка лук е точно това, което препоръчва докторът — пошегува се Марино. — Ето това се казва закуска.

— Но никакво масло. Все някъде трябва да тегля чертата, за да не се чувствам после виновна за внезапната ти смърт.

— Добре е да сложиш и от пикантната горчица — каза той.

Намазах жълтата горчица с подправките, после прибавих сухото италианско сирене и лука с швейцарското сирене отгоре и докато фурната на тостера загрее, почувствах вълчи апетит. Направих същата комбинация и за себе си и върнах гранолата обратно в консервената кутия. Седнахме на кухненската маса, пихме колумбийско кафе и ядохме, докато слънчевата светлина обагри цветята в моя двор в трептящи краски, а небето стана искрящо синьо. Към девет и половина бяхме на магистрала Норт 1–95. Нямаше голямо движение до Куантико.

Когато минах покрай отклонението за академията на ФБР и базата на Флотския корпус, ме обхвана носталгия по миналите дни. Спомних си за връзката ми с Бентън, когато беше още в началото. Бях неспокойна, но горда с постиженията на Луси в полицейската академия, която си бе останала същият строго ориентиран

политически клуб само за мъже, какъвто е била още от времето на управлението на Хувър^[3].

Само че сега предразсъдъците и боричкането за власт бяха поприкрити. Нейните хора дебаркираха нощем, завладяваха съдебни институции, придобиваха влияние, където можеха, и се стремяха всячески да се превърнат в официалната федерална полиция на Америка.

Такива констатации ми действаха угнетяващо и оставах предимно неизказани, защото не исках да обидя обикновения агент, който работеше неуморно по улиците и бе отдал сърцето си на това, което смяташе за свое благородно призвание. Почувствах, че Марино ме гледа, докато изтръсква пепелта от цигарата си през прозореца.

— Знаеш ли, докторе — заговори той, — може би трябва да напуснеш.

Той имаше предвид дългогодишната ми служба като съдебномедицински патолог — консултант на Федералното бюро.

— Знам, че ползват други съдебни лекари напоследък — продължи той. — Викат ги за някои следствия, вместо да извикат теб. Да си го кажем открито, не си ходила в Академията повече от година и не са те викали наскоро. Не искат да имат работа с теб заради това, което погодиха на Луси.

— Не мога да напусна — казах аз. — Защото не работя за тях, Марино. Работя за полицаи, които имат нужда от помощ при следствията, и се обръщат към Федералното бюро. В никой случай няма да напусна сама. Нещата се движат в омагьосан кръг. Директори и главни следователи идват и си отиват. Може би всичко отново ще си дойде на мястото. И ти си техен консултант, но май и теб не те викат вече.

— Да. Мисля, че и аз съм подложен на същото като теб.

Той изхвърли угарката от цигарата си и тя излетя зад нас, отнесена от движещата се кола.

— Има нещо гнило, нали? Да ходиш там, да работиш с добри хора в заседателната зала, а после да си пиеш бирата. Ако искаш да знаеш, всичко после се стоварва върху мен. Хората мразят ченгетата, а ченгетата мразят тях. Когато започнах работа, старите хора, децата и родителите се радваха, като ме видеха. Бях горд, като обличах униформата си. Лъсках си обувките всеки ден. А сега, след двадесет

години работа, хвърлят тухли по мен, а гражданите дори не ми отговарят, като им кажа добро утро. Скъсах си задника от работа цели двадесет и шест години, а ме повишиха само в капитан и ме направиха началник на бюро за обучение на кадри.

— Но това вероятно е мястото, където можеш да свършиш най-добра работа — напомних му аз.

— Да, но не затова ме навряха там.

Той гледаше навън през прозореца как прелитат зелените надписи на магистралата.

— Пратиха ме в глуха линия, като се надявах, че ще побързам да се пенсионирам или ще умра. И трябва да ти кажа, докторе, че много мисля за това. Ще излизам с лодката, ще ходя на риболов, ще пътувам с караваната по пътищата, а може и да отида на запад да видя Големия Каньон, Йосемити, езерото Тахо и всички онези места, за които много съм слушал. Но когато се стигне дотам, няма да знам какво да правя със себе си. Затова си мисля, че ще пукна на поста си.

— Но това няма да стане скоро — успокоих го аз. — А като се пенсионираш, можеш да направиш като Бентън.

— Моите почитания, но не ме бива за консултант — възрази той. — Пък и правният институт и компанията Ай Би Ем няма да назначат простосмъртен като мен. Независимо от познанията ми.

Не му възразих и не казах нито дума повече, защото с редки изключения това, което казваше, беше вярно. Бентън беше хубав мъж, изискан и вдъхваше респект, като влезеше някъде, но това всъщност беше единствената разлика между него и Пийт Марино. И двамата бяха честни, състрадателни, специалисти в своята област.

— Добре, а сега трябва да тръгнем по триста деветдесет и пето отклонение и да се насочим към Конститушън — мислех аз на глас, като гледах пътните знаци и не обръщах внимание на бързо преминаващите край бронята ми шофьори, които ме изпреварваха, защото позволената скорост не им се струваше достатъчно висока. — Не искам да се отдалечим много и да се отзовем на Мейн авеню, правила съм го и друг път. — Дадох мигач за десен завой. — Обикновено в петък вечер, когато идвах да видя Луси.

— Хубав път, на който могат да ти задигнат колата — каза Марино.

— Веднъж едва не го направиха.

— Наистина ли? — Той ме погледна.

— Започнаха да обикалят около колата ми, а аз дадох газ.

— Прегази ли някой?

— За малко.

— Щеше ли да избягаш след това, докторе? Искам да кажа, ако беше прегазила някой от тях?

— След като повечето от дванадесетина от тези хлапаци си отидоха...

— Искам да ти кажа нещо — заговори той, като гледаше в краката си. — Те не струват много.

Петнадесет минути по-късно бяхме на Конститушън, като минахме покрай Министерството на вътрешните работи, паметника на Вашингтон и Мол^[4], където бяха издигнати павилиони за някакво честване, посветено на изкуството на афроамериканците. Амбулантни търговци продаваха раци от Източното крайбрежие и спортни фланелки в задната част от малки камиони. Тревата между павилионите беше покрита с боклуците от предишния ден и всяка минута някоя линейка префучаваше с включени сирени. Обиколихме в кръг няколко пъти. Институтът „Смитсоновиън“ се извиваше в далечината като тъмночервен дракон. Не можехме да намерим място за паркиране. Типичното тук беше, че улиците бяха еднопосочни или изведнъж спираха в средата пред някое празно заградено място, други пък бяха преградени с бариери. Забързаните пешеходци не се отстраняваха, дори ако заради тях имаше опасност да ни блъсне някой автобус зад нас.

— Ще ти кажа какво мисля, че трябва да направим — казах аз, като се върнах на Вирджиния авеню. — Ще спрем на охраняем паркинг при Уотъргейт и ще вземем такси.

— Кой, дявол да го вземе, би искал да живее в такъв град? — каза Марино раздражено.

— Много хора, за съжаление.

— А всъщност, това е едно шибано място. Добре дошли в Америка!

Униформеният пазач при Уотъргейт беше много любезен и изглежда не го сметна за необичайно, когато му оставих колата си и го помолих да извика такси. Моят ценен товар беше на задната седалка, опакован в здрава картонена кутия, напълнена със стиропорни топчета.

Таксито ни остави с Марино на ъгъла на Дванадесета улица и Конститушън, малко преди дванадесет на обяд, а ние се качихме по стълбите на Националния природонаучен музей, на които стояха много хора. Охраната беше удвоена след бомбения атентат в Оклахома, а пазачът ни уведоми, че доктор Веси трябва да слезе долу, за да ни придружи по стълбите.

Докато чакахме, разгледахме набързо едно изложение наречено „Съкровищата на морето“. Видяхме някакви стриди с пипала от Атлантическия океан и риби с формата на скорпиони от Тихия океан. Черепът на един динозавър ни гледаше от стената. Имаше змиорки, риби и раци в стъкленици и три охлюва, които пълзят по дърветата, както и един морски гущер мозазауер, намерен в някакъв варовиков пласт в Канзас. Марино беше започнал вече да се отегчава, когато лъскавите месингови врати на асансьора се отвориха и доктор Алекс Веси излезе от него. Той се беше променил малко, откакто го бях виждала за последен път, но си беше все така кокалест, с побелели коси и замислени очи, които като тези на повечето гении бяха винаги насочени някъде другаде. Лицето му бе загоряло от слънцето и изглеждаше малко по-набръчкано. Носеше все същите очила с дебели черни рамки.

— Имаш много здрав вид — казах му аз, когато се здрависахме.

— Току-що се връщам от почивка. Бях в Чарлстън. Предполагам, че си ходила там, нали? — попита той, докато тримата се качвахме в асансьора.

— Да — отговорих аз. — Познавам много добре директора там. Помниш ли капитан Марино?

— Разбира се.

Качихме се на три нива над африканския слон от джунглата, който тежеше осем тона, в ротондата^[5]. Гласовете на децата стигаха до нас като димни колони. Музеят беше всъщност малко по-голям от огромен гранитен склад. Около тридесет и няколко хиляди човешки скелета бяха поставени в зелени дървени шкафове, високи от земята до тавана. Това беше рядка колекция, използвана за изучаване предимно на американските индианци, чиито наследници наскоро бяха решили да вземат обратно костите на своите прадеди. Бяха прокарали закон и Веси имаше големи трудности в Конгреса на САЩ, тъй като работата,

която беше вършил през половината си живот, беше на път да бъде изнесена и върната обратно в не толкова Дивия вече Запад.

— Назначихме персонал, който се занимава с връщането на костите и събира сведения, за да ги предаде на една или друга племенна група — разказваше той, докато вървахме по пълния с хора, сумрачен коридор. — Съответните племена трябва да бъдат информирани какво имаме тук и сега вече ще зависи само от тях да решат какво ще правят. След няколко години нашият материал може да бъде върнат обратно в земята само за да бъде изровен отново от археолозите през следващия век, поне така предполагам. — Той продължаваше да говори, докато вървахме. — Всички са много ядосани напоследък и не разбират колко много вредят на себе си. Ако не научаваме нещо от мъртвите, от кого друго ще го научим?

— Алекс, обясняваш ни познати неща — казах аз.

— Да, но ако е имало и някой мой пралядо в един от тези шкафове? — отвърна троснато Марино. — Мисля, че не одобрявам много тази работа.

— Въпросът е, че не знаем „кой“ е бил в тези шкафове. Не го знае и никой от хората, които се тревожат за прадедите си — заяви Веси. — Знам само че тези образци са ни помогнали да научим повече за болестите на американо-индианското население, а е съвсем ясно, че е от полза и за тези, които се чувстват застрашени сега. Е, стига по този въпрос, не ме карайте да започвам да говоря надълго за това.

Веси работеше в няколко малки съседни лаборатории, където имаше какво ли не, като се започне от черни барплотове и мивки и се свърши с книги, кутии с диапозитиви и специализирани списания. На разни места тук-там бяха изложени обичайните съсухрени глави и раздробени черепи, както и разни кости на животни, сметнати погрешно за човешки. На едно корково табло имаше големи, сърцераздирателни снимки от Уейко, където Веси беше прекарал седмици наред да открива и идентифицира разлагащите се изгорели тленни останки от сектата Клонка Давидова^[6].

— Дайте да видя какво имате за мен — каза Веси.

Поставих пакета върху плота и той преряза връвта с джобното си ножче. Стиропорът прошумя, докато вадох черепа, а после и много крехката част, в която се включваха лицевите кости. Поставих ги върху една чиста синя кърпа, а той запали някакви лампи и взе лупа.

— Точно тук — посочих му аз една тънка драскотина на костта — на мястото, където имаше кръвоизлив в областта на слепоочието. — Но около него плътта беше много изгоряла и не можах да разбера от какво нараняване може да се е получила. Нищо не предполагах, докато открих това по костта.

— Рязването е било в права линия — установи той, докато обръщаше бавно скалпа, за да го огледа под различни ъгли. — А сигурни ли сме, че не е направено случайно по време на аутопсията, когато черепът е бил обърнат назад, за да се свали горната част на скалпа?

— Сигурни сме — казах аз. — И както можеш да видиш, като доближиш двете части — казах аз, като поставих черепа обратно на мястото му, — драскотината е дълга около три сантиметра и девет милиметра и се намира до мястото, където черепът беше отворен по време на аутопсията. А от този ъгъл не може да се разбере нищо, ако човек не върне двете части обратно, където са си били. Виждаш ли?

Показалецът ми изведнъж започна да изглежда грамаден, като погледнах през лупата и му го посочих.

— Този разрез е вертикален, а не хоризонтален — уточних аз, за да подкрепя твърдението си.

— Права си — съгласи се той и по лицето му се изписа интерес. — Ако е последица от аутопсията, няма никаква логика, освен ако асистентът ти в моргата е бил пиан.

— Може ли да е някакво нараняване при отбрана? — предположи Марино. — Като например, някой да се е приближил към нея с нож. Сборичкали са се и той ѝ е порязал лицето?

— Това, разбира се, е възможно — каза Веси, като продължаваше да оглежда всеки милиметър от костта. — Но ми се струва странно, че този разрез е толкова фин и точен. И изглежда еднакъв на дълбочина от единия до другия край, което би било необичайно, ако някой размахва нож. Обикновено срязването на костта трябва да бъде по-дълбоко там, където острието се забива първо и по-плитко, като слиза надолу.

Той показва нагледно, като че замахваше с въображаем нож право надолу във въздуха.

— Трябва да не забравяме също, че много неща зависят от положението на нападателя спрямо жертвата, когато е била порязана

— уточних аз. — Дали жертвата е стояла права или е лежала на земята? Дали нападателят е бил пред или зад нея, от едната ѝ страна или над нея?

— Точно така — съгласи се Веси.

Той отиде при тъмния дъбов шкаф със стъклени врати и взе един стар череп от рафта. Донесе го при нас и ми го подаде, като показва една ясна, груба драскотина по лявата кост на темето и в областта на тила, както и една друга в лявата страна, високо над ухото.

— Ти питаше за скалпирането — каза ми той. — Този череп е на осем или деветгодишно дете, скалпирано, а после изгорено. Не мога да установя пола, но знам, че горкото хлапе е имало инфекция на крака. Затова той или тя не е могъл да бяга. Порязвания и драскотини като тази, са много типични за скалпирането.

Държах черепа и за момент си представих това, което Веси току-що бе разказал. Виждах треперещото ранено дете и кръвта, която се стича по земята, докато хората около него са пищели и са били избивани, а лагерът е бил обхванат от пламъци.

— Майната им! — промърмори Марино ядосано. — Как може човек да направи такова нещо на дете?

— Как е възможно въобще да се направи такова нещо? — запитах аз. А после добавих, като се обърнах към Веси: — Драскотината тук — показвах на черепа, който бях донесла — би ли била необичайна при скалпиране?

Веси си пое дълбоко въздух и бавно го изпусна.

— Знаеш ли какво, Кей — заговори той, — никога не може да се каже със сигурност. Зависи какво е ставало по това време. Имало е много начини, по които индианците са скалпирали враговете си. Кожата обикновено е била изрязвана с нож в кръг около скалпа и надолу по галейта^[7] и надкостницата, за да може лесно да се отдели от черепния свод. Някои скалпирания са били лесни, а други са включвали ушите, очите, лицето и врата. В някои случаи са били взимани по няколко скалпа от една и съща жертва, понякога може би само един кичур коса или малка част от кожата на главата е била смъквана. И накрая, а това обикновено го дават в старите филми-уестърни, жертвата е била хващана грубо за косата, а кожата е била отрязвана недодялано с нож или сабя.

— Трофеи — каза Марино.

— Да, но това е бил върховен символ за мъжко умение и смелост — обясни Веси. — Има, разбира се, традиционни, религиозни, а дори и медицински причини. А в твоя случай — добави той, като се обърна към мен, — знаем, че тя не е била скалпирана сполучливо, защото косата ѝ е останала, а мога да ти кажа също, че нараняването на костта ми се струва, като че е извършено преднамерено с много остър инструмент. Например, нож. Може да е било острие на бръснач, отварачка за консерви или дори нещо като скалпел. Направено е, когато жертвата е била жива, но това не е било причина за смъртта.

— Не, умряла е от раната на шията си — съгласих се аз.

— Не мога да открия никакви други порязвания, освен може би тук. — Той приближи лупата до лявата дъговидна кост на скулите. — Има нещо много тънко — промърмори той. — Прекалено е тънко, за да съм сигурен. Виждаш ли го?

Наведох се по-близо до него, за да го видя.

— Може би — казах аз. — Почти като нишка от паяжина на паяк.

— Точно така. Толкова е тънко. Може да не е нищо важно, но интересното е, че е направено под същия ъгъл като другата рязка. Вертикално, вместо хоризонтално или наклонено.

— Започва да изглежда налудничаво — каза Марино, намеквайки за нещо злокобно. — Искам да кажа, не че желая да ви обиждам, но стига сме го усуквали. За какво говорим тук? Че някоя катерица е прерязала гърлото на тази жена и после е обезобразила лицето ѝ ли?

— Предполагам, че има и такава възможност — каза Веси.

— Да, но да обезобразиш нечие лице, сигурно има някаква лична причина — продължи Марино. — Освен ако е дело на някой откачен тип, но няма убийци, които обезобразяват лицата на жертвите си, с които не са имали никаква връзка.

— По принцип е така — съгласих се аз. — В моята практика това не се е оказвало вярно, когато нападателят е бил много неорганизиран, а впоследствие става ясно, че е бил психопат.

— Този, който е подпалил фермата на Спаркс, е бил всичко друго, но не и неорганизиран — заяви Марино.

— Значи допускате, че това може да е убийство от по-интимно естество? — запита Веси, докато оглеждаше черепа с лупата.

— Трябва да допускаме всичко — казах аз. — Ако не за друго, най-малкото за това, че не мога да си представя защо Спаркс ще убие конете си.

— Може да ги е убил, за да не го обвинят в убийство — каза Марино. — И хората да кажат същото, което спомена и ти сега.

— Алекс — заговорих аз, — този, който ѝ е причинил това, е направил всичко възможно никога да не открием белега от порязването. Ако стъклената врата не е паднала върху нея, вероятно наистина нямаше да остане нищо, което да ни насочи към някаква следа за това, което се е случило. Ако не бяхме открили някаква тъкан, нямаше да разберем, че е била мъртва преди пожара, защото нямаше да можем да измерим нивото на въглеродния окис. И какво щеше да стане? В съдебномедицинското заключение щеше да пише, че е нещастен случай, освен ако докажехме, че е умишлен палеж, което досега не успяхме да направим.

— Не се съмнявам, че това е класически случай на прикриване на убийство посредством умишлен пожар.

— Тогава защо, дявол да го вземе, ще се бави той да я порязва? — запита Марино. — Защо, след като я е убил, не е подпалил къщата и не е избягал презглава? Когато такива откачени обезобразяват някого, обикновено искат хората да видят какво са направили. По дяволите, та те оставят на показ труповете в някой парк, в подножието на някой хълм близо до път, на алея, където хората бягат за здраве, в средата на някоя всекидневна, точно там, където всички могат да го видят.

— Може би този човек не е искал да видим това — предположих аз. — Много е важно сега да не разбере, че си е оставил подписа. Мисля, че трябва да започнем да го издирваме по компютрите, колкото и трудна работа да е това, за да видим дали нещо, макар и съвсем малко, не наподобява друг случай.

— Ако ще го правиш, трябва да привлечеш страшно много хора — каза Марино. — Програмисти, аналитици, хората, които отговарят за компютрите във ФБР и големите полицейски управления като тези в Хюстън, Лос Анджелис и Ню Йорк. Но ти гарантирам, че все някой ще се раздрънка и тази гадост веднага ще излезе в пресата.

— Не е наложително — отвърнах аз. — Зависи кого ще повикам.

Взехме такси на Конститушън, казахме на шофьора да кара към Белия дом и да мине за по-пряко покрай блок шестстотин на Пета улица. Смятах да заведе Марино в ресторанта „Олд Ебит Грил“ и тъй като беше пет и половина следобед, не се наложи да чакаме на опашка. Настаниха ни в зелено сепаре с кадифени канапета. Винаги съм обичала ресторанти със стъклописи, огледала и месингови газови лампи, в които потрепкват пламъчета. Костенурки, глигани и антилопи бяха наредени над бара, а барманите изглежда нямаха време да си почиват, независимо по кое време на деня беше.

Един изискан наглед съпруг и съпругата му зад нас разговаряха за някакви билети за Центъра „Кенеди“ и за сина им, който влязъл в „Харвард“ през есента, а двама млади мъже обсъждаха как могат да минат обяда си към служебните разходи. Сложих картонената кутия до мен на седалката. Веси я беше увил с километрична връв.

— Мисля, че трябваше да поискаме маса за трима — пошегува се Марино, като гледаше кутията. — Сигурна ли си, че няма да се размърди? Ами ако някой я подуши?

— Тя не смърди — отговорих аз и отворих листа с менюто. — И смятам, че е разумно да сменим темата на разговора, за да можем все пак да ядем. Бъргърите тук са толкова хубави, че дори и аз се изкушавам от време на време да си поръчвам от тях.

— Търся рибни ястия — каза той с голямо умиление. — Дали сервират риба тук?

— Върви по дяволите, Марино!

— Добре де, успя да ме убедиш. Ще си поръчам същото. Нека бъдат бъргъри. Искан ми се да е вече вечер, за да мога да си пийна една бира. Цяло мъчение е да дойдеш на такова място и да не пиеш „Блек Джак“ или голяма бира в изстудена халба. Обзалагам се, че тук правят и „Минт джулеп“^[8]. Не съм пил от него, откакто ходех с онова момиче. Сабрина от Кентъки. Помниш ли я?

— Може би, ако ми я опишеш — казах аз разсеяно, като се оглеждах наоколо и се опитвах да се отпусна.

— Обикновено я водех в бара на служителите от ФБР. Ти беше там веднъж с Бентън, аз дойдох при вас и ви запознах. Тя имаше червеникаворуси коси, сини очи и хубава кожа. Обичаше да кара ролкови кънки като състезателка.

Нямах никаква представа за кого говореше.

— И така — той все още проучваше менюто, — връзката ни не продължи дълго. Мисля, че тя нямаше дори да ме погледне, ако няхах камион. Като седи високо в кабината на шофьора, човек можеше да си представи, че маха с ръка на всички от празнично украсените коли на парада „Роуз Боул“^[9].

Започнах да се смея, но безизразното му изражение само влоши нещата. Смях се толкова много, че ми потекоха сълзи от очите, а келнерът реши да дойде по-късно. Марино изглеждаше раздразнен.

— Какво ти става?

— Мисля, че просто съм изморена. Ако искаш бира, поръчай си. Днес ти е почивен ден, пък и нали аз шофирам.

Това значително подобри настроението му и малко по-късно той вече допиваше халбата си бира „Самюел Адамс“, докато сервираха неговия бургър с швейцарско сирене и моята пилешка салата „Цезар“. Известно време ядохме и почти нищо не си казвахме, за разлика от хората около нас, които разговаряха високо и непрекъснато.

— Казах ѝ, искаш ли да хапнем навън на рождения ти ден? — разправяше един бизнесмен на някакъв друг до него.

— И жена ми е същата — отговори другият, докато дъвчеше. — Държи се така, като че никога не я вода никъде. Дявол да го вземе, та ние излизаме почти всяка седмица да вечеряме навън.

— Убедих се по телевизионния канал на Опра, че десет на сто от хората имат повече пари, отколкото са им нужни — споделяше една възрастна жена с приятелката си, чиято сламена шапка беше окачена на закачалката пред тяхното сепаре. — Не е ли безумие?

— Не се учудвам ни най-малко. И това е като всичко останало в наше време.

— Тук имат охраняем парк — каза единият от бизнесмените. — Но аз обикновено си ходя пеша.

— А вечерно време?

— Ами! Шегуваш ли се? Във Вашингтон? Не, освен ако един ден реша, че ми се иска да умра.

Извиних се и слязох долу по стълбите до женската тоалетна, която беше обширна и облицована със светлосив мрамор. Нямаше никой там и си измих ръцете и лицето, без да се притеснявам. Опитах се да се обадя на Луси от мобифона, но сигналът като че се удряше в

стените и се връщаше обратно. Затова използвах обществения телефон и бях страшно доволна, като я заварих вкъщи.

— Опаковаш ли си багажа? — попитах аз.

— Чуваш ли ехото?

— Май да.

— Е, аз го чувам. Би трябвало да видиш празното жилище.

— Та като заговорихме за това, кажи, приемаш ли гости?

— Къде си? — В гласа ѝ прозвуча съмнение.

— В „Олд Ебит Грил“. По-точно, на обществения телефон долу при тоалетните. Ходихме с Марино тази сутрин в музея „Смитсониън“, за да се срещнем с Веси. Искам да се отбия и при теб. Не само за да те видя, но и да поговорим по един въпрос.

— Добре — каза тя. — Ние няма да излизаме.

— Да донеса ли нещо?

— Да. Нещо за ядене.

Нямаше смисъл да взимам колата си, защото Луси живееше в северозападната част на града, близо до Дюпонт Съркъл, където беше трудно да се паркира, както впрочем и навсякъде другаде. Марино подсвирна на едно такси пред ресторанта и спирачките му изскърцаха. Побързахме да се качим. Следобедът беше спокоен. Над покривите и игрищата се вееха знамена и не се чуваха алармени системи на коли. Трябваше да минем край университета „Джордж Вашингтон“ и специализирания ресторант за бифтеци „Риц & Блеки“, за да стигнем до жилището на Луси и Джанет.

Районът беше бохемски, предимно за педерастички, със затъмнени барове като „Файърплейс“ (Камината) и „Мистър Пи“, а там винаги беше пълно с мъже — културисти с татуировки по телата. Знаех това, защото много пъти в миналото бях посещавала племенницата си. Забелязах, че магазинът за списания за лесбийки се беше преместил и сега изглежда там имаше нов магазин за питателна храна близо до „Бъргър Кинг“.

— Може да ни оставите тук — казах на шофьора.

Той пак натисна рязко спирачките и се отклони, за да спре до бордюра.

— По дяволите! — изруга Марино, когато синьото такси потегли.

— Мислиш ли, че има американци в този град?

— Ако нямаше градове като този, които не са само американски, ти и аз нямаше да бъдем тук — напомних му аз.

— Да си италианец е нещо по-различно.

— Наистина ли? Различно от какво? — попитах аз, като стигнахме до блок две хиляди на Пи стрийт и влязохме във „Вашингтонско кафене“.

— От тях — отговори той. — И то дори само за това, че когато нашите хора слязат от парахода на Елис Айланд, веднага се научават да говорят английски. И не карат таксита, без да знаят къде, по дяволите, отиват. Слушай, това място изглежда много хубаво.

Кафенето беше отворено по двадесет и четири часа в денонощието, а във въздуха се носеше тежката миризма на задушен лук с говеждо. По стените бяха накачени реклами на сандвичи с агнешко, говеждо, домати и лук, зелени чайове, ливанска бира и една вестникарска статия в рамка, с която се хвалеха, че „Роулинг Стоунс“ са яли веднъж тук. Една жена метеше бавно помещението, като че това бе задачата на живота ѝ. Тя не ни обърна никакво внимание.

— Успокой се — казах на Марино. — Всичко ще стане за нула време.

Той намери маса, където можеше да пуши, докато аз отидох при бара и проучих осветеното с жълта лампичка меню над скарата.

— Да? — каза готвачът, докато натискаше цвърчащото говеждо месо, чукаше го, режеше и хвърляше в него кафеникавия накълцан лук.

— Една гръцка салата — казах аз. — И пиле на скара с питка, и... Чакайте да видя — продължих да оглеждам менюто. — Смятам да поръчам и сандвич с кюфте. Мисля, че така го произнасяте.

— За вкъщи ли?

— Да.

— Ще ви извикам — каза той.

Жената продължаваше да мете.

Седнах при Марино. Имаше телевизор и той се бе загледал в „Стар Трек“. Нито картината, нито звукът бяха качествени.

— Няма да бъде същото, когато тя отиде във Филаделфия — заяви той.

— Няма да бъде.

Гледах, без да мърдам неясния образ на капитан Кърк, докато насочваше лазерната си пушка към някакво извънземно или нещо от

този род.

— Не знам — каза той, като подпря брадичка върху ръката си, издихвайки тютюневия дим. — Това не ми се струва много справедливо, докторе. Луси измисли целия софтуер и работи къртовски, за да го инсталира. Не ме интересува какво говори за преместването си, но мисля, че не ѝ се иска да ходи там. Явно е решила, че няма избор.

— Сигурна съм, че няма, ако иска да продължи по пътя, който си е избрала.

— По дяволите, мисля, че човек винаги има избор. Виждаш ли някъде пепелник?

Забелязах един пепелник на бара и му го донесох.

— Струва ми се, че сега ти станах съучастничка.

— Просто се заяждаш с мен, защото нямаш друга работа.

— Впрочем бих искала да постоиш малко с мен, ако нямаш нищо против — казах аз. — Май прекарвам половината от времето си да те развличам.

— Това е наистина смешно, като знам как прекарваш другата половина от него, докторе.

— Поръчката ви! — провикна се готвачът.

— Може ли да ми донесете и няколко от ония баклавички с шамфъстък?

— Не — казах аз.

[1] Гранола — вид тестена закуска със сусамено семе или мед и сушени плодове. — Б.пр. ↑

[2] Пармеджан реджано — сухо, твърдо италианско сирене от Парма. — Б.пр. ↑

[3] Хърбърт Хувър (1874–1964) — 31-ят президент на САЩ, управлявал по време на Голямата депресия от 1929 до 1933 г. — Б.пр. ↑

[4] Мол — градски търговски център. — Б.пр. ↑

[5] Ротонда — кръгла постройка, завършваща с купол. — Б.пр. ↑

[6] Клонка Давидова — религиозна секта, която извършва масови самоубийства в Уейко през 1993 г. — Б.пр. ↑

[7] Галея — съединителната тъкан и горната част с мускулите. — Б.пр. ↑

[8] Минт джулеп — коктейл от уиски, захар, мента и лед. — Б.пр. ↑

[9] Роуз Боул — футболен стадион в Пасадена, Калифорния, където студентите играят футболни мачове между колежа на новогодишния ден. — Б.пр. ↑

9.

Луси и Джанет живееха в апартамент в десететажна сграда, наречена „Уестпарк“, под номер две хиляди на Пи стрийт, на няколко минути път пеша от мястото, където бяхме. Постройката беше тухлена, жълто-кафява. Долу имаше химическо чистене, а наблизно се намираше една денонощна бензиностанция. Велосипеди бяха оставени на малките балкони, а млади наематели седяха навън и се наслаждаваха на изпълнената с приятни аромати нощ, като пиеха и пушеха, а някой свиреше мелодии на флейта. Един мъж без риза се пресегна и затвори някакъв прозорец. Звъннах на апартамент петстотин и три.

— Кой е? — прозвуча гласът на Луси по домофона.

— Ние сме — отговорих аз.

— Кои „вие“?

— „Ние“, с вечерята ви. Ще изстине.

Ключалката щракна и вратата се отвори, за да ни пропусне във фойето, откъдето се качихме на асансьора.

— Вероятно е можела да си купи таванско ателие в Ричмънд за наема, който плаща за жилището тук — каза замислено Марино.

— Около хиляда и петстотин на месец за двустайния им апартамент.

— Божичко! Как ще го плаща сега Джанет сама? Федералното бюро едва ли ѝ дава повече от четиридесет хиляди на година.

— Семейството ѝ има пари — казах аз. — Макар че не знам...

— Да ти кажа право, не бих искал да започвам работа в наше време. — Той поклати глава, докато вратите на асансьора се отваряха. — Навремето, когато бях в Джърси и още набирах опит като новак, с петнадесет хиляди щях да си живея царски цяла година. Нямахше толкова престъпления като сега, а хората бяха по-симпатични, дори в моя долнопробен квартал. А ето че сега сме тук, ти и твоят верен служител, и разследваме някаква нещастна жена, която е била обезобразена и изгорена в пожар, а като приключим с нея, ще започнем да се занимаваме с някой друг. Прилича ми на онзи, как му беше

името, дето бутал някаква скала нагоре по хълма, а като стигнел близо до върха, тя отново се търкулвала надолу. Кълна се, че се чудя защо се притесняваме, докторе.

— Защото щеше да бъде по-лошо, ако не се притеснявахме — казах аз, като спрях пред познатата светлооранжева врата и позвъних на звънеца.

Чух, че някой завърта топката на бравата, а после се показа Джанет и ни покани да влезем. Тя беше потна, по спортни шорти от ФБР и фланелка с надпис „Благодарен мъртвец“, която изглежда ѝ бе останала още от колежа.

— Влезте — каза с усмивка. Запис на Ани Ленъкс ехтеше някъде отвътре. — Нещо мирише на хубаво.

Апартаментът беше с две спални и две бани, наблъскани в много тясно пространство, гледащи към Пи стрийт. По всички мебели бяха натрупани книги, имаше метнати дрехи, а няколко дузини кашони бяха оставени на пода. Луси беше в кухнята, потракваше нещо в чекмеджетата на бюфета. Явно бе вадила сребърни прибори, чинии и книжни салфетки. Тя разчисти малко място на масичката в хола и взе пликете с храната от мен.

— Ти току-що ни спаси живота — каза ми тя. — Започнах да изпадам в хипогликемия^[1]. А, Пийт, приятно ми е да те видя.

— По дяволите, ама че е горещо тук! — промърмори той.

— Не е чак толкова лошо — каза Луси, но и тя се беше изпотила.

Двете с Джанет си напълниха чиниите. Седнаха и започнаха да ядат. Аз се наместих на страничната облегалка на канапето, а Марино си донесе един пластмасов стол от балкона. Луси бе облякла спортни шорти и късо горнище като сутиен. Беше мръсна от главата до петите. Двете млади жени изглеждаха много изморени. Можех да си представя какво изпитват. Сигурно беше ужасно за тях. Всяко изпразване на някое чекмедже и залепване на кашон със скоч сигурно беше като удар в сърцата им, като малка смърт, която вещаеше края на онова, което бяха преживели.

— Колко време сте живели тук двете? Три години ли? — попитах аз.

— Горедолу толкова — отговори Джанет, докато слагаше на филията си от гръцката салата.

— Ще останеш ли в този апартамент? — попитах Джанет.

— За момента, да. Нямам причина да се местя, а когато Луси идва тук от време на време, ще си има стая.

— Не ми се иска много, но трябва да повдигна един неприятен въпрос — каза Марино. — Има ли някаква причина Кари да знае къде живеете вие двете?

За момент настъпи мълчание. Двете жени продължиха да ядат. Аз се пресегнах към компактдискосвата уредба и намалих звука.

— Причина ли? — запита накрая Луси. — Че защо ще има причина да знае нещо за моя живот в момента?

— Да се надяваме, че няма никаква причина — продължи Марино. — Но трябва да помислим и за това, независимо дали на вас, двете пиленца, ви харесва, или не. В квартал като този тя би се подвизавала необезпокоявана от никого и би се чувствала добре, затова се питах, ако аз бях на мястото на Кари и бях излязъл на свобода, ще искам ли да разбере къде живее Луси?

Никой не продума нищо.

— А мисля, че всички знаем какъв е отговорът — продължи той. — Да научи къде живее докторката, не е много трудно. Това бе оповестено във вестниците неведнъж, а намери ли човек нея, ще намери и Бентън. А теб? — Той посочи Луси. — Ти си предизвикателството, защото тя е била затворена няколко години, докато си се преместила тук. Сега отиваш във Филадельфия, а Джанет остава сама. Да ви кажа откровено, това никак не ми харесва.

— Нито една от вас не е записана в телефонния указател, нали? — запитах аз.

— Разбира се — каза Джанет и си взе разсеяно от салатата.

— А ако някой се обади в тази сграда и попита за вас?

— Не би трябвало да дават информация просто така — заяви Джанет.

— „Не би трябвало“ — повтори язвително Марино. — Да, тази сграда има изключително надеждна охрана. Сигурно разни високопоставени личности живеят тук, нали?

— Не можем просто да седим и да се тревожим през цялото време — сопна се Луси, видимо ядосана. — Не е ли по-добре да говорим за нещо друго?

— Да поговорим за пожара в Уорънтън — казах аз.

— Да поговорим.

— Отивам да опаковам нещата в другата стая — каза тактично Джанет, тъй като беше от ФБР и не участваше в това разследване.

Изчаках я да излезе, после каза:

— Имаше някои необичайни и смущаващи разкрития по време на аутопсията. Била е мъртва, преди да започне пожарът, което явно показва, че е бил умишлен палеж. Разкрихте ли нещо ново по въпроса как може да е възникнал?

— Само теоретично — каза Луси. — Единствената надежда е да намерим сведения за подобни случаи в компютъра, тъй като нямаме вещественни доказателства, че е умишлен палеж, а само косвени улики.

— Доста време търсих на компютъра в „Пожари по модел“...

— Какво, по дяволите, значи това „Пожари по модел“? — поиска да разбере Марино.

— Една от програмите с примери от умишлено предизвикани пожари, софтуерът, който използваме за пожари по модел — обясни търпеливо Луси. — Например, да предположим, че кулминационната точка на пожара е достигнала шестстотин градуса по Целзий или хиляда сто и дванадесет по Фаренхайт. Вкарваме в компютъра данните, които знаем, като например отдушниците за въздуха, размерите на площта, наличните калории, получени от горенето, мястото, където е започнал пожарът, данните за дървените части, нещата, които могат да горят по стените, и тъй нататък и тъй нататък. В крайна сметка, би трябвало да получим допустими предположения кой е подозрителен или някаква информация за въпросния пожар. И знаете ли какво? Колкото и логаритми, процедури или компютърни програми да опитваме с тези данни, отговорът си остава един и същ. Няма логично обяснение за това как толкова бърз и силен пожар е могъл да започне от баня.

— А сме напълно сигурни, че е започнал оттам, така ли? — попитах аз.

— О, да — каза Луси. — Вероятно знаете, че тази баня е била относително модерна пристройка към голямата спалня. И ако погледнем мраморните стени, тавана, подобен на тези в катедралите, и всичко, което огледахме, можем да начертаем графика на тесен, островръх пожар, който има формата на обърнато V и в горната си част е насочен към средата на тавана, най-вероятно, където е била

рогозката, което значи, че пожарът се е разгорял наистина бързо и е бил много силен точно на това място.

— Да поговорим сега за тази прословута рогозка — каза Марино.
— Ако се подпали, какъв пламък може да се получи?

— Слаб — отговори Луси. — Може би висок около седемдесет сантиметра.

— Е, значи пожарът е предизвикан от това — казах аз.

— Разрушението на покрива е точно над това място. Става дума за пламъци най-малко два метра и четиридесет, а температурата е стигнала до хиляда и осемстотин градуса, за да се разтопи таванското прозорче. Приблизително осемдесет на сто от умишлените пожари започват от пода, с други думи лъчистият топлинен поток...

— Какво, по дяволите, значи лъчист поток? — пак поиска да разбере Марино.

— Топлината, която се излъчва, е под формата на електромагнитна вълна и се предава от пламъка почти равномерно във всички посоки, докато температурата стигне до триста и шестдесет градуса. Разбрахте ли ме дотук?

— Да — кимнах аз.

— Един пламък излъчва топлина под формата на горещи газове, които са по-леки от въздуха, затова се издигат нагоре — продължи физичката Луси. — С други думи, това е „проводящо“ разпространение на топлина. А в началните стадии на пожара, повечето от разпространението на топлината е „проводящо“ и произхожда от мястото, откъдето е започнал. Но след като огънят гори известно време и се образуват горещи димни пластове от газовете, преобладаващата форма на топлинното разпространение става „лъчисто“. Мисля, че точно на този етап вратата на душа се е огънала и е паднала върху тялото.

— А какво ще кажеш за самото тяло? — попитах аз. — Къде е било през цялото това време?

Луси взе бележника, който беше оставен върху един кашон, и започне да чертае. Появиха се контурите на стая с вана и душ, а в средата на пода нарисува висок тънък пламък, който се издигаше нагоре към тавана.

— Ако пожарът е бил достатъчно силен, за да бълва пламъци до тавана, тогава можем да говорим за висок лъчист поток. Тялото щеше

да бъде много пострадало, ако нямаше бариера между него и пожара. Нещо, което може да поглъща лъчистата топлина и енергия, в случая ваната и вратата на душа. Мисля, че тялото е било на известно разстояние от мястото, където е възникнал пожарът. Става дума за около метър-два.

— Не виждам как другояче е могло да се случи — съгласих се аз. — Явно, че вратата е предпазила по-голямата част от тялото.

— Точно така.

— Как, дявол да го вземе, можеш да предизвикаш такъв пожар, без да имаш катализатор за горене? — попита Марино.

— Можем само да се надяваме, че ще открият нещо в лабораторията — каза племенницата ми. — След като количеството материали, които са могли да горят, не отговаря на наблюдаваните образци на пожари, значи нещо е било добавено или видоизменено, което показва, че е умишлен палеж.

— А вие с вашите хора работите сега по финансовата проверка, нали? — попита я Марино.

— Да, но повечето от документите на Спаркс са изгорели в пожара. Неговите служители и счетоводители ни оказаха голяма помощ, трябва да им се признае. Но засега няма данни, че го е направил за пари.

Почувствах облекчение, като разбрах това. Всичко, което знаех за този инцидент досега показваше, че Кенет Спаркс е бил само жертва. Но повечето хора не споделяха същото мнение, бях сигурна в това.

— Луси — казах аз, докато тя си дояждаше питката с пилето, — всички сме единодушни, че начинът на действие в това престъпление се различава от всички други.

— Напълно.

— Да допуснем просто — продължих аз, — само като предположение, че нещо подобно се е случвало и преди, а инцидентът в Уорънтън е модел на пожар, който е използван, за да прикрие убийства, които са извършени от един и същ човек.

— Разбира се, че е възможно — каза Луси. — Всичко е възможно.

— Може ли да потърсим в компютъра? — попитах след това. — Има ли някаква база данни, с която можем да свържем подобни начини на действие при пожари?

Тя стана и изхвърли кутиите от храната в един голям чувал за боклук в кухнята.

— Ако искаш, можем да опитаме. Със Системата за модели на инциденти с предизвикани пожари, наречена съкратено СМПП.

Добре познавах тази система, както и новата компютърна мрежа на Отряда за бързо реагиране, която обхващаше много области и се наричаше КАС от съкращението за Компютърна архитектурна система. Тя беше резултат от искането на Отряда за бързо реагиране до Конгреса да бъде създадена национална система с данни за умишлени пожари и експлозии. В нея бяха включени двеста и двадесет области и всеки агент, независимо къде се намира, имаше достъп до централната база данни и можеше да я извика на личния си компютър, ако има модем или безопасна система за предаване на данни по мобифон. В нея бе включена и племенницата ми.

Тя ни заведе отново в малката си спалня, която сега беше потискащо празна и имаше само паяжини в ъглите и топчета боклуци по издрасканото дюшеме. Бяха останали само таблите на леглата, матраците бяха изправени до стената, все още покрити с розови измачкани чаршафи, а в ъгъла бе навито на руло шареното копринено килимче, което ѝ бях подарила за последния ѝ рожден ден. Празните чекмеджета от тоалетната масичка бяха струпани на пода. Нейният офис сега представляваше един портативен компютър „Панасоник“, поставен върху мукавена кутия. Компютърът беше в тъмносива каса, изработена от стомана и магнезий, за да отговаря на изискванията за пълна безопасност, което значеше да бъде водонепромокаема, предпазена от напращане и защитена срещу всичко, дори и от падане или ако през нея случайно мине някой джип.

Луси седна пред компютъра в индианска поза, като че се кани да издига в култ великия бог на техниката. После натисна клавиша за изключване на защитната мрежа на монитора и се включи в Компютърната архитектурна система. Първо се появиха редове от синьо-зелени пиксели, а след това на екрана излезе картата на Съединените щати. След запитването от компютъра, тя написа името и кода си, след което започна да отговаря на други запитвания за безопасност, за да получи достъп до системата посредством серия от кодове. Когато се включи към базата данни за случаи, свързани с пожари, тя ми направи знак да седна до нея.

— Може да ти донеса стол, ако искаш.

— Не, и тук съм добре.

Подът беше твърд и неудобен за долните лумбални прешлени на гръбнака ми, но аз не бях придирчива. При поредния надпис на екрана я питаха дали иска да вкара дума, израз или изречение, които би желала системата да потърси в цялата база данни.

— Не се тревожи за подреждането на данните — обясни Луси. — Устройствата за търсене на текст могат да подредят цяла група от мисловни категории. Можем да опитаме да намерим всичко, от размера на пожарникарския маркуч, който е бил използван, до материалите, от които е построена къщата, както и цялата информация за противопожарната безопасност и нещата, които са в бюлетините с предписания от отделите за противопожарна охрана. Или може да използваш измислени от теб кодови названия.

— Да опитаме с думите „Смърт, убийство, предполагаем умишлен палеж“ — казах аз.

— „Жена“ — добави Марино. — И „богатство“.

— „Порязване, рани от порязване, кръвоизлив, силен пожар“ — продължих да мисля аз.

— Да пишем и „неидентифициран произход“ — каза Луси.

— Добре — отговорих аз. — И може би „баня“.

— По дяволите, впиши и „коне“ тогава — добави Марино.

— Ще включа сега системата и ще видим какво ще се получи — предложи Луси. — Може винаги да опитаме с още думи, ако се сетим за нещо.

Тя включи на „търсене“, протегна краката си напред и завъртя глава. Чувах Джанет в кухнята да мие чинии, а след по-малко от една минута на компютъра се появиха единадесет хиляди осемстотин седемдесет и три регистрирани случаи и четиристотин петдесет и три кодови думи.

— Това са данните, като се започне от хиляда деветстотин осемдесет и осма година — обясни Луси. — Включени са и някои случаи от чужбина, в които Отряда за бързо реагиране е бил извикан да помага.

— Можем ли да разпечатаме на принтера регистрираните инциденти? — попитах аз.

— Да ти кажа право, лельо Кей, принтерът е зает — обясни Луси, като че се извиняваше.

— А можем ли да прехвърлим данните в моя компютър? — запитах аз.

Тя се поколеба.

— Мисля, че ще може, стига да не ги... Няма значение.

— Не се безпокой, свикнала съм да работя с поверителна информация. Ще се подсигурия така, че никой друг да не може да ги ползва.

Още като казах това, знаех, че е глупаво. Луси гледаше напрегнато в компютърния монитор.

— Всичко това е към системата UNIX^[2]. Тази работа просто ме подлудява.

— Ако твоите хора имаха ум в главата, щяха да те оставят тук да им оправяш компютърните щуротии — каза Марино.

— Не искам да правя кариера с това — отговори Луси. — Опитвам се само да си изпълнявам задълженията. Ще ти прехвърля файловете, лельо Кей.

Тя излезе от стаята. Ние тръгнахме след нея към кухнята, където Джанет увиваше чашите във вестници и внимателно ги слагаше в голям кашон при другите съдове.

— Преди да си тръгна — казах на племенницата си, — можем ли да се поразходим около блока или някъде другаде? За да си довършим разговора.

Тя ме погледна подозрително.

— Защо? За какво?

— Възможно е да не те виждам известно време — отговорих аз.

— Можем да седнем и на терасата.

— Добре.

Взехме пластмасови столове и ги изнесохме на балкона над улицата, а докато пусках щорите зад нас, виждах тълпи от хора, които се движеха в мрака. Такситата не спираха, камината близо до прозореца на бар „Флейм“ просветваше зад стъклото, а някаква мъжка компания пиеше в дъното.

— Исках само да знам как си. Струва ми се, че не споделяш достатъчно с мен.

— И ти също.

Тя се загледа навън с кисела усмивка. Профилът ѝ се отвори — прекрасен и силен.

— Аз съм добре, Луси. Мисля, че съм добре. Нещо да се е променило при теб?

— Ти винаги се тревожиш за мен.

— Така е, откакто си се родила.

— Защо?

— Защото някой трябва да го прави.

— Казах ли ти, че мама ще си прави лифтинг на лицето?

Само като си помислих за единствената си сестра, сърцето ми окаменя.

— Миналата година си сложи нови коронки на зъбите, а сега и това — продължи Луси. — Сегашният ѝ приятел Бо се задържа с нея почти година и половина. Какво ще кажеш за това? Колко пъти човек може да прави гафове, след което да се налага да му режат и оправят нещо?

— Луси!

— О, не бъди толкова праволинейна, лельо Кей. И ти изпитваш към нея същите чувства като мен. Как можа да ми се падне такава скапана майка!

— Това няма да ти помогне ни най-малко — казах спокойно аз. — Не я мрази, Луси.

— Не ме е попитала нищо за преместването ми във Филадельфия. Никога не е питала нито Джанет, нито теб по онзи въпрос. Ще донеса една бира. Ти искаш ли?

— Вземи само за себе си.

Докато я чаках, навън се стъмваше все повече и повече. Гледах силуетите на хората. Някои говореха високо и си държаха ръцете, а други се бяха запътили за някъде. Исках да попитам Луси за това, което ми бе казала Джанет, но се боях да повдигна въпроса. Луси трябваше сама да ми каже, мъчех се да си втъпя аз, тъй като лекарската ми интуиция ми подсказваше, че трябва да бъде деликатна. Луси отвори една бутилка „Милър Лайт“ и се върна на балкона.

— Хайде да поговорим за Кари, но само толкова, колкото е нужно, за да се успокоиш — каза делово Луси и отпи глътка от бирата. — Имам автоматичен браунинг и моя зиг зауер от Отряда за бързо реагиране, както и една пушка, калибър двадесет, със седем патрона.

Мога да си набавя всякакво оръжие, но знаеш ли какво? Мисля, че ще се справя и с голи ръце, ако тя дръзне да се появи тук. Писна ми, разбираш ли? — Тя надигна бутилката. — Накрая човек трябва да вземе някакво решение и да действа.

— Какво решение? — попитах аз.

Тя вдигна рамене.

— Решаваш например, че не можеш да дадеш на някого повече власт, отколкото вече има. Не може човек да прекара живота си в страх от някого или в омраза — доизясни тя мисълта си. — Така че в известен смисъл го преодолява. Гледа си работата и решава, че ако чудовището се изпречи някога на пътя му, по-добре да бъде готов за борба на живот и смърт.

— Мисля, че това наистина е правилно поведение — казах аз. — Може би дори единствено правилното. Само че не съм сигурна дали наистина го чувстваш по този начин, но се надявам да е така.

Тя погледна нагоре към нащърбената луна и ми се стори, че едва сдържа сълзите си.

— Истината е, лелю Кей, че мога да върша цялата компютърна работа без никакви усилия. Знаеш го.

— Вероятно можеш да вършиш и цялата компютърна работа на Пентагона без никакви усилия — казах ѝ нежно аз и сърцето ме заболя.

— Само че не искам да насилвам нещата.

Не знаех какво да ѝ отговоря.

— И без това раздразних много хора, защото мога да пилотирам хеликоптер и... ти знаеш.

— Знам всички неща, които можеш да правиш и че вероятно техният списък ще става все по-дълъг, Луси. Но сигурно си много самотна именно поради тази причина.

— Чувствала ли си се някога така? — прошепна тя.

— Цял живот — прошепнах аз. — Е, сега знаеш защо винаги съм те обичала по начина, по който го правя. Може би те разбирам.

Тя вдигна очи и ме погледна. После протегна ръка и нежно ме докосна по китката.

— По-добре да си тръгваш вече — каза тя. — Не искам да караш колата, когато си изморена.

[1] Хипогликемия — неестествено увеличение на кръвната захар, породено от глад. — Б.пр. ↑

[2] UNIX — тип компютърна система, базирана на SQL — стандартен език за записвания. — Б.пр. ↑

10.

Беше почти полунощ, когато намалих скоростта при будката на пазача в моя квартал, а дежурният излезе оттам и ме спря. Беше много необичайно и се боях да не каже, че алармената ми система е свирила през половината нощ или че някой перко се е опитвал да отиде при мен, когато не съм си била вкъщи. Марино дремеше през последния час и половина и се разсъни, когато свалих надолу прозореца на колата.

— Добър вечер — казах на пазача. — Как си, Том?

— Добре съм, доктор Скарпета — каза той и се наведе по-близо до колата ми. — Случиха се някои необикновени неща през последния час и сметнах, че нещо може да не е наред, затова се опитах да се свържа с вас, но ви нямаше вкъщи.

— Какви неща? — попитах аз, като започнах да си представям цял куп страхотии.

— Почти по едно и също време дойдоха две момчета, които донесоха пици. Три таксита пристигнаха, за да ви карат до летището, и то едно след друго. А някакъв човек искаше да вкара в двора ви контейнер за строителни отпадъци. Но тъй като не можах да се свържа с вас, отпратих ги до един. Всички настояваха, че сте ги повикали.

— Разбира се, че не съм — казах аз ядосано и недоумението ми започна да нараства. — И преди колко време стана това?

— Ами, контейнерът за строителни отпадъци пристигна може би към пет часа днес следобед. А другите дойдоха след него.

Том беше възрастен човек, който вероятно нямаше и представа как би отбранявал съседите, ако не дай боже изникнеше някаква опасност. Но той беше услужлив и си въобразяваше, че е истински пазител на закона и е достатъчно, дето е въоръжен и има опит като военен. Иначе се отнасяше много покровителствено към мен.

— Записа ли си имената на някои от тези хора, които идваха? — извика високо Марино от седалката до мен.

— „Домино“ и „Пица Хът“.

Напрегнатото лице на Том бе засенчено от козирката на бейзболната му шапка.

— А такситата бяха от компаниите „Колониъл“, „Метро“ и „Йелоу Каб“. Строителната компания се казваше „Фрик“. Позволих си да се обадя и да проверя. Всички те бяха получили заявки от ваше име, доктор Скарпета, бяха записали и часа, когато сте се обадила. Отбелязал съм си всичко.

Том не можеше да прикрие колко е доволен, когато пазачът извади от задния си джоб някакъв лист от бележник и ми го подаде. Тази нощ беше играл по-важна роля от обикновено и беше почти опиянен от това. Светнах лампичката в колата и двамата с Марино прегледахме списъка. Поръчките за такситата и пицата бяха направени между десет и десет и единадесет часа, а контейнерът за строителни отпадъци беше поръчан по-рано същия следобед с нареждане да бъде изпратен късно следобеда.

— От „Домино“ потвърдиха, че се е обадила някаква жена. Говорих лично с доставчика. Беше някакво младо момче. Според него, сте се обадила и сте казала, че искате да донесе голяма, препечена пица до портала, а вие ще си я вземете оттам. Записах си и неговото име — докладва гордо Том. — Значи не сте викала никой от тези хора, доктор Скарпета, така ли?

— Не — отговорих аз. — И ако нещо друго изникне тази вечер, искам веднага да ми се обадиш.

— Да, обади се и на мен — каза Марино и надраска набързо телефонния си номер вкъщи върху служебната си визитна картичка. — За мен няма значение в колко часа ще бъде.

Подадох картичката на Марино през прозореца и Том я разгледа внимателно, макар че Марино беше минавал през този портал повече пъти, отколкото можех да преброя.

— Дадено, капитане — кимна Том почтително. — Ако някой друг дойде, ще стоя на телефона и ще се опитам да го задържа, докато дойдете.

— Не прави това — каза Марино. — Някакво момче, което разнася пици, няма да знае абсолютно нищо. А ако е някой размирник, не искам да се замесваш.

Веднага разбрах, че той има предвид Кари.

— Аз съм много бърз. Но както кажете, капитане.

— Чудесна работа си свършил, Том — направих му комплимент аз. — Не знам как ще ти се отблагодаря.

— Е, нали затова съм тук.

Той насочи дистанционното към вратата и вдигна ръка да ни пропусне.

— Слушам те — казах аз на Марино.

— Някой негодник те тормози — заговори той. Лицето му изглеждаше мрачно под мъждукащата светлина на лампите. — Опитва се да те разстрои, да те изплаши, да те изнерви. И мога да ти кажа, че добре си върши проклетата работа.

— Не мислиш ли, че е Кари... — започнах аз.

— Не знам — прекъсна ме Марино. — Но това не би ме учудило. За вашия квартал говориха много пъти по новините.

— Мисля, че е добре да разберем дали поръчките са направени от този район — казах аз.

— Господи! — възкликна той, като завих по алеята към дома ми и паркирах зад неговата кола. — Страшно се надявам да не е така. Освен ако не е някой друг, който се опитва да те разиграва.

— Взел си е номер и се е наредил на опашката.

Изключих мотора на колата.

— Мога да спя на твоето канапе, ако искаш — каза Марино, като отваряше вратата на колата откъм неговата страна.

— Разбира се, че не искам — казах аз. — Ще се оправя и така. Стига да не идват повече контейнери за строителни отпадъци. Това ще прелее чашата на търпението на моите съседи.

— Във всеки случай, не знам защо живееш тук.

— Напротив, знаеш.

Той извади цигара. Беше ясно, че не иска да си ходи.

— Точно така. Заради будката на пазача. По дяволите, помисли дали не можеш да го заместиш с някой друг.

— Ако не се чувстваш добре, ще се радвам, ако останеш да спиш на моето канапе.

— Кой, аз ли?

Той запали цигарата със запалката си и издуха дима през отворената врата на колата.

— Не се притеснявам за себе си, докторе.

Слязох от колата и застанах на алеята. Силуетът му ми се стори огромен. Изглеждаше изморен дори в тъмното. Изведнъж ме обзе някакво тъжно, топло чувство към него. Марино беше сам и вероятно се чувстваше ужасно. А не би могъл да има и особено скъпи спомени при престъпността, с която непрекъснато се занимаваше, и несполучливите му любовни връзки през останалото време. Предполагам, че бях единственото постоянно женско присъствие в живота му, но макар че обикновено бях любезна, не проявявах винаги топли чувства. Това просто не беше възможно.

— Хайде, ела — предложих му аз. — Ще ти приготвя един пунш. Прав си. Може би не искам да бъда сама, когато дойдат още петима доставчици на пици и таксита.

— И аз така мисля — каза той с престорено студен и официален тон.

Отключих външната врата, изключих алармата и много скоро след това Марино се беше настанил на ъгловото канапе в хола ми с чаша уиски „Букър“ с лед. Застлах му канапето с приятно миришещи чаршафи, завих го с бебешки мекото одеяло и известно време си говорехме в тъмното.

— Мислила ли си някога, че можем да изгубим накрая? — промърмори той сънливо.

— Да изгубим ли? — попитах аз.

— Е, казват, че „Добрите хора винаги печелят“, но доколко е реалистично това? Не е било така за някои, като онази жена, която е изгоряла в къщата на Спаркс. Добрите хора невинаги печелят. Ех, докторе! Не е така. Шибан свят.

Той се изправи и седна като болен човек, после отпи една глътка от уискито и въздъхна.

— И Кари мисли, че ще спечели, казвам ти го в случай, че тази мисъл не ти минава през ума — добави той. — Имала е пет години да мисли за това в „Кърби“, шибаната кучка.

Винаги, когато Марино беше изморен или полупиян, употребяваше думата „шибан“. Всъщност, това беше страхотна дума, която изразяваше какво чувства човек, само като я изрече. Бях му обяснявала много пъти преди това, че не одобрявам неговата вулгарност, а и че някои хора възприемат думите му твърде буквално.

Аз лично никога не бях свързвала думата „шибан“ с полов акт, а по-скоро с желание да се подчертае негативно отношение.

— Не мога да се примиря с мисълта, че хора като нея печелят — казах аз спокойно и отпих от червеното си бургундско. — Никога няма да го приема.

— Надежда всяка оставете.

— Не, Марино, вярa.

— Е, да. — Той отпи от уискито си. — Шибана вярa! Знаеш ли колко хора съм познавал, които умират изведнъж от инфаркт или загиват при злополука? Колко от тях смяташ, че са имали вярa? Вероятно всеки от тях, дявол да го вземе. Никой не мисли, че може да умре ей така, докторе. И ти, и аз не мислим за това, независимо колко много знаем по въпроса. Здравето ми е разклатено. И какво от това? Да не мислиш, че не знам, че поглъщам по една хапка отрова всеки ден, като ям някакъв сладкиш? Но мога ли да се въздържа? Не. Аз просто съм един стар глупак, който трябва да изяде сандвича си със стек и да изпие уискито или бирата си. И пет пари не давам за това, което казват докторите. Затова скоро ще хвърля петалата и няма да ме има вече на тоя свят.

Гласът му беше започнал да пререзгавява, а той да става съзливо-сентиментален.

— И тогава няколко ченгета ще дойдат на погребението ми, а ти ще кажеш на следващия детектив, който ще ме смени, че не е било толкова лошо да работиш с мен — продължаваше той.

— Марино, заспивай вече — казах аз. — И знаеш, че съвсем няма да се чувствам така. Дори не мога да си представя, че нещо може да се случи с теб. Ама че си идиот!

— Наистина ли смяташ така? — Той малко се пооживи.

— Знаеш много добре, че е така — отговорих му аз и се почувствах изцедена.

Той допи уискито си и леко разклати леда в чашата, но аз се направих, че не разбирам и не му налях повече. Беше пил достатъчно.

— Знаеш ли какво, докторе? — заговори той с прегракнал глас. — Много те обичам, макар че си голяма драка.

— Благодаря ти — отвърнах аз. — Ще се видим утре сутринта.

— Вече е сутрин.

Той пак разклати леда.

— Хайде заспивай — повторих аз.

Не загасих нощната си лампа до два часа през нощта. Благодарях на Бога, че е ред на Филдинг да прекара съботния ден в моргата. Наближаваше девет часът, когато сметнах, че трябва да пусна краката си на пода. Птичките вече чуруликаха весело в градината, а слънцето обливаше с ярката си светлина света, като палаво дете. Кухнята беше толкова светла, че изглеждаше почти бяла, а приборите от неръждаема стомана блестяха като огледални. Направих кафе и всичко друго, от което главата ми можеше да се проясни. В това време мислех за файловете, прехвърлени от Луси в моя компютър. Реших да вдигна щорите и да отворя прозорците, за да се насладя на пролетния въздух, но в този момент лицето на Кари пак изплува пред мен.

Отидох в хола да проверя какво прави Марино. Той спеше по същия начин, по който живееше, сякаш се бореше срещу физическото си съществуване, като че то бе неговият най-голям враг. Беше изритал одеялото почти в средата на пода, възглавниците бяха изпомачкани, а чаршафите се бяха увили около краката му.

— Добро утро — поздравих аз.

— Още не е утро — промърмори той.

После се обърна на другата страна и тупна с юмруци по възглавницата под главата си, за да я оправи. Беше се съблякъл по сини спортни гащета и потник, който беше с около петнадесетина сантиметра по-къс и не можеше да покрие подутия му корем. Винаги съм се удивлявала на това, че мъжете не се срамуват от дебелината си както жените. И аз самата прекалено много държах да запазя линията си и когато дрехите ми започнеха да се опъват по талията, цялото ми настроение се разваляше, а също и половото ми влечение намаляваше.

— Можеш да поспиш още няколко минути — великодушно казах аз.

Вдигнах одеялото и го завих. Той продължи да хърка като ранен глиган. Отидох при кухненската маса и се обадох на Бентън в хотела му в Ню Йорк.

— Надявам се, че не съм те събудила.

— Впрочем, точно се канех да излизам. Как си?

Гласът му прозвуча топло, но явно беше угрижен.

— Щях да бъда по-добре, ако ти беше тук, а нея я бяха върнали зад решетките.

— Проблемът е в това, че знам как постъпва тя, а и тя знае, че аз съм наясно по този въпрос. Но може и да не знам толкова добре, ако разбираш какво искам да кажа — изрече той със сдържан тон, което значеше, че е ядосан. — Миналата вечер с няколко от нашите хора се дегизирахме като бездомни скитници и отидохме в галериите на Бауъри. Мога само да добавя, че е приятен начин човек да си прекара вечерта. Ходихме пак на мястото, където е бил убит Голт.

Бентън винаги казваше много тактично „където е бил убит Голт“, вместо „където ти уби Голт“.

— Убеден съм, че е ходила там и пак ще отиде — продължи той. — И не защото ѝ липсва, а тъй като всеки спомен за жестоките престъпления, които са извършили заедно, я възбужда. Мисълта за неговата кръв също я подлудява. За нея това е нещо като сексуален оргазъм, стремеж за власт, към която тя е пристрастена, а ти и аз знаем какво означава това, Кей. Скоро ще ѝ е нужна нова доза от този наркотик, ако вече не е намерила нещо подобно, само дете ние не сме го открили още. Извинявай, че предвещавам злокобни неща, но имам някакво предчувствие, че това, което ще извърши, ще бъде много по-лошо от всичките ѝ досегашни престъпления.

— Трудно е човек да си представи, че може да има нещо по-лошо от тях — отговорих аз, макар всъщност да не бях сигурна в това.

Винаги когато бях смятала, че човешките създания не могат да бъдат по-лоши, те доказваха обратното. Или може би това просто беше проявление на примитивното зло, което изглеждаше още по-шокиращо в една цивилизация на високо развити интелектуално хора, които пътуваха до Марс и общуваха с кодирани послания в киберпространството.

— Но досега няма нито вест, нито кост от нея — обясних аз. — Няма и следа.

— Разполагаме със стотици улики, които не ни водят доникъде. Полицейското управление в Ню Йорк събра специален отряд за бързо реагиране, а има и команден център, където служителите отговарят на обаждания двадесет и четири часа в денонощието.

— Колко време ще стоиш там?

— Не знам.

— Е, сигурна съм, че ако е в този район, тя знае съвсем сигурно къде може да те намери. В „Ню Йорк Атлетик Клъб“, където отсядаш винаги. Само през две сгради оттам, където тя и Голт живееха навремето. — Аз отново се разтревожих. — Предполагам, че тия от Федералното бюро са измислили всичко, за да те натикат в капана и чакат да дойде акулата.

— Сполучлива аналогия — каза той. — Да се надяваме, че ще имаме успех.

— И какво ако имате? — попитах аз и ме обхвана страх, което ме накара да се ядосам още повече. — Бих искала да се върнеш вкъщи и да оставиш ФБР да си свършат работата! Не мога да го разбера, ти се пенсионираш, защото не те зачитат за нищо, а сега искат да те използват като примамка...

— Кей...

— Как може да им позволяваш да те използват?

— Не е вярно. Аз го реших сам. Това е работа, която искам да довърша. Аз се занимавах с нейния случай още от началото и ако питаш мен, не съм го приключил и не мога да си почивам спокойно на плажа, като знам, че тя е на свобода и ще убие пак. Как мога да обърна гръб, когато ти, Луси, Марино и всички ние сме най-вероятно в опасност?

— Бентън, не се прави на капитан Ахаб^[1]. Разбра ли ме? Не допускай това да се превърне в натраплива идея за теб. Моля те!

Той се засмя.

— Обърни ми по-сериозно внимание, дявол да го вземе!

— Обещавам, че ще се пазя от белите акули.

— Ти вече преследваш безразсъдно една от тях.

— Обичам те, Кей.

Вървах по коридора към моя кабинет и се чудех защо си правя труда да му повтарям все едни и същи неща. Знаех как ще постъпи той, както знаех как бих постъпила и аз. Все едно да оставя на друг патолог да разследва инцидента в Уорънтън, защото имам право да не си давам толкова труд на този етап от живота си.

Светнах лампата в моя просторен кабинет и вдигнах щорите, за да влезе утринната светлина. Работното ми място беше свързано със спалнята и дори икономката ми не знаеше, че всички стъкла на прозорците в частното ми жилище са бронирани. Кари не беше

единствената, която ме притесняваше. За съжаление, имаше безброй осъдени убийци, които виняха мен за своите присъди, а повечето от тях не оставаха в затвора завинаги. И аз като другите бях получила доста писма от извършители на жестоки престъпления, които ме уверяваха, че ще ме посетят веднага щом излязат от затвора.

И въпреки това, тъжната истина беше, че не бе нужно да си детектив или да освидетелстваш душевноболни, за да станеш обект на прицел на хищници. Повечето от жертвите бяха уязвими. Те бяха в колите си, носеха хранителни продукти за къщи, пресичаха някой паркинг или просто, както се казва, бяха попаднали на погрешното място в неподходящото време. Включих компютъра в „Америка Онлайн“ и открих прехвърлените файлове с данните за аналогични инциденти с пожари. Включих принтера и се върнах в кухнята да си наля още кафе.

Марино влезе при мен, докато търсех нещо за ядене. Той се беше облякъл, но краищата на ризата му се подаваха над панталона, а лицето му изглеждаше мрачно, тъй като не беше се обръснал.

— Ще си тръгвам вече — каза той и се прозина.

— Искаш ли кафе?

— Не. Ще хапна нещо по пътя. Може да спра в „Либърти Валанс“ — отговори той, като че никога не бяхме разговаряли за неговите хранителни навици.

— Благодаря ти, че остана — казах аз.

Той ми махна с ръка и излезе, а аз включих алармената система след него. Върнах се в кабинета си и нарастващият куп листа от принтера ми действа доста обезсърчаващо. След като бяха отпечатани петстотин страници, трябваше да заредя с нови листа, а принтерът продължи да печата още тридесет минути. Информацията включваше имена, дати и места, както и доклади на следователи. Освен това имаше скици на местопрестъплението и лабораторни резултати, а някъде и снимки към тях, виждах ги на екрана. Знаех, че ще ми отнеме най-малко останалата част от деня да прегледам целия куп. Вече чувствах, че това вероятно е била прекалено оптимистична идея, която ще се окаже просто губене на време.

Бях прегледала не повече от дванадесетина случаи, когато ме стресна позвъняване на вратата. Не очаквах никого. В моето частно жилище почти не идваха неканени гости, най-малкото пазачът на

портала ги спираше. Предположих, че може да е някое от кварталните деца, които продаваха билети за томболи, предлагаха абонаменти за списания или бонбони, но като погледнах през видеомонитора на охранителната система с камерата, останах смаяна, като видях Кенет Спаркс да седи пред вратата ми.

— Кенет?! — възкликнах аз по домофона, не можейки да прикрия изненадата си.

— Извинявайте, доктор Скарпета — каза той пред камерата, — но трябва да говоря с вас.

— Идвам.

Прекоших бързо къщата и отворих външната врата. Спаркс изглеждаше изморен. Беше облечен в измачкани панталони цвят каки и зелено поло, по което бяха избили петна от пот. Беше окачил мобифона и пейджъра на колана си. Носеше мъжка чантичка от крокодилска кожа с цип.

— Заповядайте, влезте — казах аз.

— Познавам повечето от съседите ви — заяви той. — Казвам ви го само за да не се чудите как съм минал през будката на пазача.

— Имам готово кафе.

Долових миризмата на одеколона му, като влизахме в кухнята.

— Надявам се да ми простите, че дойдох, без да ви предизвестя — каза той. Изглеждаше разтревожен. — Но просто не знаех с кого друг да поговоря, доктор Скарпета. Боях се, че ако ви бях попитал предварително, щяхте да ми откажете.

— Вероятно щях да ви откажа.

Извадих две чаши за кафе от бюфета.

— Как го пиете?

— Такова, каквото е в каната за кафе — отговори той.

— Искате ли сандвич или нещо друго?

— О, не! Но все пак благодаря.

Седнахме на масата пред прозореца, а аз отворих външната врата, защото вътре изведнъж ми се стори топло и задушно. Неприятни опасения ми минаха през ума, като си помислих, че Спаркс беше заподозрян в убийство и аз бях свързана със следствието, а бях сама с него в къщата, и то в събота сутрин. Той остави чантичката си на масата и отвори ципа ѝ.

— Предполагам, че сте наясно с всичко относно следствието — заговори той.

— Всъщност, никога не съм наясно с всичко за каквото и да било. — Отпих бавно от кафето си и рекох: — Не съм толкова наивна, Кенет. Ако нямахте толкова голямо влияние, нямаше да влезете в моя дом и не бихте седели тук сега.

Той извади кафяв служебен плик от чантичката си и го плъзна през масата към мен.

— Снимки — каза той тихо. — На Клер.

Аз се поколебах.

— Спах последните няколко нощи в крайбрежната ми къща — продължи да обяснява той.

— В Райтсвил Бийч ли?

— Да. И си спомних, че тези снимки бяха в чекмеджето на шкафа при другите ми книжа. Не бях ги поглеждал и дори не се бях сещал за тях, откакто скъсахме с нея. Бяха от пробни снимки за някакво шоу. Не си спомням вече подробности, но тя ми даде някои от тях, когато започнахме да излизаме заедно. Както ви бях казал, Клер работеше от време на време като фотомодел.

Извадих цветните снимки от плика, които бяха, доколкото можах да преценя, с размери двадесет и осем на десет сантиметра. Беше вярно това, което Кенет Спаркс ми бе казал във фермата „Кресливата кукумявка“. Клер Роули имаше прекрасна външност. Косите ѝ се спускаха до кръста, бяха съвсем прави и изглеждаха като изтъкани от злато, както бе седнала на плажа със спортни панталони и късо горнище, което едва покриваше гърдите ѝ. На дясната си китка носеше нещо, което приличаше на голям водолазен часовник с черна пластмасова каишка и оранжев циферблат. Приличаше на скандинавска богиня. Чертите на лицето ѝ бяха поразително красиви и изразителни, а загорялото ѝ от слънцето тяло беше като изваяно и много сексапилно. Зад нея на пясъка имаше жълта дъска за сърфинг, а в далечината се виждаше океанът, който проблясваше на слънцето.

Другите снимки бяха правени на различни екзотични места. На някои от тях тя седеше на верандата на някаква рушаща се къща в готически стил или на каменна скамейка в гробище с избуяла трева, в някаква градина, или пък беше позирала като усърдно работещ моряк, обградена от загрубели морски вълци на някакъв риболовен кораб в

Уилмингтън. Някои от позите бяха по-скоро банални и сдържани, но това не променяше нещата. Клер Роули беше шедьовър на човешката плът, нещо като произведение на изкуството, но в очите ѝ се четеше безмерна тъга.

— Не знаех дали тези снимки ще могат да ви свършат работа — каза Спаркс след дълго мълчание. — Все пак не знам какво сте видели, искам да кажа какво е останало... Така де...

Той нервно потупваше с показалец по масата.

— В случаи като този — казах му аз спокойно, — да се разпознае лицето, е просто невъзможно. Но никога не се знае кога нещо от този род може да помогне. Или поне в тези снимки няма нищо, което да ми подсказва, че трупът „не е“ на Клер Роули.

Разгледах отново снимките, за да видя дали ще открия някакво бижу.

— Носи интересен часовник — рекох аз, като ги прехвърлих една по една.

Той се усмихна и въздъхна.

— Аз ѝ го бях подарил. От онези хронометри е, които бяха на мода сред сърфистите. Имаше някакво необичайно име. „Звяр“ или нещо подобно.

— Племенницата ми май имаше такъв навремето — спомних си аз изведнъж. — Сравнително евтин е, нали? Струва осемдесет или деветдесет долара?

— Не си спомням колко платих за него. Но го купих от магазина за сърфинг в Саут Лумина, където са ресторантчетата „При Вито“, „При Червеното куче“ и „Приятеля на рака“. Тя живееше там наблизо с няколко други момичета. В един неособено приятен жилищен блок на Стоун стрийт.

Записах си това, което той каза.

— Но беше край вода. А тя искаше точно това.

— Ами бижутата ѝ? Спомняте ли си да е носила някакво необикновено бижу?

Наложих му се да помисли.

— Може би гривна?

— Не си спомням.

— А ключодържател с верижка?

Той поклати отрицателно глава.

— Или пък някакъв пръстен? — попитах аз след това.

— Носеше от време на време по някой модерен пръстен. Нали ги знаете, от онези сребърните, които не струват много.

— А платинена венчална халка?

Поколеба се.

— Платинена ли казахте?

— Да. И то доста голям размер.

Той погледна ръцете си.

— Впрочем, може да стане на вашия пръст.

— Господи! Тя сигурно я е взела. Имам гладка платинена халка, която носех, когато бяхме заедно. Тя обичаше да се шегува, като казваше, че съм бил женен за себе си.

— Значи я е взела от спалнята ви?

— Стоеше в една кутия. Сигурно оттам я е взела.

— Забелязахте ли да липсва нещо друго от къщата?

— Едно от оръжията от колекцията ми не се намери. От Отряда за бързо реагиране откриха останалите неща. Но, разбира се, всичко е негодно.

Той изглеждаше съсипан.

— Каква марка беше оръжието?

— „Калико“.

— Надявам се, че не го използва сега някой на улицата — рекох аз притеснено.

— „Калико“ е изключително опасен автомат, който прилича доста на „Узи“. Беше деветмилиметров и можеше да изстреля около сто куршума.

— Трябва да докладвате за всичко това на полицията и на Отряда за бързо реагиране.

— Вече им докладвах някои неща.

— Не някои. Всичко, Кенет!

— Разбирам — каза той. — Ще го направя. Но искам да знам дали е тя, доктор Скарпета. Моля ви, разберете, че в момента не ме интересува нищо друго. Ще ви призная също, че се обадох в нейното жилище. Нито една от съквартирантите ѝ не я е виждала повече от една седмица. Последната нощ, когато е преспала в жилището си, е било преди нощта на пожара. Младата жена, с която разговарях, каза,

че Клер изглеждала обърквана и депресирана, като се срещнали случайно в кухнята. Не споменала, че ще заминава.

— Виждам, че ви бива за следовател.

— Нямаше ли да направите и вие същото, ако бяхте на мое място? — попита той.

— Да.

Очите ни се срещнаха. Прочетох в неговите мъка. Ситни капчици пот бяха избили по челото му около линията, където започваше косата.

— Да поговорим пак за снимките — казах аз. — За какво точно са били правени тези снимки? На кого е била модел? Знаете ли?

— На някаква местна агенция, но си спомням съвсем смътно — каза той, като гледаше над мен през прозореца. — Мисля, спомена, че било нещо за Търговската камара, което щяло да помогне за рекламирането на плажа.

— А защо ви даде всички тези снимки? — Продължавах внимателно да оглеждам снимките. — Само защото ви харесваше ли? Или може би е искала да ви впечатли?

Той се засмя тъжно.

— Иска ми се това да бяха единствените причини. Тя знаеше, че имам влияние, познавам някои хора от филмовата индустрия и така нататък. Бих искал да запазите тези снимки, моля ви.

— Значи се е надявала, че ще ѝ помогнете в кариерата? — запитах аз, без да го изпускам от очи.

— Разбира се.

— А помогнахте ли ѝ?

— Доктор Скарпета, най-важното правило в живота ми е да бъда предпазлив на кого и какво обещавам — обясни той искрено. — А нямаше да изглежда много уместно, ако бях започнал да показвам на всички снимките на хубавата си млада любовница с надеждата да ѝ помогна да направи кариера. Обикновено се мъча, доколкото мога, да запазвам в тайна любовните си връзки. — Възмущение се изписа на лицето му, докато барабанеше с пръсти по чашата с кафето. — Не съм от тези, които излагат на показ личния си живот. И никога не съм го правил. Не бива да вярвате на всичко, което четете.

— Никога не вярвам напълно — заявих аз. — Аз най-добре знам това, Кенет. И да ви кажа откровенно, не ме интересува толкова личния ви живот, колкото това, защо избрахте мен да ми дадете тези снимки,

вместо на следователите от окръг Фукиер или на Отряда за бързо реагиране.

Той ме погледна изпитателно и отговори:

— За да ви помогна за идентифицирането, както вече ви казах. Но и защото ви имам доверие, а това е най-важната причина в случая. Независимо от нашите различия, знам, че няма да изпързаяте някого по динена кора или да го обвините несправедливо.

— Разбирам.

С всяка измината минута започвах да се чувствам все по-неудобно. Искаше ми се той вече да си тръгва, за да не се налага да го подканвам.

— Както знаете, би било много лесно да обвинят мен за всичко това. А има хора, които ме дебнат от години и много искат да ме видят разорен, арестуван или мъртъв.

— Нито един от следователите, с които работя, не изпитва подобни чувства — убедих го аз.

— Не се притеснявам от вас, Марино или Отряда за бързо реагиране — отговори той спокойно, — а от фракции, които имат политическа власт. Белите расисти, разни военни, които са в тайно споразумение с хора, чиито имена знаете. Повярвайте ми. — Той вдигна очи, а мускулите на челюстите му се издуха. — Облаците около мен се сгъстяват. И ако някой не разнищи какво се е случило там, дните ми са преброени. Уверен съм в това. А човек, който може да убие невинни, безпомощни коне, е в състояние да извърши и всичко друго. — Устните му трепереха, а в очите му блестяха сълзи. — Да ги изгори живи! Що за чудовище може да извърши подобно нещо!

— Някое истинско чудовище — кимнах аз. — А изглежда има много чудовища по света в наше време. Можете ли да ми кажете нещо за жребчето? Онова, което видях на мястото на пожара? Предполагам, че е един от конете ви, нали?

— Вятърна песен — потвърди той, както очаквах, и обърса очи с книжната салфетка. — Красивото малко конче. То всъщност е едногодишен кон и се роди във фермата, а двамата му родители бяха много скъпи състезателни коне. Загинаха в пожара. — Той стана. — Нямам представа как Вятърна песен се е спасил. Наистина е учудващо.

— Освен ако жената е Клер и го е извела навън, а после не е имала време да го върне в обора — предположих аз. — Може да го е

видяла при някое от посещенията си във вашата ферма.

Спаркс си пое дълбоко въздух и потърка очи.

— Не, не мисля, че Вятърна песен беше роден по това време. Впрочем, спомням си, че майка му Вихрушка беше бременна, когато Клер идваше.

— Може да се е сетила за това. Къде е Вятърна песен сега? — попитах аз.

— За щастие, уловиха го и сега е във фермата „Кресливата кукумявка“, където е в безопасност и за него се грижат добре.

Темата за конете беше много мъчителна за него. Не ми изглеждаше да се преструва. Спаркс не можеше да бъде чак толкова голям актьор. Той бе на път да загуби самообладанието си и полагаше големи усилия да не го покаже. Бутна стола си назад и се отдалечи от масата.

— Трябва да ви кажа и още нещо — продължи той, като го изпрацах до входната врата. — Ако Клер беше жива, мисля, че щеше да се опита да се свърже с мен по някакъв начин. Ако не другояче, то най-малкото щеше да ми напише писмо, стига да е научила за пожара, а не знам как може да не е разбрала. Тя беше много чувствителна и мила, въпреки проблемите, които имаше.

— Кога я видяхте за последен път? — попитах аз, като му отварях вратата.

Спаркс ме погледна и по очите му отново усетих каква силна личност е — колкото покоряваща, толкова и смущаваща. Не можех да се освободя от мисълта, че той по някакъв начин ме плаши.

— Мисля, че беше преди една година или нещо подобно.

Неговият сребрист чероки беше на алеята пред къщата ми. Изчаках, докато се качи в джипа и затвори вратата. Не можех да не се запитам какво ли са си помислили съседите ми, ако са го познали. При други обстоятелства бих се изсмяла, но в случая не намирах нищо забавно в неговото посещение. Защо беше дошъл лично, вместо да ми изпрати снимките?

Но той не бе проявил неуместно любопитство относно хода на следствието. Не се бе опитал да използва властта и влиянието си, за да ме сплаши. Не беше направил опит да повлияе на моето становище или да промени отношението, което имах към него, или поне така ми се бе сторило.

[1] Капитан Ахаб — капитанът, който преследва голяма бяла акула и я ранява, но накрая тя му изяжда крака и го убива. — Б.пр. ↑

11.

Стоплих кафето и се върнах в кабинета. Известно време седях на удобния си ергономичен стол и разглеждах снимките на Клер Роули. Ако убийството ѝ е било предумишлено, защо е било извършено там, където тя не е трябвало да бъде?

Дори ако за това можеха да бъдат обвинени враговете на Спаркс, не беше ли преголямо съвпадение да бъде извършено точно там, където не е била поканена, тоест, в неговата къща? Би ли могъл дори най-студенокръвният расист да изгори живи толкова коне само за да накаже собственика им?

Нямаше отговор. Започнах да проучвам файловете със случаите на пожари, записани от Отряда за бързо реагиране, като отгръщах страница след страница. Имаше палежи на църкви, къщи и офиси и няколко игрища за боулинг, където пожарите бяха започвали все по един и същ начин. Апартаменти, фабрики за спиртни напитки, химически компании и рафинерии бяха изгорели до основи и във всички тези случаи причините бяха съмнителни, но следователите не бяха успели да докажат, че са умишлени палежи. А убийствата, свързани с пожарите, бяха още по-необичайни и обикновено бяха дело на некадърни крадци или на някой от съпрузите, който не си бе дал сметка, че когато едно цяло семейство изчезне, а части от кости се появят в ямата за горене на боклука в задния двор, най-вероятно някой ще извика полицията. Необичайни и защото хора, които са вече мъртви, не могат да вдишат въглероден окис или да имат куршуми в телата си, които се виждат на рентгена. Към десет часа вечерта все пак попаднах на двама загинали, които привлякоха вниманието ми. Единият инцидент бе станал през март предишната година, а другият шест месеца преди него. Първият беше от Балтимор, а жертвата беше някакъв двадесет и една годишен младеж на име Остин Харт, четвърта година студент по медицина в „Джон Хопкинс“. Беше загинал при пожар, избухнал в къща, недалеч от университета. Бил сам въкъщи по това време, защото се случило през пролетната ваканция.

Според краткото полицейско дознание, пожарът започнал една съботна вечер и се разгорял с такава сила, че докато пристигне пожарната, Харт бил толкова овъглен, че успели да го идентифицират само по един корен на зъб и краищата на трабекуларната алвеоларна кост, сравнявайки ги с рентгеновите снимки, които му били правени приживе. Пожарът започнал в банята на първия етаж, където не открили нито късо съединение, нито катализатор за горене.

В следствието бил включен и Отряда за бързо реагиране по покана на пожарната команда в Балтимор. Стори ми се интересно и това, че Тиюн Макгъвърн била извикана от Филадельфия за експертно мнение. След седмици разследване, оглед на останките и разпити на свидетели, както и след направени изследвания в лабораторията на Отряда за бързо реагиране в Роквил, данните показали, че пожарът е умишлен, което значело, че загиналият е бил убит. Но не могли да докажат нищо от тези неща, а моделите на инцидентите с пожари, заложили в компютъра, не дали отговор как е възможно да се разгори толкова силен пожар в такава мъничка баня, облицована с плочки, където не е имало нищо друго, освен една порцеланова мивка и вана, отделена с найлонова завеса.

Пожарът преди него през октомври бе избухнал във Венис Бийч, Калифорния, пак през нощта, в къща с изглед към океана, на няколко преки от легендарния гимнастически салон „Мъсъл Бийч“. Марлин Фабър била двадесет и три годишна актриса, в чиято кариера се включвали предимно малки роли в сапунени опери и комедийни телевизионни сериали, но повечето от доходите ѝ идвали от телевизионни реклами. Подробностите за пожара, в който до основи бе изгоряла вилата ѝ от кедрово дърво, бяха също толкова непълни и необясними като тези в случая с Остин Харт.

Когато прочетох предположенията, че пожарът е започнал в голямата баня на обширното ѝ жилище, адреналинът ми се повиши. Жертвата била толкова изгоряла, че имало останали само опечени кости. Сравнили рентгеновите снимки на тленните ѝ останки с тези от рутинен контролен преглед на гърдите ѝ, направен две години преди това. Била идентифицирана фактически само по едно ребро. Не бил открит никакъв катализатор за горене и нямало обяснение какво в банята е могло да предизвика толкова голям огнен стълб, който да се издигне на височина два метра и половина и да подпали втория етаж.

Тоалетната чиния, ваната, мивката и етажерката над нея с козметични препарати не били, разбира се, достатъчни за това. А според Сателита на националната метеорологична служба, не е имало светкавици на приблизително сто и шестдесет километра от нейния район през последните четиридесет и осем часа.

Размишлявах над това с чаша „Пино Ноар“ в ръка, когато Марино ми се обади към един часа през нощта.

— Будна ли си още?

Усмихнах се, защото той винаги ме питаше това, когато се обадеше в неудобен час.

— Спаркс е имал четири десеткалиброви автомата „Мак“ със заглушители, които, доколкото разбрах, е купил за по шестстотин долара единият. Имал една сухопътна надземна мина, която купил за хиляда и сто долара, и един автомат МР40. И представи си, още деветдесет празни гранати.

— Представям си — казах аз.

— Казва, че посетил полесражения от Втората световна война и ги взел оттам за колекцията си, а буретата с бърбън купил в Кентъки от една фабрика за спиртни напитки, която фалирала преди пет години. За уискито само малко ще го смърят. Предвид размера на останалите щети, кой ще вземе да се занимава с това. А относно оръжията, всички са регистрирани и си е платил данъците. Така че е невинен по тези обвинения, но онзи смахнат следовател от Уорънтън е на мнение, че Спаркс тайно продавал оръжия в Южна Флорида на групировки, вражески настроени към Кастро.

— На какво се базира? — поисках да разбера.

— По дяволите, и аз не знам, но следователите от Уорънтън са го погнали като куче пощальон. Предполагат, че момичето, което е изгоряло, е знаело нещо за това и Спаркс не е имал друг избор, освен да се отърве от нея, дори ако заради това е трябвало да изгори всичко, което притежава, включително и конете си.

— Ако е търгувал с оръжия — казах аз нервно, — щял е да има много повече от няколко стари автомата и един куп празни гранати.

— Но те са го погнали, докторе. Заради това, което представлява той, нещата може да се усложнят.

— А какво стана с липсващия автомат „Калико“?

— Откъде, дявол да го вземе, мога да знам?

— Един автомат „Калико“ не е бил намерен, правилно ли съм разбрала?

— Той казва така, но ти откъде...

— Спаркс идва при мен днес.

Настъпи дълга пауза.

— Какво каза? — попита той. Беше наистина смаян. — Идва при теб къде?

— В дома ми. Неканен. Донесе снимки на Клер Роули.

Марино мълча толкова дълго този път, че си помислих, че телефонната линия е прекъснала.

— Нямам намерение да те обиждам — каза той накрая, — но сигурна ли си, че не си се повлияла от персоната му...

— Не съм — прекъснах го аз.

— А можа ли да разбереш нещо от снимките, които видя?

— Само че тъй наречената му бивша приятелка е била изключително красива. Косата ѝ прилича на тази на жертвата, а ръстът и теглото ѝ са същите. Носела е часовник, който изглежда като този, който намерих, а съквартирантките ѝ не са я виждали от деня, в който е избухнал пожарът. Това все пак е някакво начало, но не е достатъчно, за да продължим нататък.

— Единственото, което тези от управлението в Уорънтън са успели да разберат от университета, е, че там има такава Клер Роули. Била е студентка, която прекъсвала, после пак продължавала, но не се е появявала там от миналата есен.

— Това съвпада донякъде с времето, когато Спаркс е скъсал с нея.

— При условие, че нещата, които казва той, са верни — подчерта Марино.

— А нещо за родителите ѝ?

— От университета не ни казаха нищо друго за нея. Трябва да получим съдебна заповед. А знаеш как става това. Мисля, че можеш да се опиташ да поговориш с декана или с някой друг и малко да ги умилостивиш. Хората са по-склонни да си имат работа с доктори, отколкото с ченгета.

— А какво стана със собственика на мерцедеса? Предполагам, че още не се е появил, нали?

— От полицейското управление в Уилмингтън са поставили къщата му под наблюдение — отговори Марино. — Погледнали през прозорците и надникнали през капака на пощенската му кутия, за да видят дали там няма нещо, което да се разлага. Засега няма. Той сякаш се е изпарил яко дим, а ние нямаме достатъчно основание да влезем там с взлом.

— На колко години е този човек?

— На четиридесет и две. С кестеняви коси и кафяви очи, висок около един и шестдесет и тежи приблизително седемдесет килограма.

— Е, все някой трябва да знае къде е или най-малкото кога са го видели за последен път. Човек не може да зареже така пациентите си и да не уведоми никой.

— Но засега изглежда точно така. Разни хора идвали там за консултации. Не им се е обаждал въобще. Няма го никъде. Съседите не са виждали нито него, нито колата му най-малко от една седмица. Никой не го е видял да излиза с колата си, нито с някой друг. Но доколкото разбрах, някаква възрастна жена, която живее в съседната къща, е разговаряла с него сутринта на пети юни, тоест, в четвъртък преди пожара. И двамата си взимали вестника пред вратата по едно и също време, махнали си с ръка и си казали „добро утро“. Според нея, той бързал и не бил любезен като друг път. В момента знаем само това.

— Питам се дали Клер Роули не е била негова пациентка.

— Само се надявам той още да е жив — заяви Марино.

— Да — казах развълнувано. — И аз също.

Лекарят, който е и следовател по смъртните случаи, не е полицейски служител, но трябва обективно да представя доказателствата и е нещо като детектив, чиито свидетели са мъртви. Но имаше случаи, при които не спазвах докрай статута си и не се съобразявах с дефинициите.

Правосъдието беше по-важно от кодексите, особено когато сметнех, че никой не се вслушва във фактите. Беше нещо повече от интуиция, когато реших в събота сутринта след закуска да посетя Хюи Дор, ковачът, който бе подковавал конете на Спаркс два дни преди пожара.

Камбаните на църквите „Грейс Баптист“ и „Фърст Презбитериън“ започнаха да бият, докато плакнех чашата си от кафето на мивката. Потърсих в бележника си телефонния му номер, който един от следователите по пожарите от Отряда за бързо реагиране ми беше дал. Ковачът, модерното название за старовремското „налбантин“, го нямаше вкъщи, когато се обадох, но жена му си беше там и аз ѝ се представих.

— Той е в Крозиер — обясни тя. — Намира се след Лий Роуд, откъм северната страна на реката. Не можете да го пропуснете.

Но аз знаех, че лесно мога да го пропусна. Тя говореше за една област във Вирджиния, където нямаше нищо друго, освен ферми, а откровено казано, на мен всички те ми изглеждаха еднакви. Помолих я да ми даде някакви ориентир.

— Ами, намира се точно отвъд реката откъм страната на щатския затвор. Там, където е мандрата на затвора — добави тя. — Вероятно знаете къде е.

За съжаление, наистина знаех. Ходех там в миналото, когато затворници се бесеа в килиите си или се избиваха един друг. Извадих телефонния номер и се обадох в мандрата, за да съм сигурна, че е удобно да ги посетя. Изглежда беше присъщо за някои привилегирани типове да не се интересуват ни най-малко от моята работа, но все пак ми казаха, че мога да намеря ковача в обора, който бил боядисан в зелено. Върнах се в спалнята да си облека спортната фланелка, джинсите и кубинките и се обадох на Марино.

— Ако искаш, ела с мен, но мога съвсем спокойно да свърша работата и сама — казах му аз.

Чуваше се някакъв бейзболен мач по телевизията. Телефонът издрънча, когато той явно го постави някъде на земята. Чух го как пуфти.

— Ама че гадост! — измърмори той.

— Така е — съгласих се с него. — И аз съм изморена.

— Дай ми половин час.

— Ще дойда да те взема, за да ти спестя малко време — предложих му аз.

— Да, така е добре.

Той живееше на юг от река Джеймс, в район с парцели, отдавна залесени с дървета, близо до един прелез с малък търговски пасаж от

магазинчета, наречен „Мидлотиън Търнпайк“, където човек можеше да си купи пистолети, мотоциклети и кренвирши или да му измият колата ръчно и да я лъснат с препарати или да се престорят, че го правят. Малката бяла къща на Марино с алуминиеви плоскости се намираше на Ръдърс Роуд зад ъгъла, където бяха фирмите „Освежители за въздух“ и „Ъкроп“. Той бе развял голямо американско знаме в предния си двор, а отзад имаше желязна ограда, направена от панели, както и навес за ремаркетото на колата му.

Слънчевата светлина проблясваше по коледните лампички, които бяха окачени навсякъде из обитаваната от Марино площ. Разноцветни електрически крушки се виждаха по храстите и по клоните на дърветата. Бяха повече от хиляда.

— Продължавам да мисля, че трябва вече да престанеш с тези крушки и да ги свалиш — повторих му аз за пореден път, когато ми отвори вратата.

— Ако ги сваля сега, трябва да ги окачвам пак за Деня на благодарността — обясни ми той, както винаги. — Представяш ли си колко време ще ми отнеме, особено след като прибавям по още няколко всяка година?

Увлечението му беше нараснало до такава степен, че бе инсталирал допълнително електрическо табло за коледните си украси, които ако бъдат включени всичките, можеха спокойно да бъдат добавени един Дядо Коледа с шейна, теглена от осем северни елена, щастливи снежни човечета, шоколадови играчки и един Елвис Пресли в средата на двора, чиито коледни песни да се разнасят през усилвателите на уредбата му. Тази показност, която демонстрираше Марино, бе толкова крещяща, че неговото блеснало осветление можеше да се види на километри, а жилището му се бе превърнало в официалното „евтино зрелище“ на Ричмънд. Продължавах да се чудя как един толкова антисоциален тип като него, няма нищо против да гледа безкрайни редици от коли, лимузини и пияници, които си правят майтап с него.

— Все още се опитвам да разбера откъде дойде манията ти с тези украси — казах му аз, докато се качваше в колата ми. — Преди две години не би направил подобно нещо. После, като гръм от ясно небе, превърна частното си жилище в лунапарк. Загрижена съм. А да не

говорим и за опасността от пожар, предизвикан от късо съединение. Знам, че съм ти го казвала и преди, но изпитвам силно желание да...

— Може би и аз изпитвам някакво желание.

Той закопча предпазния си колан и извади една цигара.

— Ти как би реагирал, ако започнеш да украсявам къщата си по този начин и оставех крушките да светят през цялата година?

— Както бих реагирал, ако си купиш каравана за къмпинг, ако си направиш басейн и започнеш да ядеш шоколадови бисквити всеки ден. Щях да си помисля, че си си загубила ума.

— И щеше да бъдеш прав — отговорих аз.

Той премяташе незапалената цигара в ръцете си.

— Може би съм стигнал до този етап от живота си, когато или правиш това, което ти се иска, или си отиваш — каза той. — По дяволите какво мислят хората. Няма да живея повече от един път, пък и кой знае колко още ще бъда на този свят.

— Марино, наистина са те обхванали много черни мисли.

— Това е то действителността.

— Ако умреш прибързано, ще дойдеш при мен и ще бъдеш разчленен на някоя от моите маси. А това трябва да ти бъде голям стимул да живееш още дълго време.

Той мълчеше и гледаше през прозореца, докато карах по Шестото отклонение на магистралата през окръг Гучланд, осеян с гъсти гори. Понякога не се виждаше нито една кола с километри. Утрото беше ясно, но влажно и топло. Минавахме покрай огромни къщи с ламаринени покриви и изящни веранди, а птичките се къпеха в прахта по дворовете. Имаше големи дървета с клони, отрупани със зелени ябълки, увиснали до земята, а слънчогледите бяха склонили тежките си глави надолу, като че се молеха.

— Истината е, докторе — заговори Марино, — че имам някакво предчувствие или нещо от този род и все ми се струва, че дните ми са преброени. Мисля за живота си, сякаш почти съм го изживял. Но дори да не съм направил кой знае какво, то все пак съм свършил достатъчно работа, нали? В мислите си виждам нещо като стена пред мен, а зад нея няма нищо друго. Моят път свършва зад нея. Вече съм пътник. Въпросът е само как и кога. Затова, дявол го взел, върша това, което искам. Имам право, нали?

Не знаех какво да кажа. Представих си неговата ярко осветена къща по Коледа и очите ми се наляха със сълзи. Радвах се, че съм сложила очилата си за слънце.

— Не пророкувай неща, които може да се сбъднат, Марино — казах му спокойно. — Когато хората мислят за нещо твърде много, толкова ги обсебва тази мисъл, че накрая го предизвикват и то се случва.

— Като Спаркс.

— Не виждам какво общо има това със Спаркс.

— Може би е мислил за нещо толкова упорито, че накрая се е случило. Ако, например, си чернокож и много хора те мразят до дъното на душата си, тревожиш се, че тези негодници ще ти отнемат това, което имаш, и накрая взимаш и сам подпалваш всичко. И между другото, убиваш конете и бялата си приятелка. И накрая оставаш без нищо. Парите от застраховката няма изобщо да покрият онова, което е изгубил. В никакъв случай. Истината е, че Спаркс е разорен, откъдето и да го погледнеш. Хем е изгубил всичко, което е обичал в живота си, хем ще умре в затвора.

— Ако говорим за умишления пожар, по-склонна съм да мисля, че го е предизвикал той — казах аз. — Но тук става дума и за една млада жена, която е убита. А също и за всички онези коне, които са изгорели живи. Ето тук, картината нещо се размътва.

— Пак заприличва на делото срещу О. Джей Симпсън. Богат, влиятелен чернокож. Гърлото на бившата му приятелка е било прерязано. Тези сходства не те ли тревожат поне малко? Слушай, трябва да изпуша една цигара. Ще издухвам дима през прозореца.

— Ако Кенет Спаркс е убил бившата си приятелка, защо не го е направил на друго място, където никой няма да го свърже с него? Защо заедно с това ще унищожи всичко, което има, и ще остави уликите да водят към него?

— Не знам, докторе. Може би нещата са станали неконтролируеми и всичко е отишло по дяволите. Вероятно въобще не е имал намерение да я пречуква и да подпалва къщата.

— Няма нищо в този пожар, което да изглежда случайно — продължих аз. — Мисля, че някой е знаел точно какво прави.

— Или е това, или просто не е имал късмет.

Тесният път беше ту облян в слънчева светлина, ту в сянка. Птичките по телефонните жици ми напомняха музикални ноти. Минах покрай ресторант „Северен полюс“ с неговата изрисувана полярна мечка и си спомних за обедите ни след съдебните процеси в Гучланд заедно с детективите и експертите от съдебна медицина, които вече бяха пенсионирани. Спомените ми за тези стари дела за убийства бяха смътни, защото съзнанието ми бе претоварено с толкова други случаи, но мисълта за тях и за колегите ми, ме натъжиха за момент. „Ред Федър Пойнт“ беше в края на дългия път, покрит с чакъл, който водеше към живописна ферма с изглед към река Джеймс. Прах се вдигаше зад колата ми, докато завивах край белите огради на равните зелени пасбища, по които на места се виждаха купи сено.

Триетажната бяла дървена къща изглеждаше с несиметрично начупен покрив и не приличаше на сградите, строени през този век. Силозите бяха почти скрити от виещи се лози, също останали от едно време. Няколко коня пасяха в далечината, а покритият с червена пръст манеж за езда беше празен, когато паркирахме там. Влязохме с Марино в големия зелен обор и се ориентирахме по звуците, които издаваше чукът, удрайки по метала. Пет коня протегнаха грациозни шици от своите прегради. Не можах да се сдържа да не погледя кадифените им муцуни. Някои бяха обучени за лов, но имаше и едногодишни коне, арабска порода. Спрях се да кажа няколко мили думи на едно конче и майка му. Двата коня ме изгледаха с големите си кафяви очи. Марино вървеше на известно разстояние от нас и пропъждаше мухите с ръка.

— Обичам да ги гледам отдалеч — обясни той. — Стига ми, че един кон ме ухапа веднъж.

В помещенията, където държаха инструментите и храната за конете, беше тихо. Гребла и навити на кълба маркучи бяха окачени по дървените стени. Одеята бяха метнати над вратите. Не срещнах никой, освен една жена с жокейски дрехи и каска, която носеше нанякъде английско седло.

— Добро утро — поздравих аз, когато далечните удари на чука секнаха за миг. — Търся ковача. Аз съм доктор Скарпета — добавих. — Обаждах се преди малко.

— Ей там е — посочи тя, без да спре. — Но щом сте дошла дотук, знайте, че Черната Дантела нещо не изглежда добре — добави тя.

Разбрах, че ме е сметнала за ветеринарен лекар.

Завихме с Марино зад ъгъла и открихме Дор седнал на малко кръгло столче, здраво стиснал между коленете си голямото предно дясно копито на бяла кобила. Беше плешив, с широки рамене и силни ръце. Кожената му ковашка престилка приличаше на издути шалвари. Беше плувнал в пот и мръсотия, докато вадеше гвоздеите от една алуминиева подкова.

— Здравейте — каза той и конят сви уши назад.

— Добър ден, господин Дор. А съм доктор Скарпета, а това е капитан Пийт Марино. Жена ви ми каза, че мога да ви намеря тук.

Той вдигна очи към нас.

— Хората ме наричат просто Хюи. Така се казвам. Ветеринарен лекар ли сте?

— Не, не, следовател съм от съдебна медицина. Двамата с капитан Марино участваме в разследването на инцидента в Уорънтън.

Той се намръщи и хвърли старата подкова настрана. После извади някакъв назъбен нож от джоба на престилката си и започна да изрязва триъгълник в средата на подковата, докато мраморнобялото копито се показва под него. От камъче, забило се в копитото, изхвъркна искра.

— Този, който е извършил това, би трябвало да бъде разстрелян — промърмори той, извади някакви резци от другия си джоб и започна да изравнява в кръг краищата на копитото.

— Правим всичко възможно, за да открием какво се е случило — уведоми го Марино.

— Моята задача е да идентифицирам жената, която е загинала в пожара — обясних аз. — И да добия по-ясна представа какво се е случило с нея.

— И преди всичко — добави Марино, — защо тази жена е била в къщата.

— Чух за това. Наистина е странно — отговори Дор.

Сега той използваше някаква едра пила, а кобилата раздражено свиваше бърни назад.

— Не знам защо е била в къщата — отговори той.

— Доколкото разбрах, няколко дена преди това сте ходил във фермата му — продължи Марино и си записа нещо в бележника.

— Пожарът е избухнал в събота през нощта — каза Дор.

Той започна да почиства долната част на копитото с телена четка.

— Бях там почти през целия ден в четвъртък. Имах много работа както обикновено. Подковах осем коня и лекувах един, който се бе заразил от болест, която настъпва, когато бактерии проникнат във вътрешната част на копитото. Намазах го с формалдехид, предполагам, знаете този препарат — обърна се той към мен. — После пусна десния крак на кобилата на земята и вдигна левия. Животното потрепна леко и завъртя опашка. Дор го потупа по муцуната. — Налага се да я успокоя. Денят беше лош за нея. Конете са като малки деца. Подлагат ни на изпитания по всевъзможни начини. Човек си мисли, че го обичат, а те искат само храна.

Кобилата завъртя очи и показа зъби, докато ковачът вадеше гвоздеи от копитото ѝ. Работеше с удивителна бързина, без да намалява темпото, докато говори.

— Бил ли сте някога там, когато го е посещавала една млада жена? — попитах аз. — Висока, много красива, с дълги руси коси.

— Не. Когато ходех там, през цялото време бяхме с конете. Той помагаше с каквото може. Беше луд по тях.

Ковачът пак взе ножа за оформяне на копита.

— Всичко, което разправят за неговите похождения, са само приказки — продължи Дор. — Не знам такова нещо. Той винаги ми е приличал по-скоро на самотник, което в началото ме изненада, след като знаех кой е.

— От колко време работите за него? — попита Марино, издавайки, че се кани да мине в настъпление.

— Скоро ще станат шест години — каза Дор и взе пилата. — По няколко пъти в месеца.

— Когато бяхте при него онзи четвъртък, спомена ли той за някакво пътуване извън страната?

— О, разбира се! Точно затова бях отишъл. Щеше да заминава на другия ден за Лондон и тъй като неговият помощник за ранчото беше напуснал, нямаше никой друг.

— Жертвата изглежда е карала син мерцедес. Виждал ли сте такава кола в ранчото?

Дор измести малкото си дървено столче назад, като влачеше кутията с подковите зад себе си. После вдигна задния крак на кобилата.

— Не си спомням да съм виждал такава кола.
Той хвърли още една подкова настрани.
— Не, не мога да си спомня за такава кола. Прт! — Той успокои
кобилата, като сложи ръка на задницата ѝ. — Тя има лоши ходила.
— Как се казва? — попитах аз.
— Моли Браун.
— Изглежда не сте от този край — установих аз.
— Роден съм и съм отраснал в Южна Каролина.
— А аз в Маями.
— Сега местата, които са толкова на юг, сякаш са в Южна
Америка.

12.

Отнякъде се бе появило ловджийско куче, което душеше посипаната със сено земя, като вървеше по стърготините, останали след подковаването. Моли Браун бе поставила грациозно другия си заден крак на поставката, като че щяха да ѝ правят педикюр в някой козметичен салон.

— Хюи — заговорих аз, — има нещо в този пожар, което предизвиква прекалено много въпроси. Налице е труп, а се предполага, че не е трябвало да има никой в къщата на Спаркс. Аз водя следствието за загиналата и искам да направя абсолютно всичко възможно, за да разбера защо е била там и не е излязла, когато е започнал пожарът. Вие може би сте последният човек, посетил фермата преди пожара, и ви моля да си напрегнете паметта и да си спомните дали има нещо, каквото и да било, което може да ви се е сторило необичайно през онзи ден.

— Точно така — каза Марино. — Чухте ли например Спаркс да проведе някакъв личен разговор по телефона? Имате ли представа дали е очаквал някого? Чувал ли сте някой да е споменавал пред вас името Клер Роули?

Дор стана и погали отново задницата на кобилата, а аз инстинктивно застанах по-далеч от силните ѝ задни крака. Кучето излая срещу мен, като че изведнъж му бях станала напълно непозната.

— Ела тук, малко приятелче.

Наведох се и понечих да го погаля.

— Доктор Скарпета, мога да ви кажа, че ако се доверите на животните и те ще ви имат доверие. А вие пък — посочи той Марино с глава, — се боите от тях и те го усещат. Искрах просто да ви обясня.

Дор тръгна да излиза от обора и ние го последвахме. Марино се промъкна плътно до стената, докато се разминаваше с един кон, който беше висок най-малко четиринадесет педи. Ковачът зави зад ъгъла, където беше паркирал камиона си. Беше червен пикап, в който имаше

монтирано ковашко огнище, работещо с газ пропан. Той завъртя някакво копче и се появи син пламък.

— Тъй като краката ѝ не са много стандартни, трябва да ѝ изкова стегги, за да ги напасвам. Нещо като ортопедични обувки — обясни той, взе една алуминиева подкова с машата и я задържа над пламъка.

— Ще броя до петдесет, докато стегата се нагрее — продължаваше да говори той. Усетих мириса на нагривания се метал. — Обикновено броя до тридесет. Ако цветът на алуминия не се промени, нагривам го още малко, за да стане ковък.

Той прехвърли подковата върху наковалнята и проби дупки в нея. Изкова обръчи и ги приплеска с чука. За да изреже острите краища, използва шлайфмашина, която бръмчеше като хирургически трион за рязане на кости. Дор изглежда продължаваше да работи, за да печели време и да размисли, или може би, за да не ни каже онова, което искахме да знаем. Не се и съмнявах, че е изключително предан на Кенет Спаркс.

— Най-малкото — казах му аз, — семейството на тази жена има право да знае. Трябва да ги уведомя, че е умряла, а не мога да го направя, докато не съм убедена коя е. А те ще ме питат какво се е случило с нея. Трябва да разбере.

Но той явно нямаше какво да ни каже и ние се върнахме при Моли Браун. Тя бе поръсила фъшкии наоколо и сега ги тъпчеше. Той раздражено ги помете с проскубана метла и напъди кучето.

— Знаете ли какво, най-голямата защита за коня е да избяга — каза накрая Дор, като стегна здраво между коленете си едното от предните копита на коня. — Единственото му желание е да се освободи, макар и да си мислите, че много ви обича.

Ковачът зачука пироните в подковата и закриви краищата им, след като ги бе заковал към копитото.

— Хората не са по-различни, като ги притиснеш до стената — добави той.

— Надявам се, че не съм ви създала главоболия — казах аз и погалих кучето зад ушите.

Дор огъна с клещи острите върхове на пироните, после ги изпили, докато краищата им станаха плоски, но и след това не побърза да отговори.

— Прт! — извика той на Моли Браун, а във въздуха се разнесе тежката миризма на метал и фъшкии. — Работата е там — продължи да обяснява, като удряше с кръглия си чук, — че вие двамата дойдохте тук и смятате, че ще ви гласувам доверие просто така, както сигурно си въобразявате, че бих ви поверил да подковете този кон.

— Не ви виня, че изпитвате такива чувства — уверих го аз.

— А и аз не бих могъл в никакъв случай да го подкова — заяви Марино. — Пък и въобще не искам.

— Те могат да ви захаят със зъбите си и да ви хвърлят на земята. Ще рият с копита, ще ритат със задните си крака и ще ви шибат с опашки през очите. Трябва да бъде ясно като бял ден кой е господарят, иначе бихте имали големи главоболия.

Дор се изправи и разтри долната част на гърба си. После се върна при ковашкото огнище, за да нагрее още една подкова.

— Вижте какво, Хюи — каза Марино, след като отново последвахме ковача. — Моля ви да ни помогнете, защото мисля, че и вие сте обичал тези коне. А сигурно не ви е безразлично и че един човек е умрял.

Ковачът започна да рови в страничната преграда на камиона си. Извади оттам нова подкова и я хвана с машата.

— Мога само да ви кажа собствената си теория.

Той задържа подковата върху пламъка на огнището.

— Цял съм в слух — каза Марино.

— Мисля, че е заговор на професионалисти, а тази жена е част от него, но по някаква причина не е могла да избяга.

— Значи искате да кажете, че е била пироманка.

— Вероятно е нещо подобно, но е извадила лош късмет.

— Какво ви кара да мислите така? — запитах го аз.

Дор стегна нагрялата стегга в менгемето за конски копита.

— Вижте какво, начинът на живот на господин Спаркс дразни много хора, особено нацистките типове — отговори той.

— Още не ми е ясно защо мислите, че жената е имала нещо общо с това? — попита Марино озадачено.

Дор престана да работи и разкърши кръст. Завъртя глава, а вратът му изпука.

— Може би този, който го е направил, не е знаел, че Спаркс заминава. Трябвало му е някое момиче да му отвори вратата и при това

да бъде от тези, с които е имал връзка в миналото.

Двамата с Марино го оставихме да говори.

— А той не е от хората, които ще отпратят някого, когото са познавали. Пък и според мен, винаги е бил прекалено отзивчив и любезен, макар че това съвсем не е в негова полза.

Подковата като че изсъска някакво тихо предупреждение, когато Дор я потопи в кофата с вода. Той замълча, докато се връщаше при Моли Браун и пак седна на кръглото си столче. Започна да обработва друга подкова, изпили един ръб, а после взе чука. Кобилата беше неспокойна или по-скоро отегчена.

— Мога да ви кажа и още нещо, което според мен подкрепя теорията ми — рече той и продължи да работи. — Когато бях в неговата ферма през въпросния четвъртък, същият онзи проклет хеликоптер непрекъснато летеше над нас. В момента никой не пръскаше посевите срещу паразити, затова двамата с господин Спаркс не можехме да разберем дали се е изгубил, дали има някакъв проблем, или пък търси място за кацане. Бръмча в небето може би около петнадесет минути и после отлетя на север.

— Какъв цвят беше? — попитах аз, като си спомних за хеликоптера, който кръжеше над мястото на пожара, когато бях там.

— Бял. Приличаше на водно конче.

— Като хеликоптерите, чиито мотори са с бутала ли? — запита Марино.

— Не разбирам много от тези летящи птици, но да, беше малък. Мисля, че беше двуместен и нямаше обозначителни номера. Сега наистина ми се струва странно, нали? Като че някой е правел наблюдение от въздуха.

Кучето беше притворило очи, положило глава върху обувката ми.

— И не сте виждали никога преди това този хеликоптер край фермата? — попита Марино.

Бях сигурна, че също си е спомнил белия хеликоптер, но не искаше да се разбере, че се интересува специално от него.

— Не, господине. Хората от Уорънтън не си падат по хеликоптерите. Те плашат конете.

— Но наблизко има малко летище, някакъв цирк, чиято атракция е въздушната акробатика и няколко частни бетонни писти за кацане в района — добави Марино.

Дор пак стана.

— Опитах се да ви дам някакви сведения, доколкото можах — промърмори той. После извади шарена кърпа от задния си джоб и изтри лице. — Казах ви всичко, което знам. Да му се не види! Всичко ме боли.

— И още едно последно нещо — каза Марино. — Спаркс е важна клечка и е зает човек. Сигурно е ползвал хеликоптери понякога. За да отиде, например, до летището, след като фермата му е доста отдалечена от цивилизования свят.

— Разбира се, някои кацаха и във фермата му — съгласи се Дор.

Той изгледа продължително Марино. В очите му се четеше недоверие.

— Идваше ли някакъв бял хеликоптер като този, който сте видял? — запита все пак Марино.

— Вече ви казах, че не бях го виждал никога дотогава.

Дор ни гледаше, а Моли Браун се дърпаше от оглавника и показваше долните си потъмнели зъби.

— Ще ви кажа и още нещо — кимна Дор. — Ако се каните да натопите господин Спаркс за нещо, не си правете труда да идвате и да си пъхате носа отново тук.

— Нямаме намерение да натопяваме никого — каза Марино. Беше започнал да се държи нападателно. — Само искаме да разберем истината. Това се подразбира от само себе си.

— Е, това вече ми харесва — каза Дор.

Бях много объркана, докато карах към къщи и се опитвах да отсея това, което знаех, от онова, което ни бе казано. Марино направи само няколко кратки коментара, а колкото повече приближавахме Ричмънд, толкова по-мрачно ставаше настроението му. Точно бяхме спрели пред къщата му, когато чухме, че пейджърът му бибипка.

— Хеликоптерът съвсем не се вмести в картината — каза той, докато паркирах зад колата му. — А може въобще да няма нищо общо.

Имаше и такава вероятност.

— Какво е пък това сега?

Той извади пейджъра си и прочете написаното.

— По дяволите! Изглежда пак се е случило нещо. Не е ли по-добре да влезеш за малко?

Не бях влизала скоро в къщата на Марино. Доколкото си спомням, последният път, когато идвах, беше по празниците. Бях се отбила тук с домашно приготвен хляб и един от моите специалитети. Тогава, разбира се, неговите чудати украси бяха включени и дори вътрешната част на къщата му светеше цялата, а имаше и една отрупана с играчки елха. Помня, че видях и електрическо влакче, което бръмчеше и се движеше в кръг по релси, като обикаляше около някакъв коледно украсен град, посипан със сняг. Марино беше приготвил яйчен коняк със стопроцентово уиски „Вирджиния Лайтнинг“ и откровено казано, след всичко, което бях изпила, не беше разумно да се прибирам с колата вкъщи.

Сега домът му изглеждаше мрачен и оголен, имаше дългокосмест килим, постлан във всекидневната, а в средата бе поставен любимият му люлеещ се стол. Вярно че върху полицата на камината бяха наредени разни награди от боулинг, които бе печелил през годините, а, да, имаше и телевизор с голям екран, който беше най-хубавата му вещ. Отидох с него в кухнята и видях потъналата в прегоряла мазнина печка, препълнената с боклук кофа и мръсната мивка. Пуснах топлата вода и я измих с гъба, после започнах да разтребвам нещата, доколкото можах, докато той набираще някакъв телефонен номер.

— Няма нужда да го правиш.

— Все някой трябва да го направи.

— Здравей — каза той в телефонната слушалка. — Обажда се Марино. Какво има?

Той слуша дълго и напрегнато, свъсил вежди. Лицето му все повече се зачервяваше.

Започнах да мия чиниите. Бяха много.

— Дали са проверили наистина добре? — питаше Марино. — Не, искам да кажа, сигурни ли сме, че друг е знаел неговото място? А, проверили са? И знаем, че са го направили, така ли? Да, добре. И никой не си спомня? Целият тоя шибан свят е пълен с хора, които не си спомнят нищичко. И не са видели нищо, така ли?

Внимателно плакнех чашите и ги оставях върху кърпа да съхнат.

— Съгласен съм, че това за багажа поражда наистина някои въпроси — продължаваше да говори той.

Използвах последното останало количество препарат за миене на чинии, който имаше Марино. Накрая се наложи да прибягна до калъп сапун, който намерих под мивката.

— Но тъй като и без това разследваш тези неща — говореше той, — защо не се опиташ да разбереш нещо за един бял хеликоптер, който е летял над фермата на Спаркс? — Той направи пауза, после каза: — Може би преди пожара, но със сигурност и след това, защото го видях със собствените си очи, когато бяхме там.

Марино слуша още известно време, а аз започнах да прибирам сребърните прибори, когато за мое учудване той каза:

— Преди да затворя телефона, искаш ли да поговорим с леля си? Отпуснах ръце и го погледнах изумено.

— Ей сега.

Той ми подаде слушалката.

— Лельо Кей?

Луси изглеждаше също така изненадана като мен.

— Какво правиш в къщата на Марино? — попита тя.

— Разтребвам.

— Какво?!

— Всичко наред ли е?

— Марино ще ти обясни. Ще проверя за бялата птица. Все някъде е заредила с гориво. Може да са летели с някаква задача от Службата по безопасност на полетите в Лийсбърг, но малко се съмнявам в това. Е, сега трябва да вървя.

Затворих телефона и изведнъж се почувствах недоволна и ядосана, но не знаех точно за какво.

— Мисля, че Спаркс яката го е загазил, докторе — промърмори Марино.

— Какво се е случило? — поисках да разбера.

— Оказва се, че един ден преди пожара, тоест в петък, Спаркс отишъл на летище „Дюлс“ за полета в девет и половина. Дал си нещата на багаж, но не го взел, като пристигнал в Лондон. А това значи, че може да е дал чантите си на багаж, показал е бордовата си карта на служителя по полетите при изхода към пистата, после се е обърнал и е излязъл от летището.

— При международни полети броят пътниците — възразих аз. — Щели са да забележат, че го няма в самолета.

— Може би. Но той нямаше да се издигне до положението, в което се намира сега, ако не беше умен.

— Марино...

— Почакай. Първо да ти разкажа всички подробности. Спаркс казал, че полицаят от охраната го чакал още когато самолетът кацнал на летище „Хийтроу“ в девет и четиридесет и пет на следващата сутрин в събота. Става дума за местно английско време, което значи, че тук е било четири и четиридесет и пет през нощта. Казали му за пожара, той веднага се върнал и взел самолета на Американските самолетни линии обратно за Вашингтон, без да се интересува за багажа си.

— Мисля, че когато човек е разтревожен, може да допусне такова нещо — казах аз.

Марино направи пауза, изгледа ме напрегнато, докато оставях сапуна в сапунерката на мивката и си бърших ръцете.

— Докторе, трябва да престанеш да го защитаваш.

— Не го защитавам. Само се опитвам да бъда по-обективна, отколкото мисля, че са били някои хора. А сигурно полицаят от охраната трябва да си спомня, че го е уведомил, когато Спаркс е слязъл от самолета.

— Засега не си спомня. Пък и не можем да разберем откъде охраната ще знае за пожара. Спаркс, разбира се, има обяснение за всичко. Казва, че полицаите от охраната винаги получават специални нареждания, когато идват да го посрещат. Изглежда вестта за пожара е била вече предадена по сутрешните новини в Лондон и бизнесменът, с когото Спаркс е трябвало да се срещне, се е обадил на Британските самолетни линии и им е казал да предадат новината на Спаркс, още щом слезе на летището.

— А говорил ли е някой с този бизнесмен?

— Не още. Не забравяй, че това е версията на Спаркс. Но макар и да ти е неприятно, докторе, трябва да ти кажа, че хората няма да започнат да лъжат заради него. Ако той стои зад цялата тази работа, мога да ти гарантирам, че го е планирал до последната подробност. Искам да добавя още, че докато е стигнал до „Дюлс“, за да вземе самолета за Лондон, пожарът вече се е бил разгорял, а жената е била мъртва. Кой може да каже със сигурност, че не я е убил, а после е

използвал някакъв експлозив с часовников механизъм, за да предизвика пожар, след като замине от фермата?

— Нищо не показва да е така. Но нищо не доказва и че не е така. Струва ми се, че няма голяма вероятност да разберем това, освен ако изникне нещо при изследванията в съдебната медицина и се получат данни, че е използвано някакво експлозивно устройство, задействано с дистанционно управление.

— В наше време половината от нещата в една къща могат да бъдат използвани за часовникови механизми. Будилници, видеокасетофони, компютри, електронни часовници.

— Това е вярно. Но нещо трябва да възпламени слабите експлозивни, например фасунги на крушки, искри от бушон, огън — обясних аз. — Ако нямаш нищо друго за почистване — добавих студено, — ще си тръгвам.

— Не се сърди на мен — възропта Марино. — Знаеш, че не съм виновен за цялата тази бъркотия.

Спрях при входната врата и го изгледах. Тънки побелели кичури бяха залепнали по потното му теме. Вероятно имаше мръсни дрехи, разхвърляни из цялата спалня, но никой не можеше да изчисти и да разтреби всичко, колкото и време да отдели. Спомних си жена му Дорис и нейното покорно робско търпение до деня, когато изведнъж се влюби в друг мъж и го напусна.

Но на Марино като че му бяха прелели кръв от погрешна кръвна група. Колкото и чудесна работа да вършеше, той беше в постоянен конфликт с хората около себе си. А това бавно го убиваше.

— Моля те само за едно — заговорих аз с ръка на дръжката на вратата.

Той избърса лице с ръкава на ризата си и извади цигара.

— Не насърчавай Луси да прави прибързани заключения. Знаеш също като мен, че проблемът е свързан с местните полицейски власти и политици. Марино, не вярвам, че сме напреднали в следствието по случая ни най-малко, затова нека засега още не разпъваме на кръст никого.

— Смаян съм! След всичко, което този кучи син направи, за да те провали в службата. Сега изведнъж стана светец, така ли?

— Не съм казала, че е светец. И откровено казано, не познавам светци.

— Спаркс се харесва на жените — продължи Марино — и ако не те познавах толкова добре, щях да помисля, че си падаш по него.

— Няма да те удостоя с отговор по този въпрос!

Излязох на верандата и почти се изкушавах да захлопна вратата в лицето му.

— Да. Всички все така казват, когато са гузни. — Той тръгна след мен. — Не мисли, че не знам, когато нещо не върви между теб и Уесли...

Обърнах се, погледнах го и насочих пръст към него като дулото на пистолет.

— Не казвай нито дума повече! Не се меси в моите работи и да не си посмял да се съмняваш в професионализма ми, Марино. Добре си запознат с него, дявол да те вземе!

Слязох по стълбите пред входната врата и се тръшнах ядосано в колата си. Потеглих бавно на заден ход, демонстрирайки шофьорските си умения. Не го погледнах повече и подкарах колата.

13.

В понеделник сутринта се разрази буря, която разлюля града със силни ветрове и проливни дъждове. Карах към работата си с чистачки на стъклата, включени на бързи обороти, и климатична инсталация, за да не се изпотят стъклата. Когато отворих прозореца, за да дам жетона за таксата по магистралата, ръкавът на костюма ми се намокри. Заварих две коли на погребални бюра, спрели на моето място на паркинга, и трябваше да оставя колата си навън. Петнадесетте секунди, които ми бяха нужни, за да притичам през паркинга и да отключа задната врата на сградата, бяха върхът на изтезанието. Намокрих се до кости. Вода капеше от косата ми, а обувките ми скърцаха по паркинга.

Проверих в дневника какъв е графикът ми за сутринта след пристигналите през нощта случаи. Едно пеленаче бе умряло в леглото на родителите си. Някаква възрастна жена, изглежда, се бе самоубила със свръхдоза от някакво лекарство. Имаше и убити след някаква престрелка между пласъори на наркотици на един от строежите на жилищни блокове в покрайнините на града. През последните няколко години градът беше определен като един от най-престъпните в Съединените щати. Бяха регистрирани сто и шестдесет убийства за една година при население по-малко от четвърт милион души.

Виняха за това полицията. Обвиняваха дори мен, но ако сведенията, събрани от моята служба, не бяха угодни на политиците, подсъдимите изобщо не стигаха до съда. Всички тези безпочвени твърдения не преставаха да ме възмуцават, тъй като на тези, които бяха на власт, не им беше дошло и наум, че съществува нещо, което се нарича превантивно лекарство, и то, в края на краищата, е единственият начин за предотвратяване на някое заболяване. Беше далеч по-лесно да ваксинираш някого срещу детски паралич, например, отколкото да го лекуваш след това. Затворих дневника с графика и излязох от кабинета си. Обувките ми оставяха мокри следи по празния коридор.

Влязох в съблекалнята, защото вече усещах, че започва да ме втриса. Свалих бързо полепналия по мен костюм и блузата си и с големи усилия си облякох операционните дрехи. Колкото повече бързах, толкова по-трудно се оправях. Сложих над тях лабораторната си престилка и изсуших косата си с хавлия, като прокарах пръсти през нея, за да не ми пада на очите. Лицето, което ме гледаше от огледалото, беше неспокойно и изморено. Не можех нито да ям, нито да спя добре, а не се ограничавах особено с кафето и алкохола. Всичко това се бе отразило в сенките под очите ми, които обаче се дължаха и на прикрития безпомощен гняв и страха от Кари. Нямахме никаква представа къде е, но във въображението ми тя беше навсякъде.

Отидох в стаята за почивка, където Филдинг, който избягваше кофеина, си вареше билков чай. Неговите мании за здравословен начин на живот не ме накараха да се почувствам по-добре. Не бях играла гимнастика повече от седмица.

— Добро утро, доктор Скарпета — каза той ведро.

— Да се надяваме, че ще е добро — отговорих аз и се пресегнах да взема каната за кафе. — Изглежда графикът ни не е натоварен засега. Оставям вие да решите дали да свикате събрание на персонала. Аз имам работа.

Филдинг беше бодър, издокаран с жълта риза с френски ръкавели, цветна вратовръзка и черни панталони. Дори обувките му блестяха, защото, за разлика от мен, той не допускаше превратностите на живота да му попречат да се грижи за себе си.

— Не знам как го правиш — казах му аз, като го огледах от главата до петите. — Джак, никога ли не страдаш от естествени неща като депресия, стрес, от желание да похапнеш шоколад, да изпушиш цигара или да пийнеш уиски?

— Излизам от равновесие, като се преуморя — отговори той, докато отпиваше от чая си и ме гледаше през парата, която се издигаше от него. — А това става, когато ме засегнат. — Той се замисли за момент. — Струва ми се, че най-лошото, което правя, като се замислих сега, е, че зарязвам жена си и децата. Измислям си претекст да не си стоя вкъщи. А аз не съм толкова безчувствен, че да не си давам сметка, че ме намразват. Така че самият аз се самоунищожявам. Но те уверявам — каза ми той, — че ако отделяш време за бягане, каране на колело, за няколко лицеви опори или упражнения за краката и корема,

бъди сигурна, че ще бъдеш смаяна от резултата. — Преди да си тръгне, той добави: — Това са естествени морфини за човека, нали?

— Благодаря ти — извиках след него. — Извинявай, че те попитах.

Едва бях седнала зад бюрото си, и Роуз се появи. Косата ѝ бе вдигната във висока прическа. Така приличаше на изпълнителен директор с елегантния си морскосин костюм.

— Не знаех, че сте тук — каза тя, като остави продиктуваните по микрофона и оформени протоколи върху купа с книгата. — Обади се току-що от Отряда за бързо реагиране. Беше Макгъвърн.

— Така ли? Знаеш ли за какво?

— Каза, че ходила във Вашингтон през уикенда и трябвало да ви види.

— Кога и за какво?

Започнах да подписвам писмата.

— След малко ще дойде — отговори Роуз.

Вдигнах очи изненадано.

— Обади се от колата си и ми каза да ви предам, че била в района на Кингс Доминиън и щяла да бъде тук след двадесет-тридесет минути.

— Тогава значи е за нещо важно — промърморих аз, докато отварях картонена кутия със стъкла.

Обърнах се, свалих найлоновото покривало на микроскопа и включих осветителя.

— Не сте длъжна да зарежете всичко — каза Роуз, която винаги ме бранеше. — Не си е записала час и дори не попита дали можете да я приемете.

Сложих стъклото с материал за наблюдение на микроскопа и погледнах през окуляра, за да видя част от тъканта на панкреаса, чийто клетки бяха порозовели, бяха се свили и изглеждаха изтънели или увредени.

— Не забелязвам никакви токсини — казах на Роуз, като поставих друго стъкло върху поставката. — Освен ацетон. Това е отпадъчен продукт при неправилен метаболизъм на гликозата. В бъбреците се вижда хиперосмоларна вакуализация на проксималното тубуларно каналче на тристенните клетки. Което значи, че вместо да

приличат на розови кубчета, те са станали светли, набъбнали са и са увеличени.

— Пак се занимавате със Съни Куин — каза Роуз загрижено.

— Освен това имаме клиничната анамнеза. Дъхът му е миришел на плодове, слабеел е, бил е постоянно жаден и е уринирал често. Всичко това е можело да бъде потиснато с инсулин. Но не че не вярвам на молитвите, напротив на това, което е казало семейството му на репортерите.

Съни Куин беше единадесетгодишният син на родители, които вярваха в някаква религиозна система за лечение чрез вяра. Той бе умрял преди осем седмици и макар че бях наясно относно причината за неговата смърт, нямаше да напиша заключението си, докато не пристигнеха и останалите изследвания и резултати. Накратко казано, момчето бе умряло, защото не беше лекувано по медицинските предписания. Родителите му се бяха противопоставили остро на аутопсията. Излязоха по телевизията и ме обвиниха в религиозно преследване и че съм поругала тялото на детето им.

Роуз толкова пъти бе ставала свидетел на моето възмущение от това, че попита:

— Искате ли да им се обадя?

— Не е важно дали аз искам. Налага се.

Тя започна да се рови в дебелия папка с анамнезите на Съни Куин и ми записа един телефонен номер.

— Желая ви успех — каза тя и тръгна към вратата, която свързваше двете стаи.

Набрах номера със свито сърце.

— Госпожа Куин? — попитах аз, когато се обади женски глас.

— Да.

— Доктор Кей Скарпета е на телефона. Получих резултатите на Съни...

— Не ни ли причинихте достатъчно мъка вече?

— Предположих, че може да искате да знаете от какво е умрял синът ви...

— Нямам нужда да ми казвате нищо за сина ми!

Чух, че някой взе слушалката от нея и сърцето ми заби до пръсване.

— Аз съм господин Куин — каза мъжът, който се прикриваше като с щит зад религиозната свобода, след което бе разбрал, че е погубил сина си.

— Причината за смъртта на Съни е била остра пневмония, получена вследствие на остра диабетична кетоацидоза от диабетис милитус. Моите съболезнования, господин Куин.

— Всичко това е погрешно. Направили сте грешка.

— Няма никаква грешка, господин Куин. — Не казах нищо друго, за да не проличи гнева в гласа ми. — Мога само да ви посъветвам, ако при някое друго от по-малките ви деца се появят същите симптоми като при Съни, веднага да потърсите медицинска помощ. За да не се наложи да страдате по същия начин още веднъж...

— Не позволявам никакъв лекар от съдебна медицина да ми казва как да отглеждам децата си — произнесе със смразяващ тон той. — Госпожо, ще се видим в съда.

Точно това ще стане, помислих си аз, защото знаех, че Британската общност ще обвини него и жена му, че са извършили престъпление към дете, като не са се погрижили за него.

— Не ни се обаждайте повече — каза Куин и затвори телефона.

Поставих слушалката обратно с натежало сърце. Когато вдигнах очи, видях, че Тиун Макгъвърн стои в коридора точно пред моята врата. Разбрах по изражението на лицето ѝ, че е чула всяка моя дума.

— Влез, Тиун — поканих я аз.

— А аз си мислех, че само моята работа е трудна. — Очите ѝ ме гледаха съчувствено, докато взимаше стол и сядаше точно срещу мен. — Знам, че трябва да съобщаваш постоянно такива неща, но никога не бях те чувала да ги казваш. Не че и на мен не ми се налага да разговарям постоянно с разни хора, но за щастие, работата ми не е да обяснявам точно на близките на починалите какво е причинил на трахеята или на дробовете димът, който са погълнали.

— Това е най-трудната част — казах аз, но бремето, което тегнеше на плещите ми, не намаля.

— Предполагам, че си вестителката, която биха искали да убият.

— Невинаги — възразих аз, но знаех, че в самотната ми, макар и вече закоравяла душа ще звучат до края на живота ми обвинителните думи на семейство Куин.

Дълбоко в мен отекваха викове, писъци и проклетия, пропити от гняв и мъка, а понякога и упреци, задето бях дръзнала да докосна раните на засегнатите. Не исках да разговарям за това с Макгъвърн. Не желаех и да се сближавам с нея.

— Трябва да се обадя само на още едно място — казах аз. — Затова, ако искаш кафе... Или просто си отдъхни малко. Сигурна съм, че ще ти е интересно това, което може да открия.

Обадих се в университета на Северна Каролина в Уилмингтън и макар че още нямаше девет часът, отговорникът по студентските дела беше вече там. Той бе изключително любезен, но не ми помогна с нищо.

— Много добре разбирам защо се обаждате и ви уверявам, че искаме да ви помогнем — обясни ми той. — Но не можем да го направим без съдебна заповед. Не сме в състояние просто така да решим и да направим чуждо достояние лична информация, за който и да било от нашите студенти. И, разбира се, особено по телефона.

— Господин Шед, става дума за убийство — напомних му аз, като се мъчех да прикрия раздразнението си.

— Разбирам — отвърна той.

Разговорът продължи доста време в същия тон. Не успях да постигна нищо. Накрая се отказах и затворих телефона. Бях отчаяна и насочих вниманието си към Макгъвърн.

— Те просто си пазят задниците за в случай, че семейството ѝ се опита да ги обвини по-късно за нещо. — Тя не ми казваше нищо ново. — Трябва да не им оставяме друг избор и точно това смятам да направим.

— Правилно — отговорих аз навъсено. — И така, какво те води насам?

— Разбрах, че са пристигнали лабораторните резултати или поне някои от тях. Обадих се късно следобед в петък.

— Ето това вече е новина.

Стана ми неприятно. Ако следователката, която се занимаваше с откриването на веществени доказателства, се бе обадила на Макгъвърн, преди да ги съобщи на мен, щях наистина да се разсърдя. Взех телефона и се обадих на Мери Чан, която беше млад специалист, назначен отскоро в лабораторията.

— Добро утро. Разбрах, че си получила някои сведения за мен?

— Точно се канех да ги сваля долу.

— Същите ли са, които си изпратила на Отряда за бързо реагиране?

— Да. Точно те са. Мога да ви ги пратя по факса или да ги донеса лично.

Дадох ѝ номера на факса в моя кабинет и не ѝ показах открито раздражението си, но ѝ намекнах за това.

— Мери, в бъдеще по-добре ме уведомявай навреме за разследванията, които ръководя, преди да си започнала да разпращаш лабораторните резултати на другите.

— Съжалявам — каза тя. Разбрах, че наистина съжалява. — Обади се в пет часа, а аз бях тръгнала вече да си ходя.

Сведенията бяха в ръцете ми две минути по-късно, а Макгъвърн отвори очуканото си служебно куфарче и извади своя екземпляр. Тя ме наблюдаваше, докато четях. Първият от тях беше анализ на стружката, която приличаше на метална и я бях извадила от порезната рана в областта на лявото слепоочие на жертвата. Според резултатите от сканиращия електронен микроскоп и рентгена, въпросният материал беше от магнезий.

А относно остатъците от косата на жертвата, получените резултати бяха просто необясними. Инфрачервеният спектрален фотометър беше повлиял на влакната така, че селективно да абсорбират инфрачервената светлина.

Характерната структура се оказа тази на полимер полисилоксана или силиция.

— Не смяташ ли, че е малко странно? — попита Макгъвърн.

— Да започнем с магнезия — казах аз. — Първото, за което човек се сеща, е морската вода. Тя съдържа много магнезий. Или оловен миниум. Нашият човек е или химик инженер, или работи в лаборатория за научни изследвания. Не смяташ ли така? А може и да е нещо, свързано с експлозивите?

— Ако се появи и калиев хлорид, тогава, да. Може да е барутен прах — отговори тя. — Или друг експлозив, оловен стифнат или оловен азид на живачния фулминат, ако е свързано с капачки за детонатори, например. Или азотна киселина, сярна киселина, глицерин, амониев нитрат, натриев нитрат. Нитроглицерин, динамит и

така нататък и така нататък. Но ще добавя, че Пепър щеше да надуши експлозивни като изброените.

— А магнезият? — попитах аз.

— Ползва се в пиротехниката или за фойерверки — каза тя. — За да се получи ярка бяла светлина. Или бенгалски огън. — Тя сви рамене. — Алуминиевият прах е за предпочитане, защото полепва по-добре, докато магнезиевите частици са покрити с нещо като ленено масло.

— Бенгалски огън — повторих аз. — Палиш бенгалски огън, поставяш го на стратегически места и си тръгваш. Така можеш да спечелиш няколко минути, нали?

— Възможно е, ако имаш подходящ горивен материал.

— Но това не обяснява как е попаднала там тази стружка или металическа частица, която не е изгоряла, забила се е в раната и изглежда, е привнесена от някакъв остър инструмент, с който е била порязана.

— Не използват магнезий, за да правят ножове — отбеляза Макгъвърн.

— Не, не може да е това. Прекалено е мек за ножове. Да не е продукт от космическите технологии, много е лек?

— Напълно е възможно, но в такива случаи остават сплави, които биват откривани при изследванията.

— Добре. Да минем тогава на силиция, от който правят силикон. Не е ясно откъде се е взел. Освен ако е имала присадени изкуствени гърди от силикон.

— Мога да ти кажа, че силиконовата гума се използва за изолации на електрически кабели, хидравлични течности и водонепромокаеми материи. Но нито едно от тях не пасва тук, освен ако е имало нещо в банята или може би във ваната. Нещо розово, не знам какво точно.

— Известно ли е дали Спаркс е имал рогозка пред ваната в банята, която да е била гумена? — попитах аз.

— Сега започнахме огледа на къщата заедно с него — отговори тя. — Но той казва, че облицовката в банята е била предимно в черно и бяло. Мраморният под и стените са били черни, а мивката, шкафчетата и ваната — бели. Вратата към душа е била европейска и е била изработена от огнеупорно стъкло, което изключва възможността да се

пръсне на милиард малки частици, когато температурата надвиши четиристотин градуса по Фаренхайт.

— Това обяснява защо се е разтопила в тялото — установих аз.

— Да, стъклото се е деформирало и го е покрило.

— Не напълно — отговорих аз.

— Вратата е имала месингови панци и е била без каска. Това, което открихме, показва, че е така. Явно, че паметта на приятелски настроения към теб медиен магнат не му е изневерила поне в това отношение.

— А за другото?

— Само бог знае, Кей.

Тя разкопча сакото си и го съблече, като че изведнъж се сети да се отпусне, но не пропусна да си погледне часовника.

— Имаме работа с много умен престъпник — каза тя. — Това поне е ясно за всички ни.

— А хеликоптерът? Какво ще кажеш за него, Тиун? Предполагам, че си чула вече за малкия бял „Швайцър“ или „Робинсън“, или как му беше името, който ковачът е видял в деня преди пожара. Може би е същият, който видяхме и ние с теб два дни по-късно?

— Това е само една от теориите. Нещо като опипване в тъмното — каза тя и ме погледна изпитателно. — Той може да е предизвикал пожара и да е трябвало да стигне бързо до летището. Затова предния ден хеликоптерът е летял, за да разузнае над фермата, тъй като пилотът е знаел, че ще трябва да кацне, а после да отлети, като се стъмни. Ясно ли ти е за какво намеквам?

Кимнах.

— После петъчният ден минава. Спаркс убива момичето и подпалва къщата си. Притичва до пасбището, качва се на хеликоптера, който го закарва някъде близо до „Дюлс“. Джипът му е бил паркиран наблизо. Отива до летището, оправя си нещата с квитанциите, а вероятно и с багажа. После се потулва някъде, докато дойде време да отиде във фермата „Кресливата кукумявка“.

— А защо хеликоптерът се появи и в понеделник, когато работехме на мястото на пожара? — попитах аз. — Как си го обясняваш?

— Пироманите обичат да наблюдават пожари за удоволствие. По дяволите, откъде да знаем, че самият Спаркс не е бил в него и не ни е наблюдавал отгоре как си скъсваме задниците от работа. Може най-малкото да е параноик. Предположил е, че ще сметнем, че в хеликоптера са хора от пресата. А и ние точно така си помислихме.

— Това засега са само хипотези — казах аз. Беше започнало да ми омръзва да я слушам.

Пренареждах новите документи, които продължаваха да се трупат. Макгъвърн ме наблюдаваше. После стана и затвори вратата.

— Слушай, смятам, че е време да си поговорим — каза тя. — Струва ми се, че не ме харесваш. Но може би, ако ми кажеш ясно какво има, ще оправим нещата по някакъв начин.

— Не съм сигурна какво мисля за теб, ако толкова искаш да знаеш. — Изгледах я продължително. — Най-важното е всички да си вършим работата добре, за да не изгубим нишката. Особено след като разследваме престъпление, при което някой е бил убит.

— Сега вече започваш да ме дразниш.

— Уверявам те, не го правя нарочно!

— Мислиш, че не ми пука, ако някой е бил убит ли? За това ли намекваш? Смяташ ли, че щях да стигна дотук, ако не ми беше пукало кой е запалил някой пожар и защо?

Тя нави ръкави, като че се канеше да се бори с някого.

— Тиюн — казах аз, — нямам време за излишни спорове. Безсмислени са.

— Държиш се така заради Луси. Смяташ, че съм те изместила или бог знае какво. Нали това е причината, Кей?

Сега пък тя ме ядоса.

— Двете с теб сме работили заедно и преди, нали? — продължи тя. — И не сме имали никакъв проблем досега. Затова човек се пита какво се е променило? Мисля, че отговорът е ясен. Разликата е в това, че в момента, докато говорим, твоята племенница се премества в нов апартамент във Филадельфия, за да работи под мое ръководство. Под мое. Не под твое. А това не ти харесва. И знаеш ли още какво? И аз да бях на твое място, нямаше да ми е приятно.

— Не е нито времето, нито мястото за такъв разговор — заявих твърдо аз.

— Добре. — Тя стана и праметна сакото върху ръката си. — Тогава да идем на някое друго място. Смятам да разрешим този въпрос, преди да се върна на север.

Почувствах се затруднена, макар да управлявах безпогрешно моята империя от бюрото си, където папките с книгата бяха моите надзиратели, гвардията трябваше да полага каторжен труд по статиите от списанията, а легионите, които се занимаваха с известията и писмата, нямаше никога да ме предадат. Свалих си очилата и разтрих лице. Ако гледах Макгъвърн размътено, щеше да ми бъде по-лесно.

— Какво ще кажеш да обядваме заедно? — казах аз. — Но ще трябва да ме почакаш още три часа. А междувременно — станах аз от стола си, — оставила съм едни кости в тенджерата, които трябва да поврат. Можеш да дойдеш с мен, ако имаш здрав стомах.

— Няма да ме изплашиш с това — заяви Макгъвърн.

Стори ми се, че е доволна.

Макгъвърн не беше от хората, които се мъкнат по петите на някой, и след като включих печката в помещението за обработка на костите, тя изчака само докато започна да се вдига пара. После отскочи до офиса на Отряда за бързо реагиране в Ричмънд и се появи ненадейно след около час. Беше задъхана и напрегната. Аз я погледнах и внимателно разбърках костите, които вряха на слаб огън.

— Имаме още един случай — съобщи тя.

— Още един какво?

Оставих голямата пластмасова лъжица върху плота.

— Още един пожар. Пак някаква откачена работа. Този път е в окръг Лихай, на един час път от Филадельфия. Ще дойдеш ли с мен?

През ума ми минаха всевъзможни предположения за това какво може да се случи, ако зарежа всичко и тръгна с нея. Пък и почувствах, че се изнервям при мисълта, че ще стоим в колата само двете цели пет часа.

— Избухнал е в някаква къща — продължи тя. — Започнал е рано сутринта вчера. Открили са и някакъв труп. На жена. В голяма баня.

— О, не!

— Явно пожарът е бил предизвикан, за да прикрие убийство — каза тя и продължи да обяснява защо този инцидент може да се окаже свързан с онзи другия, в Уорънтън.

Когато открили трупа, полицаите от щатската полиция в Пенсилвания веднага поискали помощ от Отряда за бързо реагиране. А следователите по пожарите, които отишли на местопрестъплението, вкарали данните в портативните си компютри и програмата за аналогични пожари веднага показала подобна връзка. Пожарът в Лихай придобил такава важност, че от ФБР предложили свои агенти, а Бентън и щатската полиция приели да се включат в следствието.

— Къщата е построена върху бетонна плоча — обясняваше Макгъвърн, докато карахме по магистралата 1–95 Север. — Затова няма да се наложи да се занимаваме със сутерен и слава богу. Нашите момчета са там от три часа тази нощ, а това, което е интересно при този случай, е, че пожарът не е могъл да изиграе докрай ролята си. Само части от големия апартамент, стаята за гости точно над него на втория етаж и всекидневната долу са изгорели, макар че има значителни щети по тавана на банята и пукнатини по циментовия под на гаража.

Такива пукнатини се получаваха, когато вследствие на бързо повишаваща се температура, влагата прониква в цимента и зазира.

— Къде се намира гаражът? — запитах аз и се опитах да си представя това, което ми описваше.

— От страната на къщата, където е голямата баня. Пак е бил буен пожар, но изгарянето не е било цялостно, макар да има много поражения. В останалата част на къщата открихме само дим и щети от водата. Маниерът на престъпника беше същият като на онзи, подпалил фермата на Спаркс. Няма следи да е бил използван катализатор за горене, а не е имало и остатъчно горивен материал в банята, за да се предизвика висок пламък.

— Трупът във ваната ли беше? — запитах аз.

— Да. Косите ми настръхнаха, като го видях.

— Представям си. В какво състояние го намерихте? — зададох аз най-важния въпрос, докато Макгъвърн караше служебния форд с шестнадесет километра повече от разрешената скорост.

— Жертвата не беше толкова обгоряла, че следователят по смъртните случаи да не може да установи, че гърлото ѝ е било

прерязано.

— Значи е вече аутопсирана?

— Да ти кажа право, наистина не знам какво са свършили досега. Но тя няма къде да отиде. А това е по твоята специалност. Моята задача е да разбере какво, дявол да го вземе, можем да открием още на местопрестъплението.

— Значи няма да ме използваш да изравям останки?

Макгъвърн се засмя и пусна компактдискосвата уредба. Не очаквах да прозвучи Моцарт.

— Можеш да изравяш каквото си искаш — каза тя с усмивка и това намали малко напрежението. — Впрочем, не си лоша за тази работа. От тези си май, които не бягат. Умееш да разрешаваш всякакви проблеми, освен междуличностни.

— Ако си направила безброй аутопсии и си вдигала достатъчно трупове, не е нужно да вдигаш и гири — отклоних аз нападката.

— Покажи ми ръцете си.

Протегнах ръце, а тя ги погледна, като в същото време смени лентата, по която караше.

— Виж ти! Не съм си представяла какви мускули могат да се развият от трионите, скалпелите и градинарските ножици — отбеляза тя.

— Градинарски ножици ли?

— Ами онези, които използвате за отваряне на гърдния кош.

— Извинявай, но това са ножици за разрязване на ребра.

— Е, да, но съм виждала градинарски ножици в някои морги и куки за плетене, които използват за вадене на куршуми.

— Не и в моята морга. Поне не в тази, в която съм сега. Е, в миналото бяхме принудени да импровизираме — съгласих се с нея аз отчасти, заслушана в музиката на Моцарт.

— Една от малкото професионални тайни, която не ти се иска да излезе наяве в съда — додаде Макгъвърн. — Подобно на това да скриеш най-хубавата бутилка от конфискувани спиртни напитки в някое тайно чекмедже на бюрото си. Или пък като някои полицаи, които си пазят спомени от местопрестъпленията, като например лули за марихуана и оръжия на разни смахнати. Или като някои съдебни патолози, които задържат ребра или части от черепи, които е трябвало да бъдат погребани заедно с труповете.

— Не мога да отрека, че някои от моите колеги не са докрай коректни — казах аз. — Но според мен, да задържаш части от трупове без разрешение, не може да се причисли към същата категория, като това да свиеш бутилка конфискуван алкохол.

— Ти си ужасно принципна и безкомпромисна, нали, Кей? За разлика от нас, останалите, ти никога не се уповаваш на необосновани преценки и не правиш грешки. Никога не преяждаш и не препиваш. А да ти кажа право, това кара нас, простосмъртните, да се боим да бъдем близо до теб, защото се страхуваме, че ще ни държиш под око и няма да одобриш това, което правим.

— Господи, каква ужасна представа! — възкликнах аз. — Надявам се, не ме възприемате така.

Тя замълча.

— Аз, разбира се, категорично не се възприемам по този начин. Дори обратното, Тиюн. Може би съм само малко по-резервирана, защото така налага ситуацията. И вероятно съм по-необщителна, тъй като винаги съм си била такава. Не съм склонна да си признавам публично греховете, но не се и оглеждам наоколо, за да съдя другите. Уверявам те, по-придирчива съм към себе си, отколкото някога съм била към теб.

— Не съм останала с такова впечатление. Струва ми се, че ме отглеждаш щателно от всички страни, за да си сигурна, че ще мога да обуча Луси и няма да ѝ окажа пагубно въздействие.

Нямаше как да оборя това обвинение, защото беше вярно.

— Но аз дори не знам къде е тя!

— Е, аз пък мога да ти кажа. Във Филадельфия. Снове нагоре-надолу между офиса и новия си апартамент.

За известно време звучеше само музиката и докато пътят обикаляше Балтимор околоръст, неволно си спомних за студента по медицина, който също бе загинал при съмнителен пожар.

— Тиюн — казах аз, — колко деца имаш?

— Едно. Син.

Разбрах, че темата не ѝ е много приятна.

— На колко години е?

— На двадесет и шест, казва се Джо.

— Наблизо ли живее?

Погледнах през прозореца и видях как прелитат светещите надписи, сочещи отклоненията към улиците на Балтимор, които навремето, когато следвах медицина в „Джон Хопкинс“, познавах много добре.

— Не знам къде живее да ти кажа право — сподели тя. — Никога не сме били близки. Не съм сигурна, че някой някога е бил близък с Джо. И не съм уверена, че някой би желал това.

Не исках да любопитствам, но тя самата продължи да говори:

— Разбрах, че нещо не е наред с него, когато започна да ходи скришом при бара с напитките, а беше само на десет години и пиеше джин или водка, а после допълваше бутилките с вода, като мислеше, че така ще ни заблуди. На шестнадесетгодишна възраст беше вече буйстващ алкохолик и често влизаше в болницата да се лекува, взимаше наркотици, пиеше, вършеше непристойни неща, крадеше, какво ли не правеше. Напусна дома ни на деветнадесет години. Скиташе се насам-натам. Накрая прекъсна всякакви връзки с нас. И да ти кажа откровено, сигурно е станал скитник.

— Имала си тежък живот — признах аз.

14.

Бейзболният отбор „Атланта Брейвс“ (Смелчаците на Атланта) беше вече отседнал в хотел „Шератон“ на Съсайъти Хил, когато Макгъвърн ме свали там към седемнадесет часа следобед. Стари и млади запалянковци, облечени с якета и шапки за бейзбол, обикаляха коридорите и баровете с огромни постери в ръка, за да получат автографи от своите идоли. Бяха извикали и полицаи за охрана. Един отчаян мъж ме спря, като влизах през въртящата се врата.

— Видяхте ли ги?

— Кого да съм видяла? — учудих се аз.

— „Смелчаците“!

— Как изглеждат? — попитах аз, но не дочаках отговор.

Наредих се на опашката, за да се регистрирам. Не ме интересуваше нищо друго, освен да отида и да си взема една вана. Забавихме се с два часа поради голямото движение точно преди да влезем във Филадельфия откъм южната ѝ страна, където пет коли и един фургон се бяха нанизали един върху друг, а счупени стъкла и изкривени метални части се бяха разпилели по шестте платна. Стана късно, за да пътуваме още един час до моргата на Лихай. Трябваше да изчакаме до сутринта. Взех асансьора до четвъртия етаж. Открих стаята и пъхнах картата си в платката, за да отворя електронната брава. Дръпнах завесите и погледнах към река Делауер и мачтата със знамето на кораба „Мошулю“ в пристанището „Пенс Ландинг“. Едва тогава се почувствах във Филадельфия с чантата си с инструменти, алуминиевата кутия и дамската ми чанта.

Сигналната лампичка на телефонния секретар светеше. Прослушах записа от обаждането на Бентън, който казваше, че ще бъде в моя хотел. Щял да пристигне, щом успее да се измъкне от Ню Йорк и претовареното движение. Можело да го очаквам към девет часа. Луси си беше оставила новия телефонен номер и ме предупреждаваше, че не е сигурна дали ще може да дойде да ме види. Марино имал някакво известие за мен, но щял да ми го предаде, като

му се обадя, а Филдинг ме уведомяваше, че семейство Куин се явили по телевизията в ранните новини и казали, че щели да съдят съдебномедицинския отдел и мен за нарушение на закона за независимостта на църквата от държавата и за причиняване на непоправими емоционални травми.

Седнах в края на леглото и си събух обувките. По чорапогащника ми се беше пуснала бримка, свалих го и го изхвърлих в кошчето за боклук. Дрехите ми се бяха впили в тялото, защото ги бях носила твърде дълго, а си представих и каква воня от варени човешки кости се е пропила в косата ми.

— Дяволите да го вземат! — изругах аз тихо. — Що за шибан живот е това!

Съблякох си костюма, блузата и белъто и ги метнах върху таблата на леглото. Проверих дали съм завъртяла докрай топката на бравата и започнах да пълня ваната с вода, толкова гореща, колкото можех да издържа. Шумът от водата, която шуртеше, започна да ме успокоява и аз се потопих в пяната от шампоана, който мирише на узрели на слънце малини. Бях малко смутена, че ще идва Бентън. Как беше се стигнало дотам? Любовници, колеги, приятели, за каквито и да се смятахме, всичко се бе сляло в едно, като рисунка по пясъка. Нашата връзка приличаше на десен с нежни краски, преливащи една в друга. Той се обади, докато се сушах.

— Извинявай, че ти звъня толкова късно.

— Как си? — попитах аз.

— Ходи ли ти се до бара?

— Не и ако ще е там отборът на „Брейвс“. Нямам нужда от бурни изживявания.

— „Брейвс“ ли? — запита той.

— Защо не дойдеш в стаята ми? Имам барче.

— След две минути.

Бентън пристигна с обичайното си облекло — тъмен костюм и бяла риза. По изпомачканите му дрехи личеше, че е имал напрегнат ден, а имаше нужда и да се избърсне. Той обаче ме притегли в прегръдките си. Стояхме така дълго, без да говорим.

— Миришеш на плодове — прошепна той в косата ми.

— Всъщност, сега трябваше да бъдем в Хилтън Хед — промърморих аз. — Как така се отзовахме изведнъж във Филадельфия?

— Страхотна бъркотия.

Нежно се дръпна от мен и си свали сакото. Метна го на таблата на леглото и отвори малкото барче.

— Както обикновено ли?

— Само минерална вода „Евиан“.

— Добре, но аз се нуждая от нещо по-силно.

Той развъртя капачката на бутилка „Джони Уокър“.

— Впрочем, ще го направя двойно, а ледът да върви по дяволите.

Подаде ми минералната вода, а аз го гледах как извади стола зад бюрото и седна. Оправих възглавниците на леглото и се разположих удобно. Двамата се погледнахме отдалече.

— Какво не е наред?

— Обичайният проблем, който изниква, когато изпратят за някое разследване, освен Отряда за бързо реагиране и Федералното бюро — каза той и отпи от уискито си. — Радвам се, че съм пенсиониран.

— Не приличаш много на пенсиониран — казах аз с кисела усмивка.

— Така си е. Като че нямам достатъчно грижи с Кари. Извикаха ме за това убийство, а да ти кажа откровено, Кей, Отряда за бързо реагиране си има свои анализатори и не мисля, че Федералното бюро трябва да си пъха носа в цялата тази работа.

— Обясни ми нещо, което не разбирам, Бентън. Не знам как оправдават намесата си в това следствие, освен ако не решат да твърдят, че тази жена е убита от терористи.

— Защото то много наподобява убийството в Уорънтън — каза ми той. — Знаеше го. А и не беше трудно за началника на Отряда да извика щатските следователи и да им каже, че Федералното бюро трябва да направи всичко възможно, за да им помогне. Тогава ни поканиха и ето ме тук. Имаше двама агенти на мястото на пожара в по-ранните часове днес. Вече всички са се настроили едни срещу други.

— Така е, Бентън, а уж всички сме на една страна — казах аз и тази стара тема пак ме ядоса.

— Доколкото разбрах, един от агентите на ФБР отишъл на местопрестъплението във Филаделфия и изстрелял един деветмилиметров куршум, за да види дали Пепър ще го надуши. — Бентън бавно разклащаше уискито в чашата си. — Пепър, разбира се, не го надушил, защото още не му били дали команда — продължи той.

— А на агента това му се сторило смешно и изтърсил нещо, че кучето нямало нюх и трябвало да го върнат там, откъдето са го взели.

— Що за глупак би направил такова нещо? — попитах аз раздражено. — Имал е късмет, че полицейското куче не го е нахапало.

— Е, това е положението — продължи той и въздъхна. — Същата позната гадост. В добрите стари времена агентите от ФБР имаха повече ум, отколкото сега. Те не размахваха постоянно значките си пред фотоапаратите и не се заемаха със следствия, с които не могат да се справят. Притеснен съм. Дори нещо повече, вбесен съм, че тези новаци развалят и моята репутация наред с тяхната, и то след като съм работил двадесет и пет години там... Така е, но просто не знам какво да направя, Кей.

Погледите ни се срещнаха, докато той отпиваше от чашата си.

— Просто си върши добре работата, Бентън — отвърнах аз спокойно. — Колкото и банално да ти звучи, това е единственото, което можем да направим. И не го правим за Федералното бюро, за Отряда за бързо реагиране или за щатската полиция на Пенсилвания, а заради жертвите и потенциалните жертви.

Той допи чашата си и я остави на бюрото. Светлините на „Пенс Ландинг“ просветваха празнично в моя прозорец, а тези на Камдън^[1] светеха от другата страна на реката.

— Не мисля, че Кари е още в Ню Йорк — каза той и се загледа в мрака навън.

— Утешителна мисъл!

— Но нямам доказателства за това, освен че не дава признаци да е в града. Откъде взима пари, например? Често следата започва оттам. От обир или крадени кредитни карти. Няма нищо засега, което да ни кара да мислим, че е някъде наоколо, но това, разбира се, не значи, че не прави нищо. Сигурно има план и съм сигурен, че го изпълнява.

Профилът му ясно се открояваше на фона на сенките, докато продължаваше да гледа втренчено към реката. Беше депресиран. Изглеждаше грохнал и съсипан. Станах и отидох при него.

— Трябва вече да си лягаме — казах и започнах да масажирям раменете му. — И двамата сме изморени, а всичко изглежда по-лошо, когато човек е уморен, нали?

Той се усмихна вяло и затвори очи, докато разтривах слепоочията му и го целувах отзад по тила.

— Колко взимаш на час? — промърмори той.

— Нямах толкова пари — отговорих аз.

Не спяхме заедно, защото стаите бяха малки, а и двамата се нуждаехме от почивка. Аз обичах да взимам душ сутрин, той също. Това беше и разликата между ново запознанство и удобството на старото. Имаше време, когато не спяхме по цели нощи и щяхме да се поболеем от любов, защото работехме заедно, а той беше женен и не можехме да удовлетворим глада си. Липсваше ми онова чувство, че живея. Често, когато бяхме заедно сега, сърцето ми беше пусто или изпитвах сладка болка, но усещах, че остарявам.

Небето беше сиво, а улиците мокри, защото ги бяха мили. Когато потеглихме с Бентън към центъра на града по Уолнът стрийт, пара се издигаше от уличните решетки и локвите. Утрото беше влажно и хладно. Бездомниците спяха по тротоарите или под мръсни одеяла в парковете, а един мъж изглежда бе умрял под някакъв надпис „Забранено за скитници“, точно срещу полицейското управление. Аз шофирах, докато Бентън преглеждаше книгата от куфарчето си и разсеяно си записваше нещо в жълтия служебен бележник. Свих по западната междуцатска магистрала номер седемдесет и шест, където задните стопове на колите се бяха нанизали като червени стъклени мъниста, докъдето поглед стига. Слънцето зад нас вече изгряваше.

— Защо някой би избрал една баня, за да извърши престъпление? — попитах аз. — Защо не някоя друга част от къщата?

— Явно, че това означава нещо за него, ако са серийни престъпления — каза той и обърна листа. — Може би е нещо символично. Или пък има някаква друга причина. Според мен, ако става въпрос за един и същ престъпник, щом всички пожари започват от банята, значи има скрит смисъл. Този факт представлява нещо за него, може би е избрал това място, където да върши престъпленията си, ако му се е случило нещо там, когато е бил малък, например, сексуално насилие или малтретиране. Или пък е бил свидетел на нещо ужасно травматизиращо.

— Трудността се състои в това, че половината от затворниците имат подобни досиета. Повечето от тях са били малтретирани. А после си го връщат на другите.

— Дори в много по-тежка форма — допълних аз, — защото тях всъщност не са ги убили.

— В известен смисъл са убили нещо в тях. Ако са те пребивали и изнасилвали като дете, животът ти е съсипан, дори тялото ти да не е. Макар че нито едно от тези неща не обяснява психопатията. Човек може да не приеме злото, все пак има избор.

— И аз мисля така.

Той вдигна очи към мен.

— Знам.

— А какво ще кажеш за детството на Кари? Знаем ли защо е избрала да бъде такава? — попитах аз.

— Тя въобще не ни даде възможност да я разпитаме — напомни ми той. — Нямахме много неща в психиатричните й анамнези, освен това, което съчиняваше в даден момент. Луда днес, нормална утре. Неконтактна. Депресирана и непокорна или образцова пациентка. Катеричките навън имат повече граждански права от нас, Кей. А в затворите и психиатричните центрове често така бранят своите отделения, че човек може да помисли, че ние сме злодеите.

Утрото започваше да се прояснява. Небето бе нашарено във виолетово и бяло. Минавахме край земеделски райони. На места се виждаха скали от розов гранит, изгърбушени от пробитите в тях дупки от динамита, с който са взривявали масива, за да прокарат пътя. Парата, която се издигаше от езерата, ми напомни тенджерите с вряща вода, а когато минахме покрай високи заводски комини, от които се издигаше дим, се сетих за пожарите. Планините в далечината тънеха в сянка, а водните кули пъстрееха на хоризонта като цветни балони.

Пътувахме един час, докато стигнем до болницата „Лихай Вали“ — разпръснат бетонен комплекс от блокове, все още в строеж, с хангар за хеликоптери и първокласен център по травматология. Спрях на паркинга за посетители, а доктор Ейбрахам Герди ни посрещна в светлата си нова чакалня.

— Кей — каза той сърдечно и ми стисна ръката, — кой е предполагал, че ще ме посетиш един ден тук? А вие сигурно сте Бентън? Имаме много хубаво кафене. Искате ли кафе или нещо за ядене?

И двамата с Бентън отказахме учтиво. Герди беше млад патолог с черни коси и поразително красиви сини очи. Той беше минал през моя

отдел като стажант преди три години и бе още съвсем нов в професията, затова рядко го викаха като експерт, чиито показания да имат тежест в съда. Но той беше скромнен и добросъвестен, а тези качества бяха много по-ценни за мен, отколкото това да има опит, особено в този момент. И ако Герди не се бе променил, малко вероятно беше да е докосвал трупа, след като е разбрал, че ще идвам.

— Кажи ми докъде стигна с този случай? — попитах аз, като вървахме надолу по широкия, излъскан сив коридор.

— Претеглих я, измерих я и започнах с външния оглед, когато ми се обади следователят по смъртните случаи. Щом каза, че Отряда за бързо реагиране ще се занимава с този случай и ти си тръгнала за насам, спрях да си давам зор.

В окръг Лихай имаше един назначен следовател по смъртните случаи, който решаваше кои починали да бъдат аутопсирани и после даваше заключение за причината за смъртта. За щастие, следователят беше бивш полицейски служител, който не се месеше на патолозите от съдебна медицина и обикновено се съгласяваше с решенията, които те взимаха. Но не беше същото в други щати или окръзи на Пенсилвания, където аутопсиите понякога се правеха върху масите за гримиране на мъртвите в погребалните бюра, а някои от следователите бяха в пълния смисъл на думата държавни служители, които не различаваха входното от изходното отворстие на огнестрелни рани, пък и това не ги интересуваше особено.

Стъпките ни проехтяха по площадката на стълбището, а когато стигнахме в края ѝ, Герди бутна двойните врати и се озовахме в склад, пълен с мукавени кутии и хора, които работеха с каски като тези на строителите. Минахме през още една част от сградата и тръгнахме по друг коридор към моргата. Тя беше малка, с розови теракотени плочки и неподвижно заварени маси от неръждаема стомана. Герди отвори шкаф и ни даде стерилно операционно облекло за еднократна употреба, найлонови престилки и ботуши за еднократна употреба. Облякохме всичко това над дрехите, обухме ботушите и си сложихме хирургическите ръкавици и маските.

Мъртвата беше идентифицирана като Кели Шепърд, тридесет и две годишна чернокожа. Беше работила като медицинска сестра в същата болница, където сега лежеше сред труповете. Бяха я сложили в черен чувал върху поставката в хладилната камера, в която този ден

нямаше нищо друго, освен светли оранжеви пакети с проби за хирурзите и мъртвородени бебета, които чакаха за кремация. Превозихме с количката мъртвата до стаята за аутопсии и свалихме ципа на чувала.

— Направихте ли ѝ рентгенови снимки? — попитах Герди.

— Да, и взехме отпечатьци от пръстите ѝ, а зъболекарят направи скица на зъбите ѝ вчера и ги сравни с рентгеновите снимки, които си е правила приживе.

С Герди отворихме чувала, отвихме чаршафите, после поставихме обезобразеното тяло под силната светлина на хирургическите лампи. Тя се бе вкочанявала и бе леденостудена, а очите ѝ, които не виждаха вече нищо, бяха полуотворени върху окървавеното лице. Герди още не я беше измил и кожата ѝ бе хванала коричка от тъмночервена кръв, а косата ѝ се бе втвърдила като космите на четка за миене на чинии. Раните ѝ бяха толкова многобройни и ужасяващи, че изглеждаха нанесени от човек, обзет от пристъп на бяс. Долових гнева и омразата на убиеца и си представих ожесточената ѝ борба с него.

Пръстите и дланите на двете ѝ ръце бяха изпорязани до кости, докато се е опитвала да се брани и е хващала острието на ножа. Имаше дълбоки рани по ръцете, от лактите надолу до китките. Порезните рани по краката ѝ също вероятно са били причинени от това, че е лежала на земята и се е опитвала да избегне замахващия нож. Раните бяха толкова близо една до друга, че приличаха на някаква първобитна звездовидна конфигурация над гърдите, стомаха и раменете, а също и по хълбоците и гърба.

Много от раните бяха големи, с неправилни ръбове, нанесени от ножа, когато се е връзвал, а жертвата се е дърпала, или когато острието е било изтегляно от раната. От разположението на раните можеше да се предположи, че ножът е бил с едно острие и дръжка и поради това бе оставил нееднакви резки. Една драскотина започваше от дясната челюст и стигаше до шията, а гърлото ѝ беше прерязано в посока от дясното ухо надолу към средата на шията.

— Това показва, че е било прерязано изотзад — казах аз, докато Бентън гледаше мълчаливо и си водеше бележки. — Главата е била дръпната назад и шията е останала открита.

— Предполагам, че прерязването на гърлото е било финалът — каза Герди.

— Ако е получила такова нараняване в началото, кръвта ѝ е щяла да изтече много бързо и е нямало да може да окаже съпротива. Затова, много е възможно да ѝ е прерязал гърлото накрая, когато е била с лице към пода. А къде са ѝ дрехите?

— Сега ще ги донеса — каза Герди. — Знаете ли, има много странни случаи напоследък. Всички тези ужасни автомобилни катастрофи, за които после се оказва, че са предизвикани от някой, който е получил инфаркт на волана, отклонил се от пътя и убил още трима-четирима души заедно със себе си. Наскоро стана дума за едно убийство по Интернет. И съпрузите вече не убиват жените си по обикновен начин. Удушават ги или ги пребиват и им отрязват главите.

Той продължаваше да говори, докато отивах към далечния край на помещението, където дрехи съхнеха на закачалки над плитък леген. Те бяха отделени помежду си с найлонови чаршафи, за да не би вещественни доказателства и телесни течности да бъдат пренесени по невнимание върху останалите. Покрих втората маса за аутопсии със стерилен чаршаф, а в това време един асистент от моргата доведе Тиюн Макгъвърн.

— Реших да видя какво става, преди да тръгна за мястото на произшествието — обясни тя появата си.

Беше облечена със сините си работни дрехи и ботуши и носеше някакъв кафяв служебен плик. Не си бе дала труда да облече халат или да си сложи ръкавици, докато оглеждаше нашата заклана мъртва.

— Боже господи! — възкликна тя.

Помогнах на Герди да постели пижамата на жената върху масата, която току-що бях покрила с чаршаф. Горната и долната част на пижамата бяха напоени с миризмата на дим и бяха толкова почернели от саждите и така напоени с кръв, че не можех да разбера цвета им. Памучната материя беше изпорязана и пробита отпред и отзад.

— С тези дрехи ли я докараха? — запитах аз, за да бъда сигурна.

— Да — отговори Герди. — Всички копчета, както обикновените, така и телените, бяха закопчани. Питам се дали част от кръвта по дрехите не е била от него. При такава борба не бих се учудил, ако и той е пострадал.

Усмихнах му се.

— Някой добре те е обучил — казах аз.

— Една жена в Ричмънд — отговори той.

— На пръв поглед прилича на лична разпра — обади се Бентън.

— Била си е вкъщи, по пижама, късно през нощта. Класически случай на убийство, извършено от душевноболен, каквито често се срещат, когато двама души са имали интимна връзка. Но има и нещо малко необичайно — каза той, като дойде по-близо до масата. — Лицето й. Пък и има едно порязване тук. — Той го посочи. — Не се вижда никаква рана. Типично за случаи, когато нападателят е имал връзка с жертвата и насочва цялата си ярост към лицето, защото то представлява личността.

— Порязването по лицето не е толкова дълбоко, колкото на другите места — забелязах аз и внимателно разтворих раната. — Най-дълбока е раната на челюстта, после се стеснява нагоре по бузата.

Дръпнах се назад и огледах пак пижамата.

— Интересното е, че нито едно от големите или телените копчета не липсва — установих аз. — И няма следи от сълзи, както може да се очаква след подобна борба, когато нападателят сграбчва жертвата и се опитва да я подчини.

— Мисля, че „подчини“ е важната дума тук — каза Бентън.

— Или пък изобщо не е имало подобно нещо — предположи Макгъвърн.

— Може и така да е — съгласи се Бентън. — Светкавично нападение. Нещо е накарало този тип да откачи и да се развихри. Много се съмнявам, че е очаквал нещата да се развият по този начин, за което свидетелства и пожарът. Изглежда, че и него не е успял да овладее.

— Според мен, този човек не е останал дълго, след като я е убил — каза Макгъвърн. — Подпалил е къщата и си е тръгнал, като е смятал, че така ще прикрие зверското си деяние. Но ти си напълно прав. Не си е свършил добре работата. А може да се прибави и това, че противопожарната аларма се е включила в един и петдесет и осем през нощта и пожарните коли са пристигнали там за по-малко от пет минути. Затова щетите са били минимални.

Кели Шепърд имаше изгаряния втора степен на гърба и стъпалата, и това бе всичко.

— А алармата за крадци? — попитах аз.

— Не е била включена — отговори Макгъвърн.

Тя отвори служебния плик и започна да нарежда върху бюрото снимки от мястото на престъплението. Бентън, Герди и аз ги разглеждахме известно време. Жертвата с окървавената си пижама лежеше по лице при портала на банята. Едната ѝ ръка беше пъхната под тялото, а другата, протегната напред, като че се е мъчила да се добере до нещо. Краката ѝ бяха изпънати право напред и доближени плътно един до друг, а стъпалата ѝ почти докосваха тоалетната чиния. Тъй като подът е бил мокър, беше невъзможно да бъдат открити кървави следи от влачене по земята, ако е имало такива, но увеличените снимки на рамката на вратата и стената показваха ясно издраскани места по дървото, които изглеждаха направени наскоро.

— Пожарът е започнал — обясни Макгъвърн — точно оттук.

Тя посочи една снимка от вътрешността на изгорялата баня.

— Този ъгъл е близо до ваната, където има отворен прозорец с перде. И в тази част, както виждате, има изгорели останки от дървени мебели и възглавнички на канапето. — Тя ги посочи на снимката. — Та значи имаме една отворена врата и един отворен прозорец, или така да се каже, нещо като вентилационна тръба или комин. Също като при камина. Пожарът е започнал тук, на пода покрит с теракотени плочки и е стигнал до завесите. Но огънят не е бил толкова силен този път, за да засегне тавана.

— Защо смяташ, че е станало така? — попитах аз.

— Има само една обяснима причина. Тази скапана баня не е била построена както трябва. Искам да кажа, ясно е като бял ден, че убиецът е струпал мебели, възглавнички от канапето и каквото е имало в банята, за да накладе огън. Но пожарът не се е разгорял, както е очаквал. Първоначалният огън не е могъл да обхване струпания горивен материал заради отворения прозорец и пламъкът се е насочил към него. Пък и онзи тип не е останал да го наблюдава, иначе е щял да разбере, че е на път да се провали. Пожарът е успял само да близне тялото отгоре като драконски дъх.

Бентън стоеше мълчалив и неподвижен като статуя, докато оглеждаше снимките. Разбирах, че преценява много неща в този миг, но типично за него, беше пестелив на думи. Той не беше работил с Макгъвърн досега и не познаваше доктор Ейбрахам Герди.

— Това ще ни отнеме много време — промърморих аз.

— Тръгвам за мястото на инцидента — неочаквано каза той.

Лицето му беше непроницаемо като камък, а то ставаше такова, когато усещаше повея на злото. Погледнах го и очите ни се срещнаха.

— Можеш да дойдеш с мен — предложи му Макгъвърн.

— Благодаря.

— И още нещо — додаде Макгъвърн. — Задната врата беше отключена и имаше една празна кутия от консерва за изпражненията на котката в тревата до стълбите.

— Мислите, че е излязла, за да почисти кутията ли? — запита Герди, като тутакси се обърна към двамата. — А този човек е чакал там, така ли?

— Това е само една от хипотезите — уточни Макгъвърн.

— Значи убиецът е знаел, че тя има котка, така ли? — запитах аз с известно съмнение. — И че вероятно ще излезе навън през нощта да изхвърли изпражненията от кутията?

— Не знаем дали не е изпразнила кутията с изпражненията по-рано същата вечер и я е оставила на двора, за да се проветри — подчерта Уесли, докато развързваше халата си. — Може по някаква причина да е изключила алармената система и да е отворила вратата късно през нощта или в ранните сутрешни часове.

— А котката? — попитах аз. — Появи ли се?

— Не още — каза тя и двамата с Бентън си тръгнаха.

— Ще започна да подсушавам раните — казах на Герди.

Той взе един фотоапарат и се зае да прави снимки, докато аз нагласявах осветлението. Разгледах раната от порязването на лицето и взех няколко влакна от тъканта и един къдрав черен косъм, дълъг единадесет сантиметра и половина, който предположих, че е от нейната коса. Но имаше и други косми, червеникави и по-къси. Установих, че са боядисвани наскоро, защото един сантиметър от корена на косъма беше черен. И, разбира се, имаше косми от котката навсякъде, полепнали вероятно по окървавените места на тялото, докато жертвата е лежала на земята.

— Персийска котка ли е? — запита Герди. — С дълга, много фина козина?

— Така ми се струва — отговорих аз.

[1] Камдън — пристанищен град в югозападната част на Ню Джърси, разположен на река Делауеър срещу Филадельфия. — Б.пр. ↑

15.

Работата по събиране на веществени доказателства беше неимоверна и трябваше да бъде свършена преди всичко останало. Хората обикновено нямат представа каква микроскопична гадна мръсотия носят със себе си, докато някой като мен не започне да оглежда дрехите и телата им. Намерих дървени трески, вероятно от дюшемето и стените, а също и изпражнения от котката, нечистотии, разни останки от насекоми и растения, и както очаквах, пепел от камината. Но най-забележителното откритие изникна от страховитата рана на шията ѝ. Попаднах с лупата на две блестящи метални частици. Извадих ги с върха на малкото си пръстче и внимателно ги пренесох върху чиста бяла памучна кърпа.

На старото метално бюро имаше микроскоп за изследване на материал от дисекциите и аз завъртях увеличението на двадесет, нагласих осветлението и почти не можах да повярвам на очите си, като видях мъничките плоски и усукани, сребристи стружки в ярко осветеното кръгло стъкълце.

— Това е нещо много важно! — възкликнах. — Ще ги увия в памук и ще ги сложа в кутията за веществени доказателства, но трябва да проверим още веднъж дали няма и други стружки като тези в някоя от останалите рани.

За простото око те просветваха като миниатюрни късчета със сребрист блясък.

— От някакво оръжие ли са?

Герди също беше развълнуван и дойде при мен да ги види.

— Бяха забити дълбоко в раната на шията. Затова бих казала, че са оставени от нещо, подобно на това, което намерих при огледа на убитата от Уорънтън — отговорих аз.

— А какво знаем по този въпрос?

— Че е магнезиева стружка — беше моят отговор. — Но няма да споменаваме пред никого за това. Не искаме да стигне до пресата. Ще уведомя Бентън и Макгъвърн.

— Дадено — каза той развълнувано.

Имаше двадесет и седем рани и след внимателен оглед на всяка една от тях, не намерихме други частици от блестящия метал, а това ми се стори доста загадъчно, след като бях предположила, че гърлото е прерязано последно. Ако е било така, защо стружките не са останали в някоя рана, причинена преди това? Би трябвало да се случи, особено в онези случаи, когато ножът е бил забиван до дръжката, а после е бил очистван от мускулната и еластична тъкан, когато острието на ножа е било изтегляно.

— Не е невъзможно, макар да е нелогично — обясних на Герди, като започнах да измервам разреза на гърлото. — Дълъг е осем сантиметра и седемдесет и пет милиметра — установих аз и го записах в диаграмата за тялото. — По-тесен е покрай дясното ухо, после става по-дълбок, минава през мускулите и трахеята, след което пак става плитък нагоре в противоположната страна на шията. Това може да се получи, ако ножът се е врязал отзад от нападателя левичар, който е бил зад жертвата.

Беше почти два часът следобед, когато най-после започнахме да измиваме трупа и няколко минути водата, която се отцеждаше по улея на стоманения плот на масата, ставаше яркочервена. Изчистих засъхнала кръв с голяма мека гъба и раните ѝ зейнаха още по-страшни, когато изопнатата ѝ черна кожа бе чиста. Кели Шепърд бе била красива жена, с високи скули и чудесна кожа, гладка като полирано дърво. Била е висока един и седемдесет и два със стройна, изваяна фигура. Ноктите на пръстите ѝ не бяха лакирани, нито е носела бижута, когато са я намерили.

Разрязахме прободения ѝ гръден кош и той се оказа пълен с почти един литър кръв, която бе изтекла от големите кръвоносни съдове, които водеха към сърцето и излизаха от него и от дробовете. След като са ѝ били нанесени тези рани, кръвта ѝ е щяла да изтече и да умре най-много за няколко минути, затова смятах, че ударите са от покъсната борба, когато е започнала да отслабва, а съпротивата ѝ да намалява. Ръбовете на раните бяха много равни. Предположих, че е мърдала съвсем слабо на пода, когато са я ръгали отгоре. После е успяла да се превърти, вероятно в последно предсмъртно усилие, за да се защити. Това може би е станало, когато вече гърлото ѝ е било прерязано.

— Този, който го е извършил, трябва да е бил опръскан с невероятно много кръв — предположих аз, докато измервах порезните рани по ръцете ѝ.

— Със сигурност.

— И е трябвало да се измие някъде. Не може да влезе във фоайето на някой хотел в този вид.

— Освен ако не живее някъде наблизо.

— Или ако не е влязъл в колата си, като се е надявал да не го спрат за нещо.

— В стомаха ѝ има малко кафеникава течност.

— Значи не е яла наскоро преди това или поне не и след вечеря — установих аз. — Мисля, че трябва да разберем дали леглото ѝ е било оправено за спане.

Представих си сънената жена, когато всичко това се е случвало късно в събота през нощта или в ранните часове на неделната утрин. По някаква причина е станала от леглото, изключила е алармената система и е отключила задната врата. С Герди използвахме хирургическите скоби, за да затворим разреза във формата на „У“, малко преди четири часа. Измих се в съблекалнята на моргата, където един манекен, използван за демонстриране на насилствена смърт пред съда, лежеше необлечен на пода под душа.

Освен тийнейджърски палежи на стари фермерски къщи, умишлени пожари в Лихай избухваха много рядко. А не бяха и чували за насилствена смърт в този порядъчен район, населен с хора предимно от средната класа, наречен Уiskonсвил, където бе живяла Шепърд. Не бяха имали по-сериозни престъпления от чупене и дребни кражби, когато някой крадец задигал дамска чанта или мъжки портфейл, оставени на видно място в някоя къща, след влизане с взлом. А тъй като нямаше полицейско управление в Лихай, докато щатските конни полицаи стигнали до мястото, откъдето бил получен сигнал, крадецът отдавна бил изчезнал.

Извадих от работната си чанта сините дрехи и подкованите ботуши и използвах съблекалнята. Герди бе така любезен да ме закара до мястото на инцидента, а аз бях впечатлена от исполинските ели и цветните градини, както и от скромните, добре поддържани църкви, които се появяваха в полезрението ми от време на време. Завихме по Хановър Драйв, където къщите бяха модерни, тухлени, с дървени

облицовки — двуетажни и просторни, с кошове за баскетбол, велосипеди и други признаци, че са пълни с деца.

— Имаш ли представа колко струват тези къщи? — попитах аз, като гледах преминаващите пред очите ни постройките.

— От двеста до триста хиляди долара — отговори той. — Тук живеят много инженери, медицински сестри, борсови агенти и изпълнителни директори, пък и магистралата едно-седемдесет и осем е главната артерия, която минава през Лихай Вали, и ако караш право по нея, ще стигнеш до Ню Йорк за час и половина. Някои хора ходят на работа в града и после се връщат обратно.

— Какво друго има в този край? — попитах аз.

— Много индустриални зони, които са само на десет-петнадесет минути отгук. Като тези на „Кока-кола“, „Освежители за въздуха“, складовете на „Нестле“ и френската минерална вода „Перие“. А също и много ферми.

— Но тя е работила в болница.

— Да. Но както видя, живяла е на около десет минути път с кола.

— Спомняш ли си да си я виждал някога преди това?

Герди се замисли за момент, докато тънкия стълб дим се виеше зад дърветата в края на улицата.

— Сигурен съм, че съм я виждал в кафенето — отговори той. — Не може да не забележиш жена с такава външност. Май беше на една маса с други сестри, вече съм забравил. Но не помня да съм разговарял с нея.

Къщата на Шепърд беше облицована с жълти дъски с бели ръбове и макар че не е било трудно да ограничат пожара, водата, с която го бяха гасили, и брадвите, с които бяха изсичали големи дупки, за да излизат пламъците навън, бяха нанесли големи щети. Това, което бе останало, беше мрачна, покрита със сажди фасада, изкорубена на места, с изпочупени стъкла на прозорците, които приличаха на тъжни, безжизнени очи. Лехите край оградата бяха изпотъпкани, грижливо окосената трева беше потънала в кал, а един последен модел „Камри“, бе паркиран на алеята пред къщата, покрит с пепел. Пожарникарите и следователите от Отряда за бързо реагиране работеха вътре в къщата, а двама агенти от ФБР с противопожарно облекло правеха оглед на мястото отвън.

Открих Макгъвърн в задния двор, където говореше с възбудена млада жена, облечена с три четвърти джинси, сандали и спортна фланелка.

— А това кога стана? Към шест часа ли? — питаше я Макгъвърн.

— Точно тогава. Пригответях вечерята и я видях, че спира пред къщата и паркира колата си точно там, където е сега. — Младата жена възпроизвеждаше възбудено събитията. — После влезе вътре, появи се отново, може би тридесет минути по-късно, и започна да плеви градината. Тя обичаше да работи на двора, да коси тревата и да прави всичко останало сама.

Макгъвърн ме погледна, докато отивах към тях.

— Това е госпожа Харви — каза ми тя. — От съседната къща.

— Здравейте — поздравих аз госпожата, в чийто очи се четеше уплаха.

— Доктор Скарпета е патологоанатом от съдебна медицина — обясни Макгъвърн.

— О! — каза госпожа Харви.

— Видяхте ли Кели и след това през онази вечер? — попита Макгъвърн.

Жената поклати отрицателно глава.

— Тя се прибра — обясни тя. — Поне така предполагам. Това е всичко. Знам, че работи много и обикновено си ляга рано.

— А има ли приятел? Излизаше ли с някой?

— О, случваше се понякога. По някой доктор от време на време и разни други служители от болницата. Спомням си, че миналата година ходеше с един мъж, който ѝ е бил пациент. Връзките ѝ не продължаваха дълго. Проблемът бе, че беше много хубава. Мъжете си искаха своето, а тя имаше предвид нещо съвсем друго. Знам го, защото обикновено споделяше с мен някои неща по този въпрос.

— Но не е имала приятел напоследък, така ли? — попита Макгъвърн.

Госпожа Харви се замисли.

— Само приятелки — отговори тя. — Има няколко сред тези, с които работи. Понякога те идват, а после излизат заедно. Но не си спомням да е идвал някой онази вечер. Е, това не значи, че е така. Може и да е идвал, но не е наложително да съм го чула.

— Намериха ли котката? — попитах аз.

— Проклетият му котарак! — възкликна госпожа Харви. — Тиквичката. Глезен, глезен, та глезен! — Тя се усмихна, но очите ѝ се напълниха със сълзи. — Той ѝ беше като дете.

— В къщата ли си седеше котаракът?

— О, разбира се. Кели никога не го пускаше навън. Гледаше го като парниково растение.

— Неговата кутия, където е ходил по нужда, е била намерена в задния двор — каза Макгъвърн. — Изпразваше ли я и оставяше ли я понякога навън цяла нощ? Или имаше навика да я почиства вечер? Да излиза, след като се стъмни, да отключва вратата и да изключва алармената система?

Харви изглеждаше объркана. Вероятно не знаеше, че съседката ѝ е била убита.

— Ами — заговори тя, — знам само, че съм я виждала да изпразва кутията и преди, но винаги я изсипваше в чувала с боклука, който слагаше после в боклукчийския контейнер. Не разбирам защо ще го прави през нощта. Предполагам, че може да е изпразнила кутията и да я е оставила навън да се проветри. Или просто да не е имала време да я измие. Щяла е да го направи на следващата сутрин. Но каквото и да е, котаракът знаеше как да ползва клозета. Така че не му е било толкова трудно да мине и без кутията за една нощ.

Тя се загледа в минаващата край нас кола.

— Никой не обясни как е започнал пожарът — продължи да разпитва Харви. — Разбраха ли вече?

— Още работим по въпроса — уведоми я Макгъвърн.

— Но не е умряла като... Така де, станало е бързо, нали? — Тя премижа към залязващото слънце, като си хапеше горната устна. — Просто не искам да мисля, че е страдала.

— Повечето хора, които умират в пожари, не страдат — отговорих аз, като избягнах директния отговор на въпроса ѝ. — От въглеродния окис обикновено им се замайва главата и изпадат в безсъзнание.

— О, слава богу!

— Влизам вътре — уведоми ме Макгъвърн.

— Госпожа Харви — заговорих аз, — познавахте ли Кели добре?

— Съседи сме от почти пет години. Не че бяхме много близки, но, разбира се, смятам, че я познавах.

— Питам се дали нямате някои скорошни снимки с нея или да познавате някой, който може да има такива?

— Може и да имам нещо.

— Трябва да съм сигурна като я идентифицирам — додадох аз, макар че мотивът ми беше съвсем друг. Искях да видя всъщност как е изглеждала Шепърд приживе. — Ако има нещо друго, което можете да ни кажете за нея, ще ви бъда благодарна. Например, има ли тя роднини тук?

— О, не — отвърна Харви, като гледаше съсипаната къща на съседката си. — Беше живяла на много места. Баща ѝ бил в армията, нали разбирате, и мисля, че е живяла с майка си някъде в Северна Каролина. Кели беше станала много оправна от това постоянно местене. Често ѝ казвах, че ми се иска и аз да бях толкова силна и находчива като нея. Трябва да ви кажа, че не се боеше от нищо. Един път някаква змия изпълзя на терасата ми и аз повиках Кели, тъй като бях изпаднала в паника. Тя дойде и я прогони в двора, а после я уби с лопатата. Мисля, че ѝ се бе наложило да стане такава, защото мъжете просто не я оставяха на мира. Винаги ѝ казвах, че е трябвало да стане филмова звезда, а тя обикновено отговаряше: „Но, Сандра, аз не мога да играя“. А аз ѝ казвах: „Повечето също не могат“.

— Значи наистина много си я е бивало.

— И още как! Беше си инсталирала аларма срещу крадли. Беше много енергична и отракана. Ако искате елате у нас. Ще видя дали мога да намеря някои снимки.

— Щом ме каните, ще дойда. Много сте любезна.

Минахме през вратичката в оградата и се качихме по стъпалата към голяма, светла кухня. Беше ясно, че Харви обича да готви, ако се съди по пълния ѝ с провизии килер и всевъзможните домакински съдове. Какви ли не готварски прибори висяха от тавана, а това, което вреше на слаб огън върху печката, миришеше приятно на овнешко с лук, специалитета „Строганов“ или някакво друго задушено.

— Ако искате, седнете до прозореца, а аз ще отида да видя какво мога да намеря оттатък — каза тя и излезе.

Седнах пред кухненската маса и погледнах през прозореца към къщата на Кели Шепърд. Видях хората, които сновяха зад изпочупените стъкла. Някой светна лампите, защото слънцето започваше да залязва и скоро щеше да се здрачи. Питях се колко ли

пъти нейната съседка я е наблюдавала, като влиза или се прибира вкъщи.

Харви, разбира се, е била любопитна да разбере нещо повече за тази жена с такава необикновена красота, че е можела да стане филмова звезда. Дали някой може да е издебнал Шепърд, а съседката ѝ да не е забелязала, че е дошла някаква кола или човек? Но трябваше да внимавам какви въпроси задавам, защото още не беше известно официално, че Шепърд е умряла от насилствена смърт.

— Ама че съм склерозирала! — провикна се Харви, докато идваше към кухнята. — Имам нещо по-подходящо. Знаете ли, някакъв телевизионен екип беше ходил в болницата миналата седмица да снима филм за травматологичния център. Показаха го по вечерните новини. Кели беше снимана в него, затова го записах. Не мога да си простя, че не се сетих за това по-рано, но просто си бях загубила ума.

Тя държеше някаква видеокасета. Отидохме във всекидневната и тя пъкна касетата във видеокасетофона. Седнах в тапицирано в синьо кресло, докато тя пренавиваше касетата от началото. После натисна клавиша и включи видеото. Първите няколко кадъра бяха от болницата „Лихай Вали“, чиято дейност бе показана в хода на спасителна операция, когато хеликоптер се приземява, за да вземе някакъв пострадал. Разбрах, че Кели е била в екипа на Бърза помощ, а не само сестра в болнично отделение. Кадрите я показваха с работен гащеризон как вървеше бързо по някакъв коридор с други членове на екипа, който току-що е бил извикан по пейджъра.

— Извинете, извинете — казваше тя на записа, като отстраняваше хората по пътя си.

Беше нагледен пример за способностите на човешкия генотип, който се справя с работата си безупречно. Имаше ослепително бели зъби, а камерата с любов показваше всяко ъгълче от нейните фини черти и фигура. Не беше трудно човек да разбере защо някои пациенти се бяха влюбвали в нея до полуда. После я показаха в кафенето, след като невероятно трудната задача бе изпълнена.

— Винаги сме в надпревара с времето — казваше Шепърд на репортера. — Дори минутка закъснение може да струва човешки живот. Представяте си как на всеки му се вдига адреналинът.

Докато тя продължаваше баналното интервю, камерата се насочи към друг обект.

— Не знам защо направих този запис, но рядко имам някой познат, който се появява по телевизията — обясняваше Харви.

В първия момент нещо ми убягна.

— Спрете касетата! — извиках аз. — Върнете я назад. Да, точно там. Спрете!

Кадърът показваше една жена в дъното, която ядеше обяда си.

— Не! — едва можах да прошепна аз. — Не може да бъде...

Кари Гретхен, облечена с джинси и модерна, боядисана на петна фланелка, ядеше сандвич на една маса с други столуващи от болничния персонал. Не можах да я позная веднага, защото косата ѝ закриваше ушите и бе боядисана с червена къна, а последния път, когато я бях видяла, беше къса и изрусена до бяло. Очите ѝ бяха тези, които привлякоха вниманието ми като черни дупки. Тя гледаше право в камерата, докато дъвчеше. Студен, блестящ и зъл поглед, точно както го помнех.

Станах от стола и тръгнах право към видеокасетофона, след което извадих касетата.

— Трябва да я взема — казах аз и едва успях да прикрия обзелата ме паника. — Обещавам, че ще ви я върна.

— Добре. Само да не забравите. Имам само нея. — Сандра Харви също стана. — Добре ли сте? Изглеждате така, като че сте видяла призрак.

Изтичах в съседната къща и се втурнах по стълбите. Студената вода беше проникнала на около два сантиметра и половина надолу в дюшемето, капейки от покрива. Агенти се движеха нагоре-надолу, правеха снимки и говореха помежду си.

— Тиун! — извиках аз.

Внимателно се придвижих напред, като избягвах липсващите части от дюшемето и правех всичко възможно да не се препъна. Смътно забелязах, че един от агентите пусна в найлонов чувал изгорелия скелет на котка.

— Тиун! — извиках аз отново.

Чух уверени стъпки да газят през водата през изпадащите части от покрива и срутните стени. След миг тя застана на няколко крачки от мен и ме стисна за лакътя.

— Стой! Внимавай!

— Трябва да намерим Луси! — промълвих задъхано аз.

— Какво има?

Тиюн внимателно ме изведе навън.

— Къде е тя? — попитах аз.

— Алармирали са за някакъв сериозен пожар в търговската част на града. В един магазин за хранителни стоки, вероятно е умишлен палеж. Кей, какво, по дяволите...

Вече бяхме излезли навън на тревата, а аз все още стисках видеокасетата, като че това бе единствената ми надежда в живота.

— Тиюн, моля те! — изгледах я продължително. — Закарай ме до Филадельфия!

— Добре, да тръгваме — съгласи се тя.

16.

Макгъвърн ме откара обратно във Филадельфия за четиридесет и пет минути.

Шофираше много бързо. Беше се обадила по радиопредавателя в службата си по секретния канал, който не можеше да бъде подслушан. Макар че беше изключително внимателна какво предава, тя ясно подчерта, че иска всички незаети агенти да излязат по улиците и да търсят Кари. Докато ставаше всичко това, аз се свързах с Марино по мобифона и му казах да вземе самолета веднага.

— Тя е тук — казах аз.

— Ама че гадост! Знаят ли Бентън и Луси?

— Ще им кажа, щом ги откроя.

— Тръгвам веднага — отзова се той.

Нито аз, нито Макгъвърн обаче вярвахме, че Кари е още в окръг Лихай. Тя щеше да бъде там, където би могла да нанесе най-големи щети. Бях уверена, че по някакъв начин е научила за преместването на Луси във Филадельфия. Може би бе проследила Луси. Това, което предполагах, но не ми се струваше логично, беше, че убийството в Уорънтън и това сега тук са били извършени, за да примамят тези от нас, които бяха победили Кари в миналото.

— Но престъплението в Уорънтън бе извършено, преди Кари да избяга от „Кърби“ — напомни ми Макгъвърн, докато завиваше по Честнът стрийт.

— Знам — отговорих аз и сърцето ми замря от ужас. — Не разбирам нищо, освен че е замесена по някакъв начин. Не е случайност, че беше в този репортажен клип за новините, Тиун. Знаела е, че след убийството на Кели Шепърд ще прегледаме отново всичко, което можем да намерим. Кари е била напълно уверена, че ще видим тази касета.

Пожарът беше избухнал в гъсто населен район в западните покрайнини на университета на Пенсилвания. Беше се стъмнило и просветващите лампи на полицейските коли можеха да се видят на

километри оттам. Полицейски коли бяха преградили улицата два блока преди пожара. Имаше най-малко пет пожарни коли и четири камиона със стълби, а на повече от двадесет и един метра във въздуха, огнеборци гасяха пожара на димящия покрив с водни струи. Дизеловите мотори на колите пърпореха, а шуртящата вода под високо налягане барабанеше по дървените плоскости и дочупваше стъклата. Издутите маркучи се извиваха като змии през улицата, а водата стигаше до тасовете на паркиралите коли, които нямаше скоро да потеглят оттам.

Фотографи и новинарски екипи кръстосваха тротоарите, но изведнъж застанаха нащрек, когато аз и Макгъвърн слязохме от нейната кола.

— Участва ли и Отряда за бързо реагиране в това следствие? — попита една телевизионна репортерка.

— Дойдохме само за да огледаме мястото — отговори Макгъвърн.

Продължихме да вървим, без да се спираме.

— Значи подозирате, че е умишлен пожар като в други магазини ли?

По микрофона продължаваха да говорят нещо, докато газехме с ботушите си през водата.

— Още се води следствие — каза Макгъвърн. — Отдръпнете се настрани, госпожо.

Репортерката се отдръпна до една пожарникарска кола, докато аз и Макгъвърн се приближавахме към магазина. Пламъците бяха обхванали и съседната бръснарница, където пожарникари с брадви и железни лостове изсичаха квадратни дупки в покрива. Агенти от Отряда за бързо реагиране с противопожарно облекло разпитваха по-важните свидетели, а следователи с каски на главите, влизаха и излизаха от сутерена. Дочух нещо за ръчката за включване и изключване на електрическото табло, за електромера и за кражба на електричество. Черен дим бълваше отвсякъде. Изглежда в складовото помещение огънят още не беше овладян.

— Тя може би е вътре — прошепна Макгъвърн на ухото ми.

Вървах плътно след нея. Входната стъклена врата на магазина беше широко отворена, а част от инвентара плуваше в басейн от студена вода. Консерви с риба тон, почернели банани, дамски

превръзки, пликове с чипс с домати и бутилки с гарнитурни за салата се носеха по повърхността. Един пожарникар извади кутия с кафе, вдигна рамене и я хвърли в своя камион. Силните лъчи на електрическите фенери шареха по опушената, почерняла вътрешност на съсипания магазин и осветяваха трегерите, които се бяха усукали като увити книжки от бонбони, а оголени жици висяха оплетени в носещите греди на покрива.

— Там ли е Луси Фаринели? — провикна се Макгъвърн към вътрешността на магазина.

— Видях я преди малко някъде отзад. Говореше със собственика — обади се мъжки глас.

— Внимавайте там вътре — извика Макгъвърн.

— Да, но е много трудно да изключим тока. Изглежда захранването е под земята. Ще може ли да го погледнете?

— Разбира се.

— Значи със случая се занимава племенницата ми — казах аз, като газехме през водата с Макгъвърн, за да излезем обратно на улицата. Продукти и консервени кутии плаваха край нас.

— Занимаваше се с подобни случаи и в доброто старо време. Мисля, че номерът на нейния отряд е седемстотин и осемнадесет. Чакай да видим дали ще мога да се свържа с нея.

Макгъвърн доближи портативната радиостанция до устните си и потърси Луси в ефира.

— Какво има? — чу се гласът на племенницата ми.

— Заета ли си с нещо в момента?

— Почти свършвам.

— Можеш ли да дойдеш при нас пред магазина?

— Сега идвам.

Облекчението ми беше очевидно. Макгъвърн ми се усмихна. Фенерите проблясваха, а водата шуртеше като из ведро. Огнеборците бяха почернели от сажди и пот. Гледах как се движат тежко с ботушите си, като влачат маркучите на рамене и пият от някакви шишета зелена разхладителна напитка. Силни прожектори бяха инсталирани на един от камионите. Ослепителната светлина беше ярка и объркваща, а мястото бе започнало да изглежда призрачно. Любители на пожарите или зяпачите пиромани, както ги наричаха агентите от Отряда за бързо реагиране, се бяха събрали навън в тъмното и правеха снимки с

евтините си фотоапарати, а предприемчиви улични търговци предлагаша тамян и часовници едnodневки.

Докато Луси дойде при нас, димната струя беше изтъняла и побеляла, което показваше, че има много изпарения. Водата бе изпълнила предназначението си.

— Добре — изкоментира Макгъвърн. — Мисля, че вече почти се справихме.

— Плъхове били прегризали жиците — беше първото, което каза Луси. — Така предполага собственикът. — Тя ме погледна учудено. — А теб какво те води насам?

— Изглежда Кари е участвала в пожара и убийството в Лихай — отговори Макгъвърн вместо мен. — И е възможно да е още в тази област и дори може би тук, във Филадельфия.

— Какво? — Луси изглеждаше сащисана. — Как? А инцидентът в Уорънтън?

— Знам — отговорих аз. — Изглежда необяснимо. Но има явни сходства.

— В такъв случай този пожар е нещо като повторение на предишния — каза племенницата ми. — Прочела е за него и сега ни прави на маймуни.

Спомних си пак за металните стружки и мястото, където започваха пожарите. Нямаше никакви подробности по този въпрос в новините. Нито пък бяхме оповестили, че Клер Роули е била убита с остър предмет, най-вероятно нож. Но не можех да пренебрегна другото сходство. И двете — и Роули, и Шепърд, са били красиви.

— Изпратили сме много агенти по улиците — каза Макгъвърн на Луси. — Най-важното за теб е да бъдеш внимателна и да си нащрек, разбираш, нали? И Кей — тя ме погледна, — това може би не е най-доброто място за теб.

Не ѝ отговорих, само попитах Луси:

— Чувала ли си нещо за Бентън?

— Не съм.

— Просто не разбирам — промълвих аз. — Чудя се къде може да бъде.

— Кога за последен път го видя? — попита Луси.

— В моргата. Тръгна си и каза, че отива на мястото на инцидента. А колко стоя там? Един час ли? — попитах Макгъвърн.

— Най-много толкова. Не мислиш ли, че може да се е върнал в Ню Йорк или може би в Ричмънд?

— Сигурна съм, че щеше да ми каже. Ще продължа да му звъня на пейджъра. Може би като дойде Марино, той ще знае нещо — добавих аз.

Пожарникарските маркучи бликаха силни струи, а ситните пръски ни мокреха.

Беше почти дванадесет часът през нощта, когато Марино се появи в хотелската ми стая, но и той не знаеше нищо.

— Не смятам, че трябва да стоиш тук сама — каза той, още щом влезе.

Беше нервиран и разрошен.

— Ще ми кажеш ли къде бих могла да бъда в по-голяма безопасност? Не знам какво става. Бентън не ми е оставил никакво съобщение. Не отговаря и на пейджъра си.

— Вие двамата да не сте се скарали нещо, а?

— Престани, за бога! — въздъгнах аз отчаяно.

— Слушай, ти ме повика. Опитвам се да помогна.

— Знам.

Поех си дълбоко дъх и се опитах да се успокоя.

— А къде е Луси?

Той седна в края на леглото ми.

— Избухнал е голям пожар близо до университета. Тя вероятно е още там — отговорих аз.

— Умишлен палеж?

— Не съм сигурна. Не бяха установили, докато бях там.

Мълчахме известно време. Напрежението ми растеше.

— Слушай — заговорих аз, — не можем да стоим тук и да чакаме. Хайде да излезем. Не мога да спя. — Започнах да се разхождам нагоре-надолу из стаята. — Не мога цяла нощ да се тревожа за това дали Кари не ни дебне отнякъде, дявол да го вземе!

Очите ми се напълниха със сълзи.

— Бентън е някъде навън. Може да е на мястото на пожара с Луси. Не знам.

Обърнах му гръб и се огледах към пристанището. Дъхът ми бе замрял в гърдите, а ръцете ми бяха толкова студени, че ноктите ми бяха посинели.

Марино стана. Усетих, че ме гледа.
— Ела — каза той, — да идем да проверим.

Когато стигнахме до мястото на пожара на Уолнът стрийт, работата там приключваше. Повечето от пожарникарските екипи си бяха заминали, а малкото пожарникари, които все още работеха, бяха грохнали и вече прибираха маркучите си. Дим, примесен с пари, излизаше от складовото помещение на магазина, но не виждах вече пламъци. Отвътре се чуваха гласове и стъпки, а силните лъчи на фенерите проблясваха в тъмнината, шарейки за парчета счупени стъкла. Аз нагазих във водата, в която още плуваха бакалски стоки и останки. Когато стигнах до входа, чух гласа на Макгъвърн. Тя спомена за следовател по смъртните случаи.

— Доведете го веднага тук! И внимавайте, ясно ли е? Всичко е пръснато наоколо. Не искам да стъпчете важни улики.

— Има ли някой фотоапарат?

— Ето, намерих един часовник от неръждаема стомана, колеги. Стъклото му е счупено. Намерихме и едни белезници.

— Какво каза?

— Нали ме чу. Белезници. Пистолет „Смит & Уесън“, оригинален. Белезниците са не само затворени, но и заключени и изглежда са били сложени на някого. Впрочем, били са „двойно“ заключени.

— Будалкаш ме!

Започнах да се промъквам навътре. Едри капки студена вода капеха върху каската и се стичаха по шията ми. Познах гласа на Луси, но не можах да разбера какво казва. Изглеждаше почти изпаднала в истерия. Изведнъж се чу силен шум от прецапване през водата, а после настъпи голямо оживление.

— Чакайте, чакайте! — нареди Макгъвърн. — Луси! Някой да я изведе оттук!

— Не! — пищеше Луси.

— Стига, стига — говореше Макгъвърн. — Държа те за ръката. Успокой се вече, чуваш ли?

— Не! — продължаваше да пищи Луси. — *Не! Не! Не!*

После нещо плесна силно във водата и се чу стъписан вик.

— Господи! Добре ли си? — питаше Макгъвърн.

Бях вече почти вътре, когато видях, че Макгъвърн помага на Луси да се изправи на крака. Племенницата ми беше изпаднала в истерия. От ръката ѝ капеше кръв, но това изглежда не ѝ правеше впечатление. Прегазих през водата и стигнах до тях със свито сърце. Кръвта ми се смрази като студената вода, в която стоях.

— Дай да видя — казах аз.

Хванах нежно ръката на Луси и я осветих с фенерчето. Тя цялата трепереше.

— Кога за последен път са ти правили инжекция против тетанус?

— Лельо Кей — простена тя, — лельо Кей...

Луси обви ръце около врата ми и двете едва не паднахме. Тя плачеше толкова силно, че се задавяше, а прегръдката ѝ бе стегнала ребрата ми като в менгеме.

— Какво се е случило? — попитах Макгъвърн.

— Да ви изведем и двете оттук — каза тя.

— Кажете ми какво се е случило!

Нямаше да мръдна оттам, докато не ми кажеше. Тя се поколеба.

— Намерихме някакви тленни останки. На изгорена жертва. Кей, моля те...

Тя хвана ръката ми, но аз я издърпах.

— Трябва да излезем навън — настоя тя.

Дръпнах се от нея и погледнах към ъгъла в дъното, където следователите говореха помежду си, цапаха и газеха през водата, а силна светлина осветяваше мястото.

— Има още някакви кости тук — каза някой. — Не, това е изгоряло дърво.

— Да, но това тук не е.

— По дяволите! Къде е този шибан следовател по смъртните случаи?

— Аз ще се заема — казах на Макгъвърн, като че това бе мое следствие. — Изведи Луси навън и ѝ превържи ръката с чиста кърпа. След малко ще се погрижа за нея, Луси — обърнах се след това към племенницата си, — стегни се.

Свалих ръцете ѝ от врата си. Бях започнала да треперя. У мен се прокрадна подозрение.

— Кей, не ходи там — извика Макгъвърн. — Недей!

Но аз вече бях решила, че трябва да отида. Изведнъж ги оставих и се насочих към онзи ъгъл, като газех през водата и почти се препъвах. Коленете ми се подгъваха. Следователите се смълчаха, като се приближих. В първия момент не знаех какво да гледам. Проследих лъчите на фенерите към нещо изгоряло, което се бе смесило с мокри хартии и изолационни кабели, нещо върху нападал гипс и отломки от почерняло дърво.

После видях очертанието на един колан и подаващата се бедрена кост, която приличаше на дебела изгоряла пръчка. Сърцето ми биеше толкова силно, че щеше да изхвъркне от гърдите, когато фигурата ми заприлича на изгорели останки от тяло, закачено за почерняла глава, на която нямаше никакво лице, а само кичури от сребриста коса, покрита със сажди.

— Дайте да видя часовника — казах аз и погледнах следователите с обезумели очи.

Един от тях ми го подаде и аз го взех от ръката му. Беше мъжки часовник от неръждаема стомана „Брайтлинг“.

— Не! — изпищях аз и паднах на колене във водата. — Моля ви, не!

Закрих лицето си с ръце. Разсъдъкът ми се размъти. Причерня ми и се олюлях. После някаква ръка ме подхвана. Жлъчна течност започна да се надига към гърлото ми.

— Елате, докторе — каза нежно мъжки глас и някакви ръце ме изправиха на крака.

— Не, не може да бъде той! — проплаках аз. — О, Господи, не допускай това да е вярно! Моля те, моля те, моля те...

Изглежда не можех да пазя равновесие и двама от агентите трябваше да ме изведат навън. Правех всичко възможно да дойда на себе си. Не казах нищо на никого и тръгнах вдървено към колата на Макгъвърн. Тя седеше на задната седалка с Луси и държеше напоена с кръв кърпа около лявата ѝ ръка.

— Трябва ми кутията с материалите за първа помощ — чух се да казвам.

— Може би е по-добре да я закараме в болницата. — Гласът на Макгъвърн достигна до мен, докато ме гледаше напрегнато, а в очите ѝ се четеше страх и състрадание.

— Извади кутията! — наредих ѝ аз.

Макгъвърн протегна ръка назад над седалката и извади нещо. После постави оранжевата кутия на седалката и отвори ключалката. Луси беше изпаднала в шок, трепереше като лист, а лицето ѝ бе смъртнобледо.

— Трябва да я завием с одеяло — казах аз.

Свалих кърпата и измих ръката ѝ с вода от бутилката. Едно дебело парче кожа се беше почти откъснало от палеца ѝ, намазах го обилно с бетадин, а миризмата на йода прониза синусите ми и ми се стори, че всичко, което бях видяла току-що, е било сън. Не можеше да бъде вярно.

— Смятам, че има нужда от шевове — каза Макгъвърн.

Това не се беше случило. Беше сън.

— Трябва да отидем в болница, за да могат да ѝ направят шевове.

Но аз вече бях извадила стерилните лейкопласти и бензоиновото лепило, защото знаех, че шевове не се правят на рани като тази. Сълзи се стичаха по лицето ми, докато слагах дебел пласт от марля върху раната. Когато вдигнах очи и погледнах през прозореца на колата, видях, че Марино стои до вратата. Лицето му беше изкривено от мъка и гняв. Изглеждаше така, като че всеки момент ще повърне. Излязох от колата.

— Луси, трябва да дойдеш с мен — казах аз и я хванах за ръката. Винаги бях в състояние да върша по-добре работата си, когато трябваше да се грижа за някой друг. — Хайде.

Бурканите на лампите върху полицейските коли просветваха в лицата ни, а нощта и хората изглеждаха далечни и странни. Марино тръгна с нас. Камионетката на следователя по смъртните случаи пристигна. Щяха да правят рентгенови снимки, скици на зъбите, може би да изследват ДНК-то, за да потвърдят идентифицирането. Тези процедури щяха да продължат доста време, но това нямаше значение. Аз вече знаех. Бентън беше мъртъв.

17.

Доколкото можеха да бъдат възпроизведени събитията в минало време, Бентън е бил умишлено подмамен в смъртоносен капан. Нямахме представа какво го е привлякло към този малък магазин на Уолнът стрийт или може би просто е бил отвлечен някъде другаде, после качен насила по стълбите в склада на тази малка сграда в отдалечената част на града. Предполагахме, че са му сложили белезници по някое време, а след продължително търсене бе намерена и тел, навита във формата на осморка, която най-вероятно бе спъвала глезените му, които бяха изгорели.

Ключовете от колата и портфейлът му бяха намерени, но не и деветмилиметровият му пистолет зиг зауер, както и златният му пръстен с монограм. Той беше оставил няколко костюма в хотелската стая и служебното си куфарче, което след обиска върнаха на мен. Преспях същата нощ в къщата на Тиун Макгъвърн. Беше поставила охрана, защото Кари все още бе на свобода някъде там и появяването ѝ бе само въпрос на време.

Тя щеше да довърши, каквото бе започнала, но важният въпрос беше наистина кой ще бъде следващият и дали ще успее да извърши пъкленото си дело. Марино се беше преместил от малкия апартамент на Луси и ни охраняваше, седнал на канапето. Тримата нямахме за какво да си говорим, защото нямаше нищо за казване. Станалото не можеше да се поправи.

Макгъвърн се беше опитала да ме подкрепи. Няколко пъти миналата вечер ми носеше чай или храна в стаята със сини завеси на прозорците, които гледаха към старинни тухлени постройки и месингови фенери на една редица къщи на Съсайъти Хил. Беше достатъчно умна, за да не ме насилва за нищо, а аз бях твърде съсипана, за да правя нещо друго, освен да спя. Продължавах да се будя и да се чувствам като болна и едва после се сещах защо.

Не си спомнях сънищата си. Плаках, докато очите ми се подуха. Късно сутринта в четвъртък, след като стоях дълго под душа, влязох в

кухнята на Макгъвърн. Тя беше облечена с тъмносин костюм, пиеше кафе и четеше вестник.

— Добро утро — каза изненадана и доволна, че съм се решила най-сетне да прекрача затворената врата. — Как се чувстваш?

— Каж ми какво става — казах аз.

Седнах срещу нея. Тя остави чашата с кафето на масата и бутна стола си назад.

— Чакай първо да ти наля кафе.

— Каж ми какво става — повторих аз. — Искам да знам, Тиюн. Имам предвид в моргата.

Тя се поколеба за момент, като гледаше разсеяно през прозореца към някакво старо магнолиеве дърво, отрупано с цветове, прецъфтели и станали кафяви.

— Все още му правят оглед — каза тя накрая. — Но по всичко личи, че гърлото му е било прерязано. Имаше срязвания по костите на лицето. Тук и тук.

Тя посочи лявата си челюст и разстоянието между очите.

— В трахеята му нямаше нито следи от сажди, нито въглероден окис. Значи е бил вече мъртъв, когато е избухнал пожарът. Съжалявам, Кей, аз... просто не знам какво да кажа.

— Как е възможно никой да не го е видял, като е влязъл в сградата? — попитах аз, като че не бях разбрала ужасяващите неща, които ми бе казала току-що.

— Магазинът е затворил в пет часа следобед — отговори тя. — Няма следи от влизане с взлом, а по неизвестни причини алармата не е била включена, затова и не се е задействала. Вече имахме неприятности с опожарени места в района заради парите от застраховката. По някое пакистанско семейство все се оказва замесено. — Тя бавно отпиваше от кафето си. — Правят го по един и същ начин. Има малко налична стока, пожарът започва наскоро след затварянето на магазина, а никой от съседите не е видял нищо.

— Този няма нищо общо с пари от застраховка! — казах аз ядосано.

— Разбира се, че няма — отговори тя спокойно. — Или поне не пряко. Но ако искаш да чуеш моята теория, ще ти я кажа.

— Слушам те.

— Може би Кари е подпалвачката...

— Разбира се!

— Искам да кажа, че може да се е уговорила със собственика да запали магазина вместо него. Възможно е дори да ѝ е платил за това, като не е имал представа какъв е истинският ѝ план.

— Тя не е имала друга работа от години, освен да прави планове. — Гърдите ми отново се свиха конвулсивно и сълзите ме задавиха. — Прибирам се вкъщи — казах аз глухо. — Трябва да правя нещо. Не мога да стоя тук.

— Мисля, че ще си по-добре, ако... — опита се да протестира тя, но аз я прекъснах.

— Трябва да разгадая следващия ѝ ход — казах аз, като че това бе възможно. — Трябва да разбере как го прави. Има някакъв план, нещо рутинно, нещо повече във всичко това. Намерили ли са някакви метални стружки?

— Не беше останало много от него. Бил е в склада, откъдето е започнал пожарът. Имало е много горивен материал складиран там, но не знаем какъв. Толкова стиропорни топчета плаваха във водата. А такива неща наистина горят. Досега не намерихме никакви катализатори за горене.

— Тиюн, а металните стружки от трупа на Шепърд? Трябва да ги занесем в Ричмънд, за да ги сравним с това, което имаме.

Тя ме погледна скептично. Очите ѝ бяха изморени и тъжни.

— Трябва да се съвземеш — каза тя. — Остави на нас да свършим останалата работа.

Станах от стола и я погледнах.

— Това е единственият начин, по който мога да се съвзема — отговорих аз. — Моля те.

— Ти наистина не би трябвало да участваш по-нататък в разследването на този случай. А Луси ще пратя на административна работа най-малко за една седмица.

— Няма да ме отстраниш от следствието! В никакъв случай!

— Не си в състояние да бъдеш обективна.

— Ти какво би направила на мое място? Щеше ли да си идеш вкъщи и да не правиш нищо?

— Но не съм на твое място.

— Отговори ми!

— Никой нямаше да може да ме спре да участвам в следствието. Щях да се отдам изцяло на работата. Щях да постъпя също като теб — отговори тя и също стана. — Ще направя всичко, каквото мога, за да ти помогна.

— Благодаря ти. Благодаря на Бога, че те има, Тиюн.

Тя ме гледаше известно време, облежната на барплота с ръце в джобовете на панталоните си.

— Кей, недей да виниш себе си за случилото се — посъветва ме тя.

— Виня Кари — отговорих аз и изведнъж горчиви сълзи бликнаха от очите ми. — Само нея виня!

18.

Няколко часа след това Марино караше Луси и мен обратно към Ричмънд. Това бе най-тягостното пътуване с кола, което си спомням. И тримата гледахме през прозорците на колата и мълчахме. Някакво ужасно гнетящо чувство беше надвиснало във въздуха. Струваше ми се, че всичко това не е вярно, а когато истината изплуваше отново в съзнанието ми, ме удряше като с тежък чук в гърдите. Спомените ми за Бентън оживяваха. Не знаех дали беше божия милост или по-голяма трагедия, че не прекарахме последната нощ заедно в едно легло.

В известно отношение не бях сигурна, че бих могла да понеса пресните спомени за неговото докосване, дъха му и как се чувстваше в моите прегръдки. После ми се приискваше да го прегърна и пак да се любя с него. Духът ми като че се спускаше по някакви урви в мрачни бездни, където цялата се сковавах от мисълта, че трябва да приема реалността и че трябва да се погрижа за вещите му в моята къща, включително и за дрехите му.

Тленните му останки трябваше да бъдат превозени до Ричмънд и въпреки че почти всекидневно се бяхме сблъскали със смъртта, двамата с него не бяхме мислили за собствената си смърт и за това каква погребална церемония бихме искали или къде бихме желали да бъдем погребани. Все едно щяхме да живеем с орлите.

Пътуването по южната магистрала едно-деветдесет и пет ми се губеше в мъгла, като че времето бе спряло завинаги. Когато очите ми се напълнеха със сълзи, се обръщах към прозореца и закривах лице. Луси мълчеше на задната седалка и прикриваше като зад бетонна стена гнева, скръбта и страха си.

— Ще напусна работа — каза тя накрая, когато минавахме през Фредериксбърг. — Приключвам дотук. Ще си намеря нещо друго. Може би в компютърната сфера.

— Глупости! — отговори Марино, като я погледна в огледалото за обратно виждане. — Онази кучка иска да направиш точно това. Да напуснеш полицията. Да се превърнеш в неудачница и смотанячка.

— Аз съм си неудачница и смотанячка.

— Дрън-дрън, бабини деветини!

— Тя го е убила заради мен — продължи да говори Луси със същия безразличен и монотонен глас.

— Убила го е, защото го е искала. А ние можем да седим тук и да се самосъжаляваме, вместо да помислим какво можем да направим, преди тя да е пречукала следващия от нас.

Но племенницата ми беше неутешима. Макар и неволно, тя още преди време бе изложила всички ни на опасност чрез Кари.

— Кари иска да се виниш за това — казах ѝ аз.

Луси не отговори. Аз се обърнах назад и я погледнах. Беше облечена с мръсните си сини работни дрехи и ботушите, а косата ѝ бе в пълен безпорядък. Все още беше напоена с мириса на пожара, защото не се бе изкъпала. Очите ѝ гледаха студено и решително след решението, което бе взела. Бях виждала този поглед и преди, когато безнадеждността и враждебността я караха да се самоунищожават. Една част от нея искаше да умре, а може би друга част беше вече мъртва.

Стигнахме до дома ми в пет и половина. Полегатите слънчеви лъчи бяха горещи и светли, а небето — тъмносиньо, но безоблачно. Взех вестниците от стъпалата пред входната врата и отново ми прилоша, като видях съобщението на първа страница в сутрешния вестник за смъртта на Бентън. Въпреки че идентифицирането му не бе още потвърдено, предполагаше се, че е загинал в пожар при съмнителни обстоятелства, докато е помагал на ФБР в общонационалното издирване на избягалата убийца Кари Гретхен. Следователите не казваха защо Бентън е бил в малкото магазинче, което бе изгоряло, или дали е бил подмамен там.

— Какво да направя с тези неща? — попита Марино.

Той беше отворил багажника на микробуса си, където в три големи кафяви книжни плика бяха събрани личните вещи от хотелската стая на Бентън.

Аз мълчах.

— Искаш ли просто да ги оставя в кабинета ти? Или да ги прегледам?

— Не, не, просто ги остави там.

Твърдата хартия шумолеше, докато той пренасяше пликите в къщата през хола. Стъпваше тежко и бавно, а когато се върна пред къщата, аз все още седях пред отворената врата.

— Ще си поговорим по-късно — каза той. — И не оставяй тази врата отворена, чуваш ли? Алармената система да бъде включена, а вие с Луси не излизайте никъде.

— Не мисля, че трябва да се тревожиш за нас.

Луси беше оставила багажа си в спалнята близо до кухнята и гледаше през прозореца, докато Марино си тръгваше с колата. Приблжих се зад нея и нежно поставих ръце върху раменете ѝ.

— Не напускай работа — казах аз и опрях чело отзад на гърба ѝ.

Тя не се обърна, но почувствах, че някаква горестна тръпка премина през тялото ѝ.

— Ние сме заедно с теб в тази работа, Луси — продължих спокойно аз. — Останахме сами. Само ти и аз. Бентън щеше да иска да работим заедно. Нямах да му е приятно да се откажеш. Какво ще правя аз без теб? Ако се откажеш, значи се отказваш и от мен.

Тя се разрида.

— Нужна си ми — едва можах да продумам. — Повече от всякога.

Тя се обърна и се притисна към мен, както правеше често, когато беше изплашено дете и копнееше някой да се грижи за нея. Сълзите ѝ намокриха шията ми. Известно време останахме в средата на стаята, където все още стояха пакетите с компютърните принадлежности и учебниците ѝ, увити с плакати от юношеските ѝ години.

— Вината е моя, лельо Кей. Само аз съм виновна. Аз го убих! — проплака тя.

— Не — казах аз, като я притиснах силно към себе си. И моите очи се напълниха със сълзи.

— Как ще можеш някога да ми простиш? Аз ти го отнех!

— Не е точно така. Ти не си направила нищо лошо, Луси!

— Не мога да се примиря.

— Можеш и ще го направиш. Трябва да си помогнем взаимно, за да го преживеем.

— И аз го обичах. Заради всичко, което направи за мен. Помогна ми да започна работа във Федералното бюро. Даде ми възможност. Подкрепяше ме. За всичко.

— Нещата ще се оправят — казах аз.

Тя се отскубна от мен и се отпусна на ръба на леглото, като триеше лице с края на мръсната си, покрита със сажди синя риза. Опря лакти на коленете си и наведе глава, като гледаше как собствените ѝ сълзи капят като дъждовни капки върху пода.

— Ще ти кажа нещо и трябва да ме изслушаш — каза с тих, но решителен глас. — Не съм сигурна, че мога да продължа да работя тази работа, лельо Кей. Всеки си има граници на издръжливост. Отнякъде започват и някъде свършват. — Тя се задъха. — И откъдето не можеш да продължиш нататък. Искаше ми се да бе убила мен, не него. Може би така щеше да ми направи услуга.

Гледах я как набира смелост, като че иска да умре пред очите ми.

— Ако не продължа да работя, лельо Кей, ти ще трябва да ме разбереш и да не виниш нито себе си, нито мен — промълви тя, като продължаваше да бърше лицето си с ръкав.

Приблжих се до нея и повдигнах брадичката ѝ. Беше топла и опушена от дима, а дъхът и тялото ѝ миришеха лошо.

— Слушай — казах аз със строгост, която би я изплашила в миналото. — Да изхвърлиш тези гадни мисли от главата си още сега! Бъди доволна, че не си умряла и не си се самоубила, ако имаш това предвид. Говоря сериозно. Знаеш ли какво показва едно самоубийство, Луси? Гняв и отмъстителност. Това е последното „прецакване“. Ще погодиш ли това на Бентън? Ще го погодиш ли на Марино? Или на мен?

Задържах лицето ѝ в ръцете си, докато ме погледна.

— Нима ще оставиш тази скапана отрепка Кари да ти причини това? Къде е борбеният ти дух, който познавах?

— Не знам — прошепна тя и въздъхна.

— Напротив, знаеш. Да не си посмяла да съсипеш живота ми, Луси. И без това е вече достатъчно съсипан. Да не си посмяла да ме накараш да прекарам дните, които ми остават с постоянния екот от фатален пистолетен изстрел. Не мислех, че си страхливка.

— Не съм.

Тя ме погледна открито.

— Утре отворяваме на удара — казах аз.

Луси кимна и преглътна с усилие.

— Иди сега да вземеш един душ.

Изчаках, докато чух, че водата във ваната започна да тече и отидох в кухнята. Трябваше да хапнем нещо, макар да се съмнявах, че някоя от нас изпитва глад. Размразих пилешките гърди от хладилника и ги сложих да се варят заедно с пресните зеленчуци, които можах да намеря. Сложих и доста розмарин, дафинов лист и малко вино, но не и нещо по-силно, дори не и пипер, защото имахме нужда да успокоим нервите си. Марино се обажда два пъти, докато ядяхме, за да провери дали сме добре.

— Защо не дойдеш при нас — казах му аз. — Направила съм супа, макар че може да ти се стори малко постна за твоя вкус.

— Добре съм си и така — каза той, макар да знаех, че не е вярно.

— Имам достатъчно място, ако искаш да преспиш тук. Трябваше да се сетя по-рано да те поканя.

— Не, докторе. Имам да върша някои неща.

— Отивам на работа утре рано сутринта — казах аз.

— Не знам дали трябва — отговори той с укорителен тон, сякаш мисълта ми за работа означаваше, че в момента не говоря разумно.

— Имам план. И каквито и пречки да изникнат, ще го изпълня — заявих аз решително.

— Настръхвам, когато започнеш да плануваш нещата.

Затворих телефона и събрах от кухненската маса празните купички за супа. Колкото повече мислех за това, което щях да направя, толкова по-нетърпелива ставах.

— Ще ти бъде ли трудно да вземеш хеликоптер? — запитах племенницата си.

— Какво? — Тя ме погледна смаяно.

— Нали ме чу.

— Може ли да те запитам защо? Нали знаеш, че не мога да го поръчам като такси.

— Обади се на Тиюн — казах аз. — Кажи ѝ, че ще поема работата в свои ръце и ще ми е нужна всякаква помощ, която мога да получа. Обясни ѝ също, че всичко върви така, както предполагам. Ще имам нужда от нея и нейния екип в Уилмингтън, Северна Каролина. Да ни чакат. Още не знам кога тръгваме. Може би веднага. Но трябва да имам свобода на действие. Трябва да ми гласуват доверие.

Луси стана и отиде до мивката да си налее вода.

— Това е налудничаво — заяви тя.

— Можеш ли да осигуриш хеликоптер?

— Трябва да получа разрешение. Хеликоптерите са на разположение на Граничния патрул. Обикновено ползваме тях. А вероятно може да докарат и от Вашингтон.

— Добре. Уреди го, колкото можеш по-скоро. Утре сутринта ще отида в лабораторията да ги помоля да потвърдят онова, което вече знам. После може да отскочим и до Ню Йорк.

— Защо?

Тя изглеждаше заинтригувана, макар и скептично настроена.

— Ще посетим „Кърби“. Смятам да разнищя нещата докрай — отговорих ѝ аз.

Марино се обади пак към десет часа и аз отново го уверих, че с Луси сме добре, доколкото бе възможно в нашия случай, и се чувстваме в безопасност в къщата ми с нейната сложна алармена система, осветление и пистолетите ми. Гласът му беше отпаднал и пресипнал. Бях сигурна, че в момента пие, а телевизорът му е пуснат.

— Трябва да дойдеш при мен в лабораторията в осем часа — казах аз.

— Знам, знам.

— Много е важно, Марино.

— Не е нужно да ми казваш това, докторе.

— Поспи сега — посъветвах го аз.

— Дадено.

Но аз не можах да заспя. Седнах пред бюрото в кабинета си и започнах да проучвам информацията за хора, загинали при съмнителни пожари. Прегледах данните за загиналата жена във Венис Бийч, после случая в Балтимор. Мъчех се да разбера дали има някакви сходства, какво е еднаквото при всички тези случаи, освен мястото, откъдето бе започнал пожарът. Макар и да бяха подозирали, че са умишлени палежи, следователите нямаха доказателства за това. Обадох се първо на полицейското управление в Балтимор и попаднах на един следовател от отдела, който изглеждаше склонен да говори.

— Джони Монтгомъри работеше по този случай — изломоти детективът и аз разбрах, че в момента пуши.

— Знаете ли нещо по въпроса? — попитах аз.

— Най-добре е да говорите с него. И вероятно ще трябва да намерите начин да удостоверите, че сте тази, за която се представяте.

— Може да се обади утре сутринта в службата ми за потвърждение. — Дадох му телефонния си номер. — Ще бъда там не по-късно от осем часа сутринта. А има ли Монтгомъри електронна поща или някакъв адрес, на който мога да му изпратя съобщение?

— Мога да ви го дам още сега.

Чух, че той отвори някакво чекмедже и после ми продиктува онова, което ми бе нужно.

— Струва ми се, че съм чувал за вас и преди — каза детективът и се замисли. — Ако вие наистина сте патоложката от съдебна медицина, която имам предвид. Знам, че е жена. При това хубава, ако се съди по това, което видях по телевизията. Хм... Идвали ли сте в Балтимор?

— Завърших медицинския институт във вашия красив град.

— Е, сега разбирам, че сте и високо образована.

— Остин Харт, младият мъж, който е загинал при пожара, също е бил студент в „Джон Хопкинс“ — предизвиках го аз да говори.

— Но е бил и хомосексуалист. Лично аз мисля, че е било престъпление от омраза.

— Имам нужда от негова снимка и всичко за живота, навичките и хобитата му — възползвах се аз от това, че бе станал по-разговорчив.

— О, да. — Той продължаваше да пуши. — Беше едно от хубавите момчета. Разбрах, че работел като модел, за да си плаща таксите в медицинския факултет. Участвал в рекламите за бельо на „Келвин Клайн“ или нещо подобно. Вероятно го е убил някой негов ревнив любовник. Като дойдете в Балтимор следващия път, докторе, трябва да отидете на „Камдън Ярдс“. Знаете новия стадион, нали?

— Разбира се — отговорих аз, като трескаво премислях това, което ми бе казал.

— Мога да ви снабдя с билети, ако искате.

— Би било много хубаво. Сега ще се свържа с инспектор Монтгомъри. Много ви благодаря за помощта.

Затворих телефона, преди той да може да ме попита кой е любимият ми бейзболен отбор и веднага изпратих съобщение до Монтгомъри по електронната поща, в което споменах онова, което ме интересуваше, макар и да чувствах, че вече знам достатъчно. После се обадих в отдел „Пасифик“ на полицейското управление в Лос Анджелис, което отговаряше за Венис Бийч. Провървя ми. Следователят, който бе водил разследването по случая с Марлин

Фарбър, беше нощна смяна и току-що бе дошъл на работа. Казваше се Стъки и не държеше много да удостоверявам, че съм тази, за която се представям.

— Бих искал някой друг да бе разкрил вместо мен извършителя на това престъпление — каза той още в началото. — Минаха шест месеца, а още на нищо не съм попаднал. Нито едно свидетелско показание не ми помогна да напредна.

— Какво можете да ми кажете за Марлин Фарбър? — попитах аз.

— Играеше от време на време в сериалите „Военна болница“ и „Северно изложение“. Предполагам, че сте ги гледали.

— Не гледам много телевизия. Освен националния канал.

— И къде другаде играеше... А, да! В „Елън“. Не й даваха големи роли, но кой знае докъде можеше да се издигне? Беше най-хубавата жена, която някога сте виждали. Ходеше с някакъв продуцент, но сме напълно сигурни, че той няма нищо общо със случилото се. Единственото, от което се е интересувал, е била кока-колата и младите кинозвезди, на които е давал роли. Искам да ви кажа, че след като ми възложиха следствието, изгледах куп видеокасети с филмите, в които е участвала. Не беше лошо. Много жалко.

— Имаше ли нещо необикновено на мястото на престъплението? — попитах аз.

— Всичко там беше необикновено. Нямам представа как такъв пожар е могъл да започне от голямата баня на първия етаж, а и хората от Отряда за бързо реагиране не можаха да разберат. Там не е имало нищо за горене, освен тоалетна хартия и хавлии. Нямахше следи някой да е влизал с взлом, а алармената система не беше се включила.

— Инспектор Стъки, да не са намерили случайно нейните тленни останки във ваната?

— И това е едно от чудатите неща, освен ако не е било самоубийство. Може да е запалила огън и да си е прерязала вените или нещо подобно. Много хора си прерязват вените във вана.

— Има ли веществени доказателства за това?

— Госпожо, та тя беше просто овъглена. Изглеждаше, като че е минала през крематориум. Не беше останало достатъчно от нея, за да могат специалистите да я идентифицират на рентгена. Имаше само няколко зъба, парчета от кости, а също и няколко косъма.

— Да не е била случайно фотомодел?

— Да, участвала е в реклами по телевизията и в списанията. Добри пари е изкарвала. Карала е черен „Вайпър“ и е живяла в луксозна вила край океана.

— Ще можете ли да ми изпратите по електронната поща снимки и някои от рапортите?

— Дайте ми адреса си и ще видя какво мога да направя.

— Трябват ми спешно, инспектор Стъки — казах аз.

Затворих телефона. В главата ми рикошираха всевъзможни предположения. Всяка от жертвите е била физически красива и е била модел или се е снимала в телевизията. Това беше нещо като общ знаменател, който не можеше да бъде пренебрегнат. Всичко това ме наведе на мисълта, че Марлин Фарбър, Остин Харт, Клер Роули и Кели Шепърд са били избрани по някаква причина, която е била важна за убиеца. Около това се въртеше всичко. Начинът на процедиране беше присъщ за сериен убиец като Бънди, който бе избирал жени с дълги прави коси, подобни на приятелката му, която го изоставила. Това, което не се вместише в картината, беше Кари Гретхен. Тя всъщност е била затворена в „Кърби“, когато са били убити първите трима души, а и начинът ѝ на действие не беше такъв. Бях объркана. Кари не е била там и все пак е била. Подремнах малко на стола си, а в шест часа сутринта се стреснах и се събудих. Вратът ми пареше от това, че бях спала в неудобно положение, а гърбът ме болеше и се беше вдървил. Изправих се бавно, протегнах се и вече знаех какво трябва да направя, но не бях сигурна, че ще мога. Само мисълта за това ме изпълни с ужас, а сърцето ми заби със страшна сила. Чувах ударите на пулса си, все едно някой удряше с юмрук по врата. Погледнах кафявите книжни пликосе, които Марино бе оставил пред етажерката за книги, пълна с юридически списания. Пликосете бяха запечатани със скоч и надписани. Взех ги и тръгнах по коридора към стаята на Бентън.

Макар че обикновено спяхме в едно легло, той се бе настанил в срещуположното крило на къщата. Тук той беше работил и бе оставял всекидневните си вещи, защото и двамата бяхме започнали да остаряваме и бяхме разбрали, че по-голямата площ е най-надеждният ни съюзник. Нашите уединени кътчета правеха ожесточените ни караници по-поносими, а отсъствието ни през деня превръщаше нощите ни в най-желаното време. Вратата му беше широко отворена, както я бе оставил. Лампите бяха изгасени, завесите спуснати. Сенките

се открояваха ясно, докато стоях неподвижно и гледах в пространството. Трябваше да събера цялата си смелост, за да светна лампата.

Леглото с тъмносиния му юрган и чаршафите бяха безупречно оправени. Бентън беше винаги педантично изряден, колкото и да бързаше. Никога не беше чакал да му сменям чаршафите или да му пера бельото, а това донякъде се дължеше на чувството му за независимост и силното му его, което никога не бе отслабвало, дори и след като бе дошъл да живее с мен. Той искаше да прави нещата по свой начин. В това отношение двамата толкова си приличахме, че се чудех как се понасяхме. Взех четката му за коса от тоалетната масичка, защото знаех, че може да послужи за сравнение на ДНК-то, в случай че няма друг начин за идентифициране. Приблжих се до малкото нощно шкафче от черешово дърво, за да погледна книгите и дебелите папки, натрупани там. Той е четял „Студената планина“. Беше използвал откъснатия триъгълник от някакъв плик, за да си отбележи мястото, докъдето бе стигнал. Беше прочел по-малко от половината на книгата. Там, разбира се, бяха и страниците от последното преработено издание на наръчника за статистика на престъпността, което той редактираше. Като видях разкривения му почерк, се почувствах съкрушена. Нежно прелистих страниците на ръкописа, като галех с пръсти трудно четливите думи, които той бе изписал. Сълзите отново бликнаха. После сложих пликовете върху леглото и отлепих скоча от единия плик.

Полицията беше прегледала набързо гардероба и чекмеджетата му, но нещата, които бяха напъхали в пликовете, не бяха добре сгънати. Просто ги бяха наблъскали вътре. Извадих една по една белите памучни ризи, двете тъмни вратовръзки и два чифта тиранти. Той си бе взел два костюма от тънък плат, които ужасно се бяха смачкали. Имаше официални обувки, спортно облекло, чорапи и един чифт бельо, но вниманието ми бе привлечено от несесера му за бръснене. Сръчни ръце бяха ровили в него, а капачката на един флакон „Живанши III“ не беше добре завинтена и част от одеколona се бе разлял. Познатата силна мъжка миризма ме лъхна и аз още повече се разстроих. Като че почувствах гладките му обръснати страни. Изведнъж го видях отново пред бюрото му в неговия предишен кабинет в академията на ФБР. Спомних си поразително благородните

му черти, костюмът му от скъп плат и миризмата, която лъхаше от него по времето, когато вече бях започнала да се влюбвам, но още не бях го осъзнала. Старателно сгънах дрехите му на купчина и започнах да отлепвам скоча на другия плик. Сложих черното му кожено служебно куфарче на леглото и отворих закопчалките.

В него липсваше пистолета „Колт Мустанг .380“, който носеше понякога, привързан за глезена. Стори ми се показателно, че е взел и този пистолет вечерта, когато бе умрял. Той носеше винаги деветмилиметров пистолет в кобура през рамото си, но колтът беше за допълнителна защита, когато смяташе ситуацията за опасна. Тази странна постъпка показваше, че Бентън е знаел къде отива, след като е напуснал мястото на пожара в Лихай. Предполагах, че е отишъл да се срещне с някой, но не разбирах защо не е казал на никого, освен ако с възрастта не бе започнал да става небрежен, нещо, в което се съмнявах.

Извадих кафявия му кожен бележник, където си записваше нещата, които има да прави и започнах да го прелиствам, за да видя дали някоя наскоро насрочена среща ще привлече вниманието ми. Имаше час за подстригване и за зъболекаря, както и дати за предстоящи пътувания, но нямаше записано нищо за деня, в който бе умрял. Последната дата беше рождения ден на дъщеря му Мишел в средата на следващата седмица. Предполагах, че тя и сестра ѝ са при майка им Кони, бившата жена на Бентън. Ужасявах се от мисълта, че ще трябва евентуално да споделям тяхната скръб, независимо какви чувства изпитват към мен.

Той бе написал набързо някои коментари и въпроси, свързани с характеристиката на Кари, чудовището, което бе причина за смъртта му. Иронията беше невероятна. Представях си го как се опитва да анализира поведението на Кари, с надеждата, че ще предвиди какво би могла да направи. Предполагах, че изобщо не му е минавало през ума, че дори още когато се е съсредоточавал върху нейното поведение, най-вероятно и тя е мислила за неговото. Планирала е престъплението в Лихай и записа на видеокасетата, а сега сигурно се перчи някъде като член на екипа на продуцента.

Погледът ми бе привлечен от някакви нахвърляни фрази като например „отношения/фиксирано внимание на престъпника към жертвата“, „сливане на една личност с друга“ „еротомания“, а също и „жертва, смятана за човек с по-високо обществено положение“. На

гърба на страницата бе надраскал набързо „Живот по шаблон след това. Как се вмести манията на Кари за жертвоприношения? «Кърби». Какъв достъп е имала тя до Клер Роули? Вероятно никакъв. Нелогично. Показва ли това, че има и друг извършител? Съучастник? Голт. Като Бони и Клайд. Присъщият ѝ начин на действие. Може би крои нещо тук. Кари не е сама. W/M 28-45? Бял хеликоптер?“.

Студени тръпки ме побиха, като разбрах какво е мислел Бентън, когато стоеше в моргата, правеше записки и гледаше мен и Герди как работим. Беше схванал онова, което изглеждаше съвсем очевидно. Кари не извършваше сама тези престъпления. Тя се бе свързала по някакъв начин с някой зъл съучастник, може би още докато е била в „Кърби“. Всъщност бях уверена, че тази връзка е отпреди нейното бягство и се питах дали тези пет години, през които бе стояла там, може да е срещнала някой пациент психопат, който е бил пуснат покъсно. Може би си е кореспондирала с него също така свободно и дръзко, както го бе правила с пресата и с мен.

Беше много показателно, че служебното куфарче на Бентън бе намерено в хотелската му стая, а знаех, че той го носеше със себе си преди това в моргата. Явно бе, че се е връщал в стаята си по някое време, след като си е тръгнал от мястото на пожара в Лихай. Но къде е отишъл след това и защо, оставаше загадка. Прочетох още някои бележки за убийството на Кели Шепърд. Бентън беше наблегнал на следното: „мания за убиване; обезумяла и разстроена“. Беше написал още „губи контрол“ и „жертвата не реагира съобразно плана; проваляне на обичайния начин на действие“. „НЕ Е БИЛО ПРЕДВИДЕНО ДА СЕ СЛУЧИ ТАКА. БЯС. ЩЕ УБИЕ ПАК.“

Затворих куфарчето и го оставих на леглото. Отново ме заболя сърцето. Излязох от спалнята, загасих лампата и затворих вратата, като знаех, че следващия път, когато ще вляза в нея, ще бъде, за да опразня гардероба и чекмеджетата на Бентън и някак си да се примиря, че ще живея без него. Тихо надникнах да видя какво прави Луси и видях, че спи. Пистолетът ѝ беше върху нощното шкафче до леглото. Неспокойното ми бродене из къщата ме отведе във фойето, където изключих алармата само докато взема вестника от верандата. После отидох в кухнята да направя кафе. Към седем и половина бях готова да тръгна за работа, а Луси не беше се помръднала. Тихо влязох пак в

стоята ѝ. Слънцето просветваше слабо през щорите на прозореца и милваше лицето ѝ с меката си светлина.

— Луси... — казах аз и леко я докоснах по рамото. Тя се стресна, събуди се и седна на леглото. — Тръгвам вече.

— И аз трябва да ставам. — Тя отметна завивките.

— Искаш ли да изпиеш чаша кафе с мен? — попитах аз.

— Разбира се.

Спусна краката си на пода.

— Трябва да хапнеш нещо — посъветвах я аз.

Беше спала с гимнастическите си шорти и фланелката. Тръгна след мен мълчаливо като котка.

— Искаш ли от тестената закуска? — попитах я аз, като вадех чаша за кафе от бюфета.

Тя не каза нищо. Само ме гледаше, докато отварях кутията с гранола, с която Бентън закусваше повечето сутрини заедно с пресен банан или ягоди. Дори само приятната миризма беше достатъчна да се разстроя отново. Гърлото ми като че се затъкна, а стомахът ми се сви. Стоях безпомощно и нямах сили дори да извадя лопатката за сипване, да се пресегна да взема купичка или каквото и да било друго.

— Остави, лелю Кей — каза Луси, която разбра веднага какво става. — И без това не съм гладна.

Ръцете ми трепереха, докато отново отварях капака на кутията.

— Не знам как ще живееш тук — заяви тя.

После си наля кафе.

— Това е моят дом, Луси.

Отворих хладилника и ѝ подадох картонената кутия с мляко.

— Къде е колата му? — запита тя, докато си сипваше мляко в кафето.

— Предполагам, че е на летището в Хилтън Хед. Той беше отлетял със самолета за Ню Йорк направо оттам.

— Какво ще правиш с нея?

— Не знам. — Започвах все повече да се панирам. — В момента колата му е на последно място в списъка ми. Всичките му вещи са тук — обясних аз. Поех си дълбоко въздух. — Не мога да взимам решения за всичко наведнъж.

— Би трябвало да изнесеш всичко оттук още днес.

Луси се облегна на плота, като пиеше кафето си и ме гледаше със същия угаснал поглед като преди.

— Говоря сериозно — продължи тя.

Не усетих никакво вълнение в гласа ѝ.

— Няма да пипам нищо негово, докато тялото му не бъде докарано.

— Мога да ти помогна, ако искаш.

Тя пак отпи от кафето си. Започна да ме хваща яд на нея.

— Ще направя така, както реша, Луси — казах аз, а болката като че ли рефлектира във всичките ми клетки. — Този път няма да затръшна вратата и да избягам. Правих това през по-голямата част от живота си, още след като умря баща ми. После умря Тони, Марк беше убит, а аз все повече свиквах да се освобождавам от всяка връзка, като че е стара къща. Напусках я, сякаш никога не бях живяла с нея. И знаеш ли какво? Нищо не се получаваше.

Тя гледаше надолу към босите си крака.

— Говори ли с Джанет? — попитах я аз.

— Тя знае. А сега сигурно се е скапала, защото не искам да я видя. Нямам желание да се срещам с никого.

— Колкото повече бягаш, толкова повече сякаш стоиш на едно място — казах аз. — Ако не си научила нищо друго от мен, Луси, научи поне това. Не чакай да мине половината от живота ти.

— Научила съм много неща от теб — призна племенницата ми, а утринната светлина започна да прониква през прозорците и освети кухнята. — Повече, отколкото предполагаш.

Дълго време гледа вторачено към празния портал на вратата, която водеше към голямата стая.

— Все ми се струва, че той всеки момент ще влезе — промълви тя.

— Знам, и аз си мисля същото.

— Ще се обадя на Тиюн. Щом разбере нещо, ще ти звънна по пейджъра.

Слънцето вече напичаше от изток. Някои от хората, които отиваха на работа, примижаваша срещу светлината, предвещаваща ясен, горещ ден. Влях се в потока от коли по Найнт стрийт и минах покрай оградата от ковано желязо на Капитъл скуеър^[1] с неговите старинни бели сгради от времето на третия президент на САЩ Томас

Джеферсън и паметниците на Джаксън и Джордж Вашингтон. Мислех за Кенет Спаркс и неговото политическо влияние. Спомних си колко бях изплашена и очарована едновременно, когато той се обаждаше с молби и заплахи. А сега страшно го съжалявах.

Всичко, което се бе случило напоследък, не бе заличило подозрението, което тегнеше над неговото име, по простата причина, че дори тези от нас, които знаехме, че имаме работа със серийни убийци, нямахме право да предадем тази информация по новините. Бях сигурна, че Спаркс не знае за това. Страшно ми се искаше да поговоря с него, за да го успокоя по някакъв начин, сякаш ако го направех, щях да се успокоя и аз. Депресията стягаше гърдите ми в студена, желязна хватка. Завих по Джаксън стрийт, за да вляза в паркинга пред моята сграда и видях катафалката, от която стоварвах някакъв мъртвец в черен чувал. Стреснах се както никога досега.

Опитах се да не си представям тленните останки на Бентън, увити така, или тъмнината в студената стоманена каса, след като се затвори вратата на хладилната камера. Беше ужасно човек да знае това, което знаех аз. Смъртта сега не беше абстрактно понятие за мен и можех да си представя всяка процедура, всеки звук и всяка миризма в едно място, където нямаше вече докосване с любов, а само клиничен обект и престъпление за разкриване. Тъкмо слизах от колата си, когато Марино пристигна.

— Имаш ли нещо против, ако сместя и моята кола тук? — попита той, макар да знаеше, че този паркинг не е за полицаи.

Марино винаги нарушаваше правилата.

— Добре, остави я тук — отговорих аз. — Един от микробусите е отишъл до магазина. Или поне така предполагам. Пък и ти няма да стоиш дълго.

— Откъде, дявол да го вземе, знаеш?

Той заключи вратата на колата и изчисти с пръст една прашинка от бронята. Марино пак беше станал груб както обикновено, но на мен това ми подежда изключително успокояващо.

— В кабинета си ли отиваш първо? — попита той, докато се изкачвахме по наклонената площадка към вратите, които водеха към моргата.

— Не. Направо ще се кача горе.

— Тогава ще ти кажа какво вероятно ще намериш оставено на бюрото ти — каза той. — Потвърдено е идентифицирането на Клер Роули. По един косъм от четката ѝ за коса.

Не бях изненадана, но това потвърждение отново ме изпълни с тъга.

— Благодаря ти — казах му аз. — Сега поне сме сигурни.

[1] Капитъл Скуеър — площад пред сградата на Конгреса на САЩ. — Б.пр. ↑

19.

Лабораторията за изследване на веществени доказателства беше на третия етаж, затова първо се отбих при сканиращия електронен микроскоп, с помощта на който вероятно изследвах пробата с металните стружки от убитата Шепърд. Съставът на елементите предизвикваше излъчване на електрони от пробата, а резултатите се появяваха на видеоекран.

Накратко казано, микроскопът разпознаваше почти всичките сто и три елемента като например въглерод, мед или цинк и поради проникването в голяма дълбочина, бързите обороти, голямото увеличение на образа, веществени доказателства като тъкан от огнестрелна рана или косъмчета по лист от марихуана можеха да бъдат видени с учудващи, дори смайващи подробности.

Свърхмодерният микроскоп, произведен от фирмата „Цайс“, стоеше величествено като на трон в стаята без прозорци, до стените на която имаше шкафчета и етажерки, боядисани в тъмнозелено и бежово, дълъг плот и мивки. Тъй като този изключително скъп апарат беше много чувствителен на механични вибрации, магнитни полета, електрически и топлинни смущения, околната среда беше строго контролирана.

Съоръженията за вентилация и климатичната инсталация бяха отделно от тези на останалата част от сградата, а безопасното фотографско осветление се осигуряваше от специални лампи, които не предизвикваха електрически смущения и бяха насочени към тавана, за да осветяват с отразена светлина затъмнената стая. Подовете и стените бяха покрити с дебел пласт бетон, покрит с изолационен слой от стомана, за да не се чува глъчката на хората или шумът от движещите се по магистралата коли.

Мери Чан беше дребна жена с бяла кожа, една от най-добрите специалисти, работещи с микроскопи. В момента говореше по телефона, обградена от сложната си апаратура. С контролните табла на уредите, електрическите уреди, обектива с електронни лъчи,

оптичната колона, рентгеновия анализатор и вакуумната камера, прикачена към един цилиндър с азот, микроскопът приличаше на сложната апаратура на космическа совалка. Лабораторната престилка на Чан беше закопчана до брадичката. С любезен жест тя ми даде да разбера, че ще приключи разговора след минута.

— Премери ѝ пак температурата и ѝ дай от тапиоката — казваше Чан на някого. — Ако повърне и това, обади се пак. Нали разбра? Да приключваме, имам работа.

— Дъщеря ми — обясни тя, като че се извиняваше. — Нещо я боли стомахът. Вчера е яла много сладолед. Влязла в сладкарницата „Чънки Мънки“, без да я видя.

Тя се усмихна, но изглеждаше уморена. Предположих, че не е спала цяла нощ.

— Е, да, и аз обичам сладолед — измърмори Марино, докато ѝ подавахме нашето вещественно доказателство.

— Още две метални частици — обясних ѝ аз. — Неприятно ми е, че ще те притесня, Мери, но ако можеш, погледни ги още сега. Спешно е.

— От същия случай ли е или от някой друг?

— От пожара в окръг Лихай, Пенсилвания — отговорих аз.

— Наистина ли? — Тя изглеждаше изненадана, докато режеше залепената със скоч кафява хартия. — Господи! Предполагам, че е било по-ужасно от това, което чух по новините. Пък и онзи агент от ФБР. Странно, странно, много странно. — Тя нямаше откъде да знае за моята връзка с Бентън. — Като се сравнят тези случаи и пожарът в Уорънтън, човек започва да се пита дали не го е извършил някой откачен подпалвач, пуснат на свобода — продължаваше да говори тя.

— Точно това се опитваме да открием — отговорих аз.

Чан махна капачето на малката кутийка с вещественото доказателство и с пинсети отдели един пласт от снежнобелия памук, под който се показаха двете мънички блестящи метални частици. Тя се плъзна назад със стола си на колелца до плота зад нея и постави квадратно парченце от черен скоч, който можеше да се лепи и от двете страни, върху миниатюрна алуминиева поставка. Върху нея сложи едната стружка, която изглеждаше по-голяма от другата. Беше може би наполовина от обикновена мигла. Включи стереооптичния микроскоп, сложи пробата върху поставката и нагласи статива на лампата, за да

може да види долното увеличение, преди да се прехвърли на електронния микроскоп.

— Виждам две различни повърхности — каза тя, докато нагласяваше фокуса. — Едната е много блестяща, а другата — тъмносива.

— Значи е различна от тази, която извадих от убитата в Уорънтън — казах аз. — Но и двете повърхнини са блестящи, нали?

— Точно така. Предполагам, че една от повърхнините е била изложена на окисляване от въздуха. По неизвестна причина.

— Може ли да погледна? — попитах аз.

Тя се дръпна настрана и аз погледнах през окуляра. При увеличение четири, металната частица приличаше на лента от смачкано фолио. Едва можах да различа тънките нащърбени места, направени от инструмента, който вероятно е бил използван за точене на метала. Мери направи няколко моментни снимки и после придвижи стола си назад до електронния микроскоп. Натисна някакво копче, за да проветри камерата или да изпусне вакуума.

— Ще отнеме няколко минути — каза тя. — Може да почакате тук или да си идете и да дойдете после пак.

— Ще отида да пия кафе — каза Марино, който не беше любител на сложната техника и много вероятно искаше да изпусне една цигара.

Чан отвори един клапан, за да напълни камерата с азот, което щеше да я предпази от външно замърсяване или влага. После натисна някакъв бутон на контролното табло и постави пробата на оптичната маса.

— Сега трябва да го нагласим на минус десет по шестмилиметровия живачен стълб. Това е вакуумното ниво, което е нужно, за да се включи лъчът. Обикновено става за две-три минути. Но искам да го сваля малко по-надолу, за да се получи наистина идеален вакуум — обясни тя и се пресегна да си вземе кафето. — Струва ми се, че получените резултати са много объркващи — каза след малко. — Има много неизвестни.

— А каква е новото? — запитах аз разочаровано.

— Вие ми кажете. Като прочета протоколите от експертизата в съда, винаги се питам дали аз, или някой друг се е явил на свидетелската скамейка. Искам да кажа, че първо заподозряхте Спаркс за този инцидент и аз бях започнала да мисля, че наистина е подпалил

собственото си имение заедно с някакво момиче вътре. Вероятно за да се отърве от нея, защото е знаела нещо. А после, да се чудиш и да се Маеш, станаха още два пожара в Пенсилвания с още двама убити. Бяхте започнали да предполагате, че всички тези престъпления са свързани помежду си, нали така? А къде е бил Спаркс през всичкото това време? — Тя отново се пресегна за кафето си. — Извинете ме, доктор Скарпета, дори не ви попитах. Да ви наля ли кафе?

— Не, благодаря — отговорих аз.

Гледах как зелената светлинка се движи по измервателния уред, докато нивото на живака бавно се покачва.

— Пък и това, че онази душевноболна жена е избягала от приюта за откачени в Ню Йорк... Как ѝ беше името? Кари коя? Ами онзи аналитик от ФБР, който отговарял за следствието, изведнъж взел, че загинал. Мисля, че можем да започваме — констатира тя.

После включи електронния лъч и мониторът намали увеличението на образа, което беше петстотин пъти. На екрана започнаха да се появяват линиите на електричния поток. Отначало приличаха на вълни, после започнаха да стават равни. Тя натисна някакви бутони, като пак намали увеличението на образа, този път до двадесет. Започна да се получава картина на сигналите, които се излъчваха от пробата.

— Ще променя големината на светлинното петно, което се получава от лъча, за да наберем повече мощност.

Тя въртеше разни копчета, за да настрои уредите. Набра някакви кодове и продължи да работи.

— Нашата метална стружка заприлича почти на накъдрена лента — оповести тя.

Графичното изображение беше като увеличено повторение на онова, което видяхме на оптичния микроскоп малко преди това, но образът не беше много светъл, което показваше, че имаме елемент с по-нисък атомен номер. Тя нагласи скоростта за сканиране на появилия се образ и отстрани част от фоновия шум, който приличаше на снежинки по екрана.

— Можете да видите ясно блестящата и сивата страна — показа тя.

— Мислиш, че това се дължи на окислението ли? — запитах аз и придърпах един стол.

— Имаме две повърхности на един и същ материал. Предполагам, че блестящата страна е била наскоро шлифувана, а другата не.

— Струва ми се логично.

Нагънатият метал приличаше на шрапнел, увиснал в празното пространство.

— Имахме подобен случай миналата година — заговори Чан отново и натиска бутона за ограждане на образа в рамка, за да ми направи снимки. — Един човек беше пребит с тръба от някаква работилница за ремонт на машини. В тъканта на скалпа му имаше метална стружка, отхвъркнала от струга. Беше попаднала в раната. Сега ще обърнем частицата откъм задната, не много ясна страна и да видим какво ще покаже рентгенът.

Видеоекранът посивя, а електронният часовник започна да отброява секундите. Мери завъртя други копчета на контролното табло и изведнъж на екрана се появи светлооранжев спектър върху светлосин фон. Тя премести курсора и увеличи големината на това, което приличаше на странно изкривен сталагмит.

— Да видим сега дали има и други метали в състава.

Тя отново настрои апаратурата.

— Няма. Съвсем ясно е. Струва ми се, че се получи пак същото, което предполагаме. Ще извикам на екрана магнезия и ще видим дали линиите ще се припокриват.

Наложил спектралният анализ на магнезия над този на нашата проба и двете картини се оказали еднакви. После включил на видеоекрана таблицата с елементите и квадратчето на магнезия светна в червено. Бяхме потвърдили нашия елемент и въпреки че очаквах точно това, все пак бях развълнувана от резултата, който получихме.

— Имаш ли някакво обяснение защо чист магнезий може да е бил пренесен в раната? — попитах Чан, когато Марино се върна.

— Ами, нали ти разказах случая с тръбата... — отговори тя.

— Каква тръба? — запита Марино.

— Смятам, че може да бъде само от някаква работилница за обработка на метали — продължи Чан. — Но не мисля, че е обичайно да използват магнезий при обработка на метали. Искам да кажа, че не виждам за какво им е бил.

— Благодаря ти, Мери. Ще се отбием на още едно място, но трябва да ми дадеш за малко металната стружка от инцидента в Уорънтън, за да мога да я покажа и на Отдела за експертизи на огнестрелни оръжия.

Тя си погледна часовника. Телефонът отново иззвъня и аз си представих колко работа я чака.

— Ей сега — обеща тя великодушно.

Лабораторията за огнестрелни оръжия и следи по инструменти беше на същия етаж. Там се занимаваха с повърхностни драскотини, дълбоки нарязи и отпечатъци по ударниците на огнестрелните оръжия, гилзите и куршумите. Помещенията им в новата сграда приличаха на стадион в сравнение с тези в старата. Този печален факт свидетелстваше, че обществото ставаше все по-лошо.

Не беше необичайно ученици да крият малки пистолети в шкафчетата си, да се перчат с тях в баните. Говореше се, че ги носели и в училищните автобуси, а не се смяташе за изключение извършителите на жестоки престъпления да бъдат единадесет-дванадесетгодишни хлапета. Хората все още продължаваха да си купуват пистолети, за да се самоубиват, да убият мъжа си или жена си или дори съседа си, който имал куче, което постоянно лаело. Още по-страшни бяха незадоволените от живота и лудите, които влизаха в обществени заведения и застрелваха безразборно всички. Това обясняваше защо прозорците в моя кабинет и фойето бяха с бронирани стъкла.

Работното място на Рич Синклер беше покрито с мокет, добре осветено, с изглед към стадиона, който ми приличаше на огромна метална гъба. Той работеше с някакви везни, за да изпробва каква сила е нужна, за да дръпнеш спусъка на пистолет „Торъс“. Двамата с Марино се ориентирахме по шума от ударника на пистолета. Не бях в настроение да разговарям и правех големи усилия да не се държа нелюбезно, но казах на Синклер още веднага какво ми е нужно и че помощта му ми трябва незабавно.

— Това е металната стружка от Уорънтън — казах аз и отворих малката кутийка с вещественото доказателство. — А това са тези,

които открихме в трупа при пожара в Лихай. И двете имат нарязи, които се виждат ясно на електронния микроскоп — обясних аз.

Важното беше да се види дали нарязите или следите са еднакви, което би потвърдило, че един и същ инструмент е бил използван, за да се получат магнезиевите стружки, открити досега. Металните лентички бяха много крехки и тънки. Синклер използва пластмасова пинсета, за да ги извади. Беше трудно да бъдат уловени, защото отскачаха и като че искаха да се изплъзнат, докато ги вадеше от памука. Той използва черни квадратни картончета и постави стружката от Уорънтън в средата на едното от тях, а стружките от Лихай на другото. После ги сложи на двете масички на микроскопите за сравнение.

— О, да! — каза Синклер, без да се замисли. — Имаме хубав материал.

Той постави с пинсетата стружките една до друга и увеличи уголемяването на образа на четиридесет.

— Може би е някакъв вид острие — заяви той. — Нарезите са вероятно от шлифоване в крайния етап, но се е получил някакъв дефект. В последна сметка, повърхността никога не може да остане безупречно гладка. Искам да кажа, че производителят може да е доволен, но няма нашите възможности да види разликата. Ето тук, мисля, че има една част, която се вижда по-добре.

Той се дръпна настрана, за да можем да погледнем. Марино пръв се наведе над окуляра на микроскопа.

— Прилича ми на следи от ски в снега — беше неговият коментар. — Това е от острието, нали? Или каквото е било там.

— Да, неточности, или така наречените следи от инструмента, оставени от човека, който е рязал метала. Виждате ли, че са еднакви, като ги доближите едно до друго?

Марино не виждаше нищо.

— Ето тук, докторе, погледнете — каза Синклер и се отстрани, за да погледна.

Това, което видях през микроскопа, беше достатъчно за пред съда, тъй като нарязите по стружката от Уорънтън в осветеното поле бяха същите като тези по металната стружка от другия случай. Явно беше, че един и същ инструмент бе изрязал нещо, направено от магнезий, и при двете убийства. Въпросът беше какъв може да е този

инструмент и тъй като стружките бяха изключително фини, можеше да се предположи, че е бил много остър.

Синклер ми направи моментни снимки и ги постави в жълти фотографски пликосе.

— Добре, а сега какво? — попита Марино, докато вървеше след мен през лабораторията за огнестрелни оръжия.

Минахме покрай специалисти, заети да изследват окървавени дрехи, поставени под биологически обезопасени похлупаци, а други — някаква отвертка „Филипс“ и едно мачете върху плот, във формата на Y.

— Отивам да пазарувам — казах аз.

Не забавих ход, докато говорех. Ставах все по-нетърпелива, защото знаех, че се приближавам към възпроизвеждането на това, което Кари, нейният съучастник или някой друг беше извършил.

— Какво искаш да кажеш с това, че ще „пазарувам“?

През стената чувах приглушения екот на изстрелите за изпробване на огнестрелни оръжия на полигона.

— Защо не провериш какво прави Луси? А аз ще се обадя и на двама ви по-късно.

— Не ми харесва да казваш неопределено „по-късно“ — рече Марино, когато вратите на асансьора се отвориха. — Това значи, че ще обикаляш някъде сама и ще си вреш носа в неща, в които не би трябвало да се намесваш. Пък и сега не е време да ходиш сама по улиците, без да те придружава някой. А и нямаме представа къде е Кари.

— Вярно е, нямаме — кимнах аз. — Но се надявам това скоро да се промени.

Слязохме на първия етаж и аз се отправих към вратата, която водеше към паркинга, после отключих колата си. Марино изглеждаше толкова недоволен, че за момент си помислих дали няма да избухне и да вдигне скандал.

— Ще ми кажеш ли къде, по дяволите, си тръгнала? — попита той високо.

— Към някой спортен магазин — казах аз, докато включвах мотора на колата. — Най-големият, който мога да намеря.

Избрах „Джъмбо Спортс“, южно от река Джеймс, много близо до квартала, където живееше Марино. Иначе едва ли някога щеше да ми

дойде наум да тръгна да търся баскетболни топки, леки гири или стикове за голф.

Поех по Паухайт Паркуей. След две бариери за плащане на таксата по магистралата имаше отклонение за Мидлотиън Търнпайк, което водеше към търговската част на града. Спорният магазин беше голям, изграден от червени тухли, а отпред имаше две статуи на спортисти, боядисани в червено, и монтирани на бели постаменти. Паркингът се оказа неочаквано пълен за този час на деня. Колко ли много загрижени за здравето си хора прекарваха обедните си почивки тук?

Нямах представа кое къде се намира и ми трябваша няколко минути да проуча надписите над безкрайно дългите редове между щандовете. Боксови ръкавици бяха пуснати на разпродажба. Имаше какви ли не гимнастически уреди, които можеха да подложат човека на невъобразими изтезания. Рафтовете с облекла за всякакви видове спорт бяха изключително дълги, изобилстващи от екипи в ярки цветове. Къде бе отишъл благородният бял цвят на дрехите, който носех в някои много редки случаи, когато намерех време да играя тенис, например. Предположих, че ножовете ще бъдат на щанда за къмпинг оборудване и ловни принадлежности. Те също заемаха голяма площ срещу задната стена. Имаше лъкове и стрели, игри за целене по мишена със стрели, палатки, лодки кану, комплекти за къмпинг и маскировка. В този час аз бях единствената жена, която, изглежда, се интересуваше от такива неща. В началото никой не пожела да ме обслужи, докато търпеливо оглеждах витрината с ножовете.

Един загорял от слънцето мъж търсеше пневматичен пистолет — играчка за десетгодишния рожден ден на сина си, а някакъв възрастен господин с бял костюм разпитваше за препарати срещу ухапвания от змии и комари. Накрая търпението ми се изчерпа и го прекъснах.

— Извинете, може ли за момент? — казах аз и пристъпих.

Продавачът, който беше съвсем млад, изглежда не ме чу в началото.

— Мисля, че първо трябва да се посъветвате с лекар, преди да ползвате препарати срещу ухапвания от змии — обясняваше той на възрастния господин.

— Но как, дявол да го вземе, смятате, че мога да направя това, след като работя в гора, където някоя северноамериканска змия може

винаги да ме ухапе?

— Исках да кажа да се посъветвате, преди да отидете в гората, господине.

Не издържах и се намесих:

— Препаратите срещу ухапвания от змии са не само безполезни, но и вредни. Турникетите и срязването на мястото на ухапването, за да се изсмуче отровата от него, както и други мерки от този род, само ще влошат нещата. Ако ви ухапе нещо — казах на мъжа, — трябва да държите неподвижна онази част от тялото, където е ухапаното място, да избягвате да ползвате подръчни материали за бърза помощ и незабавно да отидете в болница.

Двамата мъже се стъписаха.

— Значи няма нужда да нося нищо със себе си, така ли? — попита мъжът.

— Нищо, освен чифт хубави ботуши и бастун, с който да разтваряте храстите и да проверявате дали няма змии — отговорих аз. — Стойте далеч от високата трева и не си пъхайте ръцете в кухини или дупки. Тъй като отровата се пренася в кръвта по лимфната система, широки превръзки като тези на „Ейс“ са добри, както и шина, за да държи крайника неподвижен.

— Вие да не сте лекар? — попита продавачът.

— Имала съм случаи на ухапани от змии.

Не допълних само, че жертвите не са били живи.

— Интересувам се дали имате брусове за точене на ножове? — попитах продавача.

— Брусове за точене на кухненски ножове или от тези за къмпинг?

— Да започнем с тези за къмпинг — отговорих аз.

Той посочи една стена, където най-различни камъни за точила и други видове брусове висяха на куки. Всички стоки бяха от запазени марки, макар да не се посочваха върху опаковките материалите, от които са изработени. Разгледах някои от тях и погледът ми се спря на редицата в дъното. Под прозрачен найлон забелязах обикновено правоъгълно блокче от сивкаво-сребрист метал. Беше „Запалител за огън“, направен от магнезий. Развълнувах се, докато четях указанията. За да накладе огън, човек трябваше само да изстърже с нож магнезиевата повърхност и да направи купче от стружките с

големината на монета от двадесет и пет цента. Не беше нужен кибрит, защото запалителят съдържа някакво вещество, от което се получавали искри за запалването.

Тръгнах бързо обратно през магазина с половин дузина магнезиеви запалители в ръка, но в бързината се обърках и попадах ту на един, ту на друг щанд. Минах покрай топки и обувки за боулинг, бейзболни ръкавици и какво още не, докато накрая стигнах до плувните принадлежности, където погледът ми бе привлечен от лъскавите плувни шапки. Преобладаваха жълтите, но имаше и светлорозови. Веднага се сетих за материята в косите на Клер Роули. Още от началото бях предположила, че е носила нещо на главата си, когато е била убита, или най-малкото, когато пожарът е стигнал до нея.

За кратко бяхме предположили, че може да е била шапка за душ, но тъй като материята на такива шапки беше от тънък найлон, тя нямаше да издържи и пет секунди на високата температура. Но въобще не бяхме се сетили за плувна шапка. Набързо разгледах шапките на рафта и открих, че са направени от ликра, латекс^[1] или силикон.

Розовата шапка беше от силикон, за който знаех, че издържа на изключително високи температури, и то много повече от другите материји. Купих няколко такива шапки. Върнах се бързо в службата си. Имах късмет, че не ме глобиха никъде, макар да изпреварвах колите, независимо в коя лента се движех. Започнах да си представям разни неща, на които беше мъчително и ужасяващо да издържа. За пръв път се надявах предположенията ми да не се окажат верни. Карах бързо към лабораторията, защото трябваше по-скоро да се уверя.

— О, Бентън! — прошепнах аз, като че беше до мен. — Дано това да не е вярно.

[1] Ликра и латекс — пластмасови материји, получени при полимеризация, използвани за различни еластични влакна. — Б.пр. ↑

20.

Беше един и половина през деня, когато отново паркирах в подземния гараж и слязох от колата. Запътих се бързо към асансьора и натиснах бутон за третия етаж. Търсех Джери Гармън, която беше изследвала розовата материя в началото и ми бе докладвала, че е силикон.

След като надникнах през няколко врати, я открих в една стая с най-модерна апаратура, използвана за анализ на органични вещества, като се започне от хероин и се стигне до лепила и бои, използвани в бояджийството. В момента тя инжектираше със спринцовка някаква проба в нагрятата камера на газовия хроматограф и не ме забеляза, докато не я заговорих.

— Джери — казах аз задъхано, — неприятно ми е да те притеснявам, но имам нещо, което мисля, че ще искаш да видиш.

Подадох ѝ розовата плувна шапка. Тя реагира незабавно.

— От силикон е — каза тя. Очите ѝ светнаха. — Плувна шапка, а? Виж ти! Кой можеше да се досети? Това иде да покаже, че имаме много да наваксваме в наше време.

— Може ли да я изгорим? — попитах аз.

— Камерата тук и без това трябва да загрее известно време. Ела. Успя да ме заинтригуваш.

Лабораторията за изследване на вещественни доказателства, където първо класифицираха доказателствата, преди да ги пуснат на сложни уреди като сканиращия електронен микроскоп и спектрометъра, беше в обширно помещение. Голям брой херметически затворени алуминиеви кутии от бои, използвани за събиране на останки от пожари и леснозапалими остатъчни материали, бяха натрупани като пирамиди по полиците, а имаше и големи стъкленници със сини гранули от „Драйрити“, препаратът за гасене на пожари, петритата, мензури, керамични урни за горене на дървени въглища и обикновени кафяви книжни пликосе за вещественни доказателства. Пробата, която исках да изследвам, беше лесна и бърза.

Пещта беше в един ъгъл и приличаше по-точно на малък бежов керамичен крематориум с размер на хотелско барче. Нагриваше се до 2500 градуса по Фаренхайт. Тя включи пещта и градуираната скала скоро започна да показва, че се нагрива. Джени постави плувната шапка в бяла порцеланова чиния, която не се различаваше много от купа за тестена закуска и отвори едно чекмедже, за да извади оттам дебела азбестова ръкавица, която щеше да предпазва ръката ѝ до лакътя. Застана с щипците, докато температурата се повиши до сто градуса. Когато стигна до двеста и петдесет, тя провери плувната шапка. Не беше се променила ни най-малко.

— Мога да ти кажа още сега, че при тази температура от материите латекс и ликра щеше да се издига дим като от комин — обясни ми Джери, — а тази тук дори не е започнала да се размеква. Цветът ѝ дори не се е променил.

Силиконовата шапка започна да пуши едва при петстотин градуса. При седемстотин и петдесет се размекна и започна да се топи. При хиляда градуса се запали и Джери трябваше да вземе по-плътни ръкавици.

— Това е невероятно — каза тя.

— Сега можем да разберем защо използват силикона за изолация — казах аз изумена.

— Ти по-добре стой настрана.

— Не се безпокой.

Дръпнах се назад на безопасно разстояние, докато тя издърпваше купата с щипците, за да довърши експеримента с горенето. Изваждането на чист въздух подхрани огъня още повече. Тя постави шапката под похлупак за химически опити и включи тръбата за изпускане на изгорелите газове. Шапката започна да гори силно.

Накрая пламъците загаснаха и тя вдигна похлупака, за да види какво е останало. Сърцето ми започна да бие силно, като забелязах бялата, подобна на хартия пепел и местата, където силиконът ясно си личеше, че е розов. Плувната шапка просто се беше разпаднала. Крайният резултат от нашия експеримент напълно съвпаднаше с това, което бях открила по дългите руси коси на Клер Роули.

Представих си нейното тяло във ваната с розовата шапка на глава. Беше злокобно. Не можех да разбера докрай случилото се. Когато са лумнали силните пламъци в банята, вратата към душа е

паднала. Части от стъклата и краищата на ваната са предпазили тялото ѝ, когато пламъците са се издигнали нагоре от мястото, където е започнал пожарът и са стигнали до тавана. Температурата във ваната не се е повишила повече от хиляда градуса, а една малка частица от силиконовата плувна шапка се е запазила непокътната по простата, макар и необикновена причина, че вратата към душа е била направена от цяло парче солидно стъкло.

Докато карах към къщи, движението в пиковия час ме притискаше от всички страни. Колкото повече бързах, толкова шофьорите на колите ставаха по-агресивни. На няколко пъти за малко да се пресегна инстинктивно към телефона, толкова много ми се искаше да се обадя на Бентън и да му кажа какво съм открила. После отново пред очите ми изплуваха водата и останките в склада на магазина във Филаделфия. Виждах онова, което бе останало от часовника от неръждаема стомана, който му бях подарила за Коледа. Представях си телта, която бе спъвала глезените му, и белезниците, които са били двойно заключени. Сега знаех какво се е случило и защо. Бентън е бил убит като останалите, но този път е било от злоба, за отмъщение и за да задоволи Кари сатанинската си жажда да го направи свой трофей.

Сълзите вече бяха замъглили очите ми, като спрях на алеята пред къщи. Затичах се. Първични звуци напиреха в гърлото ми, докато затварях с трясък външната врата зад себе си. Луси се появи от кухнята. Беше облечена с панталони в цвят каки и фланелка, а в ръката си държеше бутилка с подправка за салата.

— Лельо Кей! — извика тя и се втурна към мен. — Какво има? Къде е Марино? Господи, добре ли е той?

— Не е свързано с Марино — казах аз със задавен глас.

Тя ме прегърна и ми помогна да стигна до канапето в хола.

— Бентън... е бил убит като всички останали — успях да промълвя аз. — Като Клер Роули. Сложили са ѝ плувна шапка, за да не пречат косите ѝ. Ваната... Било е нещо като хирургическа операция.

— Какво? — успя да изрече Луси смаяна.

— Искали са лицето ѝ! — Аз скочих от канапето. — Не разбираш ли? Драскотините по костта при слепоочието и челото. Нещо като скалпиране, само че още по-лошо. Убиецът не пали пожари, за да прикрива убийства. Изгаря всичко, защото не иска да разберем какво е

правил с тях. Краде тяхната красота, всичко хубаво в тях, като им взема лицата.

Луси бе отворила уста от изумление. После продума заеквайки:

— А Кари? Това ли прави тя сега?

— О, не — отговорих аз. — Не съвсем. — Разхождах се нагоре-надолу и кърших ръце. — Прави същото, което е правила при Голт — обясних аз. — Обича да гледа. Може би помага. А при Кели Шепърд вероятно е сгафила нещо или Кели просто ѝ се е възпротивила. После са се сборичкали, тя я е ръгала и мушкала с нож, докато съучастникът на Кари се е намесил накрая и е прерязал гърлото на Кели, точно където намерихме магнезиевите стружки. Те са от неговия нож, а не от този на Кари. Той е факелът, подпалвачът, не Кари. Но не е взел лицето на Кели, защото е било изпорязано и обезобразено по време на борбата.

— Не мислиш, че са направили същото и със, със... — не довърши Луси и стисна юмруци в скута си.

— С Бентън ли? — казах аз високо. — Дали мисля, че са взели и неговото лице ли?

Ритнах ламперията на стената и се облегнах на нея. Сърцето ми се вледени. Почувствах, че разсъдъкът ми се помрачава.

— Кари е знаела, че той е в състояние да си представи всичко, което е можела да направи с него — произнесох аз тихо. — Наслаждавала се е на всяка минута, когато той е седял там, окован в белезници, а тя се е нахвърляла с ножа. Да, мисля, че и с него са направили същото. Сигурна съм. — Беше почти невъзможно да довърша последната си мисъл. — Само се надявам, че е бил вече мъртъв.

— Сигурно е бил мъртъв, лельо Кей.

Луси плачеше. Приблужи се и обгърна шията ми.

— Едва ли са щели да поемат такъв риск някой да го чуе.

След един час успях да съобщя на Тيون Макгъвърн последните си разкрития. И тя беше на мнение, че е много важно да открием кой е съучастникът на Кари, ако това е възможно, и как се е запознала с него. Макгъвърн беше по-ядосана, отколкото показваше, когато ѝ обясних какво предполагам, че се е случило. Психиатричният център „Кърби“

може би беше единствената ни надежда и тя се съгласи, че в качеството си на лекар имах по-голям шанс от нея да постигна някакъв успех при посещението си там. Тя просто беше от полицията.

Граничният контрол беше превозил по реката един хеликоптер „Бел Джет Рейнджър“ близо до международното летище в Ричмънд. Луси искаше да тръгнем веднага, през нощта. Убедих я, че това е невъзможно, защото когато стигнем в Ню Йорк, няма къде да отседнем, а разбира се, не можехме да спим на Уордс Айлънд. Трябваше да имам възможност още рано на другата сутрин да предупредя хората в „Кърби“, че ще ходим там. Нямах да моля да ни приемат, само щях да ги уведомя. Марино смяташе, че трябва да ни придружи, но аз не желаех и да чуя за това.

— Никакви полицаи — заявих аз, когато ме остави пред къщи към десет часа вечерта.

— Ти май не си с всичкия си.

— Можеш ли да ме упрекнеш, дори да е така?

Той бе забил поглед в износените си маратонки, които никога не бяха изпълнявали първоначалното си предназначение, тоест, да бяга с тях.

— Но Луси е от полицията.

— За тях тя ще бъде моят пилот.

— Аха.

— Трябва да свърша тази работа, както си знам аз, Марино.

— Господи, докторе. Просто не знам какво да кажа. Не ми е ясно как ще успееш да се справиш с това.

Лицето му беше станало мораво. Той вдигна очи. Видях, че са изпълнени с мъка.

— Имам желание да дойда, защото искам да открия тези изверги — каза той. — Те са му направили клопка. Знаеш това, нали? Във Федералното бюро имат записано обаждане на мъж във вторник в три и четиринадесет следобед. Човекът казал, че имал някакви сведения за убийството на Шепърд, но щял да ги даде само на Бентън Уесли. Те запели старата песен: „Да, всички така казвали“. Но онзи ги убедил, че сведенията уж били по-специални. Затова трябвало да говори с него лично. Информацията била много важна. Мъжът казал, цитирам: „Съобщете му, че се отнася за една откачена, която видях в окръжната болница на Лихай. Тя седеше на маса близо до Кели Шепърд“.

— Проклятие! — извиках аз и гневът ми затуптя в слепоочията.

— Доколкото разбрах, Бентън се е обадил на номера, който е оставил онзи негодник. Оказа се, че е номерът на телефонната будка, близо до магазина, който изгоря — продължи да обяснява той. — Предполагам, че Бентън се е срещнал с този човек — откаченият съучастник на Кари. Не е имал никаква представа с кого говори, докато щрак! Капанът се е затворил.

Аз подскочих.

— Насочили са пистолет или може би нож към гърлото му. Сложили са му белезниците и са ги заключили двойно. И защо са го направили? Защото той е от полицията и знае, докато обикновеният човек не е наясно, че могат да бъдат заключени два пъти. Полицаяте обикновено само щракват закопчалката на белезниците, когато арестуват някого. Колкото повече арестантът се мъчи да се освободи от тях, толкова повече те се затягат. Но ако успее да намери фиба за коса или нещо подобно, може и сам да ги отвори. Но не и ако са заключени. Не може да ги махне без ключ или нещо подобно на ключ. Изглежда Бентън е знаел вече нещо, когато му се е случило това. Бил е наясно, че си има работа с някой, който дяволски добре знае какво върши.

— Не искам да слушам повече — казах на Марино. — Върви си вкъщи. Моля те!

Мигрената ми започваше да се обажда. Усещах го. Целият ми врат и главата започваха да ме болят, а стомахът ме присвиваше. Изпратих Марино до вратата. Знаех, че съм го засегнала. Той изпитваше голяма мъка и нямаше къде да я излее.

— Той не си е отишъл, знаеш ли? — каза Марино, като отваряше вратата. — Не го вярвам. Не съм го видял и не го вярвам.

— Скоро ще го изпратят вкъщи — уведомих го аз, докато птици жетварки пърхаха с криле в тъмнината, а нощни пеперуди летяха около светналата лампа над портала на външната врата. — Бентън е мъртъв — казах аз с учудваща сила. — Не го обезличавай, като не приемаш смъртта му.

— Той ще се появи някой ден. Скоро! — екзалтирано отвърна той. — Само почакай! Познавам този кучи син. Той не може да бъде ликвидиран толкова лесно.

Но Бентън беше ликвидиран, и то съвсем лесно. Много често се случваха такива неща, както например с Версаче. Моделиерът бе убит

на път за вкъщи, след като си е купил кафе и списания, а Лейди Даяна загина, защото не си бе сложила предпазния колан. Марино потегли. Затворих вратата и включих алармената система. Беше ми станало навик, който понякога ми създаваше неприятности, когато забравех, че е включена и вдигнех щорите на някой прозорец. Луси се бе изтегнала на канапето и гледаше на загасена лампа в хола някакво предаване. Седнах до нея и сложих ръка на рамото ѝ.

Не разговаряхме, докато не свърши документалният филм за гангстерите в началото на века в Лас Вегас. Погалих я по косата. Кожата на лицето ѝ пареше. Питам се какви ли мисли витаят в главата ѝ. Тревожех се много за нея. Начинът на мислене на Луси беше различен. Мислите ѝ си оставаха нейна тайна и не можеха да бъдат разгадани дори с камъка Розета^[1], с психотерапия или по интуиция. Това бях научила за нея още когато беше дете. Онова, за което мълчеше, беше наистина важно, а Луси изобщо не споменаваше вече за Джанет.

— Да си лягаме, за да можем да тръгнем рано сутринта, госпожо пилот — казах аз.

— Мисля да спя тук.

Тя насочи дистанционното и намали звука на телевизора.

— С дрехите ли ще спиш?

Тя повдигна рамене.

— Ако успеем да стигнем в „Хелоу Еър“ към девет часа, ще се обадя в „Кърби“ оттам.

— Ами ако кажат да не ходим?

— Ще им отговоря, че вече съм тръгнала. В Ню Йорк Сити сега на власт са републиканците. Ако се наложи, ще накарам сенатор Лойд да се намеси. Той ще се обади на инспектора по здравеопазването и на кмета, а не мисля, че тези от „Кърби“ ще искат това. По-лесно би било да ни позволят да кацнем там.

— Там нямат ракети земя-въздух, нали?

— Имат, но се наричат пациенти — пошегувах се аз и за пръв път се засмяхме от дни насам.

Не бих могла да обясня защо спях толкова добре, но когато будилникът ми звънна в шест часа сутринта, се надигнах от леглото. Сетих се, че ставах само веднъж малко преди дванадесет през нощта, а това показваше, че състоянието ми се подобрява, нещо, от което

страшно много се нуждаех. Депресията ми беше заприличала на воал, през който вече можех да виждам и бях започнала да храня някаква надежда. Правех отново онова, което Бентън би очаквал от мен, не за да отмъстя за неговото убийство, защото той не би го пожелал.

Желанието му щеше да бъде да предотвратя бедата, която би могла да сполети Марино, Луси или мен. Щеше да иска да опазя живота и на други хора като тези, които не бях познавала и които не бяха подозирали нищо, работили бяха в болници или като модели, но бяха обречени на ужасна смърт за част от секундата, която е била нужна на чудовището да ги забележи със злите си очи, изгарящи от завист.

Луси отиде да потича, когато слънцето изгря, и макар да се притеснявах, че е сама навън, знаех, че има пистолет в задния джоб, пък и никой от нас не можеше да престане да живее живота си заради Кари. Изглежда си мислеше, че само тя има това предимство. Но ако съсипехме живота си с вечен страх, пак щяхме да сме мъртви, само че по начин, който наистина щеше да бъде достоен за окайване.

— Сигурно навън е спокойно — попитах Луси, като се прибра вкъщи и ме завари в кухнята.

Сложих кафето на масата пред нея. Пот се стичаше по раменете и лицето ѝ. Хвърлих ѝ кърпа. Тя си събу маратонките и чорапите. Това изведнъж ми напомни за Бентън. Той имаше навика да седи там и да прави същото. Винаги оставаше известно време в кухнята, след като беше ходил да тича. Обичаше потта му да попие, да поприказва с мен, преди да отиде да си вземе душ, да се преоблече, а след това да се отдаде на дълбоките си размишления.

— Имаше само няколко души, които разхождаха кучетата си в парка „Уиндзор Фармс“ — каза тя. — Нямаше жив човек в квартала. Попитах пазача на входа дали се е случило нещо, като например да са идвали някакви таксита или да са носили пици за теб. Имало ли е странни телефонни обаждания или неочаквани посетители, които са се опитвали да влязат тук? Той каза, че не е имало нищо такова.

— Радвам се да го чуя.

— Това е план за сплашване. Не мисля, че е нейно дело.

— А чие тогава? — попитах изненадано.

— Неприятно ми е да ти го кажа, но има и други хора на свобода, които не те обичат особено.

— Голяма част от тях са в затвора.

— Има и такива, които не са или поне засега не са там. Като тези от Християнското братство, чието дете си аутопсира. Мислиш ли, че може да им е хрумнало да те подложат на тормоз? Да пратят например таксита, контейнер за строителни отпадъци или да се обаждат в моргата рано сутрин и да затварят телефона на горкия Чък? Само това ти липсва, да имаш асистент в моргата, който страшно се бои да остане сам в сградата. Или още по-лошо, да напусне. Този план не е нейно дело — повтори тя. — Дребнав, злобен, налудничав начин за сплашване, породил се в нечий болен мозък.

Не бях се сетила за това досега.

— Още ли му се обаждат и му затварят телефона? — попита тя.

Луси ме гледаше, докато отпиваше от кафето си, а през прозореца над мивката слънцето приличаше на мандарина върху тъмносиния хоризонт.

— Сега ще разбера — казах аз.

Взех телефона и набрах номера на моргата. Чък се обади веднага.

— Моргата — каза той нервно.

Нямаше още седем часът и предполагах, че е сам.

— Обажда се доктор Скарпета.

— О! — въздъхна той с облекчение. — Добро утро.

— Чък? Пак ли ти затварят телефона? Обаждат ли ти се още?

— Да, госпожо.

— Нищо ли не казват? Дори не чуваш дишане в слушалката?

— Понякога ми се струва, че минават коли някъде в далечината, като че някой се обажда от телефонна будка.

— Имам предложение.

— Да?

— Следващия път, когато това се случи, искам да кажеш: „Добро утро, господин и госпожа Куин“.

— Какво? — възкликна Чък изумен.

— Просто го направи. И предполагам, че обажданията ще престанат.

— Туше^[2]! — извика Луси.

[1] Камъкът Розета — открит през 1799 г. в град Розета, Египет, с който било дешифрирано йероглифското писмо на Древен Египет. — Б.пр. ↑

[2] Туше — термин във фехтовката за докосване на противника със сабята или рапирата. — Б.пр. ↑

21.

След закуска обиколих спалнята и кабинета си, като се чудех какво да взема за пътуването. Реших да сложа алуминиевата кутия. Беше ми станало навик напоследък. Взех един панталон и блуза, тоалетни принадлежности и колта тридесет и осми калибър в чантата си. Макар че бях свикнала да нося пистолет, не бих и помислила да го взимам в Ню Йорк, където заради това човек можеше да отиде в затвора, без дори да има време да попита защо. Когато влязохме в колата, Казах на Луси какво съм направила.

— Нормално е при създалата се ситуация — отвърна тя. — Предпочитам да ме арестуват, отколкото да умра.

— И аз така мисля — рекох аз. — Преди време бях гражданка, която стриктно спазваше законите.

„Хелюу Еър“ беше чартърна служба за хеликоптери в западния край на летището в Ричмънд, където някои от областните компании имаха свои собствени терминали за обединените въздушни линии „Кинг Еърс“, „Лиър Джетс“ и „Сикорски“. Хеликоптерът „Бел Джет Рейнджър“ беше в хангара и докато Луси отиде да се оправа с него, намерих един пилот, който ми позволи да се обадя по телефона от офиса му на административната служба на Съдебномедицинския психиатричен център „Кърби“.

Директорката беше психиатър. Казваше се Лидия Енсър и се държа малко дръпнато. Опитах се да ѝ обясня коя съм, но тя ме прекъсна:

— Знам коя сте — каза тя с мидълуестки^[1] акцент. — Напълно съм запозната със ситуацията и ще ви помогна с каквото мога. Само не знам от какво се интересувате, доктор Скарпета. Вие сте главният съдебен лекар на Вирджиния, нали?

— Да. И съм съдебномедицински патолог консултант на Отряда за бързо реагиране и на ФБР.

— И те, разбира се, също ми се обадиха. — Тя се смути. — И искате сведения, които може да са свързани с някое от вашите

следствия, така ли? За някой починал ли става дума?

— Доктор Енсър, в момента се опитвам да направя връзка между няколко случая — отговорих аз. — Имам причини да подозирам, че Кари Гретхен може да е пряко или косвено свързана с всеки един от тях и може да е участвала дори когато е била в „Кърби“.

— Не е възможно!

— Явно, че не познавате тази жена — казах аз уверено. — Затова пък аз съм участвала в разследвания за жестоко убити от нея хора през голяма част от моята кариера, като се започне от времето, когато тя и Темпъл Голт се бяха развихрили из Вирджиния и Ню Йорк, където Голт беше убит. Нещата имат развитие. Тогава бяха извършили пет убийства, а може и да са повече.

— Познавам историята на госпожица Гретхен прекалено добре — каза доктор Енсър. В тона ѝ се прокрадна покровителствена нотка. — Мога да ви уверя, че в „Кърби“ се отнасяха с нея както с всички останали пациенти. Тя беше строго охранявана...

— Няма почти нищо ценно в психиатричните оценки за нея — прекъснах я аз.

— Но откъде може да знаете лекарските анамнези...

— Знам ги, защото съм член на Националния отряд за бързо реагиране, който разследва случаите, свързани с убийства при пожари. — Мерех си внимателно думите. — И работя заедно с ФБР, както вече ви казах. Всички тези случаи, за които говорим, са под моя юрисдикция, защото съм консултант на полицията на федерално ниво. Моята задача не е да арестувам невинни или да очерням институт като вашия, а да въздам възмездие за жертвите и да осигуря безопасността на тези, които остават след тях. А за да направя това, трябва да си отговоря на някои въпроси. И най-важното, дължна съм да направя всичко, за да предотвратя още нечия смърт. Кари пак ще убие. Може вече и да го е направила.

Директорката замълча. Погледнах през прозореца и видях, че тъмносиният хеликоптер е вече на летателната площадка пред хангара.

— Доктор Скарпета, какво искате да направим? — заговори накрая доктор Енсър.

По гласа ѝ разбрах, че е напрегната и разтревожена.

— Беше ли прикрепен към Кари служител от социални грижи? Или някой от правна помощ? Някой, с когото е разговаряла нормално?

— попитах аз.

— Знам, че посещаваше известно време психолог от съдебна медицина, но той не е от нашия персонал. Идва тук предимно да прави психиатрични експертизи и да дава препоръки на съда.

— Значи го е заблуждавала — казах аз, докато гледах как Луси се качва на шейната за кацане на хеликоптера и прави рутинна проверка преди полета.

— Тогава трябва да говорите с адвокатката й. Да, тази от правна помощ. Ако искате да се срещнете с нея, мога да го уредя.

— Тръгваме от летището — уведомих я аз. — Ще кацнем след около три часа. Имате ли площадка за хеликоптери?

— Не си спомням някой да е кацал тук. Но има няколко парка наблизо. С удоволствие ще ви посрещна.

— Мисля, че няма да бъде необходимо. Предполагам, че ще кацнем някъде наблизо.

— Ще ви чакам и ще ви заведа в правна помощ или където трябва да отидете.

— Искам да видя отделението, където Кари Гретхен е прекарвала времето си.

— Ще уредя, каквото ви е нужно.

— Много сте любезна — казах аз.

Луси преглеждаше контролните табла, за да провери нивата на течностите, електрическата инсталация и всичко, което би могло да не е наред, преди да излетим във въздуха. Беше сръчна и уверена в това, което вършеше, и когато се покатери на корпуса на хеликоптера, за да провери главния ротор, се запитах колко ли злополуки стават от небрежност. Едва като заех мястото на помощник-пилота забелязах автомата AR15 в багажното отделение зад главата й и видях, че лостовете за управление откъм моята страна са свалени. Пасажерите не биваше да имат достъп до тях, както и до педалите, за да не би случайно да ги докоснат.

— Всичко ли е наред? — попитах Луси, като закопчавах предпазния колан, на който имаше четири дупки за стягане.

— Да. Предстои ни дълъг полет.

Тя дръпна няколко пъти регулатора за горивото, за да се увери, че не заяжда.

— Това ми е ясно — казах аз.

— Да прекосиш страната, е подходяща възможност да изпробваш уменията си.

Тя включи лоста за излитане и нагласи перките във формата на буквата Х.

— Умение ли, за какво? — попитах аз с нарастваща тревога.

— Умението да летиш. Единственото, което трябва да правиш, е да набираш височина, да увеличаваш скоростта и да поддържаш това ниво.

— Не може да бъде!

Тя натисна стартера и моторът забръмча.

— О, може.

Перките се завъртяха и въздухът започна да свисти.

— Щом ще летиш с мен... — Племенницата ми, която беше пилот и дипломиран инструктор по летене, се мъчеше да надвика шума. — Искам да съм сигурна, че ще можеш да ми помогнеш, ако възникне проблем, ясно ли е?

Не казах нищо повече, докато тя регулираше горивото и увеличаваше оборотите. После започна да щрака някакви ключове и да проверява предупредителните лампички. Накрая включи радиопредавателя и си сложихме слушалките. Луси издигна машината от пистата и земното притегляне беше преодоляно. После я завъртя във въздуха и полетяхме напред, като набирахме скорост, докато хеликоптерът започна да бръмчи като от само себе си. Летяхме над дърветата. Слънцето грееше високо в небето на изток. Когато минахме кулата и града, Луси започна да ми предава първия урок.

Вече знаех къде са повечето от лостовете за управление и за какво служат, но имах много ограничени познания как работят съвместно. Не знаех, например, че като завъртиш лоста за издигане нагоре и увеличиш мощността, хеликоптерът ще се наклони надясно, което значи, че трябва да натиснеш левия педал и да поддържаш летателния апарат в равновесие, а като се издигаш на по-голяма височина, поради съпротивлението на лоста за издигане, скоростта ти намалява, а това пък значи, че трябва да бутнеш напред лоста за сменяне на посоката. И така нататък. Беше нещо като да биеш барабани и доколкото разбрах, важно бе само да избягвам заблудени птици, кули, антени и други самолети.

Луси беше много търпелива, а времето летеше бързо, докато се движехме с голяма скорост. Летяхме на север от Вашингтон и аз вече поддържах хеликоптера доста стабилно в равновесие, като настройвах жирокомпаса и същевременно го сверявах с другия компас. Посоката ни беше 050 градуса и въпреки че не можех да се ориентирам добре и с още едно нещо, което се наричаше Глобална система за определяне на географското местоположение, Луси каза, че се справям добре и че поддържам курса.

— Ще се появи един малък самолет в три часа — каза тя по микрофона. — Виждаш ли го вече?

— Да.

— Когато бъде над хоризонта, ще му кажеш „Тали-хо“^[2]. Можеш да го произнесеш, нали?

— Тали-хо!

Луси се засмя и каза:

— Не, „Тали-хо“ не значи „прието“. Ако нещо е над хоризонта, значи е над нас. Това е важно, защото ако и двата летателни апарата са на хоризонта, а този, който гледаме, изглежда, че не се движи, това значи, че е на нашата височина и или ще се отклони от посоката, в която летим, или ще лети право към нас. Трябва много да се внимава и да се разбере кое от двете прави, ясно ли е?

Тя ми даваше указания, докато небето над Ню Йорк все още се виждаше. После не се налагаше да правя нищо повече с лостовете за управление. Луси мина ниско над Статуята на свободата и Елис Айлънд, където моите италиански прадеди се бяха преселили много отдавна, за да започнат от нищо в един нов свят на неограничените възможности. Градът сякаш се бе събрал под нас, а сградите в района на финансовите учреждения ми се струваха огромни, докато летяхме на височина сто петдесет и три метра. Сянката на нашия хеликоптер се движеше под нас покрай водата. Беше топъл ясен ден и хеликоптери с туристи кръжаха наоколо, за да разгледат града, а други караха изпълнителни директори, които разполагаха с всичко друго, освен с време.

Луси се мъчеше да се свърже по радиото, тъй като диспечерската служба, изглежда, не искаше да ни обърне внимание, защото движението във въздушното пространство беше много интензивно, а диспечерите не се интересуваха особено от някакъв си хеликоптер,

който лети на височина двеста и четиринадесет метра. На такава височина правилата бяха „Гледай и избягвай останалите“ и това беше всичко. Летяхме по дължината на Ийст Ривър над мостовете на Бруклин, Манхатън и Уилямсбърг, като се движехме над плъзгащите се по водата шлепове, които извозваха боклука, танкерите, пренасящи гориво, и белите корабчета за излети по реката. Когато минахме над порутените сгради и старите болници на Рузвелт Айланд, Луси се обади в „Ла Гуардия“ да ги уведоми какво възнамеряваме да правим. Сега вече Уардс Айланд беше точно пред нас. Бяха подбрали подходящо име на тази част от реката на северозапад, която се казваше Хел Гейт^[3].

Това, което знаех за Уардс Айланд, се дължеше на дългогодишния ми интерес към историята на медицината. Повечето от островите тук са били също както и този, място за изгнание на затворници, болни и луди. Миналото на Уардс Айланд беше ужасяващо, защото, доколкото си спомням, в средата на осемнадесети век не е имало канализация и питейна вода и на това място са били докарвани болни от тифус, поставени под карантина, и руски евреи бежанци. В началото на следващия век градският приют за душевноболни бил преместен на острова. Сега, разбира се, условията бяха по-добри, макар че пребиваващите тук бяха много по-опасни. Пациентите се радваха на климатични инсталации, адвокати и луксове. Можеха да ползват медицински и зъболекарски услуги, психотерапия, както и да се включат във взаимно подкрепящи се групи и да практикуват разни спортове.

Навлязохме във въздушното пространство клас Б над Уардс Айланд по много умел начин, като летяхме ниско над зелените паркове, засенчени от дървета. Грозните светлокафяви високи тухлени сгради на манхатънските центрове по психиатрия, детска психиатрия и „Кърби“ се откриха точно пред нас. Пътят „Трайбъро Бридж Паркуей“ минаваше през средата на острова, където в разрез с всички правила, бе отседнал малък цирк с шатри от плат на светли райета, понита и циркови артисти с велосипеди с едно колело. Бяха се събрали малко хора, видях и деца, които ядяха захарен памук. Учудих се защо не са на училище. Малко по-нататък на север бяха заводът за преработка на отпадъци и Нюйоркската пожарникарска академия,

където начинаещи пожарникари с кола с висока стълба правеха упражнения на някакъв паркинг.

Съдебномедицинският психиатричен център беше на дванадесет етажа с прозорци, на които бяха монтирани стоманени решетки, матови стъкла и климатици. Разхлабените мрежи на телените огради около алеите и местата за отдих, предназначени да попречат на някое бягство, се бяха оказали много лесно препятствие за Кари. Реката тук беше около километър и половина — широка, буйна и опасна. Не вярвах, че някой би могъл да преплува до другия бряг. Казаха ми, че имало някакво мостче за пешеходци. Цветът му бил зеленикавосин, подобен на окислена мед, на около километър и половина южно от „Кърби“. Казах на Луси да прелети над него, а от въздуха виждах хората как минават по него в двете посоки и влизат и излизат от жилищните блокове при Ийст Ривър.

— Не виждам как би могла да мине по този мост посред бял ден — казах на Луси по микрофона. — Не може да не я е забелязал никой. Но дори и да е минала по него, какво от това? Полицията е претърсила всичко наоколо, особено района от другата страна на моста. И как е стигнала до окръга Лихай?

Луси кръжеше бавно на височина сто петдесет и четири метра. Перките на хеликоптера потропваха силно. Виждаха се останки от някакъв ферибот, който някога сигурно е осигурявал превоза от Ийст Ривър Драйв до Сто и шеста улица, а също и кей, който сега представляваше купчина гниеци дървени части, които се показваха от мръсните води край открита поляна в западната част на „Кърби“. Поляната изглеждаше подходяща за кацане, при условие че летяхме по-близо до реката, отколкото до наблюдаваните алеи със скамейки на болницата.

Докато Луси разузнаваше района, аз разглеждах хората на земята. Бяха облечени в цивилни дрехи. Едни се протягаха, други лежаха по тревата, трети седяха на пейките или се разхождаха по алеите между ръждясалите варели за боклук. Дори от сто и петдесет метра височина разпознавах неугледния неадекватен вид и странната походка на онези, които бяха в най-тежко състояние. Те гледаха нагоре, стоейки като вкаменени, докато ние кръжахме над местността и се опитвахме да предвидим евентуални проблеми като да закачим например електрическите жици или да попаднем на мека, неравна

почва. Докато се снишавахме и се мъчехме да се уверим, че можем да кацнем безопасно, още хора наизлязоха от сградите, показаха се на прозорците или изскочиха на вратите, за да видят какво става.

— Може би трябваше да се опитаме да кацнем в някой от парковете — казах аз. — Надявам се, че няма да предизвикаме смут.

Луси се спусна надолу и високата трева полегна. Един фазан с малките си също се подплаши и побягна по брега на реката, после се скри от погледа ни в тръстиката. Човек трудно можеше да си представи, че едно толкова невинно и красиво създание може да живее така близо до душевно разстроени. Изведнъж си спомних за писмото на Кари до мен и странния израз за адреса на „Кърби“ — „Едно фазанско място“. Какво е искала да ми каже? Че и тя е видяла фазаните ли? И ако е така, какво значение имаше?

Хеликоптерът кацна меко и Луси нагласи регулатора за горивото на нулево положение. Трябваше да изчака цели две минути, за да изключи и двигателя. Перките забавено се въртяха като превъртащи се стрелки на часовник. Пациентите и болничният персонал бяха вперили очи в нас. Някои от тях стояха напълно неподвижни, с безизразно втренчени очи, други гледаха апатично, подпрели се на оградите, трети се движеха с отривисти движения, забили очи в земята. Някакъв старец, който си свиваше цигара, ни махна с ръка, жена с ролки на главата измърмори нещо, а млад мъж със слушалки на ушите започна да прикляква на алеята под звуците на някакъв ритъм, изглежда, в наша чест.

Луси вдигна нагоре лоста на регулатора и спря главния ротор, после изключи уредите. Когато перките престанаха да се въртят и тръгнахме да слизаме, някаква жена се отдели от насъбралата се тълпа душевноболни и онези, които се грижеха за тях. Беше облечена в елегантен костюм въпреки горещината.

Косите ѝ бяха къси, прическата модерна. Още преди да ми се представи, разбрах, че това е доктор Лидия Енсър. Изглежда, че и тя ме позна, защото първо подаде ръка на мен, после на Луси.

— Трябва да ви кажа, че предизвикахте голямо вълнение — заяви тя и се усмихна.

— Извинявайте — отговорих аз.

— Не се безпокойте.

— Ще остана при хеликоптера — каза Луси.

— Налага ли се?

— Налага се — отговори тя, като оглеждаше неспокойната тълпа. — Повечето от тези хора са приходящи пациенти и посещават психиатричния център ей там. — Доктор Енсър посочи другата висока сграда. — И „Дома Одисей“.

Тя кимна с глава към една по-малка тухлена сграда извън „Кърби“, където, доколкото разбрах, имаше градина, тенискорт, покрит с напукан асфалт, с провиснала скъсана мрежа.

— Наркотици, наркотици и пак наркотици — добави тя. — Ходят там на консултации, а ги залавяме, че си свиват цигари с марихуана, като излизат.

— Ще се върна след малко — каза Луси. — Отивам да налея гориво и се връщам — добави тя, като се обърна към мен.

— Предпочитам да почакаш — помолих я аз.

Тръгнахме с доктор Енсър към „Кърби“. Очите на болните се взираха в нас, а в тях се четеше мъка и омраза. Един мъж със сплъстена от мръсотия брада се провикна след нас, че иска да се разходи с хеликоптера, като сочеше с жестове към небето, размахваше ръце, сякаш пляска с криле, и подскачаше на един крак. Съсипани лица, като че витаещи в други светове, безизразни или изпълнени с горчиво презрение към хора като нас, които не бяха пристрастени към наркотиците, нито обсебени от лудост. Ние бяхме привилегированите. Ние бяхме живите. Ние бяхме като богове за тях, безпомощните да направят нещо друго, освен да се самоунищожават или да убиват. Завиждаха ни, че когато пожелаем, можем да си отидем вкъщи.

Фасадата на Съдебномедицинския психиатричен център „Кърби“ беше безлична като тази на всички щатски институции, боядисана в същия зеленикавосин цвят като пешеходното мостче над реката.

Завихме с доктор Енсър зад ъгъла и тя натисна някакво копче на стената.

— Елате при домофона — каза нечий рязък глас, подобен на този на Магьосникът от Оз.

Тя се запъти натам и каза:

— Доктор Енсър.

— Да, госпожо. — Гласът стана човешки. — Заповядайте, влезте.

Входът за „Кърби“ бе типичен за държавните затвори с неговите автоматично затварящи се врати, които никога не можеха да се отворят

по две едновременно, с накачени предупредителни надписи за забранени неща като оръжия, експлозиви, амуниции, алкохол или предмети, направени от стъкло. Колкото и упорито да се противопоставяха на това политици, здравни работници и членове на Американския съюз за граждански права, това не беше болница, а затвор. Пациентите бяха жестоки престъпници, държани под строга охрана, тъй като бяха изнасилвали и пребивали себеподобните си. Изпозастреляли бяха семействата си, изгаряли майките си, изкормвали съседите си или насичали любовниците си на парчета. Те бяха чудовища, превърнали се в знаменитости като Робърт Чейбърс, прославил се като убиеца „юпи“^[4], или Ракович, убил приятелката си, сготвил ядене от нея и го предлагал на хората по улицата, или като Кари Гретхен, най-лошата от всички тях.

Вратата с решетки, боядисана в зеленикавосин цвят, се отвори с изщракване, а надзирателите със сините си униформи бяха много любезни с доктор Енсър, а също и с мен, след като стана ясно, че съм неин гост. Въпреки това ни накараха да минем през детектора за метал, а чантите ми бяха внимателно претърсени. Бях много притеснена, когато ми напомниха, че тук може да се влиза само с една доза от някое лекарство, а аз имах достатъчно „Мотрин“, „Имодиум“, „Тъмс“ и аспирин да обслужва цяло болнично отделение.

— Госпожо, май не се чувствате добре — добронамерено ме попита един от надзирателите.

— Такива неща ми действат зле — рекох аз, доволна, че бях заключила малкия си пистолет в служебното куфарче, а то беше на безопасно място в багажното отделение на хеликоптера.

— Ще задържа всичко това, докато излезете. Ще си го вземете после оттук. Не забравяйте да си го поискате.

— Благодаря ви — отговорих аз, като че ми бяха направили някаква услуга.

Пуснаха ни да влезем през още една врата, на която имаше надпис с предупреждение „Дръжте си ръцете далеч от решетките“. После минахме през други голи коридори, покрай затворени врати, където провеждаха разпити.

— Трябва да знаете, че адвокатите от правна помощ ги наема Дружеството за правна помощ, което е частна организация с идеална цел, сключила договор с Ню Йорк Сити. Накратко казано, персоналят

тук е част от отдела им по криминалистика. Те не са служители на „Кърби“. — Явно държеше да е сигурна, че съм наясно с това. — Макар че след като поработят няколко години тук, може и да се сработят с моя персонал — продължаваше да говори тя, докато вървахме, а токовете ни потракваха по теракотените плочки. — Въпросната адвокатка, която работеше с госпожица Гретхен още от самото начало, вероятно ще се опълчи на всички въпроси, които ѝ зададете. — Тя ме погледна. — Нямам право да ѝ се меся.

— Напълно ви разбирам — отговорих аз. — Ако някой обществен защитник или адвокат от правна помощ не ми се опълчи, като се появя, ще започна да смятам, че планетата се е променила.

Правната помощ за духовна хигиена беше забутана някъде във вътрешността на „Кърби“. Сигурна бях, само че е на първия етаж. Директорката отвори някаква дървена врата и ме въведе в малък кабинет, който беше толкова отрупан с книжа, че стотина папки с дела бяха складирани на пода. Адвокатката зад бюрото беше облечена старомодно. Косите ѝ бяха черни и къдрави като на овца. Беше едра, с увиснали гърди, които щяха да изглеждат по-добре със сутиен.

— Сюзан, това е доктор Кей Скарпета, главен следовател по смъртните случаи от съдебномедицинския отдел на Вирджиния — представи ме доктор Енсър. — Дошла е, както знаеш, заради Кари Гретхен. Доктор Скарпета, това е Сюзан Блоустейн.

— Да — каза госпожица Блоустейн и продължи да се рови в някакво дебело съдебно досие.

— Е, сега ще ви оставя двете насаме. Сюзан, надявам се, че ще разведеш доктор Скарпета да разгледа тук, ако не, ще извикам някой друг от персонала да направи това — каза доктор Енсър.

От начина, по който ме погледна, ми стана ясно, че знае каква обиколка из ада ми предстои.

— Разбира се.

Ангел-пазителят на углавните престъпници говореше с подчертан бруклински акцент, толкова отблъскващ, колкото и боклука в шлеповете по реката.

— Седнете — каза тя, след като директорката си отиде.

— Кога беше докарана Кари Гретхен тук? — попитах аз.

— Преди пет години.

Тя упорито не желаше да вдигне очи от книгата си.

— Сигурно знаете нейната история и убийствата, за които ще бъде изправена пред съда във Вирджиния, нали?

— Осведомена съм за всичко това.

— Кари е избягала отгук преди десет дни на десети юни — продължих аз. — Има ли някой представа тук как е могло да се случи това?

Блоустейн обърна още една страница от това, което проучваше, и взе чашата си с кафе.

— Не се е явила на вечеря. Това е — отговори тя. — И аз като всички останали бях потресена, когато тя изчезна.

— Сигурна съм в това.

Тя обърна друга страница, без да погледне към мен. Това преля чашата на търпението ми.

— Госпожице Блоустейн — заговорих аз с решителен глас и се наведох към бюрото, — моите уважения към вашите клиенти, но искате ли да чуете нещо и за всички онези мъже, жени и деца, които бяха зверски убити от Кари Гретхен? Едно малко момченце е било отвлечено от магазина „7-Илевън“, изпратено там от майка си да купи консерва със супа от гъби. Било е простреляно в главата и части от него били отрязани, за да бъдат заличени следите от мъченията. Тялото му, достойно за окайване, било оставено само по бельо, облеgnато на един контейнер за боклук в леденостудения дъжд.

— Казах ви, че знам за тези случаи. — Тя продължаваше да работи.

— Съветвам ви да оставите тази папка и да ми обърнете внимание — казах аз заплашително. — Може да съм патолог от съдебна медицина, но съм и адвокат и вашите трикове няма да минат пред мен. По някаква случайност вие представлявате една душевноболна, която дори в момента, в който говорим, е на свобода и убива хора. Не ме карайте да докажа, че имате сведения, с които е можел да бъде спасен, макар и един човешки живот.

Тя ме погледна студено и наперено, защото единствената власт, която притежаваше, бе да защитава неудачници и да разиграва хора като мен.

— Искам само да освежа паметта ви — продължих да говоря аз. — Откакто вашата клиентка е избягала от „Кърби“, се предполага, че е убила или е станала съучастница в две убийства, извършени в

интервал от няколко дни. Жестоки убийства, след които е бил направен опит да бъдат прикрити с пожар. Преди тях са извършени пет други убийства, за които се предполага, че са свързани помежду си, но това е станало, когато тя все още е била затворена тук.

Сюзан Блоустейн мълчеше и ме гледаше в упор.

— Можете ли да ми помогнете?

— Всичките ми разговори с Кари са поверителни. Сигурна съм, че знаете това — подчерта тя.

Все пак личеше, че е любопитна да разбере повече подробности.

— Възможно ли е да се е свързала с някой отвън? — продължих да питам аз. — И ако е така, как и с кого?

— Вие ми кажете.

— Разказвала ли ви е някога за Темпъл Голт?

— Това е поверително.

— Значи ви е разказала. Разбира се, че ви е казала. Пък и как може да не го е направила? Госпожице Блоустейн, знаете ли, че тя ми писа, като ме покани да я посетя и да донеса снимки от аутопсията на Голт?

Не каза нищо, само очите ѝ просветнаха.

— Той беше блъснат от някакъв влак в Бауъри. Събираха го парче по парче по релсите.

— Вие ли го аутопсирахте? — попита тя.

— Не.

— Защо тогава Кари ви е искала тези снимки, доктор Скарпета?

— Защото знаеше, че мога да ги набавя. Кари е искала да ги види, с кръвта, ужасите и всичко останало. Писа ми седмица преди да избяга. Питам се дали сте знаела, че тя изпраща такива писма навън? Това ясно показва, че е запланувала предварително всичко, което е щяла да направи след това.

— Не съм знаела. Знаех само как е била подведена да поеме цялата вина, тъй като ФБР не е намерило друг начин да се измъкне от задънената улица и е трябвало да стовари всичко на някой друг — изрече с обвинителен глас тя.

— Виждам, че четете вестници.

Гняв се изписа по лицето ѝ.

— Разговарям с Кари от пет години, но тя не е спала със служител от ФБР, нали?

— В известен смисъл е правила и това. — Имах предвид Луси. — И да ви кажа откровено, госпожице Блоустейн, не съм дошла да променям мнението ви за вашата клиентка. Целта ми е да разкрия извършителя на няколко убийства и да направя каквото мога, за да предотвратя други подобни.

Адвокатката на Кари от правна помощ пак започна да разстила книжата пред себе си.

— Струва ми се, че причината, поради която Кари стоя толкова дълго тук, е, че всеки път, когато пристигнеше запитване за нейното душевно състояние, вие се погрижвахте да бъде ясно, че тя още не може да реагира адекватно — продължих аз. — А това значеше, че е толкова душевно разстроена, че дори не схваща какви са обвиненията срещу нея, нали така? И все пак изглежда е разбирала някак какво е положението ѝ, иначе как щеше да разтръби цялата тази история, че ФБР я е подвело?

— Разговорът ни приключи — оповести Блоустейн.

Ако беше съдия, щеше да удари с чукче по масата.

— Кари е просто една симулантка — казах аз. — Играла е роля и е успяла да ви заблуди. Чакайте да отгатна. Била е много депресирана и не е можела да си спомни нищо, когато е ставало дума за важни събития. Давали са ѝ вероятно „Ативан“, който въобще не е вземала. Явно, че е имала сили да пише писма. И какви други привилегии може да е ползвала? Телефон, фотокопирна машина?

— Пациентите имат граждански права — заяви адвокатката с безизразен тон. — Кари беше много спокойна. Играеше често на шах и на карти. Обичаше да чете. Има смекчаващи вината обстоятелства относно нейните престъпления. Тя не е била отговорна за действията си. Много се разкайваше след това.

— Кари винаги е била много хитра — отговорих аз. — Тя умееше да получава онова, което иска, а явно е искала да стои достатъчно дълго тук, за да разчете до най-малка подробност следващия си ход. И ето че го приложи на практика.

Отворих си чантата, извадих един екземпляр от писмото, което Кари ми беше писала, и го оставих пред Блоустейн.

— Обърнете специално внимание на адреса на подателя в горния край на писмото. „Едно фазанско място. Женско психиатрично

отделение Кърби“ — посочих ѝ аз написаното. — Имате ли представа какво е искала да каже с това или предпочитате аз да ви кажа?

— Въобще нямам представа. — Тя прочете писмото. Изглеждаше обърквана.

— Вероятно „едно фазанско място“ е заимствано от пиесата „Едно индианско място“ или може би е закодирала адреса на прокурора, който е предявил обвиненията срещу нея.

— Нямам представа какво е имала предвид.

— Да поговорим за „фазаните“. Имате фазани край брега на реката, много близо до вашата сграда.

— Не съм ги забелязала.

— Аз пък ги забелязах, защото кацнахме там. Няма как да ги забележите, ако не сте вървели из полето с високата трева и не сте стигали до стария кей.

Тя не каза нищо, но забелязах, че започва да се чувства неловко.

— И така, въпросът ми е, откъде би могла Кари или някой от другите пациенти тук да знаят за фазаните?

Тя продължаваше да мълчи.

— Знаете много добре откъде, нали? — насилих аз нещата.

Тя ме погледна втренчено.

— Един пациент, който е строго охраняван, не би трябвало изобщо да се разхожда там или дори да бъде близо до мястото, госпожице Блоустейн. Ако не искате да говорите с мен за това, ще помоля полицията да се заеме с този въпрос, тъй като с бягството на Кари се занимава именно тя в момента. Сигурна съм, че вашият кмет няма да е доволен от това, че Кари разваля доброто име на града, известен с това, че се справя с престъпността.

— Не знам откъде е разбрала Кари за фазаните — продума госпожица Блоустейн. — За пръв път чувам за тези шибани фазани. Някой от персонала може да ѝ е казал нещо за тях. Може да е и някой от доставчиците на магазина или външен човек като вас, например.

— Кой магазин?

— Програмата за привилегии на пациентите им позволява да купуват това-онова с кредитни карти или с пари от магазина. Предимно закуски. Зареждат го веднъж в седмицата.

— Откъде взимаше пари Кари?

Блоустейн не пожела да ми отговори.

— Кой ден пристигаха доставчиците?

— Зависи. Обикновено в началото на седмицата, в понеделник или вторник късно следобед.

— Тя е избягала късно следобед във вторник — казах аз.

— Точно така. — Гласът ѝ стана по-напрегнат.

— А кой беше доставчикът? — попитах след малко. — Направил ли си е някой труда да разбере дали той, или тя, е имал нещо общо с това?

— Доставчикът е бил мъж — каза Блоустейн безизразно. — Никой не успя да го открие. Замествал е титуляря, който е бил болен.

— „Замествал“? Така... Кари обаче я е интересувало нещо повече от чипса с домати! — повиших глас аз. — Чакайте да отгатна. Доставчиците са облечени с униформи и карат микробуси. Кари е облякла униформа и просто е излязла или е тръгнала с доставчика. Качила се е на микробуса и е заминала.

— Това е само предположение. Не знам как е излязла.

— О, аз пък мисля, че знам, госпожице Блоустейн. И се питам дали не сте помогнала на Кари с пари, след като толкова сте държала на нея.

Тя скочи и пак насочи пръст към мен.

— Ако ме обвинявате, че съм ѝ помогнала да избяга...

— Помогнала сте ѝ по един или друг начин — прекъснах я аз и си представих как Кари се разхожда свободно по улиците за сметка на Бентън. — Вие сте чудовище! — извиках аз и я изгледах гневно. — Бих искала да можехте да прекарате поне един ден с жертвите. Само един гаден ден да потапяте ръцете си в тяхната кръв и да докосвате раните им. Тези невинни хора, които Кари е убивала садистично. Мисля, че има хора, които няма да бъдат много доволни, като разберат за привилегиите на Кари и за необяснимия ѝ източник на доходи.

Прекъсна ни почукване на вратата. Доктор Енсър влезе след секунда в стаята.

— Реших да ви разведа да разгледате — обърна се тя към мен. — Сюзан, изглежда, е заета. Свършихте ли вече? — попита тя адвокатката.

— Да.

— Много добре — отвърна директорката с хладна усмивка.

Тогава разбрах, че тя е напълно наясно колко много Сюзан Блоустейн е злоупотребявала с властта, доверието и принципите на тази затворена общност. В крайна сметка Блоустейн беше измамила болницата също толкова, колкото и самата Кари.

— Благодаря ви — казах на директорката и обърнах гръб на защитничката на Кари, като си помислих: „Дано изгниеш в ада!“.

Последвах отново доктор Енсър. Този път се качихме в асансьора от неръждаема стомана, който спря в празен бежов коридор, водещ към тежки червени врати. За да влезе през тях, човек трябваше да използва специални кодове. Всичко бе наблюдавано от телевизионни камери. Кари бе поискала да се включи в програмата за животните, за което е получила разрешение да ходи на единадесетия етаж, където държаха животните в клетки в малка стая с прозорец и телена мрежа.

Менажерията беше слабо осветена и влажна. Миришеше на мускус. Подовете на клетките бяха покрити с дървени стърготини. Чуваше се дращенето на нокти. Имаше малки дългопашати папагали, морски свинчета и един руски хамстер джудже. Върху масата беше оставена саксия с пръст и крехки кълнове.

— Отглеждаме сами семената за птичките — обясни доктор Енсър. — Насърчаваме пациентите да ги засяват, а после да ги продават. Не става дума, разбира се, за масово производство. Те едва стигат за нашите птички, а по това, което можете да видите в клетките, и по пода, ще разберете, че пациентите обичат да хранят своите питомци с кравайчета със сирене и чипс с домати.

— Всеки ден ли идваше Кари тук? — попитах аз.

— Да. Направих вътрешно разследване. — Тя замълча и огледа клетките. Малките животинки мърдаха розовите си нослета и дращеха с нокти. — Явно не съм знаела какво става. По случайност може би, през тези шест месеца, през които Кари отговаряше за програмата за животните, имахме необичаен брой нещастни случаи и необясними бягства. Ту с някое малко дългопашато папагалче, ту с някой хамстер. Когато пациентите идвали тук, заварвали своите питомци мъртви в клетките или някоя врата на кафез отворена, а птичката липсвала.

Тя отново ме поведе по коридора със стиснати устни.

— Защо не дойдохте по-рано? Щяхме да избегнем поне тези произшествия — каза тя навъсено. — Или пък щяхте да ми кажете от какво са умрели горките животинки. Или кой ги е убил.

Имаше и друга врата надолу по коридора, която водеше към малка, сумрачна стая. Вътре се виждаха сравнително модерен компютър и принтер, поставени на обикновена дървена маса. Забелязах и контакт за телефон на стената. Някакво лошо предчувствие ме обзе, още преди доктор Енсър да проговори.

— Кари е прекарвала повечето от свободното си време тук — каза тя. — А както навярно знаете, тя има солидни познания по компютрите. Много я биваше да насърчава и другите пациенти да се научат. Компютърът беше нейна идея. Тя предложи да намерим спонсори, които да дарят компютри на старо, и сега имаме по един компютър с принтер на всеки етаж.

Отидох при компютъра и натиснах клавиша за изключване на защитата. Погледнах иконките, които ми показваха какви програми са заложиени.

— Когато пациентите работят тук — казах аз, — биват ли контролирани?

— Не. Довеждаха ги, затваряха вратата и я заключваха. Един час по-късно ги отвеждаха обратно в отделението им. — Тя се замисли. — Аз първа признах, че съм впечатлена от големия брой пациенти, които започнаха да се учат да пишат разни неща.

Включих се в „Америка Онлайн“ и на екрана излезе запитване за името и кода на този, който ще ползва системата. Директорката наблюдаваше какво правя.

— Те въобще нямаха достъп до Интернет — обясни тя.

— Как можем да сме сигурни в това?

— Компютрите не са включени в него.

— Но имат модеми — казах аз. — Или поне този компютър има. А не ни свърза сега, защото няма телефон, включен в контакта.

Посочих малката розетка за щекер в стената, после застанах с лице към нея и я погледнах.

— Изчезвал ли е някой телефон отнякъде? — попитах аз. — Възможно ли е да е някой от кабинетите ви? Например, от този на Сюзан Блоустейн?

Директорката отклони поглед. По лицето ѝ пролича, че е разбрала за какво намеквам.

— Господи! — промълви тя.

— Е, разбира се, може да ѝ го е дал и някой отвън. Може би този, който е доставял закуските в магазина?

— Не знам.

— Работата е там, че има много неща, които не знаем, доктор Енсър. Не знаем, например, какво, дявол да го вземе, е правила наистина Кари, когато е била тук. Може да се е включвала и изключвала от Интернет и да е разговаряла с други хора, да е имала свои осведомители от персонала или да си е кореспондирала с някой. Предполагам, че следите новините и знаете колко много престъпления се извършват с помощта на Интернет? Педофилия, изнасилвания, убийства и детска порнография.

— Точно затова тук достъпът беше строго контролиран — обясни тя. — Или се предполагаше, че е така.

— Кари може да е планира бягството си по този начин. Откога казахте, че е започнала да работи с компютър?

— Преди около една година. След като дълго време беше показвала идеално поведение.

— „Идеално поведение“! Ха!

Сетих се за престъпленията в Балтимор, Венис Бийч и скорошния случай в Уорънтън. Питам се дали е възможно Кари да се е свързала с нейния съучастник по електронната поща чрез уеб или системата за разговори чрез писма. Дали може да е вършила косвено престъпленията посредством компютъра, докато е била затворена тук? Възможно ли е да е работила тайно, като е съветвала и насърчавала някой психопат, който е крадял човешки лица? После е избягала, за да участва и лично в престъпленията.

— Има ли някой, когото сте пуснали от „Кърби“ миналата година? Подпалвач, за който се знае, че е извършвал убийства? Някой, с когото Кари може да се е запознала? Или да е някой, който също е работил с компютър? — попитах аз.

Доктор Енсър загаси лампата и излязохме в коридора.

— Не се сещам за подобен човек — каза тя. — Не и за такъв, какъвто казахте. Трябва да ви кажа, че някой от надзирателите винаги стоеше там.

— А мъжете и жените пациенти не се ли събират заедно по време на почивките?

— Не. Никога. Мъжете и жените са напълно отделени.

Подозирах, че съучастникът на Кари е мъж. Спомних си, че Бентън беше споменал в края на записките си за някакъв бял мъж на възраст между двадесет и осем и четиридесет и пет години. Надзирателите не бяха въоръжени и вероятно са следили предимно за спазването на реда, но се съмнявах дали изобщо им е минавало през ума, че Кари се включва в Интернет. Качихме се пак в асансьора и този път слязохме на третия етаж.

— Тук е женското отделение — обясни доктор Енсър. — Имаме двадесет и шест пациентки в момента от всичко сто и седемдесет пациента. Това е стаята за посещения.

Тя посочи през стъклото едно голямо открито помещение с удобни столове и телевизори. В момента там нямаше никой.

— Идваха ли понякога посетители при нея? — попитах аз, докато продължавахме да вървим.

— Не и хора отвън. Нито веднъж. Предполагам, че така е предизвиквала по-голямо съжаление. — Тя се усмихна с горчивина. — Жените стоят обикновено там, вътре.

Тя посочи едно друго помещение, в което бяха наредени единични легла.

— Кари спеше при прозореца — посочи доктор Енсър.

Извадих писмото на Кари от чантата си, прочетох го отново и се спрях на петия пасаж:

„ЛУСИ-МУСИ по телевизията. Летим през прозореца. Елате с нас под прикритие в тоз час. До зори остани. Смей се и пей. Същата стара песен. ЛУСИ, ЛУСИ, ЛУСИ и ние!“

Спомних си за видеокасетата, на която беше снимана Кели Шепърд, и за актрисата във Венис Бийч, която беше играла малки роли в телевизионни сериали. Спомних си и за пробните снимки, както и за екипите на продуцентите. Все повече се убеждавах, че между тях има някаква връзка. Но какво общо имаше Луси с всичко това? Защо Кари свързваше Луси с телевизията? Или просто бе разбрала по някакъв начин, че Луси може да лети, тоест да кара хеликоптер?

Дочух някакво раздвижване зад ъгъла. Надзирателките връщаха пациентките от разходка. Бяха потни и шумни, с измъчени лица. Една от тях едва вървеше с приспособление за усмиряване при агресивност, правилният термин за веригата, завързана за китките и глезените, закачена за дебел кожен каиш, закопчан на кръста. Беше млада бяла жена. Очите ѝ гледаха отнесено, а устата ѝ бе увиснала надолу в глуповата усмивка. Със силно изрусената си коса и хермафродитско тяло с бледа кожа, можеше да бъде и Кари. За момент дори си представих, че е тя. Тръпки ме полазиха, когато ми се стори, че ирисите ѝ се завъртяха и ме засмукаха. Другите пациентки се сборичкаха, когато минаваха покрай нас. Някои от тях, като че искаха да се блъснат в мен.

— Адвокатка ли сте? — запита една дебела чернокожа.

За малко да ме заплуюе. В очите ѝ искреше омраза.

— Да — отговорих аз и също я погледнах, без да трепна. Отдавна се бях научила да не се плаша от омразата на хората.

— Да вървим. — Директорката ме дръпна. — Бях забравила, че това е часът, в който те се прибират от разходка. Извинете ме.

Но аз се радвах, че това се случи. Като че в известен смисъл бях погледнала Кари в очите и не бях отклонила малодушно поглед.

— Кажете ми, моля ви, какво се случи през нощта, когато Кари изчезна — настоях аз.

Доктор Енсър набра кода върху друго табло с копчета на стената. Минахме през още няколко червени врати.

— Доколкото въобще можахме да възстановим случилото се — отговори тя, — установихме, че Кари е излязла с другите пациентки в същия този час на разходка. Закуските им били раздадени отвън, а после тя не се явила на вечеря.

Слязохме с асансьора надолу. Тя си погледна часовника.

— Веднага започнали да я търсят и се обадили в полицията. Нямамо и следа от нея, а това, което и досега не мога да проумея, е, как е успяла да се измъкне от острова посред бял ден, без да я види никой. Имаше полицаи, кучета, а също и хеликоптери...

Прекъснах я по средата на изречението:

— Хеликоптери ли? Повече от един ли?

— О, да!

— Вие видяхте ли ги?

— Нямахте как да не ги видя — отговори тя. — Кръжаха и обикаляха във въздуха с часове, така че цялата болница се тресеше от бръмченето им.

— Опишете ми хеликоптерите — помолих я аз. Сърцето ми заби като парен чук. — Моля ви!

— О, господи! — промълви тя. — Първо три хеликоптера на полицията, а после тези на медиите. Летяха като ято стършели.

— Да е имало случайно един малък, бял сред тях? Като водно конче?

Тя се изненада.

— Спомням си, че видях един такъв. Помислих, че е някой, който е любопитен да разбере какво става.

[1] Мидъл Уест (Средния запад) — област в централната част на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Гали-хо — поздрав между пилоти на самолети, подобно на ловджийския жаргон. — Б.пр. ↑

[3] Хел Гейт — порта към ада. — Б.пр. ↑

[4] Юпи — млад градски интелектуалец с добре платена работа. — Б.пр. ↑

22.

С Луси излетяхме от Уардс Айланд при горещ вятър и ниско атмосферно налягане. Летяхме над Ийст Ривър и продължихме през въздушното пространство клас Б на „Ла Гуардия“, където кацнахме само за да заредим с гориво и да си купим кифли със сирене и газирана вода от уличен автомат. Трябваше да се обадя в университета на Северна Каролина в Уилмингтън. Този път ме свързаха със завеждащата студентските дела. Реших, че това е добър признак.

— Разбирам, че трябва да вземете предпазни мерки — казах ѝ аз от телефонната будка при портала за записване на посетители, — но ви моля да помислите пак. Още двама души бяха убити след Клер Роули.

Настъпи продължително мълчание.

Накрая доктор Крис Бут каза:

— Можете ли да дойдете лично?

— Точно това смятах да направя — отговорих аз.

— Добре тогава.

След това се обадих на Тиюн Макгъвърн да ѝ кажа какво съм свършила.

— Мисля, че Кари е избягала от „Кърби“ със същия бял хеликоптер „Швайцър“, който видяхме да лети над фермата на Кенет Спаркс, когато работехме там — обясних аз.

— Но нима Кари може да кара хеликоптер? — чух смутения глас на Макгъвърн.

— Не, не. Кара го човекът, който е с нея. Той е пилотът. Този, който ѝ е помогнал да избяга и да извърши всичко това. Първите две престъпления са били за замявка. Тези в Балтимор и Венис Бийч. И можеше никога да не докажем кой ги е извършил, Тиюн. Мисля, че Кари е чакала да се намесим. Чакала е до инцидента в Уорънтън.

— Значи мислиш, че Спаркс е бил заплануваната цел — заяви тя, след като помисли.

— За да привлече вниманието ни. И да е сигурна, че ще отидем там.

— А каква е ролята на Клер Роули в цялата история?

— Това отивам да разбера в Уилмингтън. Струва ми се, че тя е донякъде ключът към загадката. И връзката с пилота. Който и да е той. А Кари вероятно знае, че ще се сетя за това и ме чака.

— Значи мислиш, че е там?

— О, да! Уверена съм в това. Тя е очаквала, че Бентън ще отиде във Филадельфия и той е отишъл. Сега очаква аз и Луси да отидем в Уилмингтън. Наясно е как мислим, как действваме. Знае за нас най-малко толкова, колкото и ние за нея.

— Значи сте следващите ѝ обекти?

При тази мисъл като че ме поляха със студена вода.

— Заплануваните обекти.

— Не можем да поемем никакъв риск, Кей. Ще бъдем там, като кацнете. В университета сигурно има игрище. Ще го уредим съвсем дискретно. Като слезете някъде да заредите с гориво или за нещо друго, звъни ми по пейджъра. Веднага ще измислим нещо.

— Не бива да се издавате, че сте там. Това ще провали всичко.

— Имай ми доверие. Тя няма да разбере — увери ме Макгъвърн.

Излетяхме от „Ла Гуардия“, заредени с достатъчно гориво. Очакваше ни дълъг полет. Три часа в хеликоптер беше винаги изпитание за мен. От тежестта на слушалките, шума и вибрациите ми пламваше главата, а коленете ми се разтреперваха. След пътуване повече от четири часа обикновено получавах силно главоболие. Имахме късмет, че вятърът беше попътен и въпреки че летяхме със скорост сто и десет възли в час, Сателитната ориентираща система показваше, че такава скорост се равнява на сто и двадесет на земята.

Луси ме накара пак да поема управлението. Сега се справях полесно с уредите и не насилвах нещата. Когато отвесно издигащите се потоци от топъл въздух и ветрове ни раздрусваха като ядосана майка, ги оставях да ни носят по течението. Да се опитваш да избягваш внезапните пориви на вятъра и движението на въздуха нагоре, само влошава нещата. Научих се да следя дали прелитат птици и от време на време забелязвах някой самолет едновременно с Луси.

Часовете се точеха монотонно и банално, докато завихме по поречието на река Делауер, а след това към Източния бряг. Заредихме пак с гориво близо до Солсбъри, Мериленд, където използвах тоалетната и изпих една кока-кола, после продължихме да летим над

Северна Каролина, където свиневъдните ферми загрозяваха пейзажа с дългите си алуминиеви покриви и тесните си канали за пречистване на отпадни води, които изглеждаха кървавочервени. Навлязохме във въздушното пространство на Уилмингтън към два часа следобед. Нервите ми се изопнаха, като си представих какво може да ни очаква там.

— Да слезем сега до сто осемдесет и пет метра — каза Луси — и да намалим скоростта.

— Искаш аз да го направя ли?

— Ти си пилотът сега.

Не го направих много плавно, но се справих.

— Не мисля, че университетът е в добро финансово състояние. Вероятно са само няколко тухлени сгради.

— Благодаря ти, Шерлок Холмс!

Накъдето и да погледнех, виждах само вода, жилищни комплекси, пречиствателни станции и заводи. Океанът беше на изток, искрящ и набразден, безразлично посрещащ разпокъсаните облаци, които се събираха на хоризонта. Задаваше се буря, която заплашваше да бъде опустошителна.

— Господи, не бих искала да ни спипа тук — казах аз по микрофона, като забелязах няколко скупчени сгради от времето на крал Джордж, които изникнаха пред погледа ни.

— Е, това не знам — каза Луси и огледа местността. — Дали тя е тук, лельо Кей?

— Тя е там, където мисли, че сме. — Гласът ми прозвуча съвсем уверено.

— Поемам управлението — каза Луси. — Не знам дали ще се окажеш права.

— Започваш да ме плашиш, Луси.

— Не съм аз тази, която те доведе тук.

Кари се бе опитала да провали племенницата ми. Тя бе убила и Бентън.

— Знам кой ни доведе тук — казах аз. — Тя ни доведе.

Университетът се виждаше под нас. Намерихме спортното игрище, където Макгъвърн ни чакаше. Студенти играеха футбол, но имаше едно сечище близо до тенискорта. Луси трябваше да кацне там. Тя направи два кръга над мястото, единият по-високо, другият по-

ниско, но нито аз, нито тя забелязахме никакви препятствия, освен някой стар дънер тук-там. Няколко коли бяха паркирани край страничната линия на игрището. След като кацнахме на тревата, забелязах, че едната от тях беше тъмносиня с жена в нея. После разпознах в трениорката на мача между университетските отбори Макгъвърн, облечена в шорти и фланелка. Беше окачила свирка на врата си. Отборите бяха смесени и играеха с ентузиазъм.

Огледах се, като че Кари наблюдаваше всичко това, но в небето нямаше друга машина, а и нямаше къде да е наблизо. Щом кацнахме на земята, тъмносинята кола тръгна през тревата и спря на безопасно разстояние от перките. Караше я някаква непозната жена. Бях смаяна, като познах Марино на седалката до шофьорското място.

— Не мога да повярвам! — казах на Луси.

— Как, по дяволите, е дошъл дотук? — И тя беше смаяна.

Марино ни гледаше през предното стъкло на колата, докато изчаквахме две минути да изключим всички уреди. Той не се усмихна и съвсем не се държеше приятелски, като се качих отзад в колата, докато Луси изключваше главния ротор. Макгъвърн и нейните футболисти продължаваха инсценирания си мач и не ни обръщаха никакво внимание. Забелязах спортните сакове под скамейките при страничните линии на игрището. Сещах се какво има в тях. Сякаш очаквахме приближаваща се неприятелска армия. Запитах се дали Кари не се бе подиграла още веднъж с нас.

— Не очаквах да те видя тук — обясних на Марино.

— Нима смяташ, че е възможно американските самолетни линии да летят за някъде и да не спрат да заредят с гориво в Шарлот? — оплака се той. — Пътувах толкова време дотук, колкото вероятно сте пътували и вие.

— Аз съм Джини Коръл. — Нашата шофьорка се обърна назад и се здрависа с мен.

Тя беше най-малко на четиридесет години, но бе изключително красива жена, облечена много елегантно със светлозелен костюм и ако не знаех каква е всъщност, щях да помисля, че е от някой факултет на университета. Но в колата имаше радиолокационна антена и преподавател. Видях, че проблесна някакъв пистолет от кобура, който минаваше през рамото ѝ под сакото. Тя изчака Луси да се качи в колата и излезе да се поразтъпче. Мачът продължаваше.

— Ето какво е положението — започна да обяснява Коръл. — Не знаехме дали заподозреният или заподозрените може да ви чакат и да ви проследят, затова за всеки случай се подготвихме.

— Виждам какво сте направили — казах аз.

— Те ще тръгнат от игрището след две минути, но важното е, че сме разпратили наши хора из целия район. Някои са облечени като студенти, други са тръгнали из града да проверяват по хотели, барове и тям подобни. Сега ще тръгнем към студентския консултативен център, където заместник-директорката ще се срещне с нас. Тя е била психоаналитик на Клер Роули и има записани всичките си консултации с нея.

— Добре — отговорих аз.

— А само за твое сведение, докторе — обади се Марино, — един полицаи от охраната на университета мисли, че е забелязал Кари вчера в студентския съюз.

— По-точно в „Гнездото на ястреба“ — допълни Коръл. — Това е името на кафенето.

— Била с къси червеникави коси и странни очи. Купувала си сандвич. Запомнил я, защото го гледала втренчено, когато минавал покрай нейната маса. После, когато му показахме нейна снимка, той каза, че е почти сигурен, че е била тя. Но все пак не можел да се закълне.

— Присъщо е за нея да гледа вторачено, като види полицаи — каза Луси. — Да се подиграва с хората около нея е любимото ѝ занимание.

— Искам да кажа също, че не е необичайно студенти да не приличат на такива.

— Проверяваме по заложените къщи, които са наблизко, дали някоя жена, която отговоря на описанието на Кари, е купила пистолет и събираме сведения за откраднатите коли в района — допълни Марино. — Ако предположим, че тя и нейния съучастник са откраднали коли от Ню Йорк и Филадельфия, няма да се появят тук със същите регистрационни номера.

Районът на университета беше някакъв сбор от еkleктично реставрирани сгради, като се започне от времето на Джордж Първи и се стигне до Джордж Четвърти. Те бяха сгушени сред палми, магнолии, мирти от Южна Луизиана, борове от Южните щати и

кедрови дървета. Гардениите бяха цъфнали. Техният аромат се разнасяше във влажния топъл въздух и главата ми се замая, когато слязохме от колата.

Обичах ароматите на Юга и за момент ми се стори невъзможно, че нещо лошо би могло да се случи тук. Беше времето на лятната сесия и в двора на университета нямаше много младежи. Половината места за паркиране бяха празни, както и много от поставките за оставяне на велосипеди. Върху багажниците на някои от колите, които се движеха по Колидж Роуд, имаше сърфове.

Центърът за консултации беше на втория етаж на Уестсайд Хол. Чакалнята за студенти със здравни проблеми беше боядисана в бледомораво и синьо. Отвсякъде струеше светлина. Ребуси с безброй много елементи за нареждане на картини с пасторални сцени бяха оставени в различни етапи за довършване върху малките масички и така предлагаха приятно занимание за тези, които имаха час за тук. Секретарката ни очакваше. Тя ни поведе по един коридор покрай стаи за наблюдение и групови занимания, както и помещения, където задочниците държаха матура за завършване на съответната степен. Доктор Крис Бут се оказа енергична жена с благи, умни очи, около шестдесетгодишна. Предположих, че обича слънцето. Тя явно се бе променила с времето и бе придобила особен оттенък. Кожата ѝ бе силно загоряла от слънцето и набръчкана, косата ѝ бе къса и побеляла, а тялото слабо, но жизнено.

Беше психолог. Ъгловият ѝ кабинет гледаше към сградата за изящни изкуства и високите дъбове отпред. Винаги обръщах внимание на обстановката. От мястото, където работеше тя, лъхаше спокойствие. Не се чувстваше никакво напрежение. Вътре, подобраните и подредени столове бяха подходящи за всякакви хора. Имаше един наклонящ се назад стол с поставка за краката за пациенти, които искат да потънат в пухкавите възглавнички и да се отпуснат, докато чакат помощ. Имаше и един плетен люлеещ се стол, а също и канапе за двама. Общо взето преобладаваше светлозеленият цвят. По стените се виждаха картини с платноходки, а в глинените саксии червенееха бегонии.

— Добър ден — посрещна ни доктор Бут с усмивка и ни покани да влезем. — Радвам се да ви видя.

— И аз се радвам, че ви виждам.

Седнах на люлеещия се стол, а Джини се настани на канапето за двама. Марино огледа обстановката стеснително и се отпусна на наклонящия се назад стол, като правеше геройски усилия да не потъне в него. Доктор Бут седна зад излъсканото си бюро, на което нямаше нищо, освен кутия с диетична пепси-кола. Луси остана до вратата.

— Все се надявах, че някой ще дойде при мен — заговори доктор Бут, като че тя бе насрочила тази среща. — Но откровено казано, не знаех с кого да се свържа и дали трябва да го правя. — Тя огледа всички ни подред със светлосивите си очи. — Клер беше необикновена личност, макар да знам, че всички казват подобни неща, когато някой умре — продължи тя.

— Не всички — измърмори цинично Марино.

Доктор Бут се усмихна тъжно.

— Искам само да кажа, че съм била консултант на много студенти през годините, но Клер затрогна много сърцето ми, въпреки че не хранех големи надежди за нея. Бях съкрушена, като научих, че е загинала. — Тя направи пауза и се загледа през прозореца. — Видях я за последен път две седмици преди смъртта ѝ и се опитах да премисля всичко, за да достигна до някакъв отговор какво всъщност може да се е случило.

— Кога казахте, че сте я видяла? — запитах аз. — Имате предвид тук ли? За консултация?

Тя кимна.

— Да, за консултация.

Луси ставаше все по-неспокойна.

— Преди да ни разкажете за нея — казах аз, — можете ли да ни дадете колкото можете повече сведения за миналото ѝ?

— Разбира се. Между другото, имам записани датите и часовете на нейните консултации, стига да се нуждаете от тях. Виждах я от време на време в продължение на три години.

— От време на време ли? — попита Марино, като се наклони напред в лежащия си стол и после пак започна да потъва в меките възглавнички.

— Клер сама си плащаше таксите за университета. Беше келнерка в „Блокейд Рънър“ в Райтсвил Бийч. Работеше и спестяваше, после си плащаше таксите за семействa, след това отново напускаше следването, за да спечели малко пари. Не съм я виждала, когато

напускаше университета. Именно тогава са започнали много от нейните неприятности или поне така ми се струва.

— Ще ви оставя да се оправяте сами — каза внезапно Луси. — Искам да проверя дали някой е останал при хеликоптера.

Луси излезе и затвори вратата след себе си, а аз изтръпнах от страх. Не знаех дали няма да тръгне сама по улиците да търси Кари. Марино ме погледна за момент. Разбрах, че и той си бе помислил същото. Джини, агентката, която ни придружаваше, седеше неподвижно в канапето за двама и тактично не се намесваше, само внимателно слушаше.

— Преди около една година — продължи доктор Бут — Клер срещна Кенет Спаркс. Знам, че не ви казвам нищо ново. Тя беше състезателка по сърфинг, а той имал вила край брега в Райтсвил. Накратко казано, завързаха кратка, но изключително бурна любовна връзка, която той прекъсна.

— Тогава тя се е записала пак в университета, нали?

— Да. За втория семестър. Скъсаха през лятото, а тя не се върна в университета до следващата зима. Не беше идвала при мен до този февруари, когато преподавателят ѝ по английски забелязал, че тя постоянно заспива на лекции и мирише на алкохол. Загрижен, той отишъл при декана и я поставили на изпитателен срок при условие, че ще идва при мен на консултации. Боя се, че всичко това беше свързано със Спаркс. Клер беше осиновена и положението ѝ не бе много розово. Напуснала дома си на шестнадесет години, дошла в Райтсвил и работила какво ли не, за да преживява.

— А къде са родителите ѝ сега? — попита Марино.

— Биологичните ѝ родители ли? Не знаем кои са те.

— Не. Тези, които са я осиновили.

— В Чикаго са. Не били във връзка с нея, откакто напуснала дома си. Но знаят, че е загинала. Говорих с тях.

— Доктор Бут — казах аз, — имате ли представа защо е отишла Клер в къщата на Спаркс в Уорънтън?

— Тя не можеше да се примири, ако някой я отблъсне. Мога само да предположа, че е отишла да го види с надеждата, че може да оправи нещата. Знам, че бе престанала да му се обажда миналата пролет. Просто защото той накрая сменил телефонния си номер и не го обявил

в указателя. Предполагам, че единствената ѝ възможност да се свърже с него е била да отиде неочаквано там.

— С един стар мерcedes, който е бил собственост на психотерапевта Нютън Джойс ли? — попита Марино и отново се намести в креслото си.

Доктор Бут го изгледа изненадано.

— Е, това вече не знам. Карала е колата на Нютън ли?

— Познавате ли го?

— Не лично, но знам с какво име се ползва. Клер започна да ходи при него, защото смяташе, че има нужда от преценката на мъж. Това стана през последните два месеца. Но аз със сигурност не бих избрала него.

— Защо? — попита Марино.

Бут се замисли. Лицето ѝ се изкриви от гняв.

— Много объркана работа — каза накрая тя. — С това можете да си обясните и нежеланието ми да говоря за Клер, когато се обадохте в началото. Нютън е разглезено богаташко момче. Никога не му се е налагало да работи, но решил да се занимава с психотерапия. За да може да контактува вероятно с различни хора и да пътува.

— Той изглежда е изчезнал вдън земя — каза Марино.

— Няма нищо необикновено в това. Той заминава и се прибира както му скимне, а понякога отсъства с месеци, дори с години. Работя в университета от тридесет и няколко години и го помня още от младеж. Можеше да очарова дори птичките по дърветата и да убеди хората за каквото си поиска, но е влюбен единствено в себе си. Бях много разтревожена, когато Клер започна да ходи при него. Трябва да призная, че никой не е обвинявал открито досега Нютън в неетичност. Той се ръководи от свои собствени правила, но никога не са го уличавали в нищо.

— За какво да го уличат? — попитах аз.

— Че контролира пациентите си по начин, който не е много пристоеен.

— Има сексуални връзки с тях ли?

— Никога не съм се натъквала на доказателства за това. По-скоро е свързано с психиката, а беше съвсем ясно, че той владее изцяло мислите на Клер. Беше станала напълно зависима от него. — Тя щракна с пръсти. — Още след първата им среща. Тя идваше тук и през

цялото време говореше само за него. Затова ми се струва много странно, че е отишла да види Спаркс. Аз наистина сметнах, че е преодоляла вече чувствата си към него и сега е увлечена по Нютън. Честно казано, мисля, че беше готова да направи всичко, което Нютън ѝ нареди.

— Възможно ли е той да ѝ е внушил да отиде да види Спаркс? По терапевтични причини, за да скъса окончателно с него?

Бут се усмихна горчиво.

— Той може да ѝ е внушил да отиде да го види, но се съмнявам, че е било с цел да ѝ помогне. Неприятно ми е да ви кажа, но ако отиването ѝ там е било по идея на Нютън, най-вероятно е било нещо подвеждащо.

— Интересува ме как двамата са се свързали? — попита Марино, като се наклони напред в лежащия стол. — Предполагам, че някой ѝ го е препоръчал.

— О, не! Срещнали се на някакви пробни снимки.

— Сигурна ли сте? — попитах аз и кръвта ми застина във вените.

— Той е влюбен във всичко, свързано с Холивуд, и беше успял по някакъв тарикатски начин да се включи в екипите на филмовите продуценти за снимките на фотомодели. Както знаете, студиото „Скрийн Джемс“ е тук в града, а втората специалност на Клер в университета беше киноизкуство. Мечтата ѝ бе да стане актриса. И бога ми, тя наистина беше красива. От това, което ми каза, разбрах, че работи като модел на плажа. Доколкото си спомням, за някакво списание, свързано със сърфинг. А тогава той е бил в екипа на продуцента, по-точно работел като оператор. Явно, че се е специализирал в това.

— Казахте, че често заминавал и се връщал — каза Марино. — Може би има и други жилища, така ли?

— Наистина не знам нищо повече за него — отговори тя.

Един час след това полицейското управление в Уилмингтън получи заповед да обискира жилището на Нютън Джойс в старинния квартал, на няколко карета по реката. Неговата бяла, облицована с дъски къща беше едноетажна, с фронтонен двукрил покрив и покрита

веранда отпред, в дъното на тиха улица редом до други занемарени къщи в стил деветнадесети век, също с покрити тераси и веранди.

Огромни магнолии хвърляха тъмни сенки в двора му и само ивици слаба светлина се промъкваше през тях, а във въздуха гъмжеше от насекоми. Макгъвърн се присъедини към нас и зачихахме под наклонения навес на задната веранда, докато един от детективите използва полицейската си палка, за да счупи стъклото на вратата. После пъкна ръка и я отвори.

Марино, Макгъвърн и детективът Скрогинс влязоха първи с пистолети, готови за стрелба. Аз вървах плътно след тях без оръжие, настръхнала от това страховито място, което Джойс бе наричал свой дом. Влязохме в малка всекидневна, пригодена за чакалня на пациентите. Вътре имаше овехтяло, старо канапе във викториански стил, тапицирано с червен плюш, и маса с мраморен плот. В средата ѝ бе поставена лампа с млечнобял абажур и малка масичка с разхвърляни по нея списания отпреди няколко месеца. През един портал се влизаше в кабинет, който изглеждаше дори още по-странен.

Жълтите грапави стени от чамово дърво бяха почти изцяло покрити със снимки в рамки на модели и актьори в различни пози. Имаше буквално стотина такива снимки. Може би самият Джойс ги бе снимал. Не можех да си представя как някой пациент ще споделя проблемите си сред толкова много красиви тела и лица. Върху бюрото на Джойс имаше листа за записки, вместо бележник календар, разни книжа и телефон. Докато Скрогинс прослушваше съобщенията на телефонния секретар, аз започнах да оглеждам дали няма да открия нещо повече.

Върху библиотечните етажерки се виждаха класически произведения с овехтели платнени и кожени подвързии, които бяха толкова прашни, че едва ли бяха отваряни от години. Имаше и разнебитено кожено канапе; вероятно за пациенти, и малка масичка, на която бе поставена чаша с вода. Тя беше почти празна и изцапана по ръба с бледорозово червило. Точно срещу канапето стоеше махагоново кресло, подобно на трон, с висока облегалка и сложна дърворезба. Чух, че Марино и Макгъвърн претърсват другите стаи, докато от телефонния секретар се чуваха някакви гласове. Скрогинс прослуша всички съобщения, записани след вечерта на пети юни или по-точно в деня преди смъртта на Клер. Пациенти се бяха обаждали за

консултации. Някакъв представител на пътна агенция беше оставил съобщение за два билета до Париж.

— Как казахте, че изглежда запалителят за огън? — попита Скрогинс, докато отваряше чекмеджетата на бюрото.

— Като тънка пръчка от сребрист метал — отговорих му аз. — Ще го познаете, щом го видите.

— Няма нищо подобно тук, но този човек изглежда си пада по гумени лентички. Тук има може би хиляда такива. Изглежда, че от тях е правил тези чудновати малки топчета. — Той вдигна едно безупречно навито топче, изплетено изцяло от гумени лентички. — Защо, дявол да го вземе, мислите, че той ги е правил? — Скрогинс беше смаян. — Подобни са на вътрешната част на топките за голф, нали? Що за мозък е това, а? — продължи да се пита Скрогинс. — Мислите ли, че е седял тук и ги е правил, докато е разговарял с пациентите си?

— В момента — отговорих аз — нищо не може да ме учуди особено.

— Ама че откачен! Досега намерих тринадесет, четиринадесет... Не, деветнадесет топчета.

Той ги вадеше и ги оставяше на бюрото. В този момент Марино ме извика от задната част на къщата.

— Докторе, най-добре да дойдеш тук.

Ориентирах се по неговия глас и този на Макгъвърн и стигнах до малка кухня със стари домакински съдове, останали кой знае откога. Куп чинии бяха струпани в студената мътна вода на мивката. Кофата за боклук беше препълнена, а вонята — нетърпима. Нютън Джойс явно беше по-немарлив и от Марино. Не можех да си представя, че това е възможно, тъй като напълно контрастираше с безупречно навитите гумени топчета, които може би имаха нещо общо с престъпленията. Но книгите по криминалистика и холивудските версии рядко отговаряха на действителността. Хората просто се вместиха в научната типология. Нагледен пример на размислите ми бе това, което Марино и Макгъвърн бяха открили в гаража.

Той беше свързан с кухнята посредством врата, през която не можеше да се влезе, защото беше заключена с катинар. Марино го срязва сръчно с фрезмашината, която Макгъвърн донесе от колата си. От другата страна се оказа работилница, която нямаше врата за навън, защото бе зазидана с циментови блокчета. Стените бяха боядисани в

бяло, а до едната от тях бяха наредени бидони с авиационно гориво. Имаше хладилна камера за замразяване под нулата. И нейната врата изглеждаше злокобно, защото бе заключена с катинар. Бетонният под беше идеално чист. В единия ъгъл имаше пет алуминиеви кутии за видеокамери и стиропорни кутии за лед с различни размери. В средата беше поставена дървена маса, покрита с мушама, върху която се виждаха инструментите на Джойс.

Половин дузина ножове бяха подредени в идеален ред, на точно определено разстояние един от друг. Всички в кожени калъфи. В малка дървена кутийка имаше точиларски камъни.

— Виж ти! — възкликна Марино, като ми посочи ножовете. — Сега ще ти кажа какви са, докторе. Тези с кокалените дръжки са марка „Р. У. Лъвлес“ — остри и резливи ножове, произведени от „Берета“. Номерирани са за колекционери и струват по около шестстотин долара единият. — Той ги разгледа замечтано, но не ги докосна. — Малките сини стоманени ножчета са „Крис Рийвс“ и струват най-малко четиристотин долара единият, а горните краища на дръжките се развинтват, ако искаш да сложиш в тях кибритени клечки — продължи да обяснява той.

Чух, че някаква врата в дъното на къщата се затвори, а после Скрогинс влезе заедно с Луси. Детективът беше смаян като Марино, щом видя ножовете. Двамата с Макгъвърн се заеха да отворят подред всички чекмеджета. Намериха кутии с инструменти, после разбиха два шкафа, където имаше и други следи, които смразяваха кръвта и доказваха, че сме открили нашия убиец. В един найлонов плик на „Спидо“ имаше осем силиконови плувни шапки. Светлорозови. Всяка от тях беше в найлонова торбичка, затворена с цип, и етикет с цената, което показваше, че Джойс е платил по шестнадесет долара за всяка от тях. Запалителите за огън бяха четири, пъхнати в пликове от магазина „Уол Март“.

Джойс имаше и бюро с компютър в бетонното мазе. Оставихме Луси да се опита да разбере каквото може от него. Тя седна на един сгъваем стол и пръстите ѝ заиграха по клавиатурата. Марино отново взе фрезмашината и преряза катинара на хладилната камера, която по някаква случайност беше същият модел, каквато имах вкъщи.

— Съвсем просто — заяви Луси. — Записал е електронната поща на дискета. Няма код, нито каквото и да било друго. Само

съобщенията, които е получавал или изпращал. Ползвал е кодовото име „ИЗКЪРБИ“. Предполагам, че означава „Изпратено от Кърби“. Чудя се, с кого може да си е кореспондирал — добави тя саркастично.

Отидох по-близо до нея и погледнах през рамото ѝ, докато тя разчиташе съобщенията, които Кари беше изпращала на Нютън Джойс, чието ужасяващо кодово име беше „Кожаря“, и съобщенията, които той ѝ бе изпращал. На десети май бе написал:

„Открих я. Връзка за милиони. Как ти звучи голям медиен магнат? Бива ли ме?“

На следващия ден Кари му бе отговорила:

„Да, добре. Искам го. В такъв случай, помогни ми да излетя отгук, човеко-птица. Можеш да ми го покажеш по-късно. Искам да погледна в безжизнените му очи и да видя.“

— Господи! — промълвих аз. — Тя е искала той да убие Спаркс във Вирджиния и да го направи по такъв начин, че моето присъствие да бъде сигурно.

Луси търсеше още известия и натискаше нетърпеливо стрелката на компютъра за слизане по редовете надолу.

— Значи случайно е попаднал на Клер Роули при пробни снимки и тя се е превърнала в стръвта. Отличната примамка заради предишната ѝ връзка със Спаркс — продължих аз. — Джойс и Клер са отишли във фермата, но той не е бил там. Така Спаркс се е спасил. Джойс е убил и обезобразил Клер, после е подпалил къщата. — Спрях да говоря и продължих да чета някои стари съобщения. — И ето че сега ние сме тук.

— Тук сме, защото тя е искала така — каза Луси. — Трябвало е да видим всичко това. — Тя натискаше гневно клавишите. — Не разбираш ли?

Обърна се и ме погледна.

— Подмамила ни е тук, за да можем да видим всичко това — каза тя.

Фрезмашината изведнъж изщрака силно и стоманения катинар се счупи. Вратата на хладилната камера се отвори.

— Господи, дяволите да го вземат! — извика Марино. — Кучи син!

23.

На най-горната решетка в камерата имаше две голи глави на манекени — една мъжка и една женска, с безизразни лица, изцапани с черна, засъхнала кръв. Те са били използвани за калъпи на лицата, които Джойс е крадял. Всяко от тях е било поставяно върху манекена и после дълбоко замразявано, за да придобие вида на трофей. Джойс беше увил маските си като във филмите на ужасите в трипластови найлонови хладилни пликове с надписи, като веществени доказателства, с номера на убитите, адресите и датите.

Последната беше най-отгоре и аз автоматично я взех. Сърцето ми се разтуптя толкова силно, че за момент ми притъмня пред очите. Разтреперих се. Не виждах нищо. Макгъвърн ми помогна да седна на един стол. Луси остана да седи пред бюрото.

— Някой да донесе вода! — извика Макгъвърн. — Успокой се, Кей. Хайде, успокой се.

Бях вторачила очи в хладилната камера с нейната широко отворена врата и купчината найлонови пликове, в които бе ясно, че имаше плът и кръв. Марино се разхождаше из гаража и току прокарваше пръсти през редките си коси. Цветът на лицето му беше такъв, като че всеки момент може да получи удар. Луси незабелязано беше излязла.

— Къде е? — попитах с пресъхнала уста аз.

— Отиде да донесе аптечката за първа помощ — отговори Макгъвърн с тих глас. — Ти стой спокойно, опитай се да се отпуснеш, а ние ще те изведем оттук. Не е нужно да гледаш всичко това.

Но аз вече го бях видяла. Бях зърнала безизразното лице, безформената уста и носа, на който липсваше вътрешната кост. Бях видяла оранжево обагрената плът, която искреше от леда. Датата на хладилния плик беше осемнадесети юни, мястото — Филадельфия. Това ми се наби на очи, докато гледах, а после беше твърде късно да отвърна поглед.

— Те са идвали тук — промълвих аз. Помъчих се да стана. Главата ми да се проясни малко. — Стояли са тук остатъчно дълго, за да подготвят всичко.

— Проклетият му кучи син! — повтаряше Марино. — *Проклет, гаден кучи син!*

Той нескопосано бършеше очи с юмруци, крачейки нагоре-надолу като луд. Луси се появи. Беше бледа, с изцъклени очи. Племенницата ми изглеждаше все едно всеки момент ще се строполи на пода.

— Макгъвърн вика Коръл.

— Тук Коръл — обади се глас по радиостанцията.

— Елате всички тук.

— Прието.

— Викам нашите специалисти от съдебната медицина — каза детектив Скрогинс.

И той беше стъписан, но не толкова, колкото нас. За него това не беше лична драма. Той никога не бе чувал за Бентън Уесли. Скрогинс старателно преглеждаше пликите от хладилната камера, мърдайки устни, докато ги броеше.

— Свети боже! — промърмори слисано. — Тук има двадесет и седем от тези неща.

— С дати и адреси — додадох аз, като събрах сили да отида при него.

Започнахме да ги разглеждаме заедно.

— Лондон, хиляда деветстотин осемдесет и първа година. Ливърпул, хиляда деветстотин осемдесет и трета година. Дъблин, хиляда деветстотин осемдесет и четвърта година и още един, два, три, четири, пет, шест, седем, осем, девет, десет, единадесет. Всичко единадесет убити от Ирландия през хиляда деветстотин осемдесет и седма година. Изглежда, че тогава е започнал усилено да се занимава с това — каза Скрогинс и се разтрепери така, както става с хората, когато са на път да изпаднат в истерична криза.

Продължих заедно с него огледа. Мястото, където Джойс беше започнал убийствата, е било Северна Ирландия. Първо в Белфаст, после е продължил с девет убийства в Дъблин и съседни градове — Болбодън, Сантри и Хоаут. Имаше и едно убийство в Голуей. След това Джойс бе продължил хищните си набези в Съединените щати,

предимно на запад, в отдалечени области на Юта, Невада, Монтана и Вашингтон, а един път и в Натчес, Мисисипи. Сега ми се изясняваха много неща, като си спомних какво бе написала Кари в писмото си до мен. То звучеше странно — „прерязани с трион кости“.

— Насечените трупове — тръснах глава аз и истината ме поразих като светкавица.

Неразкритите случаи с нарязаните на части тела в Ирландия. После беше престанал осем години. Всъщност, убивал бе на запад. Труповете просто не са били откривани или вероятно не са ни уведомявали в централата. Затова не знаехме за тях. Той никога не е преставал. Накрая е дошъл във Вирджиния, където присъствието му ме доведе до отчаяние.

През хиляда деветстотин деветдесет и пета година бяха открити два трупа, единият близо до Вирджиния Бийч, а вторият до Норфолк. През следващата година имаше още двама убити, този път в западната част на щата, единият в Линчбърг, другият в Блуксбърг, много близо до техническия колеж на Вирджиния. През хиляда деветстотин деветдесет и седма година Джойс като че се бе укротил. Подозирах, че тогава Кари се е съюзила с него.

По медиите беше разгласено много подробно за нарязаните на части трупове, но само два от тях без крайници и без глави, бяха идентифицирани, след като бяха сравнени с рентгенови снимки отпреди смъртта на изчезналите. Оказа се, че двама от тях са били студенти в колежа. Това бяха мои следствия, по повод на които вдигнах страшен шум и затова включиха и ФБР.

Сега разбрах, че най-важната цел на Джойс не е била да попречи за идентифицирането на убитите, а преди всичко да прикрие обезобразяването на телата. Не бе искал да разберем, че е крадял красотата на жертвите си, като така всъщност е открадвал това, което са били, като е одирал лицата им и е обогатявал замразената си колекция. Може би се е боял, че ако продължи да ги реже на части, ще започнат да го издирват много усилено, затова е променил начина си на действие и е започнал да предизвиква пожари. Най-вероятно Кари му бе дала тази идея. Можех само да предполагам, че по някакъв начин двамата са се свързали по Интернет.

— Не мога да разбера — промърмори Марино. Той се бе насилил да прерови пакетите на Джойс. — Как е докарвал всичко това дотук?

През целия път от Англия и Ирландия? От Венис Бийч и Солт Лейк Сити?

— Със сух лед — обясних просто аз, като гледах металните кутии за камери и стиропорните кутии за лед. — Сигурно ги е опаковал добре и ги е оставял между багажа си, така че никой не е разбрал нищо.

Продължиха да претърсват къщата на Джойс и откриха още уличаващи доказателства. Всичко беше прегледано, тъй като в заповедта за обиска бяха включени магнезиеви запалители за огън, ножове и части от човешки трупове, а това даваше право на полицията да разбива дори стени, ако реши, че е необходимо. Докато един местен следовател по смъртните случаи изваждаше съдържанието на хладилната камера, за да го откара в моргата, шкафовете бяха претърсени и още един сейф беше отворен с бормашина. В него намериха валута и множество снимки на хора, които бяха извадили късмет, че не са били убити.

Имаше и снимки на Джойс, поне така предполагахме. Седеше в пилотската кабина на белия си „Швайцър“ или се бе облегал на него с ръце, скръстени на гърдите. Вгледах се в образа му и се опитах да вникна в него. Беше нисък, дребен мъж с кестеняви коси. Можеше да мине дори за хубав, ако не бяха ужасните белези от акне.

Кожата му бе покрита с малки дупчици като от шарка, които се виждаха надолу по врата до отворената риза, която беше облякъл. Можех да си представя срама му, когато е бил юноша, насмешките и подигравателните смехове на връстниците му. Познавах млади мъже като него, още от едно време, обезобразени по рождение или от болест, които не можеха да изпитат радостта на младостта или да бъдат обект на любов.

Затова той бе ограбвал от другите това, което не бе имал. Беше съсипвал другите, както е бил съсипан той. Причината беше, че се е чувствал нещастен, белязан от съдбата. Но не изпитвах съжаление към него. По всяка вероятност той и Кари бяха вече в града или някъде наблизо. Тя бе постигнала това, което бе желала. В клопката, която бе поставила, се бях уловила само аз. Тя бе пожелала да намеря Бентън и аз го намерих.

Бях сигурна, че последното й желание е било, изглежда, да намеря това, което открихме, но в момента бях прекалено сломена, за

да се страхувам от нея. Чувствах се като мъртва. Потърсих усамотение на една стара, изтъркана мраморна пейка сред избуялата растителност в задния двор на Джойс. Кремове, бегонии и смокинови храсти се бореха за слънце с тревата. Съгледах Луси под сенките, които хвърляха огромните дъбове и червените и жълти хибискуси израсли нависоко.

— Луси, да вървим.

Седнах до племенницата си на студения камък, който ми напомняше гробище.

— Надявам се, че е бил мъртъв, когато са направили това с него — промълви тя.

Просто не исках да мисля за случилото се.

— Само се моля да не е страдал.

— Тя е искала да ни съсипе — казах аз и гневът се надигна у мен. — Тя ни отне достатъчно, не смяташ ли? Да не ѝ даваме нищо повече, Луси.

Нямаше какво да ми отговори.

— Отряда за бързо реагиране и полицията ще поемат всичко от тук нататък — додадох аз, като ѝ държах ръката. — Да се прибираме вкъщи. После ще решим какво да правим.

— Какво?

— И аз не знам. — Бях искрена.

Станахме и двете и заобиколихме, за да отидем пред къщата, където Макгъвърн говореше с един агент до колата си. Тя ни погледна. Очите ѝ бяха пълни със състрадание.

— Ако ни закараш до хеликоптера — каза Луси уверено, — аз ще го върна в Ричмънд, а от Граничния контрол ще го вземат оттам. Ще разрешиш ли?

— Не съм сигурна, че трябва да летиш в момента. — Макгъвърн бе възвърнала началническия си тон.

— Повярвай ми, добре съм — отговори Луси, а гласът ѝ прозвуча решително. — Пък и кой друг ще го закара? Не можете да го оставите на футболното игрище тук.

Макгъвърн се поколеба. После отключи колата си.

— Добре. Качвайте се.

— Ще се обадя да ти съобщя плана за полета — каза Луси, докато седнаше на предната седалка. — Така ще можеш да проверяваш къде сме, ако това ще те накара да се чувстваш по-добре.

— Да, ще ме накара — каза Макгъвърн и включи мотора на колата, пусна радиопредавателя и извика агента от къщата.

— Свържи ме с Марино — нареди му тя.

След малко гласът на Марино прозвуча в ефира.

— Казвай.

— Нашите хора заминават. Ще тръгнеш ли с тях?

— Ще си остана на земята — беше отговорът му. — Първо ще помогна тук.

— Дадено. Ще ти бъдем благодарни.

— Кажи им да внимават как летят — рече Марино.

Един полицай с велосипед от университета охраняваше хеликоптера, когато пристигнахме там. Някакви хора играеха тенис на съседните кортове и на земята постоянно тупкаха топки, а няколко младежи тренираха футбол на игрището. Небето беше яносиньо, листата на дърветата почти не помръдваха, като че тук не се бе случило нищо. Луси направи щателен преглед на хеликоптера преди полета, докато аз и Макгъвърн чакахме пред колата.

— Какво ще правите? — попитах я аз.

— Ще засипем медиите с техни снимки и всякаква друга информация. Така може някой да ги познае — отговори тя. — Ще трябва да ядат някъде, да спят. А на него ще му се наложи и да зареди с авиационно гориво. Не може да лети вечно с това, което има.

— Учудващо е как никой не ги е забелязал досега. Зареждали са с гориво, кацали са, излитали са, все неща от този род.

— Изглежда е разчитал на големите количества собствено авиационно гориво, складирано в гаража му. Пък и има множество малки летища, където е могъл да каца и да зарежда. Не е било нужно и да се свързва с кулата в неконтролираното въздушно пространство, а и хеликоптерите „Швайцър“ не са особена рядкост. Да не говорим — погледна ме тя, — че все пак го забелязахме. Ние лично го видяхме, ковачът също го е видял, както и директорката на „Кърби“. Само че не знаехме кой седи вътре.

— Така е.

Настроението ми беше ужасно. Не ми се прибираше вкъщи. А не ми се ходеше и никъде. Времето беше започнало да се разваля. Стана ми студено. Почувствах се самотна. Не можех да се преборя нито с едно от тези неща. Главата ми бръмчеше от въпроси и отговори,

изводи и мъка. А когато всичко стихнеше, виждах него. Представях си тлеещите останки. Виждах лицето му под найлона.

— Е, Кей?

Чух, че Макгъвърн говори на мен.

— Искам да знам как се чувстваш. — Очите ѝ ме гледаха.

Поех си дълбоко въздух и се разтреперих. Гласът ми прозвуча отпаднало:

— Ще се оправя някак, Тиюн. Всъщност, не знам как съм. Дори не съм сигурна какво ще правя. Но знам какво направих. Съсипах всичко. Кари изигра една партия бридж с мен и спечели. Бентън е мъртъв. Тя и Нютън Джойс са все още някъде там, готови да извършат пак нещо ужасно. А може вече да са го извършили. Нищо от това, което направих, не промени нещата, Тиюн.

Очите ми се напълниха със сълзи. Гледах със замъглен поглед как Луси проверява дали капачето на резервоара е добре завинтено. После започна да отвързва перките на ротора. Макгъвърн ми подаде книжна кърпичка и ми стисна нежно ръката.

— Ти свърши чудесна работа, Кей. Ако не беше стигнала до това, което откри, нямаше да можем да впишем нищо в заповедта за обиск. Нямаше дори да ни дадат такава и тогава докъде щяхме да я докараме? Вярно, че още не сме ги заловили, но поне знаем „кои“ са. И ще ги намерим.

— Намерихме това, което те искаха да открием.

Луси беше свършила проверката на хеликоптера и ме гледаше.

— Мисля, че трябва вече да тръгваме — казах на Макгъвърн. — Благодаря ти. — Хванах ръката ѝ и я стиснах. — Грижи се за Луси — помолих я аз.

— Мисля, че тя може чудесно да се грижи за себе си.

Слязох от колата и се обърнах още веднъж да ѝ махна за сбогом. Отворих люка на кабината откъм страната на помощник-пилота, качих се, седнах на седалката и закопчах предпазния колан. Луси извади от мрежата на вратата списъка с нещата за проверка преди полет и започна да ги изрежда едно по едно. Включи уредите, нагласи електрическите прекъсвачи на нулево положение, провери дали скоростният лост е дръпнат надолу, а регулаторът за горивото е отворен. Сърцето ми не можеше да влезе в нормалния си ритъм. Едва дишах.

Излетяхме и закръжихме, като следяхме посоката на вятъра. Макгъвърн ни наблюдаваше, докато се издигахме нагоре и прикриваше с ръка очите си от слънцето. Луси ми подаде една топографска карта и ми напомни, че трябва да ѝ помагам при пилотирането. Тя се издигна на известна височина и се свърза с контролната диспечерска служба.

— Кулата в Уилмингтън, тук хеликоптер две-едно-девет „Сиера Браво“.

— Кажете, хеликоптер две-едно, тук кулата в Уилмингтън.

— Искам разрешение за излитане от спортното игрище на университета в посока директно към военната база. Край.

— Свържете се с кулата, като наберете височина. Разрешавам да излетите от сегашното място. Поддържайте връзка с мен и докладвайте, като кацнете.

— Две „Сиера Браво“, прието.

После Луси ми предаде по микрофона: „Ще поддържаме курс три-три-нула. Твоята задача като се издигнем, е да съгласуваши жирокомпаса с другия компас и да ми помагаш с картата на местността“.

Тя се издигна на височина сто петдесет и два метра. От кулата пак ни се обади.

— Неидентифициран летящ обект. Височината му е деветдесет и два метра.

— Тук две „Сиера Браво“. Оглеждам наоколо. Няма отговор от него.

— Неидентифициран летателен апарат на три километра и двеста на югоизток от летището. Легитимирайте се — предавах от кулата до всички, които можеха да я чуят.

Никой не ни отговори.

— Неидентифициран летателен апарат във въздушното пространство на Уилмингтън, уведомете ни кои сте — повтарях от кулата.

Луси първа видя летящия обект точно зад нас под хоризонта, което значеше, че е на по-малка височина от нашата.

— Викам кулата в Уилмингтън — каза тя в ефира. — Тук хеликоптер две „Сиера Браво“. Виждам нисколетящ обект. Ще спазвам дистанция.

— Нещо не е наред — каза Луси и се завъртя да погледне назад.

24.

В началото се появи едно петно, което летеше след нас, точно по нашия курс. То постепенно ни настигаше. Когато машината наближи, видяхме, че е бяла. Накрая се оказа, че е хеликоптер „Швайцър“. Слънцето се отразяваше от стъклата му. Сърцето ми подскочи от уплаха.

— Луси! — извиках аз.

— Вече го видях — каза тя и изведнъж се ядоса. — По дяволите, не мога да повярвам!

Тя стисна лоста за издигане и ние се насочихме право нагоре. „Швайцър“-ът поддържаше същата височина като нашата, но се приближаваше по-бързо, защото докато се издигахме нагоре, скоростта ни бе паднала. Луси раздвижи лоста за промяна на посоката. „Швайцър“-ът ни настигаше. Насочи се към дясната ни страна, където седеше Луси. Тя включи микрофона.

— Викам кулата! Неидентифициран летателен обект предприема агресивни действия — докладва тя. — Ще маневрирам, за да го избягна. Свържете се с местните полицейски власти. Пилотът на неидентифицирания летателен апарат е известен, въоръжен и опасен беглец. Ще се отдалечим от застроените райони и ще се опитаме да го отклоним към водата.

— Прието, хеликоптер. Ще се свържа с местните власти.

После от кулата превключиха на безопасна надземна честота.

— Внимание, до всички, които летят в момента. Тук кулата в Уилмингтън. Въздушното летателно пространство е затворено за всички, които се канят да кацат. Всички коли на земята да спрат, където са. Повтарям: въздушното летателно пространство е затворено за всички, които се канят да кацат. Всички, които летят, да се свържат незабавно с контролната диспечерска служба на Уилмингтън на честоти: „Виктор сто тридесет и пет и седемдесет и пет или Юниформ триста четиридесет и три и девет“. Повтарям отново: всички, които летят, да се свържат незабавно с контролната диспечерска служба в

Уилмингтън на честоти „Виктор сто тридесет и пет и седемдесет и пет или Юниформ триста четиридесет и три и девет“. Хеликоптер две „Сиера Браво“, поддържайте тази честота.

— Тук две „Сиера Браво“, прието.

Луси се отправи към океана. Ако се наложеше да кацнем, това не биваше да стане в гъсто населен район, където и други можеха да пострадат или да бъдат убити. Кари сигурно бе предвидила, че Луси ще направи точно това, защото знаеше що за човек е и винаги щеше да мисли първо за другите, а сетне за себе си. Тя зави на изток. „Швайцър“-ът повтаряше всеки наш ход, но поддържаше същото разстояние зад нас, може би около деветдесет и пет метра. Изглежда бе убеден, че не е нужно да бърза. Разбрах, че Кари ни е наблюдавала през цялото време.

— Не мога да увелича скоростта — каза Луси.

Напрежението ни започна да нараства като топлинна вълна.

— Тя ни е видяла по-рано днес, че кацаме на игрището — казах аз. — И знае, че не сме заредили с гориво.

Летяхме под ъгъл над брега и минахме за кратко над плажната ивица. Виждаха се цветните бански костюми на плувците и на хората, които се печеха на слънцето. Те спираха, вдигаха очи нагоре към двата хеликоптера, които прелетяха бързо над тях, и се отправяха към водата. След като навлязохме на осемстотин метра над океана, Луси започна да намалява скоростта.

— Не можем да продължаваме по този начин. — Гласът ѝ прозвуча така, като че произнасяше присъда. — Ще скапем мотора и няма да можем да се върнем обратно, пък и нямаме достатъчно гориво.

Уредът за отчитане на горивото показваше, че е на свършване. Луси изведнъж направи остър завой на сто и осемдесет градуса. „Швайцър“-ът беше може би на петнадесет метра под нас и летеше право напред. Слънцето ни пречеше да видим кой седи в него, но аз знаех. Не се съмнявах ни най-малко. Когато беше на разстояние не повече от сто петдесет и пет метра, „Швайцър“-ът мина откъм страната на Луси и усетихме няколко кратки разтърсвания от изстрели като бързи плесници. Ние изведнъж променихме посоката си. Луси извади пистолета от кобура, който бе окачен на рамото ѝ.

— Стрелят! — извика тя към мен.

Спомних си за автомата „Калико“, който беше изчезнал от колекцията на Спаркс.

Луси се мъчеше да отвори люка откъм нейната страна. После го изхвърли навън. Той се претърколи във въздуха, полетя надолу и изчезна.

— Те стрелят! — съобщи Луси в ефир. — Отвърщаме на стрелбата! Спрете движението на всички превозни средства близо до плажната ивица на Райтсвил.

— Прието. Искате ли помощ?

— Изпратете сухоземни екипи за спешна помощ на плажа в Райтсвил. Очакваме бедствено положение.

Докато „Швайцър“-ът летеше точно под нас, видях как просветнаха дулата на автоматите. Единият от тях се подаваше от прозореца на помощник-пилота. Усетих още няколко бързи разтърсвания от изстрелите.

— Мисля, че улучиха шейната за кацане! — изкрещя Луси и се опита да насочи пистолета си през отворената врата и същевременно да управлява хеликоптера.

Моментално бръкнах в чантата си, но с ужас установих, че пистолетът ми, калибър тридесет и осми, е останал в служебното куфарче, което беше на безопасно място в багажното отделение. Тогава Луси ми подаде нейния пистолет и се пресегна над главата си да вземе автомата. „Швайцър“-ът направи обратен завой, за да ни подгони към сушата, тъй като знаеше, че няма да искаме да рискуваме безопасността на хората долу на земята.

— Трябва да се върнем обратно над водата — каза Луси. — Не мога да стрелям по тях тук. Отвори своя люк и го изхвърли. Извади го от пантите и го пусни надолу.

Успях някак да го направя. Нахлулият въздух ме блъсна напред, а земята долу изведнъж започна да ми изглежда по-близо. Стори ми се, че това продължава цяла вечност. „Швайцър“-ът вече ни гонеше обратно към океана, но ние възнамерявахме да се върнем към сушата, за да можем да кацнем. А не можехме и да се издигнем нагоре, без да засегнем перките на ротора.

После, на височина около тридесет и четири метра, когато бяхме над водата, улучиха корпуса на хеликоптера. И двете с Луси бяхме

разтърсени от изстрелите точно зад нас, близо до лявата задна врата за пасажерите.

— Завивам надясно — обясни ми Луси. — Ще можеш ли да поддържаш курс напред на тази височина?

Изпаднах в ужас. Очакваше ни гибел.

— Ще се опитам — казах аз и поех управлението.

Летяхме право срещу „Швайцър“-а. Той едва ли беше на повече от тридесет и три-четири метра от нас и може би на тридесетина метра под нас, когато Луси дръпна спусъка на автомата и изстреля дъжд от куршуми.

— Дръпни лоста за спускане надолу! — изкрещя тя и насочи дулото на автомата навън през отвора на вратата.

Спускахме се надолу с около тридесет метра една минута. Бях сигурна, че ще налетим право на „Швайцър“-а. Искях да се отклоня от пътя му, но Луси не желаше и да чуе за това.

— Карай право към него! — изкрещя тя.

Не можах да чуя изстрелите, защото летяхме точно над „Швайцър“-а, толкова близо, че помислих, че ще закачим перките му. Тя продължи да стреля. Видях някакви светкавици, а после Луси хвана лоста за смяна на посоката и го насочи точно надясно, като по този начин ни отдалечи от „Швайцър“-а, докато той не избухна в кълбо от пламъци, които едва не погълнаха и нас. Луси пое управлението, а аз настроих уредите за аварийно кацане.

После силните ударни вълни, които ни блъснаха, отминаха и аз успях да видя пламтящите останки, които се сипеха над Атлантическия океан. Бяхме възстановили равновесието и правехме широк кръг. Загледах смаяно племенницата ми. Не можех да повярвам на очите си.

— Вървете на майната си! — каза тя студено, докато пламъците и надробеният на късове корпус на хеликоптера се сипеха в блесналата вода.

Тя се обади по радиото. Беше толкова спокойна, колкото не я бях виждала никога дотогава.

— Викам кулата! Хеликоптерът на бегълците експлодира. Останките му са на три километра и двеста от плажа на Райтсвил. Не се виждат оцелели. Кръжим и търсим признаци на живот.

— Прието. Нуждаете ли се от помощ? — чу се слисан отговор.

— Малко е късно за това. Не, засега нямаме нужда. Връщаме се при вас за незабавно зареждане с гориво.

— Прието — каза дежурният от кулата със заекване. — Карайте в посока право към нас. Местните власти ще ви посрещнат във военната база.

Но Луси направи още два кръга и се сниши до петнадесет метра, докато пожарникарски и полицейски коли летяха с голяма скорост и запалени сигнални лампи към брега. Обхванати от паника плувци излизаха бързо от водата, падаха и се бореха с вълните, разперили ръце, като че ги преследваше огромна бяла акула. Плаващите останки от хеликоптера се полюляваха над прииждащите вълни. Ярки оранжеви спасителни жилетки се виждаха тук-там, но в тях нямаше никой.

Една седмица по-късно

Остров Хилтън Хед

Времето тази сутрин беше облачно, а небето и морето — еднакво сиви, когато малцината от нас, които бяхме обичали Бентън Уесли, се събрахме на едно празно, открито място, недалеч от „Сий Пайнс“.

Паркирахме близо до общинските жилищни блокове и тръгнахме по пътеката, която водеше към дюните. Оттам минахме през пясъчните хълмове и брега, осеян с изхвърлени морски водорасли. Плажът тук беше по-тесен, пясъкът не толкова едър, а изхвърлените на брега дървета напомняха за чести бури.

Марино беше облякъл костюм от плат на тънки райета, бяла риза и тъмна вратовръзка. Помислих си, че може би за пръв път, откакто го познавах, го виждах толкова изискан. Луси беше в черно, но знаех, че ще я видя едва по-късно, защото имаше да свърши нещо много важно.

Беше дошла и Макгъвърн, както и Кенет Спаркс, но не защото бяха познавали отблизо Бентън, а в израз на уважение към мен. Кони, бившата съпруга на Бентън, и техните три вече пораснали дъщери стояха наблизко. Беше странно, че като ги гледах сега, не изпитвах нищо друго, освен тъга. Не хранехме вече обида, враждебност или страх. Смъртта ги бе заличила напълно, както животът преди това ги бе породил.

Имаше и други хора от славното минало на Бентън, пенсиониранни агенти и дори бившият директор на Академията на ФБР, който пръв бе повярвал в ползата от посещенията на Бентън в затвора и анализите му за поведението на затворниците. Опитът му в тази насока беше вече остаряла и изхабена практика, опровергана от телевизията и киното, но навремето той бе бил новаторът, съзателят на един по-добър начин да бъдат разбирани душевноболните, жестоки и зли хора.

Не беше дошъл пастор, защото Бентън не бе ходил на църква, откакто го познавах. Имаше само някакъв презвитериански свещеник, който даваше съвети на агенти, изпаднали в криза. Казваше се Джъдсън Лойд. Беше слаб, а рядката, побеляла коса опасваше горната част на главата му като кръгла луна. Отец Лойд беше сложил свещеническите си одежди и стискаше малка библия с черна кожена подвързия. Бяхме по-малко от двадесетина души, когато се събрахме на брега.

Нямаше музика или цветя, не звучаха прощални речи, нито химни, тъй като Бентън бе написал ясно в завещанието си какво иска да бъде направено. Той ме бе натоварил да се погрижа за тленните му останки, защото както се бе изразил: „Теб много те бива за такива неща, Кей. Знаем, че ще изпълниш точно желанията ми“.

Не бе пожелал тържествена церемония, нито военни почести, които му се полагаха, нито полицейски коли да предвождат траурната процесия, нито пък топовни салюти или лафет, покрит с американското знаме. Желанието му беше просто да бъде кремиран, а прахта му да бъде разпръсната над мястото, което бе обичал най-много — обетованата Невър-Невър Ленд^[1] в Хилтън Хед, където се бяхме усамотявали двамата винаги когато можехме и бяхме забравяли като в мимолетен сън с какво се борехме.

Винаги щях да съжалявам, че бе прекарал последните си дни тук без мен и никога нямаше да превъзмогна безсърдечната ирония, че бях възпрепятствана да го придружа от убийствата, които Кари бе извършила. Това беше началото на края, довел до гибелта на Бентън.

Не беше честно да мисля, че не биваше да се намесвам в това следствие. Ако не го бях направила, някой друг щеше сега да присъства на погребение някъде по света, както го бяха правили и други в миналото, а жестоките престъпления нямаше да престанат.

Започна да ръми слаб дъждец. Капките докосваха леко лицето ми, като студени ръце, навяващи тъга.

— Бентън ни е събрал днес тук в този ден, не за да каже „сбогом“ — започна словото си отец Лойд. — Той е искал да почерпим сили един от друг и да продължим да вършим онова, което той е правил цял живот. Да подкрепяме доброто, да осъждаме злото, да защитаваме повалените и да понасяме жестокостта на живота стоически, защото той никога не си позволи да нарани душите на другите. Бентън оставя този свят по-добър, отколкото го е заварил. Оставя и нас по-добри, отколкото сме били. Приятели мои, вървете и правете това, което той е вършил.

Отецът отвори библията на Новия завет.

— „Като правим добро, да се не обезсърчаваме, защото ще пожънем в свое време...“^[2] — прочете той.

Усещах, че в мен се надига топла, тръпчива вълна. Не можах да спра сълзите си. Попивах очите си с книжна кърпичка и гледах надолу към пясъка, който бе напращил върховете на черните ми велурени обувки. Отец Лойд докосна с върха на пръстите си устни и продължи да чете още строфи от Галатяните или може би от Тимотея?

Смътно схващах онова, което той казваше. Думите му се превърнаха в неспирен поток като вода, която неспирно тече. Не можех да разбера смисъла им, докато се мъчех да се преборя и да не давам воля на спомените, които ме връхлитаха. В съзнанието ми изникна образът на Бентън, облечен с червения си анорак, как седи навън и гледа към реката, когато го бях засегнала с нещо. Сега бих дала всичко на света, за да си взема назад всяка язвителна дума, която му бях казвала. И въпреки това той ме беше разбирал. Знаех, че ме беше разбирал.

Спомних си изваяният му профил и непроницаемото му лице, когато имаше други хора наоколо, освен мен. Те може би са го смятали за студен, а той всъщност беше като черупка, под която се криеше емоционална и нежна същност. Питях се дали ако се бяхме оженили, щях да се чувствам по-различно сега. Чудех се дали моето чувство за независимост не е било продиктувано от присъщата ми неувереност. Питях се дали съм сгрешила.

— „А ние знаем, че законът е добър, ако някой го употребява законно, като знае, че законът е установен не за праведник, а за

беззаконници и непослушници, за нечестивци и грешници, за неправедни и скверни, за ония, крило оскърбяват баща си и майка си, за човекоубийци...“^[3]

Усетих, че въздухът зад мен се раздвижва, докато гледах към почти неподвижното потъмняло море. В този момент Спаркс застана до мен и ръцете ни леко се докоснаха. Погледът му беше насочен право напред, челюстите му бяха здраво стиснати. Както стоеше изопнат в тъмния си костюм, той се обърна към мен. Прочетох искрено съчувствие в очите му. Кимнах леко с глава в знак на благодарност.

— Нашият приятел е желал мир и доброта. — Отец Лойд беше обърнал на друга глава от Евангелието. — Искал е хармония, която жертвите, които е бранел, не са успели да постигнат. Не е искал насилие и скръб, необуздан гняв и безсънни нощи, изпълнени с ужас.

Чух перките на хеликоптера като в просъница. Тяхното бръмчене щеше винаги да съпътства мисълта за моята племенница. Погледнах нагоре. Слънцето едва просветваше зад облаците, които сякаш играеха танц с воали, плъзгаха се неспирно насам-натам и никога не разкриваха напълно онова, което копнеехме да видим. Синевата прозираше през тях над хоризонта на запад от нас, накъсана и блестяща, като витраж, а дюната зад гърба ни беше озарена от светлина, докато природните стихии се надигаха. Бръмченето на хеликоптера се засили. Погледнах назад над палмите и боровете и забелязах, че предната част на хеликоптера леко се наклонява и започва да се снишава.

— Затова бих искал хората навсякъде да се молят, като вдигат ръце към небето, без гняв, без съмнения — продължаваше да говори отецът.

Прахта от Бентън беше събрана в малка месингова урна, която държах в ръцете си.

— Да се помолим сега.

Луси започна да кръжи плавно над дърветата, а насрещният вятър забуча остро в ушите ни. Спаркс се наведе и ми заговори нещо, което не можах да чуя, но близостта на лицето му ми беше приятна.

Отец Лойд продължаваше да се моли, но всички ние не бяхме вече в състояние или пък не желаехме да се присъединим към неговото обръщение към Всевишния. Луси продължаваше да лети с „Джет

Рейнджър“-а ниско над брега, докато пръски полетяха от водата, предизвикани от въздушното течение.

Видях очите ѝ, насочени към мен през изпъкналото стъкло на кабината. Събрах всички отломки от сломения си дух. Наведох се напред към бурния поток на движещия се въздух, докато отецът придържаше с ръка малкото коса, която му бе останала. Надвесих глава над водата.

— Бог да те прости, Бентън. Мир на душата ти. Липсваш ми — промълвих аз думи, които никой друг не чу.

Отворих урната и погледнах към племенницата ми, която беше там като олицетворение на силата, която той бе желал да остави, когато му дойде времето да си отиде. Кимнах на Луси, тя вдигна палец, при което сърцето ми се сви и сълзите ми отново бликнаха. Тленните му останки се бяха превърнали в сребрист прах. Усетих с цялото си същество пращинките от изгорените му кости, когато бръкнах в тях и ги задържах в дланта си. После ги разпилях на вятъра.

Връщах го обратно на онзи по-висш порядък, чието творение бе той и чиято власт бе отстоявал на земята.

[1] Невър-Невър Ленд — царството на мечтите. — Б.пр. ↑

[2] Послание на Св. ап. Павел до Галатяни (6:9). — Б.пр. ↑

[3] Първо послание на Св. ап. Павел до Тимотея. (1:8). — Б.пр. ↑

Издание:

Патриша Корнуел. Крадци на лица

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1999

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-585-009-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.